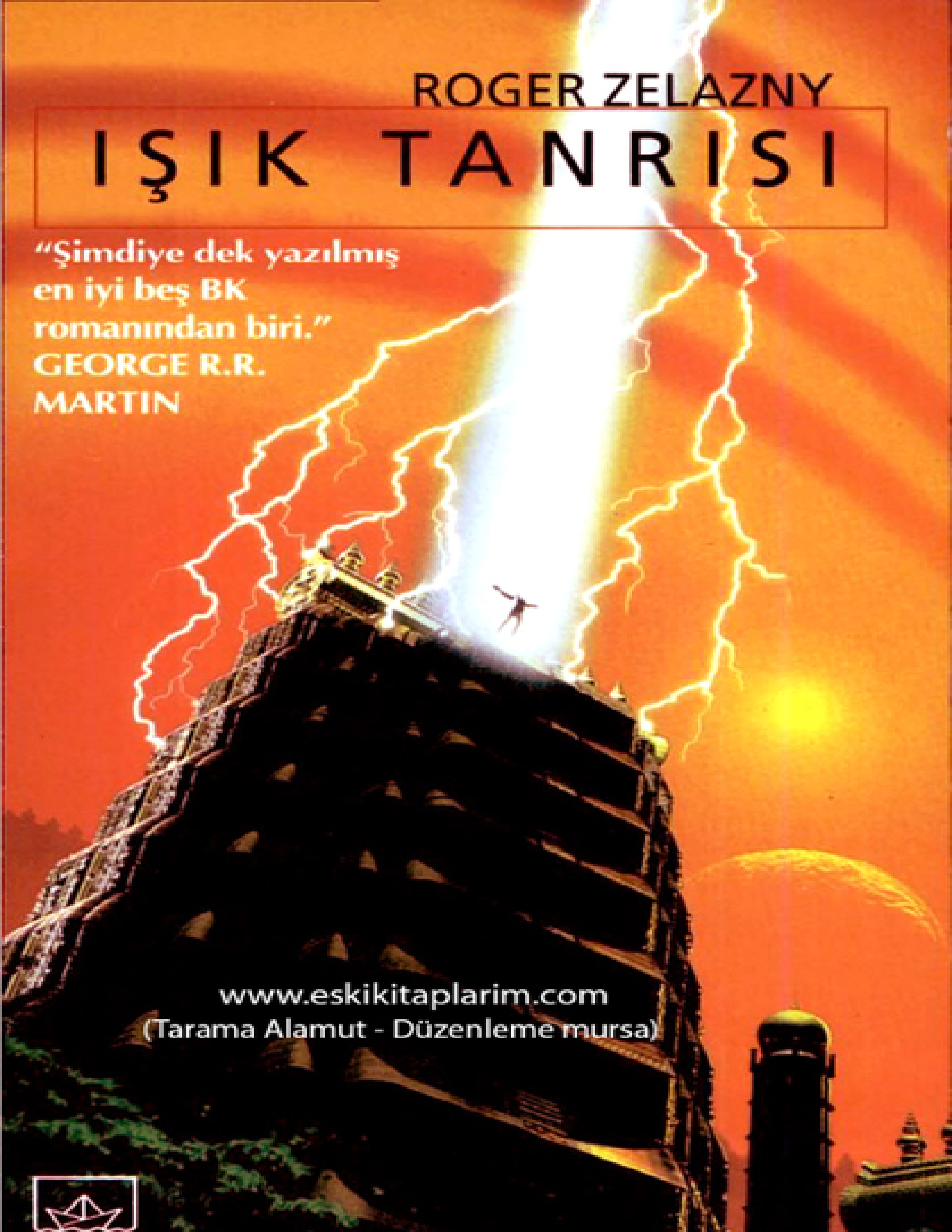

ROGER ZELAZNY
IŞIK TANRISI
"Şimdiye dek yazılmış en iyi beş BK romanından biri." GEORGE R.R. MARTIN
www.eskikitaplarim.com
(Tarama Alamut - Düzenleme mursa)

ROGER ZELAZNI

Işık Tanrısı

Çeviri: Dr. Sönmez Güven.

İthaki Yayınları

ROGER ZELAZNI

IŞIK TANRISI

ÇEVİRİ: DR. SÖNMEZ GÜVEN

İTHAKİ YAYINLARI

İSTANBUL

ePUB düzenleme: BZ Yayın

Birinci Sürüm: Temmuz 2012

İçindekiler

IŞIK TANRISI

1

Denildi ki, o, serbest kalışının elli üçüncü yılında, Gökyüzü'nün savaş çağrısına bir kez daha uymak, Yaşam Nizamına ve bunu böyle buyuran tanrılara meydan okumak üzere, Altın Bulut'tan geri dönmüştü. Müritleri, duaları günah da olsa, onun dönmesi için yakarmışlardı. Hangi koşullarda gitmiş olursa olsun, Nirvana'ya erişmiş biri dualarla rahatsız edilmese gerektir. Ama safran renkli ehram kuşananlar, Kılıç Erbabı'nın, Manjusri'nin, bir kez daha aralarına katılması için yakardılar. Denildi ki, Boddhisatva onları işitti...

Kim ki tutkuları boğulmuştur kim ki yoksundur köklerinden,
kim ki boşluk çayırlarındadır, damgasız ve özgürünün yolu
bilinemez, göklerdeki kuşların yoludur.

Dhammapada (93)

Müritleri onu Mahasamatman diye çağırdılar ve bir tanrı olduğunu söylediler. Yine de, o, Maha'yı ve atman'ı bırakmayı yeğledi ve kendine Sam dedi. Asla bir tanrı olduğunu iddia etmedi. Gerçi, bir tanrı olmadığını da iddia etmedi. Zaten o koşullarda ne birini ne de diğerini ikrarın yararı olmazdı. Ama sessiz kalmanın olabilirdi.

Bu yüzden gizem sarmıştı dört yanını.

Yağış mevsimindeydi...

Büyük nem başlamıştı çoktan...

Yağmur günlerindeydi ki, onların yakarışları, düğümlü dua sicimlerini tutan parmaklardan ya da dua çarklarının çevrilişinden değil, Gece'nin tanrıçası Ratri'nin manastırında kurulu dev dua makinesi aracılığıyla göklere iletildi.

Yüksek frekanslı dualar atmosfer boyunca yukarılara, tüm dünyayı çepeçevre saran ve geceleri bronz bir gökkuşağı gibi görünüp Tanrıların Köprüsü adını alan altın renkli buluta, gün ortasında ise güneşin turuncuya çaldığı o yere yöneltilmişlerdi.

Keşişlerden bazıları bu dua tekniğinin dine uygunluğundan kuşku duyuyorlardı, ama aygıt imal edilmişti bir kez ve Göksel Kent ten sürülmüş olan Yama Dharma tarafından işletilmekteydi; söylenenlere bakılırsa, Tanrı Shiva'nın azametli gökgürültüsü arabasını, hani ardı sıra ateş topları kusarak göklerde kayıp giden şu makineyi, çağlar önce yapan da yine oydu.

Her ne kadar gözden düşmüş olsa da Yama hâlâ sanat ehlinin en güçlüsü olarak görülürdü; gerçi Kent'in Tanrıları dua makinesini bir işitseler, ona gerçek ölümü tattıracaklarından kuşku yoktu. Aslında, onu bir ele geçirseler dua makinesini bile bahane etmeye gerek duymaksızın bitireceklerdi işini. Zamanı geldiğinde nasıl olsa bir çıkış yolu bulacağından hiç kimsenin şüphesi yoktu, ama bu işi Karma Efendileri ile nasıl halledeceği onun sorunuydu. Yama, Göksel Kent'in en az yarı yaşındaydı ve tanrılardan en çok on tanesi anımsayabilirdi o mekânın temellerinin atıldığı günü. Evrensel Ateş'in yolu yordamı hakkında Tanrı Kubera'dan bile daha bilge olduğu söylenirdi. Ama bunlar onun ikincil vasıflarıydı. İyi bilinen bir başka yönü daha vardı, ama çok az kişi sözünü ederdi bunun. Uzun boyluydu, ama aşırı değil; iri yarıydı, ama hantal değil; usulcacık, akar gibi hareket ederdi. Kızıl giysiler giyer ve az konuşurdu.

O, dua makinesinin bakımını yapardı ve manastırın çatısına kurduğu dev metal nilüfer çiçeği ise yuvasında döner dururdu.

Binanın, nilüfer çiçeğinin ve dağ eteklerindeki sık ormanın üzerine yağmur çiseliyordu. Altı gün boyunca kilovatlarca dua yayınlamış, ancak statik elektrik onun Yüceler'den işitilmesine engel olmuştu. O günlerin bereket tanrılarının en belli başlılarına seslendi, önde gelen Vasıflarıyla onlara sessizce yakardı.

Gürüldeyen bir gök yanıtladı yakarışını ve yardımcılığını yapan küçük maymun kıkır kıkır güldü. "Senin duaların da lanetlerinle aynı sokağa çıkıyor, Tanrı Yama," diye fikir yürüttü. "Yani, çıkmaz sokağa!"

"On yedi bedenlenme sonunda ulaşa ulaşa bu gerçeğe mi ulaştın?" diye sordu Yama. "Niçin hâlâ maymunlukla iştigal etmekte olduğunu görebiliyorum."

"Pek sayılmaz," dedi Tak adlı maymun. "Benim düşüşüm, seninkinden daha az şatafatlı olmuş da olsa, kişisel garez öğeleri içeriyordu ve... "

"Yeter!" dedi Yama ona sırtını dönerek.

Tak, hassas bir noktaya temas ettiğini anlamıştı. Başka bir sohbet konusu bulabilmek için pencerenin yanına gitti, geniş pervaza sıçradı ve yukarı doğru baktı.

"Bulut örtüsünde bir açılma var," dedi, "batı yönünde."

Yama yaklaştı, maymunun bakışlarını izledi ve başını salladı.

"Evet," dedi. "Bulunduğun yerde kal ve bana yol göster."

Bir dizi kontrol aygıtına doğru yürüdü. Yukarıda dönmekte olan nilüfer çiçeği bir an için durakladı, sonra bulutlardaki açıklığa doğru

yöneldi.

"Çok iyi," dedi Yama "Bir şeyler almaya başladık."

Eli bir başka kontrol paneline uzandı. Bir dizi şalteri indirip iki göstergeyi ayarladı.

Altlarında, manastırın mağarayı andıran mahzenlerinde, sinyal alınmış ve hazırlıklara başlan-mıştı: Konakçı konuk için hazır hale getiriliyordu.

"Bulutlar yine kapanıyor!" diye bağırdı Tak.

"Artık fark etmez," dedi diğeri. "Balık oltaya takıldı bile. Nirvana'dan dışarı ve nilüferden içeri... İşte geliyor!"

Gök gürlemeleri duyuldu yine ve yağmur nilüfer çiçeğinin üzerine dolu gibi takırdayarak indi. Mavi yıldırımlar yılan gibi kıvrılıp tısladı dağ başlarında.

Yama son devreyi de birleştirdi.

"Sence bir kez daha ete bürünmeyi nasıl karşılayacak?" diye sordu Tak.

"Sen gidip ayağınla muz soysana!"

Tak bu sözler üzerine azledilmiş olduğunu varsayıp Yama'yı makineyi kapatmak üzere yalnız bırakarak odadan ayrıldı. Bir koridor boyunca ilerledi ve geniş bir merdivenden aşağı indi. Sahanlığa ulaştı ve orada dump bakınırken yandaki bir salondan konuşma sesleriyle sandalet hışıltılarının gelmekte olduğunu duydu.

Bir dizi panter ve tam karşılarına denk düşen fil kabartmasını tutamak olarak kullanarak, hiç tereddüt etmeden duvarın tepesine

tırmandı. Bir çatı kirişine ata biner gibi binerek gölgeli bir kuytuya çekildi, kıpırdamadan beklemeye başladı.

Kemerli kapıdan koyu cüppeleriyle iki keşiş girdi.

"Mademki durum böyle, niçin gökyüzünü onlar için temizlemiyor?"

Daha yaşlıca ve kilolu olan ikinci keşiş omuz silkti. "Ben bir bilge değilim ki bu tür sorulara yanıt bulabileyim... Kadının çok huzursuz olduğu besbelli; aksi takdirde ne bu mabedi onlara açar, ne de Yama'nın kullanmasına izin verirdi. Ama gecenin sınırlarını kim bilebilir?"

"Ya da bir kadının ruh hallerini," diye ekledi ilk keşiş. "Duyduğuma göre rahipler bile onun geleceğinden haberdar değillermiş."

"Bak bu olabilir işte. Her halükârda, hayırlı bilişe benziyor."

"Benziyor, sanırım."

Bir kemer altından daha geçtiler ve Tak, uzaklaşan ayak seslerini, her yer tamamen sessizliğe gömülünceye dek dinledi.

Tüneğini hâlâ terk etmemişti.

Keşişlerin bahsettikleri 'kadın' olsa olsa, Aydınlanmış Kişi'nin, Yüce Ruhlu Şam'ın müritlerine sığınma hakkı tanımış olan tarikatın kutsadığı Tanrıça Ratri'nin bizzat kendisi olabilirdi. Artık Ratri de Göksel Kent'ten kovulanlardan ve ölümlü bir tene bürünenlerden sayılacaktı. Bütün bu olup biten karşısında burukluk hissetmekte yerden göğe kadar hakkı vardı ve Tak, tanrıçanın, bizzat orada bulunması bir yana, sırf sığınma hakkı vermiş olmakla bile atıldığı riski anlayabiliyordu. Eğer dedikodu bir yayılır ve uygun kulaklara çalınırsa, bu, tanrıçanın itibarının gelecekte iade edilme olasılığını da

tehlikeye atabilirdi. Tak, onu, siyah ve beyaz renkli aygırlar tarafından çekilen gümüş ve abanoz arabasının içinde ve yine siyah ve beyaz muhafızlar eşliğinde Gökyüzü Bulvarından yukarı geçip giderken ihtişamıyla Sarasvati'yle bile boy ölçüşebilen, gümüşgözlü ve siyah saçlı güzel kadın olarak anımsıyordu. Yüreği, kıllı göğsünün içinde hızlı hızlı çarptı. Onu yine görmeliydi. Çok eskiden, bir gece, daha mutlu günlerde ve daha iyi bir şekle bürünmüş iken, yıldızların altındaki bir balkonda onunla dans etmişti. Sadece birkaç saniye sürmüştü bu. Ama hâlâ anımsıyordu ve bu türden anılarla dolu bir maymun olmak gerçekten de zor zanaatti.

Kirişten aşağı indi.

Bir kule, manastırın kuzeydoğu köşesinde upuzun yükselen bir kule vardı. O kulenin içinde ise bir oda. Tanrıçanın varlığıyla orayı mesken tuttuğu söylenirdi. Oda her gün temizlenir, çarşaflar değiştirilir, taze tütsüler yakılır ve kapının hemen içerisine bir adak bırakılırdı. O kapı normalde kilitli tutulurdu.

Pencereler de vardı, tabii. Bir insanın bu pencereler yoluyla içeri girip giremeyeceği tartışması akademik düzeyde kalmaya mahkûmdur; ama Tak bir maymunun bunu becerebileceğini kanıtladı.

Manastırın çatısına çıktı ve kaygan kiremitten kiremite, girintiden çıkıntıya geçerek, tepesinde bir köpek gibi homurdanan göklerin altında kule duvarına tırmanmaya başladı ve sonunda pencerenin dış pervazının hemen altında duvara yapışıp kaldı. Islak, mavi bir eşarbın kenarı pervazın üzerinden aşağı doğru sarkıyordu.

Pencerenin çıkıntısına tutunarak kendini içeriye bir göz atabileceği kadar yukarı çekti.

Kadının sırtı ona dönüktü. Koyu mavi bir sâriye sarınmıştı ve odanın karşı yanında küçük bir taburede oturuyordu.

Tak pervaza güçlükle tırmandı ve gırtlağını temizlemek istercesine öksürdü.

Kadın hızla döndü. Bir peçe takmıştı, yüz hatları seçilemiyordu. Peçesinin ardından maymuna baktı, sonra kalktı ve odanın karşı taralına geçti.

Tak'ın içini yılgınlık kaplamıştı. Kadının bir zamanlar kıvrak olan vücudu bel hizasında iyice kalınlaşmıştı; yürüyüşü, bir zamanlar sazların dalgalanması gibi olan yürüyüşü, şimdi paytak paytaktı; teni koyulaşmıştı; burnundaki ve çenesindeki çizgiler peçenin ardından bile rahatlıkla seçilebiliyordu.

Tak başını eğerek selam verdi.

" 'Ve sen bize, ağaçtaki yuvalarına sığınan kuşlar gibi evine gelenlere, kucak açtın,' " diye şarkı söyledi.

Kadın, alt kattaki büyük salonda duran heykeli gibi kıpırtısızdı hâlâ.

" 'Kurttan ve dişisinden koru bizi ve de hırsızdan, ey Gece ve inayetini göster bize ki, salimen geçip gidebilelim.' "

Kadın yavaşça uzandı ve elini maymunun başının üzerine koydu.

"Lütfum üzerine olsun, küçük şey," dedi bir süre sonra. "Ne yazık ki, sana verebileceğim tek şey de bu. Seni korumaya alamıyor ya da güzellikler sunamıyorum, çünkü bu lükslere ben de sahip değilim. Adın ne senin?"

"Tak," dedi ona.

Kadın alnını sıvazladı.

"Bir zamanlar bir Tak tanımıştım," dedi, "geçip gitmiş bir zamanda ve uzak bir ülkede... "

"O Tak benim, efendim."

Kadın pencerenin kenarına oturdu. Tak, bir süre sonra, peçesinin ardında kadının ağlamakta olduğunu fark etti.

"Ağlama, tanrıça. Tak burada. Tak'ı anımsadın mı, Arşivci Tak'ı? Parlak Mızrağın Takı'nı? İşte yine duruyor karşında buyruklarını yerine getirmek için..."

"Tak..." dedi kadın. "Ah, Tak! Sen de mi? Bunu bilmiyordum! Duymamıştım..."

"Çark bir kez daha döndüğünde ne olacağını kim bilir, elendim? Her şey bir zamanlarda olduğundan bile daha mükemmel olabilir."

Kadının omuzları sarsılıyordu. Tak elini uzattı, sonra geri çekti.

Kadın döndü ve eli tuttu.

Bir çağ kadar uzun süren sessizliğin ardından da konuşmaya başladı:

"Olayların normal akışıyla ne eski halimize geri kavuşabiliriz, ne de sorunlar çözülebilir, Parlak Mızrağın Tak'ı. Yolumuzu kendimiz açmalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu maymun. Sonra, "Sam mı?" diye ekledi.

Kadın başını evet anlamında salladı.

"Odur yapabilecek olan. O, Gökyüzü karşısındaki umudumuzdur bizim, sevgili Tak. O geri çağrılabilirse, tekrar yaşamak için bir şansımız olacaktır."

"Kendini bunun için mi riske soktun, kaplanın dişleri arasına oturdun?"

"Başka niçin olsun ki? Gerçek umudun var olmadığı zamanda kendi umudumuzu yaratmalıyız. Para sahte olsa da geçerlidir."

"Sahte mi? Onun Buddha olduğuna inanmıyor musun?"

Kadın gülümsedi. “Sam, tanrıların ya da insanların belleğindeki gelmiş geçmiş en büyük şarlatandı. Ama aynı zamanda, Trimurti'nin karşısına dikilen en değerli hasım da o olmuştu. Sözlerim seni şaşkınlığa düşürmesin, Arşivci! Onun yolunu, öğretisini ve ustalığının tüm dokusunu tarih öncesinden kalma yasak kaynaklardan aldığını biliyorsun. Hepsi bir silahtı, başka şey değil. En büyük gücü ise samimiyetsizliğiydi. Eğer onu geri getirebilirsek... "

"Hanımım, aziz ya da şarlatan, o geri döndü!"

"Alay etme benimle, Tak."

"Tanrıçam ve Hanımım, yüzünde başarının kaş çatısıyla dua makinesini kapatmakta olan Tanrı Yama'nın yanından daha biraz önce ayrıldım."

"Öylesine zorlu koşullar göze alınmıştı ki... Tanrı Agni, bir zamanlar, böyle bir şeyin yapılamayacağını öne sürmüştü."

Tak ayağa kalktı.

"Tanrıça Ratri," dedi, "ister tanrı olsun, ister insan, ya da ikisinin arasında bir şey, kim bu konularda Yama'dan daha bilge olabilir?"

"Bu somya verecek yanıt bulamıyorum, Tak, çünkü böyle bir yanıt yok. Ama nasıl bu kadar kendinden emin söyleyebiliyorsun Yama'nın balığımızı bizim için yakalamış olduğunu?"

"Çünkü o Yama!"

"Öyleyse gir koluma, Tak. Bir zamanlar yaptığın gibi bana eşlik et yine. Gidip uyuyan Boddhisatva'ya bakalım."

Maymun, kapıdan dışarı, merdivenlerden aşağı ve alt kattaki salona doğru eşlik etti tanrıçaya.

Meşalelerden değil, Yama'nın üreteçlerinden doğan ışık doldurmuştu büyük salonu. Bir yükseltinin üzerine kumlu olan yatağın üç yanı paravanlarla kapatılmıştı. Makinelerin çoğu da paravanlar ve örtülerle perdelenmiş durumdaydı. Safran renkli ehram giymiş ve araç gerecin bakımıyla görevli keşişler, büyük salonda sessizce gidip geliyorlardı. Usta sanatkâr, Yama, yatağın yanında durmaktaydı.

Onlar yaklaşırken sıkı disiplinli, soğukkanlı keşişlerden birkaçı kısa nidalar kaçırdı ağızlarından. O zaman Tak dönüp yanındaki kadına baktı ve nefesi kesilmiş halde birkaç adım geri çekildi.

Biraz önce konuştuğu şişman ve tıknaz kadıncağız değildi artık yanındaki. Maymun, hakkında "Tanrıça uzayı derinliklerinden zirvelerine dek doldurdu. Işıltısıyla kovuyor karanlığı," yazılan ölümsüz Gece'yle bir kez daha yan yanaydı.

Bir an için baktı ve gözlerini kapadı. Kadın, o uzak geçmişteki suretinden izler taşıyordu hâlâ.

"Tanrıça..." diye başladı söze.

"Uyuyana bak," diye uyardı kadın. "Kıpırdıyor."

Yatağın başucuna ilerlediler.

Uçsuz bucaksız koridorlarda duvar resimleriyle betimlenecek, tapınakların duvarlarına oyulacak ve sayısız sarayın tavanına sureti boyanacak uyanışı başlamıştı Mahasamatman, Kalkin, Manjusri, Siddhartha, Tathagatha, İblis Tutan, Mitreya, Aydınlanmış Olan, Buddha ve Sam adlarıyla tanınan kişinin. Gece Tanrıçası vardı solunda; sağında Ölüm duruyordu; maymun Tak, hayvanla tanrısalın birlikteliğine yapılmış ebedi bir yorum gibi çömelmişti yatağın ucuna.

Orta boy ve yaşta, hafifçe esmer bir vücuda bulunmuştu; yüz hatları muntazam ve sıradandı; gözlerini açtığında koyu renkte oldukları görüldü.

"Selam sana, Işık Tanrısı!" Bu sözleri söyleyen Ratri'ydi.

Gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını odaklayamıyordu bir türlü. Salonun hiçbir yerinde en ufak bir hareket yoktu.

"Selam sana, Mahasamatman... Buddha!" dedi Yama.

Gözler dosdoğru ileri bakıyordu, görmeksizin.

"Merhaba, Sam," dedi Tak.

Alnı hafifçe kırıştı, gözleri kısıldı, Taka yöneldi, diğerlerine kaydı.

"Neresi…" diye fısıldadı.

"Benim manastırım," diye yanıtladı Ratri.

İfadesizce baktı kadının güzelliğine.

Sonra yumdu gözlerini ve kenarlarında çizgiler oluşuncaya dek sımsıkı kapattı. Ağzı acı dolu bir sırıtışla kıvrılmış bir yay, dişleri kenetlenmiş ok dizileri gibiydi.

"Sen gerçekten adını andığımız kişi misin?" diye sordu Yama.

Yanıt vermedi.

"Vedra'nın kıyılarında dövüşerek Gökyüzü ordularını durduran mısın sen?"

Ağız biraz gevşedi.

"Ölüm tanrıçasının aşığı mısın?"

Gözlerinde hafif bir ışık titreşti. Bir gülümsemenin gölgesi dudaklarının üzerinden gelip geçti.

"Odur," dedi Yama; sonra, "Kimsin sen adam?" diye ekledi.

"Ben mi? Ben hiçbir şeyim," diye karşılık verdi diğeri. "Bir girdaba kapılmış kuru bir yaprak, belki. Rüzgârda savrulan bir tüy..."

"Bu çok kötü işte," dedi Yama, "Çünkü sırf sayılarını arttırmış olmak için bu kadar emek vermeme değmeyecek kadar yaprak ve tüyle dolu dünya. Ben bir adam istemiştim, yokluğunun durdurduğu kavgayı sürdürecek birini... Kuvvetiyle tanrıların iradesine karşı durabilecek güçte bir adamı... Senin o olduğunu düşünmüştüm."

"Ben..." Yine kıstı gözlerini. "Samım. Ben Şam'ım... Çok eskiden... bir zamanlar. . Sataşmıştım, öyle değil mi? Birçok kez..."

"Yüce Ruhlu Şam'sın sen. Anımsıyor musun?"

"Belki de öyleydim." Gözlerinde bir ateş ağır ağır yanmaya başlamıştı.

"Evet," dedi sonra. "Evet, oydum. Mağrurların en alçakgönüllüsü, alçakgönüllülerin en mağruru. Dövüştüm. Yol'u anlattım bir süre. Yine dövüştüm, yine anlattım; siyaseti, büyüyü, zehiri denedim... Bir keresinde insanlarla ve tanrılarla, hayvanlarla ve zebanilerle, yer ve göğün cinleriyle, ateş ve suyun cinleriyle, silis kertenkeleleri ve atlarla, kılıçlarla ve savaş arabalarıyla öyle büyük bir savaşa girdim ki, güneş bile kıyım karşısında yüzünü sakladı... "

"Ve kaybettin," dedi Yama.

"Evet, kaybettim, değil mi? Ama esaslı da bir gösteri olmuştu. Sen, Ölüm Tanrısı, benim savaş arabamı sürüyordun. Şimdi her şeyi anımsıyorum. Tutsak alınmıştık ve Karma Efendileri yargıçlarımız olacaklardı. Sen ölüm iradenle ve Kara Çark'ın Yordamı'yla ellerinden kaçtın. Ben kaçamadım."

"Bu doğru. Geçmişin onların önüne serilmişti. Yargılanmıştın." Yama başlan eğik yerde oturan keşişlere baktı ve sesini alçaktı. "Gerçek ölümle öldürmek seni şehit yapardı. Dünyada, herhangi bir vücutta, yine dolaşmana izin vermek ise geri dönmek için kapıyı aralık bırakmak olacaktı. Böylece, senin öğretini başka bir mekânın ve zamanın Gottama'sından çalmış olman gibi, insanların arasında geçirdiğin günlerin öyküsünü çaldılar. Nirvana'yı hak edecek kadar değerli olduğuna karar verilmişti. Atmarim başka bir vücuda değil, bu gezegeni çevreleyen büyük manyetik buluta yöneltildi. Bu yarım yüzyıldan daha önceydi. Sen şimdi resmen, öğretileri bazı sofu müritlerince yanlış yorumlanan, Vishnu'nun vücut bulmuş hali sayılıyorsun. Sen, benim bizzat yakalamayı başardığım dalga boyları halinde varlığını sürdürmüştün."

Sam gözlerini kapattı.

"Ve sen beni geri getirmeye cesaret edebildin..."

"Doğru."

"Bütün bu süre zarfında ben durumumun bilincindeydim."

"Bu kadarını ben de tahmin etmiştim."

Gözleri açıldı, çakmak çakmaktı. "Ve sen beni bundan çağırmaya kalkıştın demek!"

"Evet."

Sam boynunu büktü. "Ölüm Tanrısı denilmeyi hak ediyorsun, Yama Dharma. Nihai deneyimi avuçlarımdan kaptın. İradenin her türlü idrakten ve ölümlü ihtişamdan öte kara taşını parçaladın. Niçin varlık denizinde kendi halime bırakmadın beni?"

"Çünkü bütün bir dünya senin alçakgönüllülüğüne, inançlılığına, senin yüce öğretine ve Makyavelist dolaplarına gereksinim duyuyor."

"Yama," dedi, "ben yaşlandım. İnsanoğlunun bu dünya üzerinde olduğu kadar yaşlıyım. İlklerden birisiyim ben, biliyorsun. Yerleşmek, inşa etmek üzere buraya ilk gelenlerdendim. Artık diğerlerinin hepsi ya çoktan öldü, ya da tanrılaştı... ***dei ex machini..*** Bu fırsat benim elime de geçmişti, ama ben kaçıp gitmesine izin verdim. Birçok defa. Hiçbir zaman istemedim bir tanrı olmayı, Yama. Gerçekten istemedim. Ancak daha sonra, tanrıların neler yapmakta olduklarını gördüğümde, toplayabileceğim kadar güç toplamaya çalıştım. Çok geçti, gerçi. Çok güçlüydüler. Şimdi tek istediğim çağların uykusunu uyumak, Büyük İstirahat'i, sonsuz mutluluğu tanımak, büyük denizin kıyılarında yıldızların şarkısını dinlemek."

Ratri eğildi ve gözlerinin içine baktı. "Sana ihtiyacımız var, Sam," dedi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Sam ona. "Kıssanın ebedi yinelenmesidir bu: Hevesli bir atın varsa eğer, vur kırbacı ki, bir kilometre daha koşsun." Ama bunları söylerken gülümsemişti ve kadın eğilerek onu alnından öptü.

Tak olduğu yerden zıplayıp havalandı ve yatağın üzerine düştü.

"İnsanoğlu neşeye boğuldu," diye gözlem yaptı Buddha.

Yama bir ehram verdi ona ve Ratri ayaklarına terlikler giydirdi.

Anlayış ötesi bu huzur döneminden sıyrılmak zaman isterdi. Sam uyudu. Uyurken düş gördü; düş görürken bazen haykırdı, bazen sadece ağladı. İştahı yoktu; ama Yama ona, kutsal yoksunluğun psikosomatik dönüşümlerine rahatlıkla dayanabilecek kadar güçlü ve sağlıklı bir vü-cut ayarlamıştı.

Ama o bir çakıl taşına, bir tohum tanesine ya da bir yaprağa bakarak bir saat boyunca hareketsiz oturuyordu. Böyle zamanlarda onu ayağa kaldırabilmek olanaksızdı.

Yama bu gidişin içinde yatan tehlikeyi gördü ve bu durumu Ratri'yle ve Tak'la konuştu. "Şimdi dünyadan bu şekilde elini eteğini çekmiş olması hayra alamet değil," dedi. "Onunla konuştum, ama sanırdınız ki rüzgârla konuşuyorum. Terk etmek zorunda kaldığı şeylerden sıyıramıyor kendini. Bunu sırt' denemek bile gücüne mal oluyor."

"Belki çabalarını yanlış değerlendiriyorsundur," dedi Tak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Önüne yerleştirdiği tohuma nasıl baktığını görmüyor musun? Göz kenarlarındaki kırışıklıklara baksana."

"Evet? Ne olmuş?"

"Gözlerini kısıyor. Görüşünde bir bozukluk mu var?"

"Yok."

"Öyleyse niçin kısıyor?"

"Tohumu daha iyi inceleyebilmek için."

"İncelemek mi? Bu, onun bir zamanlar anlattığı kadarıyla, Yol'a uygun değil. Ama gerçekten de inceliyor. Meditasyon yapmıyor, nesnenin içinde saklı öznenin salınmasını sağlayacak o şeyi aramıyor. Hayır."

"Ne yapıyor öyleyse?"

"Tam tersini."

"Tersini mi?"

"Nesneyi çalışıyor, kendisiyle bir bağ kurabilmek için her yönünü irdeliyor. Kendini bir kez daha Maya'nın, dünyasal yanılsamanın dokusunun içine sokmak istiyor."

"Haklı olduğuna inanıyorum, Tak!" Konuşan Ratri'ydi. "Çabalarında ona nasıl destek olabiliriz?"

"Emin değilim, hanımefendi."

Koyu saçları dar sundurmadan içeri süzülen bir demet gün ışığıyla pırıldayan Yama başını salladı.

"Benim göremediğim bir noktaya parmak bastın," diye kabul etti. "Bir vücudu olsa da, insan ayakları üzerinde yürüyüp bizim gibi konuşsa da, henüz tam anlamıyla aramıza dönmüş değil. Düşünceleri hâlâ bizim sınırlarımızın ötesinde."

"Ne yapacağız peki?" diye yineledi Ratri.

"Onu kırlarda uzun yürüyüşlere çıkaracağız," dedi Yama. "Ona nadide yiyecekler yedireceğiz. Şiir ve şarkılarla ruhunu coşturacağız. Ona içecek güçlü içkiler bulacağız... Burada, manastırda hiç yok çünkü. Parlak renkli ipeklere bürüyeceğiz onu. Ona bir ya da daha iyisi birkaç tane saray orospusu bulacağız. Yaşama boğacağız onu yine! Ancak bu şekilde zincirlerinden kurtulabilir tanrısallığın. Bunu daha önce göremediğim için aptal olmalıyım... "

"O kadar da değil, ölüm tanrısı," dedi Tak.

Kara bir alev dalgalandı Yama'nın gözlerinde, sonra gülümsedi. "Senin kıllı kulaklarına düşüncesizce sıraladığım yorumlarımdan ötürü hak etmiştim bunu," diye kabul etti. "Özür dilerim, maymun adam. Sen gerçek bir adammışsın, zekâ ve sezgi sahibi."

Tak onun önünde eğildi.

Ratri kıkırdadı.

"Söyle bize, akıllı Tak... Çünkü belki de biz çok uzun bir süre tanrılık yaptık ve olaylara uygun açıdan bakabilme yeteneğimizi yitirdik... Söylesene, amacımıza en iyi hizmeti verebilmesi için onu yine insanlaştırma işlemlerini nasıl yürütebiliriz?"

Tak önce Yama'nın, sonra Ratri'nin karşısında eğildi.

"Yama'nın önerdiği gibi," diye belirtti. "Bugün, hanımım, tepelerde bir yürüyüş için ona sen eşlik edeceksin. Yarın, Efendi Yama, ormanın kenarına dek götürür onu. Daha sonraki gün ben

onu ağaçların ve çayırların, çiçeklerin ve sarmaşıkların içine sokarım. Göreceğiz bakalım neler olacak. Göreceğiz... "

"Öyle olsun," dedi Yama ve öyle de oldu.

Bunu izleyen haftalarda, Sam bu yürüyüşleri önce hafif bir beklenti, sonra ölçülü bir heves ve sonunda coşkun bir heyecanla bekler oldu. Gittikçe daha uzun süreler boyunca yanında bir refakatçi olmadan çıkmaya başladı. Bu, başlangıçta, sabahları birkaç saat içindi; sonra hem sabah hem akşam. Ardından bütün gün ve arada sırada bir gün ve bir gece boyunca dışarıda kalmaya başladı.

Üçüncü haftanın sonunda, Yama ve Ratri sabahın erken saatlerinde sundurmada bir araya gelerek bu durumu değerlendirdiler.

"Şundan hoşlanmıyorum," dedi Yama. "İstemediği şu sıralarda birlikteliğe zorlayarak ona hakaret edemeyiz. Ama tehlike dışarıda bekliyor, özellikle de onun gibi yeniden doğmuş birini. Boş saatlerini nasıl geçirdiğini bilmek isterdim."

Ratri, ağzına bir parça şekerleme atıp tombul elini sallayarak, "Ama her ne yapıyorsa, toparlanmasına yardım ediyor," dedi. "Eskisi kadar içine kapanık değil. Daha çok konuşuyor, hatta şaka bile yapıyor. Ona götürdüğümüz şarapları içiyor. İştahı yerine geldi."

"Yine de, eğer Trimurti'nin bir casusuyla karşılaşacak olursa, nihai felaket başımıza gelebilir."

Ratri yavaş yavaş çiğniyordu lokmasını.

"Ancak, bugünlerde bu topraklarda öylelerinin bulunma olasılığı oldukça düşük," diye belimi. "Hayvanlar onu bir çocuk gibi görecek ve ona dokunmayacak. İnsanlar onu kutsal bir münzevi sanacak. İblisler ise eskiden beri ondan korkar ve dolayısıyla saygı gösterirler."

Ama Yama başını salladı. "Hanımefendi, bu o kadar basit değil. Her ne kadar makinelerimin çoğunu söküp buradan fersahlarca uzağa saklamış da olsam, benim kullanmakta olduğum muazzam enerji dönüşümünün gözden kaçmış olması düşünülemez. Perdelemelere ve yanıltıcı düzeneklere başvurdum, ama bu bölgenin belirli merkezlerinde, sanki Evrensel Ateş haritanın üzerinde dans ediyormuş gibi göründüğünden şüphem yok. Eninde sonunda birileri burayı ziyaret edecektir. Çok yakında yollara düşmemiz gerekecek. Şarjımız tam olarak doluncaya dek beklemek isterdim, ama... "

"Senin harcadığın enerji oynamalarının aynısı bazı doğal güçlerce yaratılmış da olamaz mı?"

"Evet, ve bu yörede bu tip olaylar gerçekten de görülür ki burayı üs olarak seçmiş olmamın bir nedeni de budur... Dolayısıyla hiçbir sorun çıkmama olasılığı da pekâlâ mevcut. Yine de, kuşkuluyum. Köylerdeki casuslarım olağandışı bir hareketlilik rapor etmediler. Ama onun döndüğü gün, kimileri gök gürültüsü arabasının fırtınanın önünde, gökyüzünü yararak kırların üzerinden av peşinde geçip gittiğini söylüyor. Bu, çok uzaklarda gerçekleşti ve bizimle herhangi bir bağlantısının olduğunu sanmıyorum."

"Ancak, hâlâ geri dönmedi."

"Bildiğimiz kadarıyla. Ama korkarım ki... " "Öyleyse bir an önce hareket edelim. Önsezilerine çok saygı duyarım. Tüm düşkünler arasında en çok güce sahip olan sensin. Benim için ise sadece birkaç saniye için de olsa hoş bir görünüme bürünebilmek bile eza oluyor."

"Benim güçlerimi hâlâ koruyabilmem," dedi

Yama kadının çay fincanını doldururken, "seninkilerle aynı türden olmamaları nedeniyledir."

Sonra dizi dizi uzun, ışıltılı dişlerini göstererek gülümsedi. Bu gülümseme sol yanağındaki uzun bir yara iziyle köşede buluştu ve gözünün kenarına dek uzandı. Yama, bir nokta koyarcasına kırptı gözünü ve devam etti: "Benim gücümün büyük kısmı, Karma Efendilerinin bile elimden söküp alamayacakları, bilgi birikimi şeklindedir. Ancak, çoğu tanrının gücü, yeni bir vücutla bedenlendiklerinde yitip giden, özel bir fizyolojik yeteneğe dayalıdır. Bazı şeyleri anımsamaya devam eden zihin bir süre sonra yeni vücudunu da bir dereceye kadar değiştirerek yeni bir homeostaza (homeostaz: Bir organizmanın parçalan içinde ve arasında eş dağılımlı ve kendisine yararlı bir fizyolojik stabilité kazanma eğilimi: organik denge) ulaşır ve gücün tedricen geri dönmesini sağlar. Ancak benimki çok çabuk geri dönüyor ve şu anda tamamen benimle. Ama öyle olmasaydı bile elimde silah olarak kullanabileceğim bilgi birikimim var... ve bu başlı başına bir güçtür."

Ratri çayını yudumladı. "Kaynağı ne olursa olsun, eğer senin gücün harekete geçmemizi istiyorsa, geçmeliyiz. Ne kadar çabuk?"

Yama bir tütün torbası açtı ve konuşurken kendine bir sigara sardı. Kadın, Yama'nın esmer, kıvrık parmaklarının müzik aleti çalan bir sanatçınınkiler gibi hareket ettiklerini fark etti.

"Derim ki, artık burada bir hafta ya da on günden fazla oyalanmayalım. O zamana dek onu bu diyardan soğutmaya bakalım."

Kadın başını salladı. "Peki sonra nereye?"

"Belki de rahatsız edilmeden gidip gelebileceğimiz küçük bir güney krallığına."

Sigarasını yaktı, dumanını soludu.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Ratri. "Ölümlü bir kimlik altında Khaipur'daki Karma Sarayının hanımefendisi olduğumu bil."

"Zina evinin mi, madam?"

Ratri somurttu. "Ayaktakımınca adlandırıldığı şekliyle tabii ve lütfen aynı cümlede bana 'madam' diye hitap etme... eski bir şakayı çağrıştırıyor. Orası dinlenceyle, zevkle, kutsallıkla ve benim gelir kaynaklarımın çoğuyla dopdolu bir yer. Biz planımızı kurar ve emanetimiz de kendini toparlarken saklanmamız için uygun bir yer olacağını hissediyorum."

Yama baldırına bir tokat patlattı. "Evet! Evet! Buddha'yı bir kerhanede aramak kimin aklına gelir? Çok iyi! Mükemmel! Öyleyse doğru Khaipur'a, sevgili tanrıça... Khaipur'a ve Aşk

Sarayı'na!"

Ratri ayağa fırladı ve sandaletiyle yer karolarının üzerine öfkeyle vurdu. "Müessesem hakkında bu şekilde konuşmana izin veremem!"

Yama bakışlarını yere indirdi ve yüzündeki sırıtışı zar zor silebildi. Sonra ayağa kalktı ve başını eğdi. "Affına sığınırım, sevgili Ratri, ama konuya girmen öyle ani oldu ki!..." Öksürdü ve öte yana baktı Tekrar ona baktığında yüzü ciddiyet ve edep doluydu. "Olguların aşikâr uygunsuzluğu nedeniyle bir an için boş bulundum. Ama, şimdi, işin içindeki bilgeliği takdir edebiliyorum. Bu mükemmel bir maskeleme olacak ve ikinizin de yeterince zenginliğe ve daha da önemlisi, tüccarların, savaşçıların ve rahiplerin arasındaki çok özel bilgilere ulaşmanızı sağlayacak. Bu kurum, toplumun vazgeçilmez bir parçasıdır. Toplumsal olgularda sesinizi duyurmanızı ve uygun bir mevki sağlar. Tanrılık, dünyadaki en eski mesleklerden biridir. Demek ki, biz düşkünlerin bir başka muhterem geleneğin içinde olmamız yakışık alacaktır. Seni selamlıyorum! Bilgeliğin ve basiretin için sana teşekkür ediyorum.

Benimki, işbirliği yaptığım bir hayırseverin yatırımlarına kara çalmak değildir! Gerçekten de, bu ziyareti iple çekiyorum."

Kadın gülümsedi ve tekrar yerine oturdu "İyi yağlanmış özrünü kabul ediyorum, ey yılanın oğlu. Her neyse, zaten sana uzun süre öfke duyabilmek olanaksız. Biraz daha çay rica edeyim."

Ratri çayını yudumlayarak, Yama sigarasını tüttürerek uzunlamasına oturdular. Uzaklardan yaklaşan fırtınalı bir cephe ufkun yarısını kapatmıştı. Ama güneş onların üzerinde hâlâ parlıyordu ve serin bir esinti sundurmayı şöyle bir dolaştı.

"Yüzüğünü görmüş müydün, taktığı şu demir yüzüğü?" diye sordu Ratri bir şekerleme daha yiyerek.

"Evet."

"Nereden bulduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Ama kaynağını bilsek daha iyi ederiz gibime geliyor."

"Evet."

"Nasıl tezgâhlarız bu işi?"

"Görevi, ormanın içine bizden daha çok yakışan Tak'a verdim. Şu anda bile onun izini sürüyor olmalı."

Ratri başıyla onayladı. "İyi," dedi.

"Duydum ki," dedi Yama, "tanrılar Kama'nın yeryüzündeki önemli yerlerini ziyaret ediyorlarmış hâlâ; genellikle tebdil-i kıyafetle ama bazen de tam teşekküllü halleriyle. Doğru mu bu?"

"Evet. Daha bir yıl önce Tanrı İndra Khaipur'a gelmişti. Üç yıl kadar önce ise sahte Krishna bir ziyarette bulundu. Bütün göksel tayfa içinde en çok Yorgunluk Bilmez Krishna personel arasında paniğe neden oldu. Bir yığın kırık dökük eşya ve bir yığın hekimlik vakayla sonuçlanan ve bir ay süren hengâme boyunca burada kaldı. Şarap mahzenini ve kileri neredeyse kuruttu. Sonra, bir gece, sırf dinlenmesi bile yaşlı Krishna'yı yaptığı her şey için mazur göstermeye yetecek flütünü çalmaya başladı. Ama bizim o gece dinlediğimiz gerçek büyü değildi, çünkü sadece bir tek Krishna vardır... Karayağız ve kıllı, alev alev yanan gözleri kan çanağına dönmüş. Gerçi bu da bir yığın zarar ziyana yol açarak dans etmişti masaların üzerinde ve üstelik müziksel eşliği de pek yetersizdi."

"Bütün bu kırım için şarkıdan başka bir şey ödedi mi?"

Ratri güldü. "Haydi ama, Yama. Aramızda laf oyunları olmamalı."

Yama burnundan duman soludu.

Ratri, dışarıya ve yukarıya doğru bir göz atarak, "Güneş Surya tamamen kuşatılmak üzere," dedi. "Indra ejderi öldürüyor. Yağmurun eli kulağında."

Gri bir gölge bir dalga gibi kapladı manastırın üzerini. Esinti şiddetlendi ve suların duvarların üzerindeki dansı başladı. Sundurmanın dışarıyı seyretmekte oldukları açık ucunu boncuklu bir perde gibi örttü yağmur.

Yama çayı tazeledi. Ratri ağzına bir şekerleme daha attı.

Tak ormanın içinde yol alıyordu. Ağaçtan ağaca, daldan dala geçiyordu aşağıdaki patikayı iz-leyerek. Postu nemlenmişti, çünkü o gelip geçerken yapraklardan üzerine küçük damlacıklar serpiliyordu. Ardında bulutlar kümelenmeye başlamıştı, ama erken

sabah güneşi doğuda hâlâ pırıl pırıldı ve onun altın kızılı ışığı altında orman bir renk cümbüşüne dönüşmüştü. Etrafında, patikanın iki yanında dalların, sarmaşıkların, yaprakların ve yüksek otların duvar gibi ördüğü karmaşanın içinde, kuşlar cıvıldıyordu. Kuşlar kendi şarkılarını söylüyordu, böcekler vızıldıyordu ve bir kükreme ya da homurtu duyuluyordu ara sıra. Rüzgâr bitki örtüsünü kıpırdatıyordu. Aşağıda, patika keskin bir dönüş yaptı ve bir açıklıkla birleşti. Tak yere atladı ve yürüyerek ilerlemeye başladı. Açıklığın diğer ucuna vardığında yine tırmandı ağaçlara. Fark etti ki, patika şimdi dağlara paralel uzanıyor, hatta o yöne doğru belli belirsiz kıvrılıyordu. Uzaktan uzağa gök gürledi ve birkaç dakika sonra serin bir esinti başladı. Tak, nemli örümcek ağlarını dağıtarak, kuşları parlak renkli ve çığlık çığlığa tüy fırtınaları halinde korkutarak, ağaçtan ağaca sallanmayı sürdürdü. Patika, geldiği yöne yavaş yavaş geri dönecekmişçesine, dağlara doğru yönelmeye devam ediyordu. Zaman zaman diğer sarı renkli, stabilize patikalarla kesişiyor, ayrılıyordu. Tak böyle durumlarda yere inip izleri inceliyordu. Evet, Sam işte buradan dönmüştü; bu gölcüğün kıyısında mola vermişti su içmek için... burada, turuncu renkli mantarların insan boyunu aştığı ve birkaç kişiyi yağmurdan koruyacak kadar genişlediği yerde; Sam sapağın şu yönünü tercih etmişti; burada duraklamıştı sandaletinin bağcığını onarmak için; ağaç perilerinden izler taşıyan bir ağaca yaslanmıştı, tam şu noktada...

Tak, hesapladığı kadarıyla, avını yarım saat kadar geriden izlemeye devam etti. Böylece varmak istediği noktaya erişmesi ve bu kadar hevesle her ne yapmak istiyorsa yapmaya başlayabilmesi için ona yeterince zaman bırakmış oluyordu. Artık tam cephesine düşen dağların doruğuna kızgın şimşekten oluşmuş bir hale indi. Yine bir gök gürültüsü işitildi. Patika, ormanın seyrelmeye başladığı dağ eteklerine doğru yöneliyordu ve Tak yüksek çayırların arasında dört ayağı üzerine çökerek ilerledi. Düzenli olarak irtifa kaydediyordu ve kayalık çıkıntılar gittikçe daha ve daha çok belirginleşmeye

başlamıştı. Öyle bile olsa, Sam buradan geçmişti ve Tak onu izlemeyi sürdürdü.

Yukarıda, bulutlar sürekli olarak doğuya doğru kayarken, çiçek tozu rengindeki Tanrılar Köprüsü gözden kayboldu. Şimşek çaktı ve hemen ardından gök gürledi. Arazinin korunmasız olduğu bu yörede rüzgâr daha şiddetli hissediliyordu; otlar önünde yere eğildi; ısı ansızın dibe vurmuş gibiydi.

Tak yağmurun ilk damlalarını hissetti ve kayalık çıkıntılardan birinin koruması altında koştu. Kaya dar bir çit gibi uzanıp gidiyor ve yağmurun geliş yönüne karşı hafif bir eğim gösteriyordu. Tak, sular sağanak halinde dökülür ve tüm renkler gökyüzündeki son mavilikle birlikte dünyayı terk ederken kayanın dibi boyunca yürümeye başladı.

Başının üzerinde çalkantılı bir ışık denizi belirdi ve yokuşta çeyrek mil kadar ötede, rüzgâra doğru kapkara kıvrılan sivri dişlere çarpan ve üç defa çılgın bir kreşendonun sırtına binerek inen seller saçtı.

Sonra Tak kahkahalar duydu... Yoksa bu da gök gürlemelerinden kulaklarında arta kalmış hayalet bir ses miydi?

Hayır, kahkahaydı duyduğu... Devasa, insan ötesi!

Bir süre geçtiğinde öfkeli bir uluma işitildi. Sonra bir şimşek ve bir gökgürültüsü daha.

Kayalık çıkıntının yanında bir ateş sütunu daha dalgalanmaya başlamıştı.

Tak beş dakika boyunca hiç kıpırdamadan yattı. Sonra, üç parlak şimşek ve üç gürlemenin ardından, o ulumayı yine duydu.

Ateş sütunlarının sayısı şimdi yediye yükselmişti.

Kayalık çıkıntıyı siper alıp gözetleyerek ve sakınarak bu şeylere yaklaşabilir miydi acaba'

Eğer bunu becerebilirse ve eğer hissettiği kadarıyla, Sam bir şekilde bu işin içindeyse, Aydınlanmış Olanın bile baş edemediği bu duruma onun ne yararı dokunabilirdi ki?

Buna verecek yanıtı yoktu; ama kendini ıslak çayırların üzerinde iki büklüm olmuş, sol yana doğru açılarak ilerlerken buldu.

Yolun yarısına geldiğinde aynı şeyler yinelendi ve şimdi köklerinden toprağa bağlanmış gibi görünen, sürüklenen ve dönen, dönen ve salınan, kızıl ve altın sarısı ve sarı ateş sütunlarının sayısı onu bulmuştu.

Islanmış halde ve titreyerek oracıkta çömeldi; cesaretini yokladı ve pek az kaldığını anladı. Yine de, o garip yerin hizasına gelinceye dek dayattı ve geçti.

Gerilere doğru çekildi ve kendini bir sürü iri kayanın arasında buldu. Aşağıdan görülme olasılığına karşı kayaların sağladığı korumaya şükrederek ve gözlerini kayalık çıkıntıdan bir an olsun ayırmadan santim santim ilerlemeye başladı.

Kayanın kısmen oyuk olduğunu seçebiliyordu artık. Dibinde basık, kum bir mağara vardı ve içinde çömelmiş halde iki şekil duruyordu. Bunlar dua eden din adamları olabilir miydi? Merak etti.

Sonra olanlar oldu. O güne dek tanık olduğu en korkunç yıldırım kayaların üzerine düştü... Sadece bir defalığına ya da çok kısa bir an için değil! Sanki ateş dilli bir hayvan en az çeyrek dakika boyunca homurdanarak yalamıştı kayaları.

Tak gözlerini açmaya cesaret ettiğinde tutuşmuş kulelerden yirmi tane saydı.

Kutsal kişilerden biri elini kolunu sallayarak öne eğildi. Diğeri güldü. Sesi, şu sözcükleri Tak'ın yattığı yere kadar taşımıştı: "Yılanın gözleri! Sıra bende!"

"Miktar nedir?" diye sordu ikinci gölge ve Tak, Yüce Ruhlu Şam'ın sesini tanıdı.

"İki katı ya da hiç!" diye kükredi diğeri ve öne eğilip geri çekildi, sonra eliyle Şam'ın yaptığı gibi bir hareket yaptı.

"Srinagalı Nina," diye bir şarkı mırıldandı Sam ve bir kez daha öne eğildi, sallandı ve eliyle işaret etti. "Kutsal Yedi," dedi Sam usulca.

Diğeri uludu.

Tak, bu ulumanın peşinen neyin geleceğini bildiği için, gözlerini kapatıp kulaklarını tıkadı.

Yanılmamıştı.

Ateş ve hengâme dindiğinde, tekinsiz bir ışıkla aydınlanmış bir manzara serildi gözlerinin önüne. Sütunları saymaya zahmet etmedi. Kırk tanesi orta yerde tuhaf parıltılarını saçarak asılı duruyordu: Sayıları ikiye katlanmıştı.

Ayin devam etti. Demir yüzük Buddha'nın sol elinde solgun, yeşilimsi bir ışık yayarak parlıyordu.

"İki katı ya da hiç!" sözcüklerinin yinelendiğini ve Buddha'nın buna, "Kutsal yedi!" diye karşılık verdiğini duydu.

Bu kez dağ yamacının ayaklarının altında ikiye yarılacağım sandı. Bu kez parıltının göz kapaklarından geçip retinasına dövme misali kazınan imgesel bir kalıntı olduğunu sandı. Ama yanılıyordu.

Gözlerini açtığında, adeta bu salınan yıldırım sütunlarından oluşmuş bir orduya bakıyordu. Parıltı beyninin derinliklerine dek işledi ve sırf aşağı bakabilmek için bile eliyle gözlerini siperlemek zorunda kaldı.

"Eee, Raltaıiki?" diye sordu Sam ve sol elinin civarında zümrüt renkli bir ışık oynaştı.

"Bir kez daha, Siddhartha. İki katı ya da hiç."

Yağmur bir an kesilir gibi oldu ve yamaçtaki ateş kalabalığından gelen göz kamaştırıcı ışıkta Tak, Raltaıiki diye adlandırılanın bir mandanın başına ve fazladan bir çift kola sahip olduğunu gördü.

Ürperdi.

Gözlerini ve kulaklarını kapattı ve dişlerini sıkıp bekledi.

Beklediği şey kısa bir süre sonra gerçekleşti. Ateş sütunları, o sonunda bayılıncaya dek, tutuşup kükredi.

Bilinci geri geldiğinde çevresinde sadece kurşunî bir renk ve onunla kayalık çıkıntı arasına çiseleyen yağmur vardı. Sadece tek bir gölge oturuyordu kayanın kovuğunda ve ne boynuzları parlıyor ne de geleneksel bir çift koldan fazlasına sahip görünüyordu.

Tak yerinden kıpırdamadı. Bekledi.

"Bu," dedi Yama ona bir aerosol kutusu uzatarak, "ifrit kovmaya yarar. Gelecekte, eğer manastırdan uzaklaşmaya niyet edersen, üstüne başına iyice sıkmanı tavsiye ederim. Ben bu bölgenin Rakasha'sız olduğunu sanıyordum, yoksa çoktan verirdim bunu sana."

Tak kutuyu aldı, masanın üzerine, eline yakın bir yere yerleştirdi.

Hafif birşeyler atıştırmış, Yama'nın odasında istirahat ediyorlardı. Yama, sol elinde Buddha'nın şarabından bir bardak, diğerinde yan yarıya dolu bir şarap testisi olmak üzere koltuğunda arkaya doğru kaykılmıştı.

"Demek o zaman Raltariki denilen şey gerçek bir ifrit oluyor?" diye sordu Tak.

"Hem evet, hem hayır," dedi Yama. " İfrit' sözcüğüyle olağanüstü güçlere sahip, geçici olmak kaydıyla doğaüstü bir yaratığı kastediyorsan eğer, o zaman yanıtım hayırdır. Genellikle kabul edilen tanımlama budur, ama hatalı olduğu bir nokta vardır."

"Yaa? Ve ne ola ki bu nokta?"

"Doğaüstü bir yaratık değildir."

"Ama diğerlerinin tümü geçerli mi?"

"Evet."

"Bu durumda, kötü niyetli, olağanüstü güçlere sahip, çok uzun ömürlü ve dilediği şekle girebilen bir yaratık olduktan sonra, doğaüstü olmuş olmamış, ne fark eder?"

"Ah, ama bak bu noktada çok büyük bir fark var. Bu, bilinmeyenle bilinemeyen, bilimle düş arasındaki farktır... Bir öz sorunudur. Pusulanın dört yönünü mantık, bilgi, hikmet ve bilinmeyen oluşturur. Bazıları bu sonuncu yöne doğru eğilir. Diğerleri ise üzerine gider. Onun önünde eğilmek diğer üç yönü gözden kaybetmek demektir. Ben bilinmeyene teslim olabilirim, ama bilinemeyene asla. Bu sonuncu yönün önünde eğilecek kişi ya bir azizdir ya da bir aptal. İkisiyle de işim yok."

Tak omuz silkti ve şarabını yudumladı. "Ama şu ifritler... "

"Bilinebilir. Onlarla uzun yıllar boyunca deneyler yaptım ve eğer anımsıyorsan, Palamaidsu'da Taraka'nın Tanrı Agni'nin önünden kaçmasından sonra, Cehennem Kuyusuna inen dört kişiden biri de bendim. Sen Arşivci Tak değil misin?"

"İdim."

"O zaman Rakasha'yla yapılmış en eski karşılaşmaları okumuş olmalısın."

"Onların bağlandığı günlerin raporlarını okudum."

"O zaman onların bu dünyanın yerlileri olduklarını, insanoğlunun yitik Urath'tan gelmesinden çok önce burada bulunduklarını biliyorsundur."

"Evet."

"Onlar maddeden ziyade enerjiden oluşmuş yaratıklardır. Onların geleneklerine bakılırsa bir vakitler vücuda sahiplermiş ve kentlerde yaşarlarmış. Ancak, kişisel ölümsüzlük arayışları, onları insanoğlunun izlediğinden ayrı bir yola yöneltmiş. Kendilerini durağan enerji alanları halinde sürekli kılacak bir yöntem geliştirmişler. Ebediyen güç noktaları olarak yaşamak üzere bedenlerini terk etmişler. Ama saf zekâ olmadıkları da kesin. Benliklerini de tastamam birlikte götürdükleri ve de maddeden doğdukları için hep etin ve kemiğin özlemini çekiyorlar. Her ne kadar ete ve kemiğe bir süre için bürünebilseler de, bunu yardım almadan beceremiyorlar. Bu dünyanın üzerinde çağlar boyunca amaçsız dolaştılar. Sonra, insanoğlunun gelmesi onları düştükleri ataletten kurtardı. Onu huzursuz edebilmek için kâbuslarının biçimine hüründüler. İşte bundan dolayıdır ki, yenilmeleri ve Ratnagaris'in en dibine hapsedilmeleri gerekti. Tümünü yok edemedik. Bedenlenme makinelerini ve insan vücutlarını ele

geçirme teşebbüslerini sürdürmelerine izin veremezdik. Böylece hepsi tuzağa düşürülüp büyük manyetik şişelerin içine tıkıldı."

"Yine de, Sam, kendi iradesini uygulatmak için birçoğunu serbest bıraktı."

"Evet. Bir kâbus anlaşması imzalayıp buna sadık kaldı, ki bu sayede bazıları hâlâ dünya yüzünde dolaşabiliyor. Tüm insanların içinde belki de sadece Siddhaıtha'ya hürmet ederler. Bir de paylaştıkları günahları vardır insanlarla..."

"O da... "

"Kumar oynamaya bayılırlar... Ne üzerine olursa olsun bahse tutuşurlar ve kumar borcu onların yegâne onurlarıdır. Bu da böyle olmak zorunda, aksi takdirde diğer kumarbazların güvenini kaybeder ve belki de ellerinde kalan son eğlenceden de yoksun kalırlar. Çok büyük güçlere sahip bulunduklarından, prensler bile onların hizmetini kazanabilmek hevesiyle oyuna oturacaklardır. Bu şekilde yitirilmiş krallıklar vardır."

"Eğer," dedi Tak, "Sam, senin hissettiğin gibi, Raltariki ile eski oyunlardan birini oynuyor idiyse, ne üzerine tutuşmuşlardı dersin?"

Yama saralımı bitirdi, bardağını tekrar doldurdu. "Sam bir aptaldır. Hayır, değil! O bir kumarbaz! Arada bir fark var. Rakasha, enerji yaratıklarının alt sınıflarını denetler. Sam, taktığı o yüzük vasıtasıyla, Raltariki'den kazandığı ateş cinlerinden oluşmuş bir muhafız grubuna sahiptir. Bunlar ölümcül, akılsız yaratıklardır ve her birinin bir yıldırımlık gücü vardır."

Tak şarabını bitirdi. "Ama Sam oyunda ortaya ne sürmüş olabilir?"

Yama içini çekti. "Yarım yüzyıldır yaptığım, yaptığımız tüm çabalarımızı... "

"Yani... bedenini mi demek istiyorsun?"

Yama başıyla oyaladı. "Herhangi bir ifrite önerilecek en çekici şey bir insan bedenidir."

"Sam kendini neden böyle bir riske atsın ki?"

Yama gömleksizin bakıyordu Taka doğru. "Kendini tehlikeyle yüz yüze bırakmak, varlığını yuvarlanan zarlara bağlamak... Bu, içindeki yaşam dürtüsünü harekete geçilmenin, kendini yine görevine bağlamanın yegâne yolu olsa gerek."

Tak kendine bir bardak şarap daha koydu ve yudumladı. "İşte buna aklım eremez," dedi.

Ama Yama başını iki yana salladı. "Sadece bilinmez," dedi maymuna. "Sam ne bir azizdir, ne de bir aptal."

"Olmasına az kalmış," diye karar verdi Tak ve o gece manastırın her köşesine ifrit ilacından sıktı.

Ertesi sabah, ufak tefek bir adam manastırın önüne geldi ve girişe oturarak ayaklarının dibine bir dilenci tası yerleştirdi. Ayak bileklerine dek inen tek parça kaba, kahverengi bir kumaştan dokunmuş eski püskü bir gömleği vardı. Sol gözü siyah bir kumaş parçasıyla kapatılmıştı. Geriye kalan saçları siyah ve çok uzundu. Sivri burnu, küçük çenesi ve yassı, uzun kulakları yüzüne tilki gibi bir ifade vermişti. Cildi gergin ve rüzgâr yanığıydı. Yeşil renkteki tek gözünü hiç kırpmıyor gibiydi.

Samın keşişlerinden biri onu fark edip Ratri'nin koyu renk cüppeli tarikat üyelerinden birini durumdan haberdar edinceye dek aşağı yukarı yirmi dakika kadar oturdu orada. Bu keşiş bir rahip buldu ve bilgiyi ona nakletti. Rahip, müritlerinin erdemleriyle tanrıçayı etkilemek istediğinden, dilencinin içeri alınmasını ve

yedirilmesini, yeni giysiler sunulmasını ve ona kalmak istediği süre boyunca uyuyabileceği bir oda verilmesini emretti.

Dilenci sunulan yiyecekleri bir Brahmin'e özgü hürmetli tavırla kabul etti, ama ekmek ve meyve dışındakileri de yine kibarca geri çevirdi. Kendi kir içindeki çaputlarını bir kenara bırakarak Ratri tarikatının koyu cüppesini de kabul etti. Sonra odasına ve uyuması için serilmiş bekleyen döşeğine göz gezdirdi.

"Size gönülden teşekkür ederim, değerli rahip," dedi cüssesinden umulmayan gür ve derin bir sesle. "İçtenlikle teşekkür ederim ve dilerim ki tanrıçanız, adına gösterdiğiniz bu cömertlik ve merhametten dolayı size gülümser."

Bu sözler üzerine rahibin kendisi gülümsedi ve Ratri'nin o anda oradan geçiyor olmasını ve adına gösterdiği cömertlik ve merhamete tanıklık etmesini diledi. Ama, tanrıça ortalıkta gözükmüyordu. Gücüne bürünüp aralarında yürüdüğü gece bile müritlerinin pek azı gerçekten görebilmişlerdi tanrıçalarını: Çünkü sadece safran renkli ehram giyenler Şam'ın uyanışını izlemiş ve kim olduğuna emin olabilmişlerdi. Tanrıça, genellikle müritleri dua ederken ya da gece için odalarına çekildikten sonra dolaşırdı manastırının içinde. Günün büyük kısmını uyuyarak geçirirdi; görüldüğü nadir zamanlarda da pelerinine sıkıca sarmalanmış olurdu; dilek ve buyruklarını doğrudan doğruya baş müridine, bu çevrim doksan üçüne basan ve yarı yarıya kör olan Gandhiji'ye verirdi.

Böylece, hem kendi keşişleri, hem de safran ehramlılar tanrıçanın görüntüsünü merak eder ve gözüne girme fırsatını yakalamak için pusuya yatarlardı. Tanrıçanın lütfuna mazhariyetin kişiye bir Brahmin olarak bedenlenmeyi garantilediği söylenirdi. Sadece Gandliji umursamazdı bunu, çünkü o gerçek ölümün yolunu kabul etmişti.

Tanrıça, onların bekleştikleri koridordan bir türlü geçmeyince, rahip sohbeti uzatmayı tercih etti.

"Ben Balarama'yım," diye kendini tanıttı. "Sizin adınızı öğrenebilir miyim, iyi efendim ve belki yolculuğunuzun amacını?"

"Ben Aram'ım," dedi dilenci, "on yıllık yoksulluğa ve yedi yıllık sessizliğe yemin ettim. Bahtıma, yedi yıl geçti de ben artık velinimetlerimle konuşabiliyor ve onların somlarını yanıtlayabiliyorum. Kendime meditasyon yapıp dua edebileceğim bir kovuk bulmak üzere dağlara doğru gidiyorum. Belki, yoluma devam etmeden önce, iyi yürekli misafirperverliğinizi birkaç gün için kabul edebilirim."

"Gerçekten de," dedi Balarama. "Kutsal bir kişinin varlığıyla manastırımızı kutsamasından onur duyarız. Sizi en iyi şekilde ağırlayacağız. Yolunuzda size destek olmasını arzuladığınız bir şey varsa ve biz bunu sağlayabileceksek, lütfen söyleyiniz."

Aram hiç kırpmadığı yeşil gözünü ona dikti ve "Beni ilk gören keşiş sizin Tarikatınızın kaftanını giymemişti," dedi. Bunları söylerken koyu renk giysilere dokunmuştu. "Bunun yerine, yoksul gözümün bir başka renge tanık olduğunu sanıyorum." "Evet," dedi Balatama, "çünkü Buddha'nın müritleri, gezilerine ara verdikleri şu günlerde, aramızda barınıyorlar."

"Bu gerçekten ilginç," dedi Aram, "çünkü onlarla konuşmayı çok istiyordum ve belki Yol'ları hakkında da biraz bilgi edinmeyi."

"Bir süre aramızda kalmayı tercih ederseniz eğer, bol bol fırsat bulacağınızdan eminim."

"Bu takdirde öyle yapacağım. Ne kadar kalmayı düşünüyor olabilirler?"

"Bilmiyorum."

Aram başını salladı. "Onlarla ne zaman görüşebilirim?"

"Bu akşam tüm keşişlerin bir araya gelecekleri ve sessizlik yemini edenler dışında dilediklerince konuşabilecekleri bir saat olacak."

"O vakte kadar dua edeceğim," dedi Aram. "Teşekkür ederim."

İkisi de hafifçe eğildi ve Aram odasına geçti.

Aram, o akşam, keşişlerin cemaat saatinde hazır bulundu. Her iki tarikatın üyeleri de bu saatte birlikte oluyor ve sohbet ediyorlardı. Ne Sam oradaydı, ne de Tak; Yama ise hiçbir zaman bizzat katılmamıştı zaten.

Aram yemek salonundaki uzun masaya, Buddha'nın keşişlerinden birkaçının karşısına düşecek şekilde oturdu. Onlarla bir süre konuştu; kuram ve eylem, kast ve itikat, hava ve güncel olaylar üzerine söyleşti.

"Tarikatınız üyelerinin ansızın bu kadar güneye ve batıya gelmiş olmaları," dedi bir süre sonra, "biraz garip görünüyor."

"Biz gezgin bir tarikatız," dedi hitap ettiği rahip. "Rüzgârı izleriz. Yüreğimizin götürdüğü yere gideriz."

"Paslı topraklar ülkesine, üstelik yıldırım mevsiminde mi? Bu civara, tanık olursam eğer ruhuma ferahlık verecek bir vahiy mi inecek?"

"Evrenin kendisi bir vahiydir," dedi rahip. "Her şey değişir, yine de her şey aynıdır. Gün geceyi izler... Her gün farklıdır, yine de hepsi gündür. Dünyanın büyük kısmı yanılsamadan ibarettir, yine de bu yanılsama kutsal gerçeğin bir parçası olan düzene göre biçimlenir."

"Evet, evet," dedi Aram. "Yanılsama ve gerçekliğin yollan hakkında çok deneyime sahibim; ama sorumla bu civarda varlığıyla ruhuma katkıda bulunacak belki de yeni bir öğreticinin ortaya çıkıp çıkmadığını, ya da eskilerden birinin geri dönüp dönmediğini, ya da kutsal bir zuhur olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

Dilenci konuşurken önünde, masanın üzerinde dolaşmakta olan tırnak büyüklüğündeki kırmızı bir böceği yere silkti ve ezecekmişçesine sandaletini kaldırdı.

"Lütfen, kardeşim, onu incitmeyiniz," dedi keşiş.

"Ama İter taraf bunlarla kaynıyor ve Karma Efendileri bir insanın bir böcek olarak yeniden doğamayacağını belirttiler; bir böceğin öldürülmesi karma yönünden hükümsüz bir eylemdir."

"Bununla beraber," dedi keşiş, "tüm yaşam birdir ve bu manastırdaki herkes ***ahimsa*** öğretisine uyar ve ne çeşit olursa olsun yaşamı almaktan kendini sakınır."

"Lakin," dedi Aram, "Patanjali eylemin değil niyetin hükmü olduğunu söylemişti. Dolayısıyla, kinle değil sevgiyle öldürürsem, hiç öldürmemiş sayılabilirim. Ancak, bu defa durumun böyle olmadığını ve kin içerdiğini itiraf etmeliyim... Dolayısıyla, öldürmemiş olsam bile bu niyetin varlığı nedeniyle suçluluğun yükü omuzlarımdadır. Demek ki, ***ahimsa*** ilkesine göre şimdi üzerine basar ve daha ağır bir yük altına girmeyebilirim. Ama, burada bir konuk olduğumdan, uygulamalarınıza tabii ki saygı gösteriyor ve bunu yapmıyorum." Bu sözlerle, kırmızı antenlerini havaya dikmiş kımıldamadan duran böcekten ayağını uzaklaştırdı.

Ratri Tarikatı'ndan biri, "Doğrusu şu ki," dedi, "o gerçek bir âlim."

Aram gülümsedi. "Teşekkür ederim, ama pek öyle sayılmam," diye açıklamaya başladı. "Ben gerçeğin peşinden koşan bir hakir kişiyim sade-ce ve bilgili insanların söyleşilerine kulak misafiri olma ayrıcalığını geçmişte zaman zaman edinmiştim. Keşke bu ayrıcalığa yine sahip olabilsem! Eğer civarda büyük bir öğretmen ya da âlim varsa, ayakucunda oturup söylediklerini dinlemek ya da tavırlarından feyz alabilmek için kızgın kömürlerin üzerinde yürümeye bile razıyım. Eğer... "

O zaman sustu, çünkü bütün bakışlar ardındaki kapıya yönelmişti. Başını çevirmedi, bunun yerine elinin çevresinde dolaşmakta olan bir böceği ezmek üzere uzandı. Böceğin kırılan sırt kitininin içinden küçük bir kristalin ucuyla iki adet minik tel çıktı dışarı.

Sonra döndü; yeşil gözü kendisiyle kapı arasında oturan bir dizi rahip üzerinde dolaştı ve hepsi de kan renginde olan bir külot pantolon, çizme ve eldivenler giymiş, beline bir kuşak ve başına çapraz turban dolamış, pelerinine sarınmış halde kapıdan beliren Yama'da durdu.

" 'Eğer?' " dedi Yama. " 'Eğer' diyordun? Eğer çevrede bilge bir kişi ya da ete kemiğe bulunmuş bir tanrı ikamet etmekteyse, onunla tanışmak mı isterdin? Söylemek üzere olduğun şey bu muydu, yabancı?"

Dilenci taburesinden doğruldu. Eğilerek selam verdi. "Ben Aram'ım," diye belirtti. "Aydınlığı arzulayanlarla birlikte onu arayan ve seyahat eden sobiriyim."

Yama selamı almadı. "Tüm söz ve hareketlerin gerçeği gözler önüne sererken, niçin adını tersten okuyorsun, Yanılsama Tanrısı?"

Dilenci omuzlarını silkti. "Neden bahsettiğinizi anlayamadım."

Ama gülümsemesi dudaklarına geri dönmüştü. "Ben Yol'u ve Hakikat'i arayan biriyim," diye ekledi.

"En az bin yıl boyunca senin hainliklerine tanık olduktan sonra bunu inanılması epeyce güç buruyorum."

"Tanrıların ömründen bahsediyorsun."

"Ne yazık ki öyle. Ciddi bir hata yaptın, Mara."

"Ne olabilir ki bu?"

"Buradan sağ ayrılmana izin verileceğini sanıyorsun."

"Böyle bir beklenti içinde bulunduğumu itiraf etmeliyim."

"Tabii, bu yaban ellerinde yalnız bir gezginin başına gelebilecek bir yığın kazayı hesaba katmıyorsan eğer."

"Yıllardır yalnız gezerim. Kazalar hep başkalarını bulur."

"Vücudun burada yok edilse bile ***atmaumın*** çok uzaklardaki bir başka vücuda aktarılacağına inanıyor olabilirsin. Anladığım kadarıyla birileri benim notlarımı deşifre etmiş ve bu yetenek artık sır olmaktan çıkmış."

Dilencinin kaşları bir santim aşağı inip birbirine yaklaştı.

Yama, "Sen bu binayı şu anda bile sarmalayan ve böyle bir aktarıma karşı koruyan güçlerin ayrımında değilsin," dedi.

Dilenci odanın ortasına yürüdü. "Yama," dedi, "kendi gözden düşmüş güçlerini bir Düşkuran'ın güçleriyle karşılaştırıyorsan eğer, aptalın teki olmalısın."

"Belki de öyledir, Tanrı Mara," diye yanıt verdi Yama. "Ama bu fırsatı daha fazla erteleyemeyecek kadar uzun bir süredir

bekliyordum. Keenset'te verdiğim sözü anımsıyor musun? Varlık zincirini devam ettirmek istiyorsan, buradan odanın önünü kesmiş bulunduğum şu yegâne kapısından geçmek zorundasın. Bu odanın dışındaki hiçbir şey sana yardım edemez artık."

Bunun üzerine Mara ellerini kaldırdı ve ateş doğdu.

Her şey alevler içinde kalmıştı. Taş duvarlardan, masalardan, keşişlerin kaftanlarından alevler fırlıyordu. Duman odanın içinde dalga dalga kıvrılıp dönüyordu. Yama yangının ortasında kımıldamadan durdu.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordu Yama. "Alevlerin her yanda, ama yanan bir şey yok."

Mara ellerini çırptı ve alevler kayboldu.

Onun yerine, bir insanın neredeyse iki kat yüksekliğindeki boyu, hafif hafif salınan kafası, yelpaze gibi açılmış gümüş renkli ensesiyle S harfi şeklindeki saldırı pozisyonunu almakta olan bir mega kobra belirmişti.

Gölgeli bakışlarını Mara'nın tek gözünden içeri kara bir böceğin duyargaları gibi sokan Yama yılanı görmezden geldi.

Megakobra tam saldırmak üzereyken gözden kayboldu. Yama ilerlemeye başladı.

Mara bir adım geri çekildi.

Belki üç yürek atımı kadar bu konumda kaldılar; sonra Yama iki adım daha ilerledi ve Mara yine çekildi. İkisinin alınlarında da boncuk boncuk ter damlaları ışıldıyordu.

Dilencinin boyu şimdi daha uzun ve saçları daha gür görünüyordu; beli kalınlaşmış, omuzları genişlemişti. Daha önce

belirgin olmayan bir incelik vardı hareketlerinde.

Bir adım daha geriledi.

"Evet, Mara, bir ölüm tanrısı gerçekten var," dedi Yama sıkılı dişlerinin arasından. "Düşkün olsalar da olmasalar da, gerçek ölüm gözlerinde bekliyor. Onunla yüzleşmelisin. Duvara eriştiğinde daha fazla çekilecek yerin kalmamış olacak. Gücün kollarından akıp gitmesini hisset. Soğuğun ellerine ve ayaklarına sızmasını hisset."

Mara vahşi bir hayvan gibi gösterdi dişlerini. Boynu bir boğanınki kadar kalındı. Pazuları bir adamın baldırları gibiydi. Göğsü güç dolu bir fıçıyı, bacakları ağaç gövdelerini andırıyordu.

"Soğuk mu?" diye sordu kollarını uzatarak. "Bu ellerle bir devin belini kırabilirim, Yama. Sen kovulmuş bir leş tanrısından başka nesin ki? Bakışların yaşlıları ve çelimsizleri teslim alabilir. Somurtman aptal hayvanları ve çocukları ürpertebilir. Ben ise bir yıldızın okyanus tabanından olduğu kadar üzerindeyim senin."

Yama'nın kızıl eldivenli elleri dilencinin boğazına bir çift kobra gibi indi. "Öyleyse alay ettiğin o gücü bir tat bakalım, Düşkuran! Kudretin görüntüsüne bürünmüşsün. Kullan onu! Beni lafla yenmeye çalışma!"

Yama'nın elleri boğazını sıktıkça Mara'nın alnı ve yanakları kızarmaya başlamıştı. Gözü, dünyayı kolaçan eden yeşil bir ışıldak gibi dönüyordu çukurunda.

Dizleri üzerine çöktü. "Tanrı Yama, yeter!" diye soludu. "Kendi kendini mi öldüreceksin?"

Yama'nın gördüğü şimdi kendi yüzü, bileklerini tırmalayan kendi kızıl elleriydi.

"Yaşam seni terk ederken çaresizliğe kapılıyorsun, Mara. Ama Yama bir çocuk değil ki, dönüşmüş olduğun aynayı kırmaktan korksun! Ya elinden geldiğince çabala, ya da erkek gibi öl; sonuçta hepsi bir."

Ama Mara'nın aktığı ve değiştiği görüldü bir kez daha.

Yama bu kez durakladı, gevşedi.

Kadının bronz renkli saçları bileklerine dökülüyordu. Soluk renkli gözleri ona yalvarırcasına bakıyordu. Boynunu, cildinden biraz daha açık renkli küçük fildişi kafataslarından dizili bir kolye dolanmıştı. Sârisi kan rengindeydi. Elleri, okşarcasına Yama'nınkileri tutuyordu.

Yama, "Tanrıça!" dedi dişlerini sıkarak.

"Kali'yle Durga'yı öldürür müydün?" dedi kadın boğulurcasına.

"Yine yanıldın, Mara," diye fısıldadı Yama. "Bilmez misin ki, her erkek sevdiği şeyi öldürür?" Bu sözlerle bileklerini burktu ve çıtırdayan kemiklerin sesi duyuldu.

"Lanetin on kat olsun," dedi gözlerini sımsıkı yumarak. "Sana yeniden doğmak yok artık."

Elleri o zaman çözüldü.

Uzun boylu, soyluca, yakışıklı bir adam, başı sağ omzuna devrilmiş halde, yerde, ayaklarının dibinde yatıyordu.

Tek gözü de kapanmıştı sonunda.

Yama çizmesinin ucuyla cesedi sut üstü çevirdi. "Bir cenaze ateşi hazırlayın ve cansız bedenini yakın," dedi rahiplere, dönüp bakmadan. "Tüm ayinler yapılsın. En yücelerden biri öldü bugün."

Sonra bakışlarını ellerinin marifetinden kaldırdı, topuklarının üzerinde döndü ve odayı terk etti.

O akşam yıldırımlar birbirini kovaladı ve yağmur mermi gibi indi Gökyüzü'nden.

Dördü de manastırın kuzeydoğu köşesinden yükselen odada oturdular.

Yama, pencerenin önünden her geçişinde duraklayarak, bir aşağı bir yukarı adımlıyordu odayı.

Diğerleri oturmuş, onu izliyor, dinliyorlardı.

"Kuşkulanıyorlar," dedi onlara, "ama emin değiller. Kendileri gibi bir tanrının manastırını tahrip ederek saflarındaki bölünmeyi insanların önünde sergilemekten kaçınacaklardır... eğer emin değilseler! Emin olamamışlardı, bu yüzden araştırmayı denediler. Demek ki, zaman hâlâ bizim yanımızda."

Diğerleri bu sözleri başlarıyla onayladılar.

"Ruha erişmek için dünya varlığını reddeden bir Brahmin uğradı buraya, bir kaza geçirdi ve gerçek ölümü tattı. Bedeni yakıldı ve külleri denize akan ırmağa döküldü. Olan biten buydu işte... Aydınlanmış Kişi'nin gezgin keşişleri de o sırada tesadüfen manastırımızda bulunuyorlardı. Bu olayın hemen ertesinde ayrıldılar. Nereye gittiler, kim bilir?"

Tak durabildiği kadar dik durmaya çalıştı.

"Tanrı Yama," dedi, "bu öykü bir hafta, bir ay, ya da daha fazla dayansa bile, olay sırasında burada bulunanların Karma Koridorlarından ilk geçeni, yargılayan Efendi'nin ellerinde çözülecektir. Şartları göz önüne aldığımda, bazılarının sırf bu

nedenden dolayı çabuk bir hüküm giyeceklerine inanıyorum. O zaman ne olacak?"

Yama dikkat ve titizlikle bir sigara sardı. "Gerçek, anlattığım biçimde düzenlenmeli."

"Nasıl olur? Bir insanın beyni karmik geri okumaya bırakıldığında, en son yaşam devresinde tanık olduğu bütün olaylar efendinin ve makinenin karşısında bir tomar parşömen gibi açılır."

"Bu doğru," dedi Yama. "Ve sen, Arşivci Tak, bir palimsesti, daha önce kullanılmış, silinmiş ve yine kullanılmış bir parşömeni, hiç duymadın mı?"

"Tabii, ama zihin bir parşömen değildir."

"Değil ha?" Yama gülümsedi. "Pekâlâ, teşbih sana aitti zaten, bana değil. Hoş, hakikat dediğin nedir ki zaten? Anladığın neyse hakikat de odur."

Sigarasını yaktı. "Bu keşişler tuhaf ve korkutucu bir olaya tanık oldular," diye sürdürdü konuşmasını. "Benim Suretime büründüğümü ve Vasıflarımdan birini kullandığımı gördüler. Mara'nın da aynı şeyleri yaptığını gördüler... burada, Ahimsa ilkesine yeniden can verdiğimiz bu manastırda. Onlar bir tanrının karmik sorumluluk altına girmeksizin böyle şeyler yapabileceğinin bilincindeler, ama şok çok büyük ve izlenim canlıydı. Cenaze ateşinin de henüz sırası gelmiş değil. Ateş yakılana dek, size anlattığım öykü zihinlerde gerçeklik kazanmış olmalı."

"Nasıl?" diye sordu Ratri.

"Eylemin görüntüsünün bilinçlerinde yanmakta olduğu ve düşüncelerinin henüz huzur bulmadığı tam bu gece ve tam bu saatlerde," dedi, "yeni hakikat dövülmüş ve yerli yerine çakılmış olmalı... Sam, yeterince dinlendin. Bu iş artık sana kalıyor. Onlara bir

vaaz vermelisin. Yüreklerinde yatan soylu duygulara ve ruhun kişiyi kutsallığa vakfeden yüksek değerlerine çağrı yapmalısın. O zaman Ratri ve ben güçlerimizi birleştireceğiz ve yeni bir hakikat doğmuş olacak."

Sam huzursuzca kımıldanıp bakışlarını yere indirdi. "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. O kadar uzun zaman geçti ki... "

"Bir kez Buddha olmuşsan, hep Buddha'sındır, Sam. Eski mesellerinden birkaçının tozunu al. Aşağı yukarı on beş dakikan var."

Sam elini uzattı. "Bana biraz tütün ve kâğıt ver."

Verilen paketi kabul etti, kendine bir sigara sardı. "Ateş?... Teşekkürler."

Dumandan derin bir nefes çekti, üfledi, öksürdü. "Onlara yalan söyleyip durmaktan bezdim artık," dedi sonunda. "Sanırım olan bu."

"Yalan mı?" dedi Yama. "Senden yalan söylemeni kim istiyor? Onlara Dağdaki Vaaz'dan birkaç alıntı yap, eğer istersen. Ya da Popol Vuh'dan veya ***İlyada'dan.*** Ne diyeceğin umurumda değil. Sadece onları biraz coştur, biraz yatıştır. Bütün istediğim bu."

"Ya sonra?"

"Sonra? Sonra kurtarmaya girişeceğim onları... ve bizi!"

Sam yavaşça başını salladı. "Böyle diyorsan eğer... Ama bu tür işler için oldukça hamlaştım. Birkaç gerçek bulur ve araya bir tutam sofuluk katabilirim kuşkusuz... ama, gel şunu yirmi dakika yapalım."

"Öyleyse yirmi dakika olsun. Sonra eşyalarımızı toplayacağız. Yarın Khaipur'a doğru yola çıkarız."

"O kadar çabuk mu?" diye sordu Tak.

Yama başını iki yana salladı. "O kadar geç."

Keşişler manastır yemekhanesinin zeminine oturmuşlardı. Masalar duvarların kenarına çekilmişti. Böcekler ortadan kaybolmuştu. Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu.

Yüce Ruhlu Sam, Aydınlanmış Olan, salona girdi ve önlerinde yerini aldı.

Ratri bir budist rahibesi gibi giyinmiş ve peçe takmış olarak içeri girdi.

Yama ve Ratri salonun gerilerine doğru gittiler ve yere oturdular. Tak da, bir yerlerde dinlemekteydi.

Sam gözlerini kapatmış halde birkaç dakika oturdu, sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı:

"Birçok ada sahibim ve hiçbirinin önemi yok." Sonra kirpiklerini hafifçe araladı, ama başı hiç kıpırdamamıştı. Belirli bir noktaya bakmıyordu.

"İsimler önemli değildir," dedi. "Konuşmak isim vermektir, ama konuşmak önemli değildir. Daha önce hiç olmamış bir şey olur. Bunu gören bir kişi hakikate bakıyor demektir. Gördüğü şeyi başkalarına anlatamaz. Ama başkaları da bilmek ister ve, Neye benziyordu?' diye sorgularlar onu. Böylece, onlara anlatmaya çalışır. Belki de yeryüzündeki ilk ateşi görmüştür. Onlara der ki: 'Kızıldı, gelincik çiçeği gibi, ama içinde diğer renkler de dans ediyordu. Biçimsizdi, su gibi, her yana akıyordu. Sıcaktı, yaz güneşi gibi, ama daha sıcak. Bir tahta parçasının üzerinde var olabiliyordu bir süre ve sonra tahta yok oluyordu yenmişçesine ve ardında rüzgârda savrulan siyah, kum gibi elenebilen bir madde bırakıyordu. Tahta yittiğinde, o da yitiyordu.' Dolayısıyla, dinleyenler gerçekliğin

gelincik çiçeği gibi, su gibi, güneş gibi, yiyen ve dışkılayan bir şeye benzediğini sanırlar. Ama onlar ateşi görmemişlerdir. Onu gerçekten bilmezler. Sadece onun hakkında birşeyler bilirler. Ama ateş yeryüzüne defalarca geri döner. Daha çok sayıda kişi görür onu. Bir süre sonra ateş de artık sıradanlaşmıştır, çayırlar ve bulutlar ve soludukları hava gibi. Görürler ki, gelincik çiçeği gibi olsa da gelincik çiçeği değildir, su gibi olsa da su değildir, güneş gibi olsa da güneş değildir, yiyen ve dışkılayan bir şey gibi olsa da yiyen ve dışkılayan bir şey değildir; ama teker teker ya da tümünden farklı bir şeydir. Böylece bu yeni şeye bakar ve onun için yeni bir sözcük üretirler. Ona 'ateş' derler.

"Eğer onu henüz görmemiş birine rastlar ve ona ateşi anlatırlarsa neden bahsettiklerini anlayamayacaktır. Böylece onlar da adamın başına üşüşüp ona ateşi tarif etmeye başlarlar. Bunu yaparlarken, kendi deneyimlerinden dolayı, ona anlattıklarının hakikat değil, hakikatin sadece bir parçası olduğunu da bilirler. Her ne kadar dünyanın tüm sözcükleri emirlerine amade de olsa, bilirler ki bu kişi onların sözleriyle hiçbir zaman çıkaramayacaktır gerçekliğin ne olduğunu. Onun ateşi görmesi gereklidir; koklaması, onunla ellerini ısıtması, ta yüreğine bakması ya da sonsuza dek cahil kalması. Demek ki 'ateş' önemli değildir, 'toprak' ve 'hava' ve 'su' önemli değildir. 'Ben' önemli değildir. Hiçbir sözcük önemli değildir. İnsan gerçeği unutur ve sözcükleri anımsar. Ne kadar çok sözcük anımsıyorsa, arkadaşları onu o kadar zeki beller. Dünyadaki büyük değişimlere bakar, ama onları insanoğlunun hakikati ilk gördüğü zamanki gibi görmez. Adları dudaklarının ucuna dek gelir ve sözcükleri tattığında adlarını anımsamakla onları tanımış olduğunu sanarak gülümser. Daha önce hiç olmamış olan şey hâlâ olmaya devam etmektedir. O bir mucizedir hâlâ. O büyük ve yanan filiz, dünyanın külünü dışkılayarak ve adlandırdığım bütün bu şeylerin hepsi ve hiçbiri olarak, akarcasına yerleşmiştir dünyanın kanadına ve gerçeklik budur işte: Adsız olmak.

"Dolayısıyla, size öğüdüm şudur: Taşıdığınız adları unutun, sarf ettiğim sözleri duyar duymaz unutun. Bunun yerine, ben onu çağırdıkça yüreğinizin derinliklerinden yükselen Adsız'a bakın. O benim sözlerime değil, kendinin de bir parçası olduğu içimdeki gerçeğe kulak veriyor. O ***atmatıdu;*** sözlerimden çok beni duyar. Geri kalan her şey, gerçek dışıdır. Tanımlamak yitirmektir. Her şeyin özüdür Adsız olan. Adsız olan bilinemez, Brahma'dan bile güçlüdür. Nesneler gelip geçer, ama öz kalır. Dolayısıyla oturduğunuz yer bir düşün ortasıdır.

"Öz kendine bir şekil düşler. Şekiller gelip geçer, ama öz geride kalır ve yeni düşler kurar. İnsan bu düşlere ad verir ve özü yakaladığını sanır, hâlbuki gerçek dışını davet ettiğini bilmez.

Şu taşlar, şu duvarlar, çevrenizde oturur durumda gördüğünüz şu bedenler, gelinciklerdir ve sudur ve güneştir. Onlar Adsız'ın düşleridir. Ateştir onlar, eğer öyle isterseniz.

"Bazen, düş kurmakta olduğunun bilincinde bir düşçü gelebilir. Düş maddesinin bir kısmını denetleyebilmekte, kendi istenci doğrultusunda biçimlendirebilmektedir"; ya da daha üst bir bilince uyanabilir. Kendini bilmenin yolunu tercih ederse ihtişamı büyük olacak ve tüm zamanlar için bir yıldız gibi parlayacaktır. Bunun yerine Tantra'ların yolunu seçer, Samsara ile Nirvana'yı birleştirir, dünyayı idrak eder ve içinde yaşamayı sürdürürse, o, düşçülerin en güçlüsü olacaktır. Ona bakış açımıza göre, gücü iyi ya da kötü yönde olabilir... her ne kadar bu terimler, Samsara'nın adlandırmaları dışında, anlamsız olsalar da.

"Ancak, Samsara'nın içinde var olmak, düşçüler arasında güçlü bilinenlerin etkisine maruz kalmak demektir. Eğer iyilik yönünde güçlü tanınıyorlarsa, altın bir çağ yaşanır. Eğer şer içinse güçleri, karanlıktır çağ. Düş kâbusa dönüşebilir.

"Yaşamanın acı çekmek olduğu yazılmıştır. Bilgeler der ki, bunun anlamı, insanoğlunun şayet aydınlanmak istiyorsa, Karma yükünden kurtulmak zorunda oluşudur. Bu yüzden, der bilgeler, insanoğlunun yazgısına karşı, kurtuluşu için izlemek zorunda olduğu yola karşı bir düş içinde mücadele etmesi neye yarar? Ebedi değerlerin ışığında, der bilgeler, acı çekmek hiçtir; Samsara şanlarına göre, der bilgeler, bizi iyi olana götürecektir. Öyleyse şer ile güçlü olanlara karşı insanoğlunun mücadele vermesinde haklılık olabilir mi?"

Bir an duraladı, başını biraz daha kaldırdı.

"Bu gece Yanılsama Tanrısı aranızdan geçti... Mara, düşçüler arasında en güçlülerden... Şer ile güçlü. Düş maddeleriyle başka türlü çalışan birine rast geldi. Bir düşçüyü düşünden kovabilen Dharma ile yüzyüze geldi. Mücadele ettiler ve Tanrı Mara yok artık. Niçin mücadele ettiler, ölüm tanrısı ve yanılsamacı? Diyorsunuz ki, onların usulleri tanrıların usulleri olduğundan anlaşılamaz. Yanıt bu değil.

"Yanıt, mazeret, insanlar için de tanrılar için olanın aynısıdır. İyi ya da şer, der bilgeler, Samsara'ya ait olduğundan hiçbir şey ifade etmez. İnsanoğlunun belleğinin erişebildiğince onu eğitmiş olan bilgelere kulak verin. Kulak verin, ama bilgelerin sözünü etmedikleri bir şeyi de unutmayın. O şey 'güzellik'tir; sadece bir sözcük... Ama sözcüğün ardına bakın ve Adsız'ın yolunu düşünün. Peki Adsız Olan'ın yolu nedir? Bu Düş Yolu'dur. Ve Adsız niçin düş kurar? Bu, Samsara'nın içinde var olanlar için meçhuldür. Öyleyse şunu sorun: Adsız'ın düşlediği nedir?

"Bizim de birer parçası olduğumuz Adsız, şekli düşler. Herhangi bir biçimin sahip olabileceği en üstün vasıf nedir? Güzelliktir bu. Demek ki, Adsız, bir sanatçıdır. Dolayısıyla sorun iyilik ya da şer değil, bir estetik sorunudur. Düşçüler arasında şer ya da çirkinliğiyle güçlü bilinenlere karşı savaşmak, bilgelerin bize Samsara ya da

Nirvana'nın şartlarıyla anlamsızca bellettikleri uğruna savaşmak değil, onu güzel kılacak ritmin ve amacın, dengenin ve antitezin bir düş içindeki simetrisini kurmak uğruna mücadele vermektir. Bilgeler bundan hiç bahsetmez. Bu gerçek o denli yalındır ki, gözlerinden kaçar. İşte bundan dolayıdır ki, içinde bulunduğumuz durumun estetiği dikkatinizi bu noktaya çekmem için beni bağlıyor. İster insan olsun ister tanrı, çirkini düşleyene karşı savaşmak, Adsız'ın arzusundan başka bir şey olamaz. Bu mücadele aynı zamanda cefa çekmeyi de içerecektir ve bu sayede, kişinin karmik yükü, aynen çirkinliğe katlanmakla da olacağı gibi, hafifleyecektir; ama bilgelerin sık sık sözünü ettikleri değerlerin ışığında, bu cefa, kişiyi çok daha yüce bir menzile de taşır.

"Dolayısıyla, size diyorum ki, bu akşam tanık olduğunuz olayın estetiği daha üst bir mertebedendi. O zaman bana sorabilirsiniz: 'Neyin güzel, neyin çirkin olduğunu nasıl ayırt edebileceğim ve buna göre davranabileceğim?' Derim ki, bu soruyu kendiniz yanıtlamaksınız. Bunu yapabilmek için, önce benim konuştuğumu unutun, çünkü ben bir şey söylemedim. Şimdi, Adsız'ın üzerinde durun."

Sağ elini kaldırdı ve başını eğdi.

Yama ayağa kalktı, Ratri ayağa kalktı, Tak bir masanın üzerinde belirdi.

Karma'nın vasıtalarının bir süre için yenildiğinin bilincinde olarak dördü birlikte terk ettiler salonu.

Tanrılar Köprüsü'nün altında, sabahın gözlere batıcı ışıltısında, yürüdüler. Patikanın iki yanında yükselen eğrelti otları gece yağan yağmurla hâlâ ıslak parlıyordu. Ağaç tepeleri ve uzaktaki dağların dorukları yükselen buğunun içinde titreşiyordu. Gün bulutsuzdu. Hafif sabah esintisinde hâlâ gece soğuğunun izi vardı. Yağmur ormanının tıkırtı, vızıltı ve cıvıltıları keşişlere yürüyüşlerinde eşlik

ediyordu. Ayrıldıkları manastırı ağaç tepelerinin üzerinden ancak kısmen seçebiliyorlardı; çok daha yukarılarda, kıvrılan bir duman çizgisinin gökyüzündeki imzası görülüyordu.

Ratri'nin hizmetçileri, hareket halindeki keşişlerin, uşakların ve küçük muhafız grubunun ortasında, onun tahtırevanını taşıyorlardı. Sam ve Yama gurubun başında yürümekteydiler. Gözlerden saklanarak yaprakların ve dalların arasından geçen Tak onları yukarıdan sessizce izlemekteydi.

"Cenaze ateşi hâlâ yanıyor," dedi Yama.

"Evet."

"Alalarında dinlenmek üzere mola verdiği sırada kalp krizi geçirerek ölen gezgini yakıyorlar."

"Bu doğru."

"Ha deyince, oldukça çekici bir vaaz çıkarmayı da becerdin hani."

"Teşekkürler."

"Söylediklerine kendin de gerçekten inanıyor musun?"

Sam güldü. "Kendi söylediklerim söz konusu olduğu vakit çabuk aldanırım. Her dediğime inanırım; yalancının teki olduğumu bilsem de."

Yama homurdandı. "Trimurti'nin sopası hâlâ insanoğlunun sırtında. Nirriti karanlık ininin içinde kıpırdanmakta; güneyin deniz yollarını bizar etmekle meşgul. Bütün bir yaşam süresini daha metafiziğe batmış halde, düşmanlarına karşı savaşmak için mazeret yaratarak geçirmek mi istiyorsun? Dün geceki konuşman bir kez daha nasıldan çok nedeni aramaya döndüğün izlenimini veriyordu."

"Hayır," dedi Sam, "dinleyici kitlesi üzerinde değişik bir yol denemek istemiştim sadece. Her şeyi iyi belleyenler arasına isyan tohumları atabilmek çok zordur. Cefasını yıllardır çekiyor olmalarına rağmen, zihinlerinde şerre yer yok. İşkence tezgâhına yatırılmış bir köle... yeniden doğacağına inanıyorsa... belki de şişman bir tüccar olarak... isteyerek çekerse acıyı... onunla, verecek sadece tek canı olan adamın bakış açıları bir değildir. O anki acısı ne denli büyük olursa, gelecekteki mutluluğunun da o ölçüde artacağına inanarak her şeye katlanabilir. Eğer böyle biri iyiye ya da kötüye inanmayı seçmezse, belki de güzellik ve çirkinlik onun hizmetine sunulabilir. Değişen sadece isimlerdir."

"Yani, yeni ve resmi parti görüşümüz bu mu oluyor?" diye sordu Yama.

"Bu oluyor," dedi Sam.

Yama'nın eli kaftanındaki gözle görülmez bir kesikten içeri daldı ve selam verircesine kaldırdığı bir hançerle çıkageldi.

"Güzelliğe!" dedi. "Kahrolsun çirkinlik!"

Ormanın içinde bir sessizlik dalgası dolaştı. Çevrelerinde yaşamın tüm sesleri dinmişti.

Yama, bir eliyle hançerini gizli kınına yerleştirirken, diğer elini kaldırdı.

"Dağılın!" diye bağırdı.

Başını sağa yatırıp güneşe karşı gözlerini kısarak yukarıya baktı.

"Patikayı terk edin! Çalılıklara!" diye seslendi.

Koşuştular. Safran cüppeli bedenler patikadan dışarı kaçtı. Ratri'nin tahtırevanı ağaçların arasına taşındı. O ise Yama'nın

yanındaydı şimdi.

"Nedir?" diye sordu.

"Dinle!"

O zaman, o, bir patlama sesiyle birlikte gökyüzünden aşağı kayarcasına geldi. Dağ doruklarının üzerinde çaktı, dumanları savurup görünmez kılarak geçti manastırın üzerinden. Ses patlamaları onun gelişini haber verdi ve o, rüzgârın ve ışığın içinde yolunu açarken, hava depreme tutulmuşçasına sarsıldı.

Ardında ateşten bir kuyruk bırakan, koca kancalı bir tav haçına benziyordu.

"Yok edici ava çıkmış," dedi Yama.

Paralı askerlerden birisi, eliyle bir işaret yaparak, "Gürleyen Gök Arabası!" diye haykırdı.

"Shiva geçiyor," dedi bir rahip, gözleri dehşetten irileşmiş halde. "Yok Edici..."

"Zamanında ne kadar etkili olabileceğimi bilseydim," dedi Yama, "onun günlerini sayılı ederdim. Zaman zaman dehamla pişmanlık duyuyorum."

Tanrılar'ın Köprüsü'nün altından geçti, onların üzerine yöneldi, güney yönünde uzaklaştı. O yönde uzaklaştıkça homurtusu da azaldı. Sonra sessizlik çöktü.

Kısacık bir kuş şakıması duyuldu. Buna bir başkası yanıt verdi. Sonra yaşamın tüm sesleri yine işitilmeye başlandı ve yolcular patikalarına döndüler.

"Geri gelecektir," dedi Yama ve bu doğruydu.

Gürleyen gök arabası o gün iki kez daha başlarının üzerinden geçtiğinde patikalarını terk etmek zorunda kaldılar. Son defasında, bir olasılıkla orada sürdürülmekte olan cenaze ayinlerini gözleyerek, manastırın üzerinde daireler çizdi. Sonra dağlara yöneldi ve gözden kayboldu.

O gece yıldızların altında kamp kurdular ve ertesi gece de aynısını yinelediler.

Üçüncü gün onları Deeva nehrinin kenarına ve küçük bir liman kenti olan Koona'ya eriştirdi. Aradıkları taşıtı orada buldular ve o akşam üç direkli yelkenlileriyle yola çıkarak güney yönünde, Deeva'nın muazzam Vedra'yla birleştiği yere vardılar ve son menzilleri olan Khaipur'un rıhtımlarına doğru ilerlediler.

Onlar ırmaktan aşağı doğru indikçe, Sam, etraftaki sesleri dinliyordu. Koyu renkli güvertede, ellerini korkuluklara dayamış halde duruyordu. Işıltılı gökyüzünün alçalıp yükseldiği, yıldızın yıldız üzerine bindiği sulara doğru bakıyordu. O andaydı ki, gece, Ratri'nin sesine bürünerek yakınında bir yerden seslendi ona.

"Bu yoldan daha önce de geçmiştin, Tathagatha."

"Birçok defa."

"Ürperen ve kıvrılan Deeva yıldızların altında çok güzeldir."

"Gerçekten de."

"Şimdi Khaipur'a ve Kama Sarayı'na gidiyoruz. Oraya varınca ne yapacağız?"

"Bir süre tefekküre dalacağım, tanrıça."

"Üzerinde düşüneceğin şey nedir?"

"Geçmiş yaşamlarım ve her birindeki yanlışlar. Düşmanımınki kadar kendi taktiklerimi de gözden geçilmeliyim."

"Yama, Altın Bulut'un seni değiştirdiğini düşünüyor."

"Belki de öyledir."

"Seni yumuşattığına, zayıflattığına inanıyor. Sen hep bir mistik havasında idin, şimdiyse gerçekten öyle olduğuna inanıyor... hem senin zararına, hem de bizim."

Sam başını salladı, geri döndü. Ama kadını göremedi. Kadın görünmez mi duruyordu orada, yoksa çekilmiş miydi? Tekdüze ve yavaş yavaş konuşmaya başladı:

"Şu yıldızları gökyüzünden koparacak ve eğer gerekirse, tanrıların suratına çarpacağım," dedi. "Ülkenin her tapınağında tanrılara küfredeceğim. Eğer gerekirse, balıkçının balıkları ağla toplaması gibi can alacağım. Her basamağı bir alev ya da yalın kılıç olsa da ve kapıyı kaplanlar beklese de, Göksel Kent'e yine çıkacağım. Bir gün tanrılar aşağı bakacak ve beni, ellerimde en korktukları armağanla birlikte, merdivenin dibinde görecekler. O gün yeni Yuga başlamış olacak.

"Ama önce bir süre tefekküre dalmam gerekiyor," diye bitirdi sözlerini.

Yine döndü ve sulara doğru baktı.

Kayan bir yıldız gökte kendine yanan bir yol açtı. Gemi ilerlemeye devam etti. Gece, çevresinde iç çekiyordu.

Sam, anımsayarak, uzaklara dalmıştı.

2

Bir zamanlar, önemsiz bir eyaletin önemsiz bir racası, kendine yeni bir beden satın almak için, maiyetiyle birlikte Mahartha'ya, Güneyin Kapısı ve Şafağın Başkenti denilen kente gelmişti. Bu, kader ağlarının bir lağımdan hâlâ sökülüp alınabildiği, tanrıların çok daha az resmi davrandıkları, iblislerin hâlâ bol olduğu ve Göksel Kent'in hâlâ zaman zaman insanlara açıldığı günlerdeydi. Bu, prensin, duaların tek kollu tahsildarım tapınağın önünde nasıl tuzağa düşürdüğünün ve bu cüretinden dolayı Gökyüzü'nün hoşnutsuzluğuna nasıl duçar kaldığının öyküsüdür...

Çok az varlık yine insanoğlunun arasına doğar; daha

çoktur başka yerde doğanların sayısı.

Anguttara-nikaya (1, 35)

Şafağın Başkenti'ne, öğle vakti beyaz bir kısrağın üzerinde giren prens, palasını kuşağına sokmuş, servetinin bir bölümünü yük atlarının sırtındaki heybelere doldurmuş, yüz kişilik maiyeti ardına toplanmış halde ve danışmanı Strake sol yanında olmak üzere, geniş Surya bulvarından geçti.

Sıcak, adamların türbanlarına çarptı, üzerlerinden döküldü ve caddeden yine yükseldi.

Sürücüsünün, maiyetin en önünde yürüyen adamın taşıdığı sancağa gözlerini kısarak baktığı bir savaş arabası, zıt yönde yavaş yavaş geçti; pahalı bir saray fahişesi çadırının önünde durarak gelip

geçenleri dikkatlice süzdü; soyu bozuk bir köpek sürüsü atların nallarının dibinde havlayarak koşturdu.

Prens uzun boyluydu ve bıyıkları duman rengindeydi. Kahve kadar koyu renk elleri sert damar kabartılarıyla dalgalanmıştı. Yine de, duruşu dik ve gözleri kadim bir kuşunkiler gibi elektrikli ve berraktı.

İleride, geçen güruhu seyretmek üzere bir kalabalık toplanmıştı. Sadece bütçesi izin verenler ata biniyordu ve çok az kişi o kadar varlıklıydı. En çok kullanılan binek hayvanı, yılanımsı boynu, bir sürü dişi, şüpheli bir soy geçmişi, kısa bir yaşam süresi ve gaddar bir mizacı olan slizardlardı; (Yazar, silisyum ve lizard (kertenkele) sözcüklerini birleştirmiş) atlar, her nedense, son nesillerinde kısırlaşmaya başlamıştı.

Prens, seyircilerinin arasından geçerek, şafak başkentine girdi.

Güneş bulvarından daha dar bir yan yola saptılar. Basık ticarethanelerin, zengin tüccarlara ait büyük mağazaların, bankaların, tapınakların, hanların ve kerhanelerin yanından geçtiler. Ticaret semtinin kenarında, hancıların en mükemmeline. Hawkana'ya ait olan soylulara yaraşır hana gelinceye dek duraklamadılar. Hanın girişine geldiklerinde dizginleri çektiler; çünkü Hawkana duvarların önünde, sade giysiler içinde, modaya uygun biçimde şişman ve gülümseyerek, beyaz kısrağı bizzat içeri almak üzere bekliyordu.

İşitme mesafesindeki herkesin konuğunun kimliğini öğrenmesi amacıyla yüksek sesle, "Hoş geldiniz, Tanrı Siddhartha!" diye seslendi. "Hoş geldiniz bülbüllerin şakıdığı bu diyara ve alçak gönüllü tesisimin kokulu bahçeleriyle mermer salonlarına! Yine sizinle birlikte uzun bir yolculuk yapmış olan ve incelikli bir hizmetle onurlu bir istirahate kuşkusuz en az sizin kadar ihtiyaç duyan süvarileriniz de hoş geldiler. İçeride her şeyi gönlünüze göre

bulacağınıza inanıyorum; geçmişte de birçok vesileyle, diğer konuk prens ve soylu ziyaretçilerin birlikteliğinde bu duvarların içinde bulunduğunuza göre, ki bunların arasında... "

"Ve size de iyi öğleden sonralar, Hawkana!" diye bağırdı prens, çünkü gün çok sıcaktı ve hancının söylevleri de, ırmaklar gibi, hiç durmamacasına akar da akardı. "Sayılamayacak kadar çok diğer meziyetlerin yanı sıra, aynı zamanda serin de olan duvarlarınızın içine bir an önce girelim."

Hawkana başını şevkle salladı ve kısrağı yularından tutup geçitten geçirerek iç avluya götürdü; orada, prens atından inerken üzengiden tutup bekledi, sonra atları seyislere teslim etti ve sokakta beklemiş oldukları yeri temizlemesi için küçük bir çocuk gönderdi.

Adamlar, hanın içindeki mermer hamamda, uşaklar omuzlarından aşağı su dökerken ayakta durarak yıkandılar. Sonra savaşçı kastının göreneklerine uygun olarak kendilerini kokulu yağlarla ovdular, temiz giysiler giydiler ve yemek salonuna geçtiler.

Yemek, savaşçılar gidip gelen tabakların sayısını karıştırıncaya dek bütün öğleden sonra boyunca sürdü. Yüzleri peçeli dört müzisyen o saate uygun geleneksel melodileri çalarlarken, uzun ve dar bir masanın başında oturan prensin sağ yanına, danslarının her bölümü için farklı yüz ifadeleri takınan üç dansöz parmaklarındaki zilleri şıkırdatarak ve karmaşık figürler yaparak yaklaştılar. Masa mavi, kahverengi, sarı, kırmızı ve yeşil parlak renklerle dokunmuş bir duvar halısını andıran bir örtüyle örtülmüştü ve içinde işlenmiş bir dizi av sahnesi vardı: Slizarda ve ata binmiş avcılar tüylü panda, ateş horozu ve yakut zarftı emir çiçeklerinin saldırısına mızrak ve yayla karşı koyuyorlardı; yeşil maymunlar ağaç tepelerinde güreş tutuyordu; pençeleriyle bir gök iblisini yakalamış olan Gamda Kuşu, gaga ve kanatlarıyla saldırıyordu; eklemli yüzgeçlerinde pembe mercandan mızraklarıyla bir boynuzlu balık ordusu denizin derinliklerinden tırmanıyor, kara içlerine ilerlemelerini engellemek

üzere yollarını kesen bir dizi cepkenli ve miğferli adamla yüzleşiyordu.

Prens idareli yiyordu. Yiyeceğiyle oynuyor, müzik dinliyor, arada bir adamlarından birinin yaptığı şakaya gülüyordu.

Bardağa dokunan yüzüklerini şıngırdatarak şerbetinden bir yudum aldı.

Hawkana prensin başucunda belirdi. "Her şey istediğiniz gibi mi, Tanrı?" diye sordu.

"Evet, iyi Hawkana, her şey gönlümce," diye yanıtladı.

"Adamlarınız gibi yemiyorsunuz. Yemekler sizi memnun etmedi mi?"

"Sorun ne mükemmel olan yemeklerde, ne de kusursuz hazırlanışlarında, değerli Hawkana. Daha çok benim son zamanlarda pek açık olmayan iştahımda."

"Ah!" dedi Hawkana kurnazca. "Tam aradığınız şey var bende! Değerini ancak sizin gibi biri bilebilir. Uzun bir süredir mahzenimin özel bir rafında bekliyor. Tanrı Krishna, her nasıl yapabildiyse, onu yıllara karşı korumuş. Buradaki hizmetlerimiz onu hoşnut kıldığı için uzun yıllar önce vermişti onu bana. Sizin için getireceğim."

Bu sözünden sonra eğildi ve salondan gerileyerek çıktı.

Geri döndüğünde elinde bir şişe taşıyordu. Prens kenarındaki etiketi görmeden önce tanımıştı şişeyi.

"Burgonya şarabı!" diye bağırdı.

"Aynen," dedi Hawkana. "Yitik Liratha'dan getirilmiş, çok eskiden."

Şarabı kokladı ve gülümsedi. Sonra armut biçimindeki bir kadehe küçük bir miktar döktü ve konuğunun önüne bıraktı.

Prens kadehi kaldırdı ve kokusunu içine çekti. Yavaşça bir yudum aldı. Gözlerini yumdu.

Keyfine saygı olarak salonda çıt çıkmıyordu.

Sonra kadehini indirdi ve Hawkana içini, o ülkede yetişmeyen ***pinot noir*** üzümünün ürünüyle, bir kez daha doldurdu.

Prens kadehe dokunmadı. Bunun yerine Hawkana'ya dönerek, "Evinizdeki en yaşlı müzisyen kimdir?" diye sordu.

Ev sahibi köşedeki servis masasında oturan beyaz saçlı adamı göstererek, "Şurada oturan Mankara," dedi.

"Bedeni değil yılları en yaşlı olan," dedi prens.

"Ah, bu Dele olacak," dedi Hawkana, "eğer bir müzisyen sayılırsa, tabii. Bir zamanlar öyle olduğunu iddia eder."

"Dele?"

"Alurlara bakan çocuk."

"Ha, anlıyorum... Çağırtın onu." Hawkana ellerini çırptı ve gelen hizmetçiye ahırlara gitmesini, at oğlanını takdim edilebilir hale koymasını ve onu konukların önüne ivedilikle getirmesini tembih etti.

"Lütfen takdime layık hale getirerek vakit kaybetmeyin, sadece buraya getirin," dedi prens.

Sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapayarak beklemeye başladı. At oğlanı karşısına dikildiğinde sordu:

"Söyle bana, Dele, hangi tür müziği yapıyorsun?"

"Brahminlerin kulağında artık lütuf bulmayan türü," dedi çocuk.

"Hangi aleti çalardın?"

"Piyanoyu," dedi Dele.

"Bunlardan herhangi birini kullanabilir misin?" Duvara dayalı küçük kürsünün üzerinde dizili duran ve artık kullanılmayan müzik aletlerini işaret etmişti.

Çocuk başını eğerek baktı aletlere doğru. "Sanırım Bunu becerebilirim, eğer zorunlu kalırsam."

"Hiç vals bilir misin?"

"Evet."

"Bana 'Mavi Tuna'yı çalar mısın?"

Çocuğun yüzündeki somurtkan ifade yerini huzursuzluğa bıraktı. Başıyla evet işareti yapan Hawkana'ya kaçamak bir bakış attı.

"Siddhartha insanlar arasında bir prenstir, ilklerden biridir o," diye açıkladı hancı.

" 'Mavi Tuna', bu flütlerden biriyle mi?"

"Lütfedersen."

Çocuk omuz silkti. "Deneyeceğim," dedi. "Öyle uzun zaman oldu ki... Beni mazur görün."

Müzik aletlerinin bulunduğu yere yürüdü ve seçtiği flütün sahibine birşeyler mırıldandı. Adam başını salladı. Sonra çocuk flütü

dudaklarına kaldırdı ve deneysel birkaç nota üfledi. Durakladı, deneyini yineledi, sonra konuklara döndü.

Flütü bir kez daha kaldırdı ve valsin titreyen melodisine girdi. O çalarken prens şarabını yudumluyordu.

Nefes almak için durduğunda prens devam etmesini işaret etti. Yasaklanmış melodileri birbiri ardınca çaldıkça profesyonel müzisyenler yüzlerine profesyonelce hor gören ifadeler takındılar; ama masaların altında müziğin ritmine uyarak tempo tutmakta olan birkaç ayak görülmüyor da değildi.

Sonunda, prens şarabını bitirmişti. Mahartha kentine akşam çöküyordu. Çocuğa bir kese pasora attı ve salondan çıkarken döktüğü gözyaşlarına bakmadı. Sonra ayağa kalktı ve esnemesini elinin tersiyle kapatarak gerindi.

"Odama çekiliyorum," dedi adamlarına. "Benim yokluğumu fırsat bilip varınızı yoğunuzu kumara yatırmayın sakın."

Güldüler ve sert içkilerle tuzlu bisküvitler ısmarlarken ona iyi geceler dilediler. Ayrılırken zarların tıkırtısı başlamıştı bile.

Prens gün doğmadan önce kalkabilmek için erkenden odasına çekilmişti. Bir hizmetçisine bütün ertesi gün boyunca kapının önünde beklemesi ve onu görmek isteyen herkesi rahatsız olduğunu söyleyerek geri çevirmesi yönünde direktif verdi.

İlk çiçekler sabahın ilk böceklerine açılmadan önce o hanı terk etmiş ve buna sadece yaşlı, yeşil bir papağan tanık olmuştu. İnci işlenmiş ipekliler değil, böyle vesilelerde âdeti olduğu üzere, eski püskü paçavralar giymişti. Davulların ve borazanların öncülüğü yerine sessizlik içinde geçti kentin sokaklarından. Gece ziyaretinden dönen bir hekim ya da fahişenin dışında sokaklar tamamen terk

edilmiş haldeydi. Ticaret semtinden geçip liman yönünde ilerlemeye başladığında başıboş bir köpek takıldı peşine.

Bir iskelenin başında bir küfenin üzerine oturdu. Şafak, karanlığı yeryüzünden kaldırmak üzere geldi; denizin yükselmesiyle birlikte kıpırdanmaya başlayan yelkenleri toplanmış, halatlarla örümcek ağı gibi örülü, pruvalarına canavarlar ya da bakireler yontulmuş gemileri seyretti. Mahartha'ya yaptığı her ziyaret onu bir süre için rıhtıma indirirdi.

Sabahın pembe şemsiyesi bulutların karışık saçlarının üzerinde açtı ve serin bir esinti iskeleleri dolaştı. Çöpçü kuşlar kule mazgallarının arasında ok gibi uçuştu, sonra körfezin sularına doğru daldı.

Bir geminin yel değirmeni kanadına benzeyen yelkenlerini tuzlu rüzgârda kabartıp şişirerek denize açılışını izledi. Güvenlik içinde demir atmış diğer teknelerin üzerlerinde de tayfalar maden, sığır, kereste ve baharatın yanı sıra tütsü, mercan, yağ ve her çeşit kumaştan oluşan yüklerini boşaltır ya da doldururken, hareketlenme başlamıştı. Her ikisine de hayran olarak, ticaretin kokularını kokladı ve tayfaların küfürlerini dinledi: İlki, zenginlik koktuğu için, ikincisi ise kendinin diğer iki belli başlı meşgalesini, tanrıbilim ve anatomiyi, bir araya getirdiği için.

Bir süre sonra, tahıl çuvallarının boşaltılmasını denetlemeyi bitiren ve yük sandıklarının gölgesinde dinlenmeye çekilen yabancı bir kaptanla sohbet etmeye başladı.

"İyi sabahlar," dedi. "Seferlerin fırtına ve kazadan ırak olsun ve tanrılar sana güvenli bir limanla malların için iyi bir pazar sağlasın."

Diğeri başını salladı, bir sandığın üzerine yerleşti ve küçük, kilden bir pipoyu doldurmaya başladı.

"Sağ ol, yaşlı adam," dedi. "Her ne kadar kendi seçtiğim tapınağın tanrılarına dilekte bulunmayı yeğ tutsam da, kutsanma kimden gelirse gelsin kabul ederim. Kutsanmak herkesin işine gelir, hele ki bir denizcinin."

"Zorlu bir yolculuk muydu?"

"Olabileceğinden daha az zorluydu," dedi açık deniz kaptanı. "Hani şu içten içe yanıp duran deniz yağı, Nirriti Topu, yıldırımlarıyla gökyüzünü bir kez daha dövüyor."

"Ah, demek güneydoğudan yelken açmıştın!"

"Evet. Deniz İspar'ındaki Chatisthan kentinden. Yılın bu mevsiminde rüzgârlar uygun olur, ama yine tam bu nedenden dolayıdır ki, Top'un külleri beklenenden de uzağa taşındı. Altı gün boyunca kara kar yağdı üzerimize ve yeraltının kokuları yiyeceğimizi ve içeceğimizi bozarak, gözlerimizi kızartıp boğazımızı kavurarak, peşimizi bırakmadı.

Ondan kurtulduğumuzda nice adaklar adadık. Görüyor musun, güverte nasıl da leke içinde? Hele yelkenlerimizi bir görseydin... Ratri'nin saçları kadar karaydı."

Prens tekneyi daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Ama sularda özellikle bir çalkantı yoktu, öyle değil mi?" diye sordu.

Gemici hayır anlamında başını salladı. "Tuz Adası açıklarında bir kruvazörle karşılaştık ve onlardan Top'un en berbat püskürmelerini altı gün ile atlattığımızı öğrendik. O günlerde bulutları kavurmuş ve gezinti teknesinin bildiği kadarıyla iki gemiyi ve belki bir üçüncüsünü daha batıracak kadar dev dalgalar kabartmış." Gemici piposunu silkerek ardına yaslandı. "Dolayısıyla, kutsamalar her zaman yarar bir gemicinin işine, derim ben."

"Ben bir deniz adamını arıyorum," dedi prens. "Bir kaptan. Adı Jan Olvegg, ya da şu sıralarda belki de Olvegga diye biliniyordur. Onu tanıyor musun?"

"Onu tanırdım," dedi diğeri, "ama denize açıldığından bu yana çok uzun bir zaman geçti."

"Öyle mi? Ne oldu sonra?"

Gemici onu daha dikkatlice süzmek için başını çevirdi. "Kim soruyor?” diye öğrenmek istedi sonunda.

"Adım Sam. Jan benim çok eski bir dostumdur."

"Ne kadar 'çok eski'?"

"Çok, çok yıllar önce, başka bir diyarda, bu okyanuslarda yelken açmayan bir geminin kaptanıyken tanırdım onu."

Denizci aniden eğilerek yerden bir tahta parçası kaptı ve iskelenin diğer ucunda bir eşya yığınını kemiren bir köpeğe fırlattı. Bir kez keskince bağırıp kaçan hayvan bir depoya sığındı. Prensi, Hawkana'nın hanından beri izleyen köpekti bu.

"Cehennemin itlerinden sakın!" dedi kaptan. "Köpekler vardır, köpekler vardır... ve de köpekler vardır! Üç farklı tür ve bu limanda üçünü de kendinden uzak tutacaksın!" Sonra yine diğerine kıymet biçmeye devam etti. "Ellerin," dedi piposuyla işaret ederek, "kısa süre önce bir sürü yüzük takmışsın. İzleri hâlâ duruyor."

Sam ellerine bir göz attı ve gülümsedi. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, denizci," dedi. "Ben de aşikâr olanı itiraf ediyorum. Kısa bir süre önce yüzükler takıyordum."

"Demek ki, köpekler gibi sen de, göründüğün gibi değilsin .. ve gelmiş bana Olvegga'yı soruyorsun, hem de en eski adıyla. Adının

Sam olduğunu söylüyorsun. Sakın sen de İlklerden biri olmayasın?"

Sam hemen yanıt vermedi ve sanki daha çok konuşmasını beklercesine diğerini izledi.

Belki bunu hissettiğindendir, kaptan devam etti:

"Biliyorum, her ne kadar kendisi hiçbir zaman itiraf etmemiş olsa da, Olvegga, İlklerin arasında sayılıyordu. Sen de bizzat İlklerden, ya da Efendilerden biri olduğuna göre, bunun farkındasındır. Dolayısıyla konuşmakla ona ihanet etmiş sayılmam. Ancak, bir dostla mı, bir düşmanla mı konuşuyor olduğumu bilmek isterim."

Sam kaşlarını çattı. "Jan kendine düşmanlar kazanan bir kişi olarak tanınmazdı," dedi. "Ama sanki şimdi düşmanların varmış gibi konuşuyorsun, Efendi dediklerinin arasında."

Denizci onu süzmeye devam etti. "Sen bir Efendi değilsin," dedi sonunda, "yine de çok uzaktan geliyorsun."

"Haklısın," dedi Sam, "ama söyle bana, nasıl bilebiliyorsun bunları?"

"Birincisi," dedi öteki, "yaşlı bir adamsın. Bir Efendi de yaşlı bir bedene sahip olabilir canı isterse, ama bunu yapmayacaktır... uzun bir süre bir köpek olarak kalmayacağı gibi. Eskilerin gerçek ölümüyle ölmek korkusu buna izin vermeyecek kadar büyüktür. Dolayısıyla, yüzüklerin parmaklarında iz bırakmalarına izin verecek kadar uzun süre oldukları gibi kalmazlar. Zenginler bedenlerinden mahrum kalmak istemez. Eğer yeniden doğmaları reddedilirse, günlerini sonuna dek yaşarlar. Efendiler, eğer böyle biri doğal olmayan bir biçimde göçüp giderse yeryüzünden, takipçilerinin silahlı ayaklanmaya kalkışmalarından çekinirler. Dolayısıyla seninki gibi bir beden bu yöntemle elde edilemez. Yaşam havuzlarından

alınan bir bedenin ise bu şekilde yüzük izleri taşıyor olması olanaksızdır.

"Bu yüzden," diye sonuca vardı, "Seni Efendi olmamakla beraber önemli bir adam olarak alıyorum. Olvegga'yı eskiden tanıyorsan, onun gibi İlklerden biri olman gerek. Aradığın bilgilerin çeşidinden yola çıkarak, uzaklardan gelen biri olduğunu düşünüyorum. Mahartha adamlarından olsaydın, Efendiler'i tanırdın ve Efendileri tanıdığın için de Olvegga'nın neden yelken açamayacağını bilirdin."

"Mahaitha'nın meseleleri hakkında bildiklerin benimkileri aşıyor... ah, daha yeni gelmiş olan denizci!"

Kaptan hafifçe gülümseyerek, "Ben de uzak bir diyardan geliyorum," diye kabullendi. "Ama geçen bir düzine ay içinde iki kat daha fazla limana da uğrayabilirdim. Söylentilere kulak kabartırım... iki düzineden fazla limandan gelmiş dedikodu ve öyküler... her yandan, her yerden. Saray entrikalarını ve tapınak dolaplarını duyarım. Kama'nın şeker kamışı yayı altında altın kızlara fısıldanan sırlardan haberim olur. Khshatriya'nın seferleri ve büyük tüccarların tahıl ve baharat, mücevher ve ipekli borsaları hakkındaki planlarını öğrenirim. Ozanlarla ve yıldız falcılarıyla, oyuncularla ve hizmetçilerle, posta arabacılarıyla ve terzilerle içerim. Belki, bazen, bir korsan sığınağına düşer yolum ve orada rehinelerin fiyatları hakkında fikir edinirim. Dolayısıyla, çok uzaklardan gelen benim, Mahartha hakkında, en fazla bir haftalık yoldan gelmiş olan senden daha çok şey bilmemi garipseme. Arada bir, tanrıların yaptıkların hakkında da haber düşer kulaklarıma."

"O zaman bana Efendilerden bahsedebilirsin ve niçin düşman sayılmaları gerektiğinden," diye sordu Sam.

"Uyarılmadan gitmemen gerektiğine göre," diye karşılık verdi kaptan, "sana onlar hakkında söyleyebileceğim bir şey var. Beden tacirleri artık Karma'nın Efendileri oldular. Bireysel adları artık gizli

tutuluyor, tanrıların usulünce, ki temsilcisi olduklarını öne sürdükleri büyük Çark gibi gayrı şahsi görünsünler. Onlar artık sadece beden tacirleri değiller; tapınaklarla da ittifak kurmuş haldeler. Onlar da değişti, çünkü şimdi tanrı olan İlklerin arasındaki kandaşların onlarla Gökyüzü'nden irtibat kuruyor. Sen gerçekten de İlklerden biriysen, Sam, yolun ya tanrılaşmaya, ya da tükenmeye çıkacaktır, eğer Karma'nın bu yeni Efendileriyle yüz yüze gelirsen."

Sam, "Nasıl?" diye sordu.

"Ayrıntıları başka yerde aramalısın," dedi öteki. "Bunların nasıl halledildiğinin işlemlerini bilmem. Dokumacılar Sokağı'nda yelkenci Jannaveg'i sor."

"Jan bu adla mı tanınıyor?"

Diğeri başıyla onayladı.

"Ve köpeklerden de uzak dur," dedi, "ya da, aslına bakarsan, canlı olan ve zekâ taşıyabilen her şeyden."

"Senin adın ne, kaptan?" diye sordu Sam.

"Bu limanda adım ya hiç yoktur ya da sahtedir ve sana yalan söylemek için bir neden göremiyorum. Sağlıcakla kal, Sam."

"Sağlıcakla kal, kaptan. Söylediklerin için teşekkür ederim."

Sam kalktı, iş semtine ve tüccarların sokağına doğru gitmek üzere limandan ayrıldı.

Güneş, Tanrıların Köprüsü ile birleşmek üzere yükselen kızıl bir diskti gökyüzünde. Prens, küçük zanaatkârların hünerlerini sergiledikleri tezgâhların arasından kendine yol açarak, uyanmakta olan kentin sokaklarında ilerledi. Merhem, pudra, parfüm ve yağ satan işportacılar çevresinde hareket halindeydiler. Çiçekçiler

ördükleri çelenkleri ve derledikleri küçük buketleri gelip geçenlere doğru sallıyorlar; şarap tüccarları, her zaman olduğu gibi müşterilerin onlara gelmesini bekleyerek, gölgelenmiş sıralara dizi dizi istifledikleri şarap tulumlarının yanında otuitiyorlardı. Misk, et, dışkı, yağ ve tütsü kokuları sabah pişen yemeğin kokusuna karışarak ortalığa görünmez bir bulut gibi sinmişti.

Kendisi de dilenci gibi giyinmiş olduğundan, tasını önüne yerleştirmiş bekleyen kambur bir dilenciyle konuşmak için durmasını kimse yadırgamadı.

"Selamlar olsun, kardeşim," dedi. "Ben mahallemden buraya bir görevle gönderildim. Dokumacılar Sokağı'na nasıl gidebileceğimi tarif eder misin bana?"

Kambur, bir şeyleri ima edercesine, başım ve tasını salladı.

Prens yırtık pırtık giysilerinin altında saklı duran cebinden ufak bir bozukluk çıkardı. Paranın kamburun tasına girmesiyle kaybolması bir olmuştu.

Adam başıyla, "Şu yanda," diye işaret etti. "Yoluna çıkan üçüncü sokaktan sola dön. Onu iki sokak boyunca dosdoğru izlediğinde Varana Tapınağı'nın önündeki Çeşmeli

Meydan'a varmış olursun. Dokumacılar Sokağı, girişi Tığ Simgesi ile simgelenmiş olan sokaktır."

Dilenciye başıyla selam verdi, kamburunu okşadı ve yoluna devam etti.

Çeşmeli Meydan'a ulaştığında prens durdu. Tanrıların içinde en görkemli ve hoşgörüsüz olanının, Varuna'nın, tapınağının önünde birkaç düzine insan yavaş yavaş dalgalanan bir sıra oluşturmuş, bekliyorlardı. Tapınağa girmeye hazırlanmıyordu bu insanlar; daha

çok sıra beklenerek yapılan bir işle meşguldüler. Prens bozuk paraların şıkırtısını duydu ve biraz daha yaklaştı.

Sıradakilerin önünde hareket ettikleri şey, madeni ve parlak bir makineydi.

Bekleyenlerden biri çelik bir kaplanın ağzına bir adet bozukluk yerleştirdi. Makine kedi gibi mırıldanmaya başladı. Adam hayvanlar ve iblislerin suretinde yapılmış düğmelere bastı. Sonra Nagaların, makinenin şeffaf yüzeyinde kıvranıp duran iki kutsal yılanın boylu boyunca, bir dizi ışık pırıltısı gördü.

Biraz daha yaklaştı.

Adam makineden çıkan balık kuyruğu şeklindeki bir levyeye asıldı.

Kutsal, mavi bir ışık doldurdu makinenin içini; yılanlar parlak kızıl renkli birer damar gibi atıyordu ve orada, ışığın ve çalmaya başlayan hafif bir müziğin oltasında, bir dua çarkı ortaya çıkarak hızla dönmeye başlamıştı.

Adamın yüzü bir huzur ve mutluluk tablosuna dönüşmüştü. Birkaç dakika sonra makine kendiliğinden durdu. Adam bir bozukluk daha attı kaplanın ağzına ve levyeyi çekerek sıranın genlerindeki birkaç kişinin, bunun yedinci kez ve üstelik havanın da çok sıcak olduğu, niçin içeri girmediği ve bu kadar yüksek meblağdaki bir bağışı niçin doğrudan rahiplere vermediği yolunda homurdanmalara yol açtı. Ufak tefek adamcağızın ödenecek çok fazla kefareti olduğuna dair yüksek sesle bir yorumda bulunuldu. Ardından gun . türü üzerinde kurgular geliştirilmeye başlandı. Bu laflara hatırı sayılır miktarda kahkaha eşlik etmekteydi.

Sırada birkaç dilencinin de bulunduğunu gören prens en sona geçip beklemeye başladı.

Sıra ilerledikçe, makinenin önünden geçenlerden bazılarının düğmelere basarken, diğerlerinin ise sadece şasinin zıt yüzündeki ikinci kaplanın ağzına yassı, madeni bir disk sokmakta olduklarını fark etti. Makinenin işlemesi bittiğinde, disk küçük bir kadehçiğin içine düşüyor ve sahibi tarafından geri alınıyordu. Prens ufaktan bir soruşturmaya girişmeye karar verdi.

Sırada, önünde beklemekte olan adama hitap ederek, "Bazı adamların," dedi, "kendilerine ait disklerinin olması nedendir acaba?"

"Çünkü onların üyelikleri tescil edilmiş durumda," diye yanıt verdi diğeri başını bile çevirmeden.

"Tapınakta mı?"

"Evet."

"Haa..."

Yarım dakika bekledi, sonra yine sordu: "Kayıtlı olmadıkları halde makineyi kullanmak isteyenler... düğmelere mi basıyor?"

"Evet," dedi diğeri, "adlarını, mesleklerini ve adreslerini yazıyorlar."

"Ya ziyaret amacıyla bulunuyorlarsa burada, benim gibi örneğin?"

"Kentinin adını eklemen gerek."

"Ya okuma yazmaları yoksa, benim gibi... O zaman ne olacak?"

Diğeri ona döndü. "Belki eski usule göre dua etsen ve bağışını doğrudan rahibin eline teslim etsen daha iyi olur," dedi. "Ya da git kaydını yaptır ve kendine ait bir diskin olsun."

"Anlıyorum," dedi prens. "Evet, haklısınız. Bunu biraz daha düşünmeliyim. Teşekkür ederim."

Sıradan çıktı ve çeşmenin çevresini dolanarak Tığ Simgesi'nin bir direğin ucunda sallandığı yere geldi. Dokumacılar Sokağı'ndan yukarı doğru yürümeye başladı.

Üç kez sordu yelkenci Janagga'yı; sorduğu üçüncü şahıs, bir zamanlar bir ahır işlevi görmüş ve hâlâ aynı şekilde kokmakta olan köhne bir binanın basık saçağının altına yuvalandırdığı önü açık, küçük dükkânının içinde bağdaş kurmuş oturur halde halısını dokumakta olan, güçlü kollu ve hafiften bıyıklı bir kadındı.

Kadın, tuhaf bir şekilde güzel olan kadifemsi gözleriyle onu tepeden tırnağa muayene ettikten sonra, izlemesi gereken yolu tarif etti. Prens, anlatıldığı üzere, zikzak yapan bir sokaktan yukarı ve bir bodrum koridoruna açılan dış kapıdan aşağı doğru yürüdü.

Soldan üçüncü kapıyı çaldı ve bir süre sonra kapı açıldı.

Adam ona dik dik baktı. "Evet?"

"İçeri girebilir miyim? Acil bir konu hakkında..."

Adam bir an durakladı, sonra aniden başını sallayıp yana çekildi.

Prens adamın önünden geçerek odaya girdi. Zeminin üzerine, adamın yeniden gidip oturduğu taburesinin önüne, çadır bezinden geniş bir parça kumaş serilmişti. Odadaki diğer tek sandalyeye oturması için prense işaret etti.

Kısa boylu ve geniş omuzluydu; saçları bembeyazdı ve gözlerinde başlamakta olan kataraktın izleri seçiliyordu. Elleri kahverengi ve sert, parmak eklemleri yumru yumruydu.

"Evet?" diye yineledi.

"Jan Olvegg," dedi diğeri.

Yaşlı adamın gözleri önce faltaşı gibi açıldı, sonra birer çizgi gibi kısıldı. Elinde bir makas tutuyordu.

" 'Tipperary'nin yolu uzundur,' " dedi prens.

Adam önce dik dik baktı, sonra gülümsedi. " 'Eğer kalbin burada değilse,'," dedi makası tekrar iş tezgâhının üzerine bırakırken. "Kaç yıl oldu, Sam?"

"Yılların sayısını şaşırdım."

"Ben de. Ama seni son gördüğümden beri kırk... kırk beş?... yıl geçmiş olmalı. Köprülerin altından çok sular aktı diyebilirim."

Sam başıyla onayladı.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum..." dedi adam.

"Başlangıç olarak, söylesene bana: Neden 'Janagga'?"

"Neden olmasın?" diye soruya soruyla yanıt verdi diğeri. "Kendince bir içtenliği, belirli bir işçi sınıfı havası var. Ya sen? Hâlâ prenslik işinde misin?"

"Ben hâlâ benim," dedi Sam, "ve bana hitap etmek istediklerinde hâlâ Siddhartha diyorlar."

Diğeri kıkırdadı. "Ve de 'İblis Tutan'," diye ezberden yineledi. "Pekâlâ. Bahtın giysilerine uymadığına göre, âdetin olduğu üzere, tebdil-i kıyafetle çevreyi kolaçan etmekte olduğunu varsayıyorum."

Sam başını salladı. "Üstelik anlayamadığım bir yığın şeyle de karşılaşmış durumdayım."

"Evet," diye içini çekti Jan. "Evet. Nasıl başlasam? Nasıl? Sana kendimden bahsederek, belki de... Geçerli bir transfer izni alamayacak kadar çok kötü karma biriktirdim."

"Ne?"

"Kötü karma, dedim. Eski din sadece tek din değildir... O, aynı zamanda, zorlayıcı, doğruluğu tartışılmaz bir vahiyler dinidir. Ama bu son kısmı yüksek sesle düşünmemeye özen göstermelisin. Konsey, on iki yıl kadar önce, yenilenmeye aday olanların psiko-sondaya tabi tutulmalarına karar verdi. Bu, Kutsal Koalisyonun, tekno-çocukların artık suyunu çıkarmaya başladıkları ivmeci-deikrat bölünmesinin hemen ardından gerçekleşmişti. En kolay çözüm yolu işi oluruna bırakmaktı. O zaman tapınak tayfasıyla beden tüccarları bir anlaşma yaptılar; müşterilerin beyinleri sondayla tarandı ve içlerindeki ivmecilerin başvuruları geri çevrilmeye başlandı... Anlayacağın, bu kadar basit işte! Pek fazla ivmeci kalmadı artık. Ama bu sadece bir başlangıçtı. Tanrının partisi, bu yolun kudret yolu olduğunu kavramakta gecikmedi. Bir transfer öncesinde beynin taranması günlük işten sayılır olmuştu. Beden tüccarları Karma Efendileri'ne ve tapınak hiyerarşisinin bir parçası durumuna dönüştüler. Geçmiş yaşamları okuyor, Karma'yı tartıyor ve gelecek yaşam hakkında bir karara varıyorlar. Bu, kast sistemini sürdürmenin ve deikratik hâkimiyeti garantilemenin mükemmel bir yolu. Bu arada, eski tanıdıklarımızın çoğu da nur halelerine dek batmışlar işin içine."

"Tanrı'm!" dedi Sam.

"Çoğul konuş," diye düzeltti Jan. "Suret ve Vasıflarıyla her zaman tanrı olarak düşünülmüşlerdi zaten, ama bunu son derece resmi bir konuma taşıdılar artık. Bugünlerde İlklerden birinin Karma Koridorlarına dalmadan önce, çabuk tarafından kutsanmayı mı, yoksa cehennem ateşini mi istediğinden tam olarak emin olmasında yarar var.

"Senin randevun ne zaman?" diye bitirdi sözlerini.

"Yarın," dedi Sam, "öğleden sonra... Tepende bir hale ya da elinde bir demet yıldırım olmadığına göre, hâlâ ne dolaşıyorsun ortalıkta?"

"Çünkü, sondayla burun buruna gelmektense olduğum gibi yaşamaya devam etmemi öneren -sessizce, tabiibirkaç dosta sahibim hâlâ. Onların bilgece öğütlerine kulak verdim ve sonuçta yelken tamir etmek ve arada sırada çevre meyhanelerde kıyameti koparmak üzere buradayım işte. Aksi takdirde... " Nasırlı ellerinden birini kaldırıp parmaklarını şaklattı. "Aksi takdirde, gerçek ölüm değilse bile, ya her tarafını kanser bürümüş bir beden, ya da burulmuş bir mandanın maceralı yaşamı, ya da... "

"Bir köpek mi?" diye sordu Sam.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Jan.

Jan sessizliği ve iki adet bardağı alkol lıkırtısıyla doldurdu.

"Teşekküller."

"Cehennemin mutlu alevleri." Şişeyi tezgâhın üzerine koydu.

"Üstelik boş mideyle... Bunu kendin mi imal ediyorsun?"

"Hı-hım. Bitişik odada bir imbiğim var."

"Sanırım seni kutlamam gerek. Eğer içimde kötü bir karmam var idiyse bile, şimdiye dek çoktan erimiştir."

"Kötü karma demek dostumuz tanrıların hoşuna gitmeyen her şey demektir."

"Peki, sana bir miktarına sahip olduğunu düşündüren neydi?"

"Buradaki torunlarımıza bazı makineleri dağıtmak istedim. Bundan dolayı Konsey'de sigaya çekildim. Sözümü geri aldım ve unutacaklarını umut ettim. Ama İvmecilik artık o kadar dışlanmış halde ki, benim yaşam süremde toparlanabileceğim sanmıyorum. Yazık... Yine yelken açmayı, bir başka ufka doğru yol almayı ne kadar isterdim! Ya da gemimle göklere yükselmeyi..."

"Sonda, bir İvmecinin düşünceleri gibi soyut bir şeyi saptayacak kadar duyarlı mı gerçekten?"

"Sonda," dedi Jan, "on bir yıl önce kahvaltıda ne yediğini ve Andorra milli marşını mırıldanarak traş olurken suratını nasıl kestiğini sana hatırlatabilecek kadar duyarlıdır."

"Yuvamızı terk ettiğimizde onlar henüz deneysel aşamadaydı," dedi Sam. "Yanımızda getirdiğimiz iki aygıt basit beyin dalgası okuyucularıydı. Ne zaman gerçekleşti bu büyük aşama?"

"Dinle, köylü yeğenim benim," dedi Jan. "Üçüncü nesilden, anası babası belirsiz, burnu sümüklü ve Yama diye çağırılan bir veledi anımsıyor musun? Üreteçlerin gücünü sürekli arttırmayı beceren ve bir gün birisi patlayıp onu çok kötü yaktığında ve henüz on altı yaşındayken, elli küsur yaşındaki bir bedeni kendine yeni vücut olarak seçmek zorunda kalan çocuğu? Hani şu silahlara bayılan oğlanı? Hareket eden her şeyi hemen oracıkta bayıltıp keserek dikkatlice ve zevkle inceleyen ve bundan dolayı ölüm tanrısı lakabını alan arkadaşımızı?"

"Evet, onu anımsıyorum. Hâlâ yaşıyor mu?"

"Eğer buna yaşamak denirse. Şimdi, o, gerçekten de ölüm tanrısı oldu... Sadece lakabıyla değil, unvanıyla da! Kırk yıl kadar önce sondayı mükemmelleştirdi, ama Deikratlar bunu yakın zamana dek örtbas ettiler. Duyduğuma göre, tanrıların iradesini mutlak kılacak birkaç cevher daha yumurtlamış... Örneğin, ensesini kabartıp

gerildiği vakit ansefalogram kayıtlarını bir kilometre öteden okuyabilen mekanik bir kobra yılanı gibi. Yılan, hangi vücuda saklanmış olursa olsun, aradığı adamı kalabalığın içinden anında seçebiliyor. Zehirinin bilinen bir panzehiri yok.

Dört saniye içinde işin bitik! Ya da Tanrı Agni'nin sahilde dump sallayarak üç ayın yüzlerini çizik çizik ettiği söylenen ateş asası... Duyduğum kadarıyla, şu sıralarda da Tanrı Shiva için jet motorlu bir çeşit cehennem arabası tasarlamakla meşgulmüş. Bunun gibi şeyler işte."

"Yaaa," dedi Sam.

"Sondayı geçebilir misin?" diye sordu Jan.

"Korkarım ki, hayır. Söylesene, duamatik olarak adlandırmanın en uygun düşeceği bir makine gördüm bu sabah... Çok yaygın mı bunlar?"

"Evet," dedi Jan. "Yaklaşık iki yıl önce, bir bardak somanın başında düşlere dalan genç bir Leonardo'nun zihninden peydahlandılar. Şimdi artık karma fikri iyice tuttuğuna göre, bu şeyler vergi tahsildarlarından yine de evladır. Bay vatandaş tercih ettiği tekke tanrısının kliniğinde boy gösterdiğinde, alacağı yeni bedenin yaşının, cinsiyetinin ve sağlık durumunun yanı sıra, kastının da belirlenmesi için, günah hesabıyla birlikte dua hesabı da gözden geçiriliyor. Pek hoş. Pek münasip."

"Yüklü bir dua hesabı açtırsam bile," dedi Sam, "sondayı geçemem. Sıra günahlarıma geldiğinde enseme çökerler."

"Ne tür günahlar?"

"Henüz işlemediğim, ama şu anda tasarlarken bile zihnime kazınan günahlar."

"Tanrılara meydan okumayı mı planlıyorsun?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum. Ancak, işe önce onlarla bağlantı kurarak başlayacağım. Şefleri kim?"

"Sana tek bir isim veremem. Bir Trimurti halinde hükmediyorlar: Yani Brahma, Vishnu ve Shiva. Belirli bir anda, bu üçünden hangisinin şeflerin şefi olduğunu bilemiyorum. Bazıları der ki, Brahma..."

"Kim bunlar... gerçekte?" diye sordu Sam.

Jan başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bir nesil öncekinden farklı bedenleri var hepsinin de. Hepsi de Tanrı adları kullanıyorlar."

Sam ayağa kalktı. "Daha sonra yine gelirim, ya da belki seni çağırtırım."

"Umarım... Bir bardak daha?"

Sam başını salladı. "Bir kez daha Siddhartha olmaya, Hawkana Hanı'nda ezberimi bozmaya ve orada tapınakları ziyaret etmek niyetinde olduğumu açıklamaya gidiyorum. Eğer dostlarımız tanrılaşmışlarsa, zaman zaman rahipleriyle bir araya geliyor olsalar gerek. Siddhartha dua etmeye gidiyor."

Jan, kendine bir bardak içki daha doldururken, "Bunu yaparken benden sakın ola ki bahsetmeyesin," dedi. "Kutsal bir ziyaretten daha sağ çıkabileceğimi sanmıyorum."

Sam gülümsedi. "Onlar her şeye kadir değiller."

"Dediğin gibi olmasını içtenlikle dilerim," diye karşılık verdi diğeri, "ama korkarım o gün pek de uzak değil."

"Rüzgârın bol olsun, Jan."

"Skaal."

Prens Siddhartha, Brahma Tapınağı yolu üzerindeki Demirciler Çarşısı'nda durdu. Yarım saat sonra, yanında Strake ve uşaklarından üçü olduğu halde bir dükkândan dışarı çıktığı görüldü. Sanki gelecekte onları nelerin beklediğini hissetmişçesine gülümseyerek Mahartha'nın merkezinden geçti ve Yaradan'ın Tapınağı'nın yüksek ve geniş dış duvarlarına vardı.

Duamatiğin önünde bekleyenlerin bakışlarına aldırmayarak uzun, alçak merdivenden yukarı tırmandı ve geleceğini önceden haber verdiği başrahiple tapınağın girişinde buluştu.

Siddhartha ve adamları silahlarını bırakarak ve rahiple konuşmaya başlamadan önce merkezi salona doğru eğilip saygılarını sunarak, tapınağa girdiler.

Prens rahibin avucuna ağır bir kese yerleştirip alçak sesle konuşmaya başladığında Strake ve diğerleri saygılı bir mesafede beklediler.

"Tanrı'yla söyleşmek istiyorum."

Rahip prensin yüzünü dikkatle incelerken, "Tapınak herkese açıktır, Tanrı Siddhartha," dedi. "Kişi, Gökyüzü'yle dilediği kadar duygu ve düşünce alışverişinde bulunabilir burada."

"Benim düşündüğüm tam olarak bu değildi," dedi Siddhartha. "Adaktan ve uzun bir duadan daha kişisel bir şey düşünüyordum."

"Neyi kastettiğinizi anlayamıyorum."

"Ama kesenin ağırlığını anlayabiliyorsun, öyle değil mi? İçi gümüşle dolu. Taşımakta olduğum ikinci bir kesenin içinde ise altın var... Ödemeli bekliyor. Telefonunuzu kullanmak istiyorum."

"Tele...?"

"İletişim sisteminizi. Eğer siz de bizim gibi İlklerden olsaydınız, neden bahsetmekte olduğumu anlardınız."

"Bilemiyorum."

"Yapacağım görüşmenin buradaki mevkiinize en ufak bir gölge düşürmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Bu konuların yeterince bilincindeyim ve ketumluğum, İlkler arasında her zaman dillere destan olmuştur. Onlara Şam'ın Trimurti ile paylaşacağı birkaç sözü olduğunu ilet. Görüşmeyi kabul edeceklerdir."

"Bilemiyorum, ama..."

Sam ikinci keseyi de çıkardı ve avucunda şöyle bir tarttı. Dudaklarını yalayan rahibin gözleri keseden ayrılamıyordu.

"Burada bekle," diye buyurdu rahip ve topukları üzerinde döndükten sonra odayı terk etti.

Arpın beşinci notasının, 7/i'nin, tınısı Mor Nilüfer Bahçeleri'nde çınladı.

Brahma, haremiyle birlikte banyo almakta olduğu ısıtılmış havuz kenarında, aylaklık etmekteydi. Ayaklarını suya sarkıtmış, dirsekleri üzerine uzanırken gözlerini kapatmış gibiydi.

Ama uzun kirpiklerinin altından dışarıyı gözlüyor, bir düzine kızın havuzda oynaşmalarını seyrediyor, içlerinden bir ya da birkaçının onun esmer, kaslı bedenine hayranlık dolu bir bakış atmasını umut ediyordu. Simsiyah bıyıkları kahverengi teninin

üzerinde ıslak bir karmaşa içinde ışıldıyordu ve saçları sırtında kara bir kanam sanki. Süzülmüş gün ışığında pırıltıyla gülümsedi.

Ama kızlardan hiçbiri bunu fark etmişe benzemiyordu; o da gülümsemesini katlayıp kaldırdı. Kızlar tüm dikkatlerini oynamakta oldukları su topu karşılaşmasına yoğunlaştırmışlardı.

Yapay bir esinti, bahçedeki yaseminlerin kokusuyla burun deliklerini okşarken iletişim zili*, **ili,*** bir daha çınladı. İçini çekti. Öyle istiyordu ki kızların ona, güçlü bedenine, özenle biçimlendirilmiş hatlarına, taparcasına hayran olmalarını... Ona, bir tanrı olduğu için değil, bir erkek olduğu için tapmalarını...

Ama, her ne kadar özel ve geliştirilmiş vücudu hiçbir ölümlünün taklit edemeyeceği maharetlere imkân verse de, normal vücut kalıbına sadık kaldığı halde kadınlar için daha çekici geliyora benzeyen Shiva gibi yaşlı bir savaş aygırının yanında kendini rahatsız hissediyordu. Cinsellik biyolojiyi aşan bir şeydi sanki; anıları bastırmaya ve ruhunun o kesimini yok etmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Brahma bir kadın olarak doğmuştu ve bir şekilde kadındı hâlâ. Bundan nefret ederek ve her seferinde daha ziyadesiyle erkeksi bir adam olarak yeniden bedenlenmeyi seçmiş, öyle yapmış ve kendini de, gerçek cinsiyeti sanki alnına damgalanmışçasına, hep yetersiz hissetmişti. Suratını buruşturarak ve tepinmek geliyordu içinden.

Kalktı ve çarpık bir güzellikle kıvrılan bodur ağaçların, su nilüferleriyle örtülü mavi gölcüklerin, beyaz altından dövülü halkalara asılmış inci dizilerinin, keskin tütsülerin tüttüğü üçayaklı buhurdanların ve usulünce hitap edildiği zaman ***veenasm*** çalan sekiz kollu, mavi bir tanrıça heykelinin yanından geçerek odasına doğru yürüdü.

Brahma, odasına girdi ve kuyruğunu dişlerinde tutan bronz bir Naga'nın çevrelediği kristal ekranın önüne gitti. Yanıt

mekanizmasını harekete geçirdi.

Önce statik bir karlarıma oldu ve sonra bizzat Brahma'ya ait olan Mahartha Tapınağı'nın başrahibinin yüzü ekranda göründü. Rahip dizüstü çöktü ve kastının amblemini üç kez yere vurdu.

"Dört tertip tanrının ve Cennet'in on sekiz sahibinin içinde en yücesidir Bharma," dedi rahip. "Âlemlerin yaratıcısı, Ulu Göklerin ve altındaki her şeyin efendisi. Senin göbeğinden filizlenir nilüfer çiçeği, ellerin okyanus diplerini tarar, ayakların üç adımda dünyaları aşar. Haşmetinin davulları düşmanlarının yüreğine korku salar. Sağ avucunda kanunun çarkı vardır. İp yerine yılanları kullanır ve afetleri bağlarsın. Selam sana! Rahibinin yakarmalarını kabule değer bul. Duy ve kutsa beni, ey Brahma!"

Brahma, adamın adını unutmuş olduğu için, "Ayağa kalk... rahip," dedi. "Sana beni böyle çağırtan bu müthiş derecede önemli şey ne olabilir?"

Rahip ayağa kalktı. Brahma'nın sırılsıklam vücuduna göz ucuyla baktı ve bakışlarını derhal öte yana çevirdi.

"Tanrı'm," dedi, "sizi banyonuzda rahatsız etmek istemezdim, ama size tapanlardan birisi şu anda burada ve çok önemli olduğunu sandığım bir konu hakkında sizinle görüşmek istiyor."

"Bana tapanlardan biri demek! De ki ona, kulağı güçlü Brahma her şeyi duyar ve ona alışılmış biçimde, tapınağın uygun bir yerinde bana dua etmesini söyle!"

Brahma'nın eli kapatma düğmesine doğra uzandı, sonra durdu. "Tapınakla Gökyüzü arasında özel bir hattın bulunduğunu nereden biliyor?" diye sordu. "Dahası, azizlerle tanrılar arasında doğrudan iletişim kurulabileceğini?"

"Diyor ki," dedi rahip, "o İlklerden biriymiş ve Şam'ın Trimurti ile konuşacak bir çift sözü varmış."

"Sam mı?" dedi Brahma. "Sam ha! Tabii ki bu... o Sam olamaz!"

"O, bu çevrede Siddhartha, ya da İblis Tutan olarak tanınan kişidir."

"Keyfimi bekle," dedi Brahma, "ve bu arada Vedalardan uygun birkaç dize söyle."

"Duydum, Tanrım," dedi rahip ve şarkı söylemeye başladı.

Brahma odanın başka bir tarafına gitti ve ne giyeceğine karar vermeye çalışarak gardrobunun önünde uzun uzun durdu.

Çağrıldığını işiten prens tapınağın içinde dalmış olduğu tefekkürden sıyrıldı. Adını unuttuğu rahip gelmesi için koridordan ona başıyla işaret ediyordu. Adamı izlemeye başladı ve ilerledikleri geçit ardiye olarak kullanılan bir odada son buldu. Rahip el yordamıyla gizli bir sürgü aradı; sonra bir kapı gibi dışarı açılan bir sıra rafa uzandı.

Prens bu geçitten geçti. Kendini zengin bir şekilde donanmış bir kutsal odada buldu. Sunak taşı-kontrol panelinin üzerine, dişleriyle kuyruğunu ısıran bronz bir Naga'nın çevrelediği, hafifçe parlayan bir görüntü ekranı asılmıştı.

Rahip üç kez eğildi.

"Selam sana, evrenin yöneticisi, dört tertip tanrının ve Cennet'in on sekiz sahibinin en güçlüsü! Senin göbeğinden filizlenir nilüfer çiçeği, ellerin okyanusun dibini tarar, üç adımda..."

"Sözlerindeki gerçeği kabul ediyorum," diye kısa kesti Brahma. "İşitildin ve kutsandın. Ayrılabilirsin artık."

"P"

"Bu doğru. Sam, özel bir hat ayarlaman için, sana ödeme yapıyor olmalı, yanılıyor muyum?"

"Ama Tanrım...!"

"Yeter! Dışarı!"

Rahip telaşla eğildi ve rafları ardı sıra kapatarak odadan ayrıldı.

Brahma, üzerinde koyu renk bir külot pantolonu, gök mavisi bir ***khameezi,*** mavi-yeşil renkte bir Urath turbanı ve beline doladığı koyu renk demirden örülü kemerden sarktığı görülen boş bir kılıç kınıyla içeri giren Şam'ı dikkatle süzdü.

Buna karşılık Sam da, hafif örgü zırhının üzerine tüylerden dokunmuş bir pelerin atmış halde ve sırtında karanlıkla karşısında duran diğerini inceledi. Pelerini boğaz hizasında ateş opalinden bir mandal tutuyordu. Başında üzeri yanardöner ametistlerle işlenmiş menekşe rengi bir taç ve sağ elinde de dokuz adet uğur mücevheri kakılmış bir asa vardı. Karanlık yüzünde iki kara lekeydi gözleri. Çevresinde bir ***veetıa'nın*** yumuşak nağmeleri dalgalanıyordu.

"Sam?"

Sam başını salladı.

"Senin gerçek kimliğini kestirmeye çalışıyorum, Tanrı Brahma. Bunu beceremediğimi itiraf etmeliyim."

"Öyle olması da gerekir," dedi Brahma. "Eğer biri ezelde, şimdi ve ebedde tanrı olacaksa."

"Değerli giysiler, şu giydiklerin," dedi Sam. "Oldukça çekici."

"Teşekkür ederim. Senin hâlâ var olmanı inanılması güç buluyorum. Fark ettim ki, yarım yüzyıldan beri kendine yeni bir beden aramamışsın. Bu, hatırı sayılır bir riski göze almak oluyor."

Sam omuz silkti. "Yaşam riskle, kumarla, belirsizlikle doludur."

"Doğru," dedi Brahma. "Lütfen, kendine bir koltuk çek ve otur. Rahatına bak."

Sam öyle yaptı ve yine baktığında Brahma'nın kızıl mermerden oyulmuş ve üzerine de uygun renkte bir güneşlik gerilmiş yüksek bir tahtta oturmakta olduğunu gördü.

"Pek rahat değilmiş gibi görünüyor," diye fikrini açıkladı.

Tanrı, gülümseyerek, "Minderleri sentetik köpükten," diye yanıt verdi. "Dilersen tütün içebilirsin."

"Teşekkürler." Sam kuşak cebinden piposunu çıkardı, doldurdu, dikkatlice sıkıştırdı ve yaktı.

"Bütün bu süre boyunca neler yaptın"? diye sordu tanrı. "Yani Gökyüzü'ndeki tüneğini terk ettiğinden beri."

"Kendi bahçemi çapaladım," dedi Sam.

"Seni burada, kendi hidroponik bölümümüzde kullanabilirdik," dedi Brahma. "Kaldı ki, belki de hâlâ kullanabiliriz. İnsanların arasında geçirdiğin günlerden biraz daha bahset."

"Kaplan avlan, komşu krallıklarla sınır tartışmaları, haremin maneviyatını yüksek tutmak, bir miktar botanik araştırması, böyle şeyler işte... yaşamın cilveleri," dedi Sam. "Ama artık kuvvetim düşüyor ve bir kez daha arar oldum gençliğimi. Ancak, anladığım kadarıyla, onu yine elde edebilmek için beynimi biraz zorlatmam gerekiyormuş. Doğru mu bu?"

"Bir şekilde," dedi Brahma.

"Ne amaçla olduğunu sorabilir miyim?"

"Hak gelsin batıl zail olsun diye," dedi tanrı gülümseyerek.

"Farz edelim ki yanıldım," diye sordu Sam, "ne şekilde tecelli edecek başarısızlığım?"

"Karmik yükünü hafifletmek için daha düşük bir formda çalışman gerekecek."

"Elinizde başarıyla başarısızlığın oranlarını gösteren hazır istatistikler var mı?"

Brahma, bir esnemeyi asasıyla örterken, "Eğer şu an için bu rakamları anımsayamadığımı itiraf edersem," dedi, "alim-i mutlakiyetimde beni yetersiz sanma."

Sam hafifçe gülümsedi. "Burada, Göksel Kent'te, bir bahçıvana gereksinmeniz olduğundan mı bahsetmiştiniz?"

"Evet," dedi Brahma. "İş için başvurmayı düşünür müsün?"

"Bilmiyorum," dedi Sam. "Belki."

"Belki de değil mi?" diye sordu diğeri.

"Belki de değil," diye kabul etti. "Eski günlerde bir insanın zihniyle ilgili böylesine tereddüt gösterilmezdi. Eğer İlklerden biri yenilenmek isterse bedelini öder ve karşılığını alırdı."

"Artık eski günlerde değiliz, Sam. Yeniçağ geldi çattı."

"Ardında saf tutmamış olan İlklerin tümünden kurtulmayı düşündüğüne inanası geliyor insanın."

"Bir panteonda birçoklarına yer vardır, Sam. Eğer istersen, senin için de bir kovuk buluruz."

"Ya istemezsem?"

"O zaman yeni bedenin için Karına Salonu'na başvuracaksın."

"Ya tanrılığı seçersem?"

"Beynin sondaya bağlanmayacak. Sana derhal ve layığınca hizmet vermeleri konusunda Efendileri uyaracağız. Seni Gökyüzüne taşıması için emrine uçan bir makine verilecek."

"Bunu biraz daha düşünmem uygun olur," dedi Sam. "Her ne kadar karanlık bir çağın içinde debelenip duruyor da olsa, bu dünyayı oldukça seviyorum. Öte yandan, eğer gerçek ölümle ölmem ya da bir maymunun bedenine girerek ormanlarda başıboş dolaşıp durmam buyrulmuşsa, bu memnuniyet arzu ettiğim şeylerin tadını çıkarmama yetmez. Ama, Gökyüzü'nü son ziyaretimde gördüğüm gibi yapay bir mükemmellikten de, ziyadesiyle hoşnut sayılmam. Biraz izin ver de düşüneyim."

"Böyle bir teklif getirdiğim halde," dedi Brahma, "bu şekilde kararsız kalınmasını küstahlık olarak nitelendiriyorum."

"Biliyorum ve eğer konumlarımız yer değiştirseydi ben de öyle hissederdim. Ama ben Tanrı ve sen de ben olsaydık, yaşamıyla ilgili büyük bir kararın eşiğinde olan bir kişinin karşısında, birkaç saniye için de olsa, sessiz kalma merhametini gösterirdim sanıyorum."

"Sam. çekilmez bir pazarlıkçısın. Terazinin bir kefesine ölüm konmuşken, başka kim bekletebilirdi beni! Benimle pazarlığa girmeye niyetli olamazsın!"

"Eh, ne de olsa çok köklü bir slizzard tüccarları sülalesinden geliyorum... ve fena halde arzuladığım bir şey de var."

"Ve bu da..."

"Bir süredir kafamı rahat bırakmayan bazı somların yanıtları."

"Yani...?"

"Senin de farkında olduğun gibi, eski Konsey toplantılarını terk ettiğimden beri yüz yıldan fazla zaman geçti, çünkü artık karar verilmesini ertelemek üzere uzatıldıkça uzatılan oturumlara dönüşmüş ve bir İlkler Festivali için bahane haline getirilmişlerdi. Hani, festivallere karşı olduğumdan değil. Aslına bakarsan, bir buçuk yüz yıl boyunca sırf has Dünya içkilerinden içebilmek için devam etmiştim onlara. Ama, sadece bizim vücutlarımızın nesilleri için değil, onları acımasız bir dünyada kendi başlarına bırakıp yine ilkelleşmeye terk etmektense, yolcular için de birşeyler yapmamız gerektiğini hissettim. Düşündüm ki biz gemi personeli, onlara destek olmalıyız, kendimize geçit vermez bir cennet inşa etmek ve dünyanın geri kalanını bir avlak ve genelev gibi görmek yerine, koruyabildiğimiz teknolojinin nimetlerini onlara da sunmalıyız. Böylece, bunun niçin bu şekilde yapılmadığı üzerine uzun süre kafa yordum. Bu, bir dünyayı yönetmenin haklı ve eşitlikçi bir yolu gibi görünüyordu."

"Bu sözlerinden senin bir İvmeci olduğun sonucunu mu çıkarmalıyım?"

"Hayır," dedi Sam, "sadece bir soruşturmacı. Nedenleri merak ediyorum, hepsi bu."

"Öyleyse, şöyle yanıtlayayım sorunu," dedi Brahma. "Çünkü buna hazır değiller. Eğer hemen harekete geçmiş olsaydık... evet, dediğin şey başarılabilirdi. Ama başlangıçta kayıtsızdık. Sonra, sorun ortaya çıktığında ise, aramızda bölündük. Çok zaman geçmişti. Onlar hazır değil ve daha birçok yüzyıl boyunca da olmayacak. Bu noktada onları ileri teknolojiyle başbaşa bırakırsak,

onaya çıkacak savaşlar halen yapmış oldukları başlangıçların da mahvına neden olacaktır. Atalarının izinde, bir uygarlığın temellerini atmaya başladılar. Ama onlar hâlâ çocuk sayılır ve bizim çocuklarımız, çoktan ölmüş ilk bedenlerimizin ve ikincilerin ve üçüncülerin ve daha sonra gelen birçoklarının... Dolayısıyla onlara karşı olan sorumluluğumuz, ana-babaların sorumluluğudur. Onların bir endüstri devrimi yönünde ivmelendirilmelerine ve bu gezegenin yüzündeki ilk istikrarlı toplumu mahvetmelerine izin vermemeliyiz. Ebeveyn olmak işlevimizi en iyi şekilde ancak şu anda olduğu üzere tapınaklar aracılığıyla yerine getirebiliriz. Tanrılar ve tanrıçalar temel olarak ata figürleridir; dolayısıyla bizim bu rolü üzerimize almamızdan ve sonsuza dek oynamamızdan daha doğru ve daha haklı ne olabilir?"

"Madem böyle, onların henüz emekleme çağındaki teknolojilerini niçin mahvediyorsunuz? Anımsadığım kadarıyla matbaa makinesi üç kez yeniden keşfedildi ve her defasında da örtbas edilerek unutturuldu."

"Bu da aynı nedenden dolayı böyle yapılmıştı... Henüz buna hazır değillerdi. Zaten, kelimenin tam anlamıyla keşfedilmişti de diyemeyiz; anımsanmıştı demek daha uygun olur. Birilerinin taklit etmeyi akıl ettiği bir efsaneydi sadece. Eğer bir şey olacaksa, kültürlerinde hâlihazırda var olan etkenler sonucunda olmalı; yoksa şapkadan çıkarılmış bir tavşan gibi çekilip alınmamalı geçmişin derinliklerinden."

"O noktada çok ince bir çizgi çekiyor gibisin, Brahma. Bundan, senin kölelerinin, yeryüzünün orasında burasında rastladıkları bütün yenilikleri tahrip ederek dolaşmakta oldukları anlamını çıkarıyorum."

"Bu doğru değil," dedi Brahma. "Sanki bu tanrılık yükünü biteviye taşımaya hevesliymişiz gibi konuşuyorsun... Sanki zoraki ve

bezdirici kutsallığımızı ilelebet sürdürebileceğimiz karanlık bir çağın peşindeymişizcesine!"

"Tek kelimeyle," dedi Sam, "evet! Bizzat bu tapınağın önüne çöreklenmiş duamatiğe ne demeli? Kültürel yönden bir arabayla denk mi düşüyor acaba?"

"O farklı," dedi Brahma. "Kutsallığın bir tezahürü olarak halk tarafından huşu ile karşılanıyor ve dinsel nedenlerden ötürü sual edilmiyor. Bu, söz gelimi, banının öğretilmesiyle aynı şey sayılmaz."

"Farz edelim ki, çevredeki ateistlerden biri bir tanesini kaçırdı ve sökerek inceledi. Yine farz edelim ki, o bir Thomas Edison'du. O zaman ne olacak?"

"O makinelerin üzerinde şifreli kilitleri var. Eğer bir rahip dışında herhangi biri açacak olursa patlar ve adamı da birlikte götürür."

"Ayrıca fark ettim ki, imbiğin yeniden keşfini de başaramamışsınız, deneseniz bile. Böylece siz de, tapınaklarda ödenebilen bir alkol vergisi koydunuz acele."

"İnsanoğlu içerek azat olmaya çalışmıştır hep," dedi Brahma. "Dinsel törenlerinin bir yerinde her zaman onun ortaya çıktığı görülür. Bu şekilde daha az suçluluk duyulur. Doğru, başlangıçta onu örtbas etmeye çalıştık, ama bunu yapamayacağımızı da kısa sürede anladık. Dolayısıyla içkilerini, vergilerine karşılık olarak, burada kutsatabilirler. Daha az vicdan azabı, daha az akşamdan kalmalık gerçekten de psikosomatikmiş, biliyor musun?daha az karşılıklı suçlamalar ve vergisi de pek yüksek sayılmaz."

"Gene de şu muzır içkiyi bu kadar çok kişinin arıyor olması ne tuhaf."

"Buraya dua etmeye geldin ve dalga geçmek için kalıyorsun, demek istediğin bu mu, Sam? Seninle Deikratik siyaseti tartışmayı değil, sorularına yanıt vermeyi kabul ettim. Önerim hakkında bir karara varabildin mi?"

"Evet, Madeline," dedi Sam, "ve öfkelendiğin zaman ne kadar güzel olduğunu sana kimse söylemiş miydi?"

Brahma tahtından bir ok gibi fırladı. "Nasıl dersin bunu? Bunu nereden anladın?' diye haykırdı tanrı.

"Anlayamamıştım aslında," dedi Sam. "Şu ana kadar. Anımsadığım kimi konuşma ve jestlerine dayanan bir tahmindi sadece. Ömür boyu sürdürdüğün tutkuna sonunda eriştin demek. Bahse girerim bir harem de kurmuşsundur sen. İşe hanım hanımcık bir kız olarak başladıktan sonra gerçek bir damızlık aygıra dönüşmek nasıl bir duygudur, bayan? Bir bilseler, yeryüzündeki tüm kızlar sana nasıl da gıpta ederlerdi! Kutlarım."

Brahma ayağa kalkıp dik dik baktı ona. Arkasındaki taht bir alev gibiydi. Veena duyarsızca mırıldanmayı sürdürüyordu. Asasını kaldırdı ve konuştu:

"Brahma'nın lanetiyle yüzleşmeye hazırlan..." diye başladı sözlerine.

"Ne sebeple?" diye araya girdi Sam. "Sırrını tahmin ettim diye mi? Eğer bir tanrı olacaksam, bu neyi değiştirir ki? Bunu diğerleri de biliyor olmalı. Gerçek kimliğini öğrenmenin tek yolu seni tongaya düşürmek olduğu için mi öfkelendin? Zekâmı bu şekilde sergileyerek ne kadar değerli olduğumu gösterirsem, beni daha çok takdir edeceğini varsaymıştım. Seni gücendirdiysem, özür dilerim."

"Talimin ettiğin -ya da talimin ediş biçimin için değil, benimle alay ettiğin için lanetliyorum seni."

"Alay ettiğim için mi?" dedi Sam. "Anlamıyorum. Niyetim saygısızlık etmek değildi. Eski günlerde seninle hep iyi ilişkilerimiz olmuştu. Bir düşünürsen sen de bunun doğru olduğunu hatırlayacaksın. Şimdi seni gülünç duruma düşürerek konumunu niçin tehlikeye atayım ki?"

"Çünkü düşündüklerini iyice tartmadan söylemiş bulundun."

"Hayır, tanrım. İki erkeğin bu konuları konuşurken birbirlerine takıldıkları gibi takılmıştım sana. Bunu yanlış anladığın için üzgünüm. Gıptayla bakacağım ve kuşkusuz ki bir gece sızmaya çalışacağım bir hareminin olmasını haklı buluyorum. Beni şaşkınlığa düşmüş olduğumdan dolayı lanetleyeceksen eğer, o laneti öte çevir." Piposundan bir nefes çekti ve gülümsemesini dumanla taçlandırdı.

Sonunda, Brahma kıkırdadı. "Doğru, biraz huysuzum," diye kabul etti, "geçmişim hakkında da biraz fazlaca hassasım belki. Tabii. Başka erkeklerle sık sık şakalaşırız. Affedildin. Başlatmış olduğum laneti geri çekiyorum.

"Ayrıca, sanırım önerimi kabul etmeye karar verdin?"

"Bu doğru işte," dedi Sam.

"İyi. Sana karşı her zaman kardeşçe bir sevgi duymuştum. Şimdi git ve rahibimi buraya çağır ki yeniden bedenlenmen hakkında gerekli talimatı verebileyim. Seninle yakında yine görüşeceğim."

"Tabii, Tanrı Brahma." Sam başını salladı ve piposunu kaldırdı. Sonra rafları iterek dışarı çıktı ve rahibi aradı. Zihninden çeşitli düşünceler geçiyordu, ama bu kez onların söylenmemiş kalmalarını tercih etti.

Prens, o akşam, Mahartha'daki akrabalarını ve arkadaşlarını ziyaret eden, ya da kasabayı gezerek haber ve dedikodu toplayan adamlarıyla bir toplantı yaptı. Onlardan Mahartha'da sadece on

Karma Efendisi kaldığını ve bunların kentin güneydoğusunda, dağ yamaçlarındaki bir sarayda ikamet etmekte olduklarını öğrendi. Bedenlerinin yenilenmesini isteyen yurttaşlar haklarında karar verilmesi amacıyla başvurduklarında, tapınakların kliniklerine, ya da okuma salonlarına tarifeli ziyaretlerde bulunuyorlardı. Karma Salonu, herhangi bir yurttaşın, hakkında bir karara varılmasının hemen ertesinde yeni bedenine kavuşabilmek için müracaat ettiği, saray avlusuna inşa edilmiş muazzam ve siyah renkli bir yapıydı. Strake, hâlâ saray istihkâmlarının eskizlerini çizebileceği kadar gün ışığı kalmışken, danışmanlarının ikisi refakatinde handan ayrılmıştı. Prensin maiyetinden iki kişi ise Irabekli Shan'ı, Siddhartha'nın üç sınır savaşına ve birkaç kaplan avına birlikte gittiği uzak ve eski bir komşusu olan yaşlı adamı, akşam yemeği ve eğlence için davet etmek üzere gönderilmişlerdi. Shan, Karma Efendileri ile olan randevusunu beklemek için akrabalarıyla birlikte kasabada bulunuyordu. Bir başka ulak Demirciler Çarşısı'na gönderildi ve orada, maden işçilerinden prensin ısmarladıklarını sabah erkenden hazır etmelerini istedi. Adamların işbirliği yapmalarını garantiye almak için fazladan para da götürmüştü yanında.

Daha sonra, aslında tüccar kastından olmakla birlikte savaşçı gibi silahlanmış olan altı akrabasıyla birlikte, Irabekli Shan, Hawkana’nın hanına geldi. Ancak, hanın kavgadan uzak havasını ve diğer konuklardan hiçbirinin de silah taşımadıklarını görünce, kendi silahlarını bir kenara bıraktılar ve masanın başında, prensin yanındaki yerlerini aldılar.

Shan uzun boylu bir adamdı, ama belirgin biçimde kambur duruyordu. Vişneçürüğü bir kaftan giymiş ve neredeyse gür, tırtılımsı ve süt rengi kaşlarına dek inen koyu renk bir türban takmıştı. Sakalı kar tutmuş bir çalıydı sanki ve güldüğü zaman dişleri kara kütükler gibi çıkıyordu ortaya; göz kapaklan ise, kan oturmuş göz yuvarlarının dışarı fırlamasını yıllardır engellemeye çalışmaktan mecalsiz düşmüşçesine, patlak ve mordu.

Hırıltılı bir gülüşle güldü ve yumruğunu masaya indirip yılın savaşmak için en uygun mevsimine atıfta bulunarak, "Filler bugünlerde çok pahalı ve çamurda hiçbir işe yaramıyorlar!" diye altıncı kez yineledi. Ancak meslekte çok acemi birisi bir komşu ülkenin elçisini yağmur mevsiminde kışkırtacak kadar görgüsüz olabilirdi ve bundan böyle ***nouveau roi*** olarak mimlenirdi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, prensin hekimi tatlıların hazırlanmasına nezaret etmek ve Shan'a sunulacak şekerlemelerin içine uyuşturucu katmak niyetiyle, izin istedi. Gece daha da ilerlediğinde ve tatlılar yenildikten sonra, Shan'ın göz kapakları ağırlaşmaya başladı ve son kez, "Beş para etmez şu filler..." diye mırıldandıktan sonra uyudu ve onu artık uyandırmak mümkün olmadı. Bu kez akrabaları da ona evine kadar refakat etmeyi uygun bulmadılar, çünkü prensin hekimi şaraplarına yeterince klorhidrat katmıştı ve halen yere serilmiş horlar haldeydiler. Prensin başmabeyincisi, Hawkana'nın da yardımıyla, adamların uygun biçimde yerleştirilmelerini sağladı. Shan ise dosdoğru Siddhartha'nın süitine götürüldü. Kısa bir süre sonra yanına gelen hekim, adamın giysilerini gevşeterek ona tatlı, inandırıcı bir ses tonuyla fısıldadı:

"Yarın öğleden sonra," dedi, "sen Prens Siddhartha ve bunlar da maiyetin olacaksınız. Brahma'nın sana, ön yargılamaya gerek kalmadan sağlayacağına söz verdiği bedeni istemek üzere, onların eşliğinde Karma Salonu'na başvuracaksın. Transfer süresince Siddhartha olarak kalacaksın ve buraya maiyetinle birlikte dönerek bana muayene olacaksın. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadı Shan.

"O zaman sana söylediklerimi tekrar et."

"Yarın öğleden sonra," dedi Shan, "ben Siddhartha olacağım ve emrimdeki maiyetimle birlikte... "

Pırıltıyla geldi sabah ve ışığı altında borçlar ödeşildi. Prensin adamlarının yarısı kentten dışarı at sürüp kuzeye yöneldiler. Mahartha gözden kaybolunca, tepelerin arasından geçerek ve sadece savaş takımlarını kuşanmak için mola vererek, güneydoğu yönüne kıvrıldılar.

Demirciler Çarşısı'na gönderilen yarım düzine adam ise yanlarında çadır bezinden ağır torbalarla birlikte döndüler ve getirdiklerini, kahvaltı ertesi kentin sokaklarına dağılacak olan üç düzine adamın ceplerine paylaştırdılar.

Prens, hekimi Narada'ya danışarak, "Eğer Gökyüzü'nün sabrını yanlış tartmışsam, gerçekten de lanetlendim demektir," dedi.

Ama doktor gülümsedi ve, "Yanlış tarttığını hiç sanmıyorum," diye yanıt verdi.

Sabahın telaşından gün ortasının dinginliğine böyle geçtiler ve Tanrıların Köprüsü tam tepelerinde altın sarışıydı.

Akşamdan kalma konukları kendilerine geldiğinde mahmur baş ağrılarıyla ilgilendiler. Shan'a bir posthipnotik uygulandı ve Siddhartha'nın altı adamıyla birlikte Efendiler

Sarayı'na gönderildi. Akrabalarına ise Shan'ın prens süitinde istirahat etmekte olduğu söylenerek içleri rahatlatıldı.

"Bu noktadaki en büyük riskimiz," dedi hekim, "Shan'ın bizzat kendisidir. Tanınacak mı? Uzak bir krallıktan gelen önemsiz bir hükümdar olması, kısa bir süredir kentte bulunması, vaktinin çoğunu akrabalarının yanında geçirmesi ve henüz yargılanma için başvuru yapmamış olması bizim lehimizdeki etkenler. Efendiler sizin fiziksel görünümünüzden hâlâ habersiz olsalar gerek... "

"Eğer Brahma ve rahibi beni onlara tarif etmemişlerse," dedi prens. "Bildiğim kadarıyla, konuşmalarımız kayda alınmış ve bant,

kimlik saptanması amacıyla, onlara gönderilmiş olabilir."

"Ama böyle bir şeyi niçin yapsınlar ki?" diye sordu Narada. "İyilik yapmakta olduklarına inandıkları bir kimseden sinsilik ummazlar ve inceden inceye önlem almazlar. Evet, sanırım biz bu işi kotaracağız. Shan, sondayı geçmeyi başaramaz, kuşkusuz, ama sizin maiyetinizle birlikte olduğu için yüzeysel bir incelemeyi atlatabilir. Şu anda, Siddhartha olduğuna gerçekten inanıyor ve bu yönde yapılacak her türlü basit yalan testini geçebilir... ki karşısına çıkacak en zorlu engelin de bundan ibaret olacağını sanıyorum."

Böylece beklediler ve giden üç düzine adam boş ceplerle geri döndüler, eşyalarını topladılar, atlarına bindiler ve sanki eğlence ararmışçasına gelişigüzel, ama aslında yavaş yavaş güneydoğuya yönelerek, kasabanın sokaklarına teker teker dağıldılar

Prens, maiyetinin geri kalanı da toparlanıp atlarına binerken, "Hoşçakal, iyi yürekli Hawkana," dedi. "Ülkede karşılaşacağım herkese, her zaman olduğu gibi, tesislerin hakkında güzel şeyler söyleyeceğim. Buradaki ziyaretimin böylesine beklenmedik biçimde sona ermiş olmasından dolayı çok üzgünüm, ama Karma Salonundan ayrılır ayrılmaz eyaletlerdeki bir ayaklanmayı bastırmak üzere derhal dönmem gerekiyor. Dolayısıyla, senin çatın altında bir hafta daha geçirmeyi çok istemekle birlikte, bu zevki ileri bir tarihe ertelemek zorundayım. Eğer soran olursa, beni Hades'te aramalarını söyle."

"Hades mi dediniz, efendim?"

"Krallığımın, sıcak iklimiyle tanınan, en güneydeki eyaletidir. Bunu bu şekilde ifade etmeye özen göster, özellikle de önümüzdeki günlerde nerede bulunduğumu merak etmeleri muhtemel olan Brahma rahiplerine."

"Öyle yapacağım, efendim."

"Ayrıca Dele adlı çocukla da özellikle ilgilen. Gelecek ziyaretimde onun müziğini bir kez daha dinlemek isterim."

Hawkana yerlere dek eğildi ve tam bir söylev vermeye hazırlanıyordu ki, prens son para kesesini de atmak için o anı seçti ve Urath şarapları üzerine ek bir yorumda daha bulunduktan sonra daha fazla konuşmaya meydan bırakmayacak şekilde atına binip adamlarına emirler yağdırmaya başladı.

Sonra, geride sadece mevsim değişikliğiyle ilgili anlaşılması güç bir rahatsızlığa yakalanan üç savaşçıyı ve onları tedavi etmesi için hekimi bırakarak, geçitten dışarı at sürdüler.

Yan sokakları kullanarak kasabanın içinden geçtiler ve bir süre sonra Karma Efendileri'nin sarayına doğru tırmanan yolun başına geldiler. Yol boyunca ilerlerken, Siddhartha, ağaçlığın içinde çeşitli noktalara gizlenmiş halde bekleyen üç düzine savaşçısıyla gizli işaret alışverişlerinde bulundu.

Prens ve ona eşlik eden sekiz adamı sarayın yolunu yarıladıklarında, atlarının dizginlerini çektiler ve dinlenirmiş gibi yaparak diğerlerinin de ağaçların arasında dikkatle süzülüp kendilerine yetişmelerini sağladılar.

Ancak, çok geçmeden, patikanın ilerisinde bir hareketlenme olduğu görüldü. At üzerinde yaklaşmakta olan yedi süvari vardı ve prens bunların Shan ile altı mızrakçısı olduğunu tahmin etti. Seslenme mesafesine girdiklerinde adamları onları karşılamak üzere ilerlediler.

Beyaz kısrağın üzerine kurulmuş olan uzun boylu, keskin bakışlı süvari, "Kimsiniz?" diye seslendi. "Kimdir Prens Siddhartha'nın, İblis Tutan'ın, yolunu kesmeye cesaret eden?"

Prens, adamı, yirmili yaşlardaki bronzlaşmış ve adaleli vücudunu, şahinimsi yüz çizgilerini ve tavırlarını, şöyle bir süzdü ve kendi kendini kuşku ve güvensizliğiyle nasıl kandırdığını ve şüphelenmekle ne kadar yersiz düşünmüş olduğunu anladı. Kendi atının üzerine kurulmuş sırım gibi örneğe baktığında Brahma'nın iyi niyetle pazarlık yaparak onun kullanımı için ayırttığı, ama şu anda yaşlı Shan'ın mülkiyetindeki o mükemmel ve güçlü bedeni gördü.

Irabek Efendisi'nin yanında at sürmüş olan adamlardan birisi, "Efendi Siddhartha," dedi, "adilce davrandıkları anlaşılıyor. Onda herhangi bir kusur göremiyorum."

"Siddhartha mı dedin?" diye bağırdı Shan. "Efendinin adıyla hitap ettiğin bu şahıs kimdir? Siddhartha benim, İblis Tu..." Bu sözlerle birlikte başı ensesine doğru yıkıldı ve kelimeler boğazında gürültüye dönüştü.

Sonra nöbet Shan'ı vurdu. Kasıldı, dengesini kaybetti ve eyerden düştü. Siddhartha yanına koştu. Adamın ağzının kenarları köpük içindeydi ve gözleri yuvalarında yukarı dönmüşlerdi.

"Saralı!" diye haykırdı prens. "Benim sakat bir beyine sahip olmamı istemişler!"

Diğerleri de çevrelerine toplandı ve kasılmaları geçip kendine gelinceye dek, prensin Shan'a bakmasına yardım ettiler.

"Ne... ne oldu?" diye sordu adam.

"İhanet," dedi Siddhartha. "İhanet, ey Irabekli Shan! Adamlarımdan biri muayene olman için seni özel hekimime götürecek. Yeterince dinlendikten sonra, Brahma'nın okuma odasına bir protesto göndermeni öneririm. Hekimim seni Hawkana'nın yerinde tedavi eder, sonra salınırsın. Böyle olduğu için üzgünüm. Sanırım her şey yoluna girecektir. Ama eğer aksi olursa, Kapil'deki

son kuşatmamızı anımsa ve ödeştik say. İyi günler, kardeşim prens." Diğerini eğilerek selamladı ve adamları Siddhartha'nın önceden ödünç almış olduğu doru kısrağa binmesi için Shan'a yardım ettiler.

Prens gidenlerin ayrılmalarını atına binerek izledi, sonra çevresinde bekleyen adamlarına döndü ve yolun dışındakilerin de rahatça işitebilecekleri kadar yüksek bir sesle konuşmaya başladı.

"Dokuzumuz içeri gireceğiz. Boruyu iki kez üflediğimde, geri kalanlar da bizi izleyecek. Eğer direnmeye kalkarlarsa, keşke daha sağduyulu olsaydık dedirtin onlara; çünkü, eğer gerekirse, borunun üç kez daha üflenmesi elli mızraklının tepelerden aşağı kopup gelmesini sağlayacak. Orası bir huzur yeridir, savaşların verileceği bir kale değil. Efendileri tutsak alın. Makinelerini tahrip etmeyin ve başkalarının zarar vermelerine de engel olun. Eğer bize dilenmezlerse, ne ala. Aksi halde, Karma Efendileri'nin Salon ve Sarayı'nın içinden, geniş ve girift bir karınca yuvasının içinden geçen bir oğlan çocuğu gibi geçeceğiz! Bahtınız açık olsun ve hiçbir tanrı size gölge etmesin!"

Bu sözlerden sonra atını öte yöne çevirdi, ardında bir şarkıyı mırıldanan sekiz mızraklısıyla birlikte, yoldan yukarı doğru ilerledi.

Prens, açık ve korunmasız bekleyen, çift kapılı geniş dış kapıdan içeri sürdü atını. Strake'in gözünden kaçmış olması olası gizli savunma donanımlarını merak etmeye başladı hemen.

Avlu bakımlıydı ve kısmen döşeliydi. Geniş bir bahçe bölümünde hizmetçiler bitkileri ekip biçmekle ve budamakla meşguldüler. Prens çevrede siperlerin olup olmadığına baktı ve hiç görmedi. O, atını içeri sürerken hizmetçiler ona şöyle bir göz atmış, ama çalışmalarına ara vermemişlerdi.

Saray avlusunun öbür ucunda kara taştan örülü Salon vardı. Sağında kalan sarayın merdivenlerinden ona seslenilinceye dek,

peşinde atlıları olmak üzere o yönde ilerledi.

Dizginleri çekti ve o yöne bakmak üzere durdu. Seslenen adam uşak üniformasına benzer siyah bir giysi giymişti, göğsünde sarı bir daire vardı ve abanoz bir baston taşıyordu. Uzun boylu, şişmanca ve gözleri yumuk yumuktu. Selamını yinelemedi; dump bekledi.

Prens bineğini geniş merdivenin altına doğru yöneltti. "Karma Efendileri'yle konuşmak istiyorum," diye açıkladı.

"Randevunuz var mıydı?" diye sordu siyah giysili adam.

"Hayır," dedi prens, "ama önemli bir konu hakkında söyleyeceklerim var."

"Bu takdirde, üzgünüm ki yolculuğunuzu boşa yapmışsınız," diye karşılık verdi diğeri.

"Randevu alınması şarttır. Gerekli düzenlemeleri Mahartha'daki herhangi bir tapınakta yapabilirsiniz."

Bu sözlerden sonra bastonuyla basamaklara vurdu, sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Şu bahçeyi kökünden sökün," dedi prens adamlarına, "Şuradaki ağaçları kesin, hepsini bir yere yığın ve ateşe verin."

Siyahlı adam aniden durdu ve geri döndü.

Merdivenin dibinde prens tek başına kalmıştı. Adamları çoktan yönelmişlerdi bile bahçeye.

"Bunu yapamazsınız," dedi adam.

Prens gülümsedi.

Adamları atlarından indiler ve fundalıkları doğramaya ve çiçek tarhlarını tekmelemeye başladılar.

"Onlara durmalarını söyle!"

"Bunu neden yapayım? Ben buraya Karma Efendileri'yle konuşmaya geldim ve sen bana bunu yapamayacağımı söylüyorsun. Ben de yapabilirim, diyorum ve yapacağım da. Görelim bakalım hangimiz haklıymışız."

"Durmaları için emir ver onlara," dedi diğeri, "ben de mesajını Efendiler'e ileteyim."

"Durun," diye bağırdı prens. "Ama her an yine başlamak için hazır bekleyin."

Siyahlı adam merdivenlerden çıktı, sarayın içinde gözden kayboldu. Prens bir kordonla boynuna asmış olduğu boruyu yakaladı.

Kısa bir süre sonra yine bir hareketlenme oldu ve kapıda silahlı adamlar belirmeye başladı. Prens borusunu ağzına götürüp iki kez üfledi.

Adamlar siyah meşin zırhlar kuşanmış ve yine aynı maddeden başlıklar takmışlardı; bazıları hâlâ düğmelerini ilikleme telaşındaydı. Kılıç tutan kolları dirseğe dek vatkalanmıştı ve siyah zemin üzerine sarı daireler nişanlanmış küçük, oval kalkanları vardı. Uzun, eğri kılıçlar taşıyorlardı. Merdiveni tamamen doldurdular ve emir beklermiş gibi durdular.

Siyahlı adam yine gölündü ve merdivenin başında durdu. "Pekâlâ," dedi, "eğer Efendilere iletilecek bir sözün varsa, söyle!"

"Sen bir Efendi misin?" diye sordu prens.

"Evet."

"Aynı zamanda kapıcılık da yapıyorsan eğer, içlerinde en düşük rütbelisi sen olmalısın."

Efendi, sözcüklerin üzerine basa basa, "Küstahlığın hem bu, hem de gelecek yaşamlarında burnundan fitil fitil gelecek," dedi.

O sırada üç düzine mızraklı adam geçitten içeri at sürdüler ve prensin iki yanında saf tuttular. Bahçeyi çiçekten arındırmakla uğraşan diğer sekizi ise yine atlarına bindiler ve yalın kılıçlarını kucaklarına çapraz yatırarak saflara katıldılar.

"Sarayınıza at sırtında mı girmemiz gerekiyor?" diye sordu prens. "Yoksa görüşmek istediğim diğer Efendiler'i de derhal koşup getirecek misin?"

Basamaklarda, ellerinde kılıçlarıyla seksene yakın adam, onlarla yüz yüze gelmek için hazır bekliyorlardı. Efendi, güçler dengesini tartar gibiydi. Durumu korumanın en uygunu olacağına karar verdi.

"Bir budalalık yapmaya kalkmayın," diye vurguladı. "Çünkü adamlarım kendilerini özellikle acımasız biçimde savunacaktır. Geri dönmemi bekleyin. Diğerlerini çağıracağım."

Prens piposunu doldurdu ve yaktı. Adamları, mızrakları hazır durumda, heykel gibi bekliyorlardı. İlk basamaklardaki yaya askerlerin yüzlerinde ter ışıl ısıldı.

Prens, vaktin geçmesi için askerlerine, "Yeteneklerinizi, Kapil'i son kuşatmamızda yaptığınız gibi göstermeye kalkmayın," diye fikir yürüttü. "Baş yerine göğsü hedef alın."

"Ayrıca," diye sürdürdü konuşmasını, "yaralıların ve ölülerin vücutlarını alışık olduğunuz üzere parça parça etmeyi denemeyin... çünkü burası kutsal bir yerdir ve bu şekilde kirletilmemesi gerekir."

"Öte yandan ise," diye ekledi, "kişisel hamim olan Kara Nirriti'ye kurban edilecek en az on tutsak görmezsem eğer çok gücenirim... bu duvarların dışında, karanlık ziyafetimizi bize karşı koz olarak tutacak meraklı gözlerden uzak bir yerde tabii... "

Sağ taraftan bir tıngırtı duyuldu. Strake'in mızrağını gözleriyle ölçüp duran askerlerden birisi kendinden geçip en alt basamaktan yere yuvarlanmıştı.

Benzer biçimde giyinmiş altı kişiyle birlikte merdivenin başında görünen siyahlı şekil, "Durun!" diye bağırdı. "Kan dökerek saygısızlık etmeyin Karma Sarayı'na. Şu, daha şimdiden şehit düşen savaşçının kanı... "

"Yanaklarını al al edecek," diye tamamladı prens, "tabii kendine gelirse eğer, çünkü o katledilmedi."

"İstediğiniz nedir?" Ona hitap eden siyahlı şekil orta boyda ama muazzam genişlikteydi Bastonu karanlık bir şimşek, kendisi ise kocaman, kara bir fıçı gibi duruyordu.

"Yedi kişi sayıyorum," diye karşılık verdi prens. "Anladığım kadarıyla burada kalan on adet Efendi olmalıydı. Diğer üçü nerede?"

"Diğer üçü şu anda Mahartha'nın üç okuma odasında görev başındalar. Bizden istediğiniz nedir?"

"Buranın sorumlusu sen misin?"

"Sadece Hakkın Yüce Çarkı'dır buranın sorumlusu."

"Şu duvarların içinde Yüce Çark'ı sen mi temsil ediyorsun?"

"Ben ediyorum."

"Çok iyi. Seninle özel olarak görüşmek istiyorum... şurada," dedi prens, kara Salon'u işaret ederek.

"Olanaksız!"

Prens piposunu ökçesine vurarak boşalttı, hançerinin ucuyla içini temizledi ve cebine yerleştirdi. Sonra beyaz kısrağın üzerinde dimdik durdu ve boruyu sol eliyle kavradı.

Efendi'nin gözlerinin içine baktı.

"Bundan kesinlikle emin misin?"

Efendinin küçük ve zeki ağzı seslendirmediği sözcüklerin çevresinde büzüldü. Sonra:

"Dediğiniz gibi olsun," diye kabullendi sonunda. "Yol açın bana!" Savaşçılarının arasından geçip beyaz kısrağın önünde durdu.

Prens atını dizleriyle yönlendirerek karanlık Salon'a doğru ilerledi.

"Saflarınızı bozmayın... şimdilik!" diye seslendi Efendi.

"Aynen," dedi prens de adamlarına.

İkisi birlikte avluyu boydan boya geçtiler ve Salon'un önüne vardıklarında prens atından indi.

"Bana bir beden borçlusunuz," dedi prens sakin bir sesle.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Efendi.

"Ben Kapil kahramanı Prens Siddhartha'yım," dedi, "İblis Tutan!"

"Siddhartha'ya gerekli hizmet çoktan verildi," dedi diğeri.

"Sen öyle sanıyorsun," dedi prens, "Brahma'nın emriyle saralı bir beden sağlandığını... Ama bu böyle olmadı. Bugün terapiye aldığınız kişi zoraki bir sahtekârdı. Gerçek Siddhartha benim, ey adsız rahip ve bedenimi istemeye geldim... güçlü, sağlam ve hiçbir gizli saklı sayrılığı olmayan bedenimi! Bana bu şekilde hizmet vereceksin. Gönüllü ya da gönülsüz, ama bana hizmet vereceksin!"

"Öyle mi dersin?"

"Öyle derim."

"Saldırın!" diye bağırdı Efendi ve kara bastonunu prensin kafasına doğru savurdu.

Prens eğilerek darbeyi atlattı ve kılıcını çekerek geriledi. İki kez daha savuşturdu baston darbelerini. Sonra omuzundan bir isabet aldı, darbe onu sıyırmış, ama sendeletmeye yetmişti. Efendi de peşi sıra olmak üzere beyaz kısrağın çevresini döndü. Sakınarak, atı kendisiyle hasmı arasında tutmaya özen göstererek, boruyu dudaklarına götürdü ve üç kez üfledi. Borunun sesi saray merdiveninde sürmekte olan boğuşmanın gürültüsünü bastırdı. Soluk soluğa döndü ve eğer tam yerini bulsa onu öldüreceği kesin olan bir alın darbesinden son anda sıyrılabildi.

"Yazılmıştır ki," dedi Efendi sözcükler hıçkırır gibi dökülürken dudaklarından, "uygulatacak güce sahip olmadan emirler yağdıran kişi, aptalın tekidir."

"On yıl önce bile," diye soludu prens, "o bastonunu asla bana dokunduramazdın sen."

Odunu parçalamayı umarak kılıcını savurdu, ama diğeri kılıcın kenarını hep savuşturabildiği için birkaç yonga dışında kopan bir şey olmadı ve baston tek parça halinde kaldı.

Efendi bastonunu cirit gibi kullanarak prensin sol yanına sert bir darbe indirdi ve Sam vücudunun içinde kaburgalarının kırıldığını hissetti. Yere düştü.

Böyle olmasını önceden planlamamıştı, ama o yere yıkılırken kılıcı elinden fırladı ve Efendi'nin incik kemiklerinin tam üzerine çarparak adamın acıyla bağırıp diz üstü çökmesine yol açtı.

"En azından güçlerimiz dengede," dedi prens. "Benim yıllanma karşı senin yağların... "

Yattığı yerde hançerini çekti; ama elleri titriyordu. Dirseğini yere dayadı. Efendi, gözlerinden yaşlar boşalarak ayağa kalkmayı denedi, ama yine yere çöktü.

Yaklaşmakta olan nalların gürültüsü duyuldu.

"Ben aptal değilim," dedi prens. "Şimdi emirlerimi uygulatacak gücüm var."

"Neler oluyor?"

"Mızraklılarımın geri kalan kısmı da geldi. Eğer tüm gücümle girmiş olsaydım buraya, odunluktaki bir ***gekk*** gibi saklanacaktın deliğine ve sarayını köşe bucak söküp seni bulmak günler sürecekti. Ama şimdi avucumdasın işte."

Efendi bastonunu indirdi.

"Karma'nın bekçileri süvarilerini köpek maması yaptıklarında," dedi, "gerçek ölümü tadacaksın."

Prens öksürdü, kanlı tükürüğüne umursamadan baktı. "Bu arada," diye önerdi, "biraz siyaset konuşalım..."

Savaşın sesleri dindiğinde, beyaz kısrağın burnunu okşayarak prensini selamlayan ve, "Bitti artık," diyen Strake idi... Uzun boylu, giysileri toz toprak içinde, saçları kılıcının üzerinde kurumakta olan kan pıhtılarına uygun Strake.

"Duydun mu bunu, Karma Efendisi?" diye sordu prens. "Senin bekçilerin köpek maması oldular."

Efendi yanıt vermedi.

"Bana şimdi hizmet edersen yaşamını koruyabilirsin," dedi prens. "Reddedersen hemen alırım onu elinden."

"Sana hizmet edeceğim," dedi Efendi.

"Strake," diye buyurdu prens, "iki adam gönder kasabaya... Birisi hekimim Narada'yı getirsin, diğeri de Dokumacılar Sokağı'ndan Yelkenci Jannaveg'i. Hawkana'nın yerindeki üç mızraklıdan birini gün batımına dek Irabekli Shan'a göz kulak olması için bırak. Sonra onu sıkıca bağlayıp gelsin ve burada bize katılsın."

Strake gülümsedi ve selam verdi.

"Şimdi beni Salon'a taşımaları için birkaç adam gönder ve şu Efendi'den de gözünü ayırma."

Diğerleriyle birlikte kendi eski bedenini de yaktı. Karma bekçileri, son adama gelene dek kırılmışlardı bu savaşta. Yedi adsız Efendi'den sadece şişman olanı sağ kalabilmişti. Sperm ve yumurta bankaları, büyüme tankları ve vücut dolaplarının taşınmaları mümkün olmazken, transfer aygıtları Doktor Narada'nın gözetimi altında sökülmüş ve parçalar savaşta yitirilen adamların atlarına yüklenmişti. Genç prens beyaz kısrağının üzerinde oturdu ve alev çenelerinin bedenlerin üzerinde kapanışını izledi. Tan yerinin ağartısına karşı sekiz tane cenaze ateşi yükseliyordu. Bir zamanlar yelkencilik yapmış olan adam en yakındaki ateşe, en son

tutuşturulan ve alevlerin üzerinde yatmakta olan göğsü sarı daireli siyah giysili vücuda doğru baktı. Ateşler vücuda eriştiğinde ve giysileri tutuşmaya başladığında harap olmuş bahçede sinen bir köpek hıçkırığa benzer sesler çıkararak uzun uzun uludu.

"Günahlarının hesabı taşma noktasına geldi bugün," dedi yelkenci.

"Ama, ah, bir de dua hesabıma baksana!" diye yanıtladı prens. "Bu beni şimdilik idare eder. Yine de, duamatiklere doldurulan bütün o salyangozlar için, din bilginleri gelecekte karar vermek zorunda kalacaklardır. Bırak Gökyüzü bugün burada neler olduğunu merak ede dursun... neredeyim, ben miyim ve kimim. At sürmenin zamanıdır, kaptan. Önce dağlara doğru, sonra güvenliğimiz için herkes ayrı yönlere. Hangi yolu izleyeceğimden emin değilim henüz... Gökyüzü'nün kapılarına ergeç varacağım ve oraya silahımla gideceğim dışında."

"İblis Tutan," dedi diğeri ve gülümsedi.

Mızraklıların şefi yaklaştı. Prens ona başıyla işaret verdi. Emirler bağırıldı.

Süvari kolu ilerlemeye başladı, Karma Sarayı'nın dış kapısından geçti, yola çıktı ve atlılar, yoldaşları arkalarında kızıl şafaklar gibi alev alev yanarken, Mahartha kentinin güneydoğusundaki dağlara doğru dörtnala kalktılar.

3

Denildi ki, Öğretici ortaya çıktığında, hayvanların, tanrıların ve tek tük azizlerin yanı sıra her kasttan insanlar da, daha gelişmiş ve maneviyatı güçlenmiş olarak dönmek amacıyla, onun öğretisine kulak vermeye koştular. Onu bir şarlatan, günahkâr, suçlu ya da soytarı sayan üç beş kişi dışında, aydınlanmış olduğu gerçeği herkes tarafından kabul görüyordu. Bu son grubu oluşturanların tümü de onun düşmanları sayılamazdı; ama, öte yandan, gelişen ve manevi güç bulanların da hepsi onun dostu ve destekleyicisi değildi. Müritleri onu Mahasamatman diye çağırdılar ve bazıları bir tanrı olduğunu söylediler. Böylece, bir öğretici olarak kabul görmesinin ardından, saygı ile karşılanmış, varlıklı insanların çoğu müritleri arasına katılmış ve ülkenin en ücra köşelerine dek uzanan bir ün saldıktan sonra Ermiş Kişi anlamına gelen Tathagatha adıyla zikredilmeye başlanmıştı.

Daha ılımlı günlerinde Durga adıyla da tanınmış olan Tanrıça Kali'nin onun budha'lığı hakkında hiçbir zaman resmen fikir belirtmemiş olması bir yana, ona övgülerini iletmesi için sıradan bir kiralık katil yerine kutsal celladını göndermesi bile başlı başına bir onurdu...

Kaybolmaz gerçek Dhamma, sahte Dhamma yeryüzünde görülünceye dek. Sahte Dhamma ortaya çıkınca, gerçek Dhamma'yı yok eder.

Samyutta-nikaya (11,224)

Mundil kentinin yakınlarında, mor renkli tüylere benzeyen yapraklan ve mavi kabukları olan ağaçlardan meydana gelmiş bir koru vardı. Bu koni, güzelliği ve gölgesinin mabedimsi huzuruyla meşhurdu. Din değiştirdiği güne kadar tüccar Vasu'nun mülkiyetinde kalmış ve o vakit Mahasamatman, Tathagatha ya da Aydınlanmış Olan adlarıyla bilinen öğreticiye sunulmuştu. İşte, öğretici, müritleriyle kaldı o ormanda ve öğle vakti birlikte kente indiklerinde sadaka tasları hiç boş bırakılmadı.

Konimin çevresinde her zaman çok sayıda hacı olurdu. İnananlar, meraklılar ve başkalarının sırtından geçinenler sürekli gelip geçerdi oradan. At sırtında gelirlerdi, teknelerle ya da yürüyerek gelirlerdi.

Alundil pek büyük bir kent sayılmazdı. Payına düştüğü kadarıyla, ahşap evlerinin yanı sıra saz damlı kulübeleri de vardı; ana caddesi topraktı ve tekerler izleriyle oluk oluk oyulmuştu; iki adet büyük ve birkaç küçük pazar yeri vardı; Vaisyalara ait, Sudraların işlediği, şehrin civarında mavi-yeşil dalgalanan büyük, tahıl ekili tarlaları vardı; hiçbiri uzak Mahartha'daki Hawkana'nın efsanevi yeri kadar güzel olmamakla birlikte, yolcuların biteviye gelip geçmelerinden dolayı, birçok hana sahipti; kendi mübarek kişileri ve meddahları, ayrıca kendi Tapınağı da vardı.

Dört tarafında devasa kapıları olan Tapınak, kent merkezinin yakınında, basık bir tepenin üzerine kurulmuştu. Bu kapılar ve kapıları çevreleyen duvarlar, müzisyenleri ve dansçıları, savaşçıları ve iblisleri, tanrıları ve tanrıçaları, hayvanları ve sanatçıları, âşıkları ve yarı insanları, hamileleri ve devaları gösteren dekoratif kabartmalarla bezenmişti. Bu geçitlerden, yeni duvarlar ve ikinci bir avluya açılan yeni kapılar da içeren, ilk avluya geçiliyordu. İlk avluda, tanrılar için çeşitli adakların satıldığı, küçük bir pazar yeri vardı. Aynı zamanda, daha alt düzeydeki ilahlar adına inşa edilmiş bir dizi ufak mabet de bulunuyordu. Bu avluda, dilenen dilenciler, meditasyon yapan mübarek kişiler, gülüşen çocuklar, dedikodu

yapan kadınlar, yanan tütsüler, şakıyan kuşlar, guruldayan arınma havuzları ve mırıldanan duamatikler olurdu günün her saatinde.

Ama, büyük ilahlara adanmış muazzam tapınaklarıyla iç avlu, yoğun dinselliğin hüküm sürdüğü bir merkezdi. İnsanlar ilahiler okur ya da yüksek sesle dua eder, Vedalardan dizeler mırıldanır, kızıl ***kumkum*** macununa bulanmış ve böylesine derin bir sevgiye boğulanın hangi tanrı olduğu tam olarak belirlenemeyecek kadar çok adak tepecikleriyle çevrili ve genellikle de çelenklere gömülü haldeki koca taş sanemlerin önünde durur, eğilir ya da yüz üstü yatarlardı. Tapınağın boruları düzenli aralıklarla çalındığında yankıları bir anlık suskunlukla takdir edilir, sonra yaygara yine başlardı.

Kali'nin bu tapınağın kraliçesi olduğu gerçeği tartışılmazdı. Beyaz taştan yontulmuş, uzun boylu heykeli, dev türbesiyle birlikte iç avluya egemendi. Belki, diğer tanrıları ve izleyicilerini küçük gören hafif gülümsemesi de, kendince, göğsüne gerdanlık niyetine dizdiği sırıtan kurukafalar zinciri kadar dikkat çekiciydi. Ellerinde hançerler tutardı ve sanki türbesini ziyarete gelenleri katletmeye mi yoksa önlerinde dans etmeye mi karar veremiyormuşçasına attığı adımın orta yerinde kalakalmıştı. Dudakları kalın, gözleri iriydi. Meşalelerin ışığında bakıldığında hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Dolayısıyla, onun tapınağının Ölüm Tanrısı Yama'nınkiyle karşı karşıya düşmüş olması çok uygundu. Rahipler ve mimarlar, yeterince mantıklı davranarak, gün boyu onunla yüz yüze gelecek, kendi öldürücü bakışlarını onun tereddütsüz bakışlarından ayırmayacak, hafif gülümsemesine çarpık bir gülümseyişle karşılık verecek en uygun tanrının Yama olabileceğinde karar kılmışlardı. En sofular dahi bu iki türbenin arasından geçmektense yollarını uzatırlardı ve avlunun karanlık çöktükten sonra rahatsız edilmeyen bu kesimi hep sessizliğin ve dinginliğin mekânı olurdu.

Bahar, rüzgârlarla birlikte ülkenin her tarafında esmeye başladığında, Rild adlı biri kuzeyden kopup geldi. Yaşı genç olsa da saçları bembeyaz, ufak tefek bir adamdı bu Rild... Bir hacının koyu renk giysilerine bürünen Rild; onu bir çukurda ateşler içinde terlerken bulduklarında asıl mesleğinin kızıl renkli boğma kordonunu koluna dolamış olan Rild.

Festival zamanıydı ve baharla birlikte geldi Rild Alundil'e... mavi yeşil tarlaları, saz damlı kulübeleri ve ahşap evleri, toprak sokakları ve sayısız hanları, pazarları ve mübarek insanları, meddahları ve büyük dinsel toparlanışı, bir de Öğreticisi, namı ülkenin her yerini tutmuş Öğreticisi olan Alundil'e... Hamisi olan tanrıçanın kraliçelik yaptığı tapınağın kenti Alundil'e...

Festival zamanı.

Yirmi yıl önce, Alundil'in küçük festivali yöresel bir panayır havasındaydı. Şimdiyse, Sekizli Yol'un öğreticisinin, Aydınlanmış Olan'ın varlığı nedeniyle, festival o kadar çok hacıyı cezbediyordu ki, bölgedeki hanlar müşteriyle dolup taşıyordu. Çadırı olanlar bunun için çok yüksek kira bedelleri talep edebiliyordu. Ahırlar insanların kullanması için kiralanıyordu. Çıplak arazi parçalarını kamp alanı olarak kiralayanlar bile vardı.

Alundil kenti, Buda'sını çok seviyordu. Birçok diğer kasaba onu ayartıp mor korusundan çıkartmayı denemişti: Dağların Çiçeği Shengodu, öğretisini yamaçlarına çekebilmek için ona bir saray ve harem vaat etmişti. Ama Aydınlanmış Olan dağlara gitmedi. Yılan Nehri'ndeki Kannaka ona filler ve gemiler, kasabada bir ev ve kırda bir çiftlik, ayrıca atlar ve uşaklar önerdi. Ama Aydınlanmış Olan ırmağa gitmedi.

Buddha komşunda kaldı ve her şey onun ayağına geldi. Yıllar birbirini kovaladıkça festival büyüdü ve pullan ışıldayan, besili bir ejder gibi havalı oldu. Yöresel Brahminler, Buddha'nın ayinselliğe

önem vermeyen öğretisini onaylamıyorlardı, ama onun varlığı kasalarının dolmasını sağlamıştı; böylece onun bağdaş kurup oturan gölgesinde yaşamayı ve ***tirthika,*** sapkın, sözcüğünü telaffuz etmemeyi öğrendiler.

Buddha komşunu terk etmedi ve Rild dâhil tüm şeyler onun ayağına geldi.

Festival zamanı.

Üçüncü gün akşam inerken davullar çalınmaya başlandı.

Üçüncü gün, gök gibi gürledi dev ***kathakali*** davulları. Uğultu kırları aşıp kasabaya, kasabayı, mor koruyu ve ardında uzanan bataklıkları aşıp kilometrelerce öteye kesik kesik uzandı. Beyaz ***mundus*** giymiş ve yarı beline kadar çıplak davulcuların tenleri terle ışıldıyordu ve tempoları o kadar çetindi ki, vardiyalar halinde çalışıyorlardı. Davulcuların yeni postası iyice gerilmiş davullarının başına geçerken sesin akışı hiç aksamıyordu.

Karanlık dünyaya vardığında, çevreyi dolaşmakta olan gezginler ve kent halkı, davulların gümbürtüsünü duyar duymaz eskinin savaş meydanları kadar geniş olan festival alanında toplanmaya başladılar. Orada kendilerine yer buldular ve ağaçların altına kumlu sergilerden aldıkları hoş kokulu çaylarını yudumlayarak, gecenin ilerlemesini ve temsilin başlamasını beklediler.

Alanın orta yerinde, kenarlarından aşağı fitiller sarkan, adam boyunda, büyük, pirinç bir yağ kazanı duruyordu. Bu fitiller tutuşturuldu ve aktörlerin çadırlarının yanındaki meşaleler titreşmeye başladı.

Davulların gümbürtüsü, yakın mesafeden kulakları sağır edici ve büyüleyiciydi; ritimler karmaşıktı, sinsiydi ve ses düşmeleri oluyordu. Geceyarısı yaklaştığında inananlar, davulların ritmine

koşut biçimde seslerini yükseltip alçaltarak, duyuların çevresinde bir ağ örercesine ilahiler okumaya başladılar.

Aydınlanmış Olan'la, sarı ehramları meşalelerin ışığında neredeyse turuncu renkte parlayan rahipler alana girdiklerinde, geçici bir sessizlik oldu. Rahipler kukuletalarını geriye attılar ve yere bağdaş kurup oturdular. Bir süre sonra, izleyicilerin zihninin dolduran sadece şarkılar ve davulların sesiydi.

Aktörler, muhteşem makyajları, adım attıkça ayak bileklerinde çıngırdayan zilleriyle göründüklerinde, tezahürat yerine vecd dolu bir sessizlik oldu. ***Kathakali*** dansçıları meşhurdu; gençliklerinden itibaren akrobasinin yanı sıra klasik dansın çağlardan beri süregelen motiflerini, aşk ve savaş üzerine yazılmış eski destanların gerekli dokuz çeşit göz ve boyun hareketini, tanrılarla iblislerin mücadelelerini, geleneksel yiğitlik ve ihanet öykülerini öğrenmişlerdi. Hiç konuşmayan aktörler Rama'nın ve Pandava kardeşlerin olağanüstü serüvenlerini canlandırırken, müzisyenler öykünün sözlerini onların yerine seslendiriyordu. Yeşil ve kırınızı ya da siyah ve beyaz makyajlarıyla eteklerini savurarak, lambaların ışığı altında haleleri ayna gibi parlayarak geçtiler alandan boydan boya. Arada bir bir lamba harlanıyor ya da titreşiyordu ve sanki başlarının çevresinde kutsal ya da inançsız bir ışık halkası oynaşıyor, olaydaki tüm mantığı silip atıyor, seyircilerin bir an için kendilerinin bir yanılsama, bu devler dansının içindeki gölgelerin ise yeryüzündeki tek gerçeklik olduğunu sanmalarına yol açıyordu.

Dans tan yeri ağarıncaya dek sürecek, güneşin doğusuyla birlikte sona erecekti. Ancak, gün doğmadan önce, safran renkli ehram giyenlerden biri kasaba yönünden geldi, kalabalığın içinde kendine yol açarak geçti ve Aydınlanmış Olan'ın kulağına birşeyler fısıldadı.

Buddha önce kalkacakmış gibi yaptı, sonra tereddüt etti ve yine oturdu. Başıyla onu onaylayan ve festival alanından ayrılmak üzere olan keşişe bir mesaj verdi.

Soğukkanlı görünen Buddha dikkatini tekrar temsile yöneltti. Yakınında oturan bir keşiş Buddha'nın parmaklarıyla yeri dövmekte olduğunu gördü ve sabırsızlık gibi şeyleri çoktan aştığı herkesin malumu olduğundan, Aydınlanmış Olan'ın davul seslerine tempo tutmakta olduğunu farz etti.

Temsil sona erdiğinde ve güneş Surya dünyanın doğu kenarı üzerinde Gökyüzü'nün eteklerini kızarttığında; daha henüz bitmiş olan gece, o gün de başıboş dolaşmaları için, gergin ve korkunç bir düşün içinde esir tuttuğu yorgun kalabalığı salmıştı sanki.

Buddha ve müritleri, derhal kent yönünde yürüyerek alandan ayrıldılar. Yolda dinlenmek için mola vermediler; hızlı ve gururlu bir yürüyüşle Alundil'den geçtiler.

Mor koruya yine ulaştıklarında, Aydınlanmış Olan, keşişlerine dinlenmelerini söyledi ve ağaçlığın derinlerinde kumlu küçük bir çadıra doğru yürümeyi sürdürdü.

Temsil sırasında haberi getirmiş olan keşiş çadırın içinde oturuyordu. Orada, ölümünden sonra bedeninin alacağı çürümüşlük üzerinde daha iyi düşünebilmek için sık sık yürüyüşe çıktığı bataklıkta rastladığı yolcunun ateşini düşürmeye çalışıyordu.

Tathagatha şiltenin üzerinde yatan adamı inceledi. Adamın dudakları ince ve solgundu; geniş bir alnı, çıkık elmacık kemikleri, kırlaşmış kaşları, sivri kulakları vardı; Tathagatha o gözkapakları açıldığında soluk mavi ya da gri gözlerin ortaya çıkacağını tahmin etti. Bilinçsiz yatan vücudu, kısmen onu hırpalayan ateşe bağlı olabilecek, ama tamamen buna bağlı sayılamayacak bir çeşit kırılganlık ya da şeffaflık taşıyordu. Ufak tefek adam şu anda Tathagatha'nın ellerine almış olduğu şeyi taşıyabilecek bir kişi izlenimi uyandırmıyordu. İlk bakışta, daha ziyade yaşlı bir adam sanılabilirdi. Eğer bir kimse lütfedip ona ikinci kez bakar ve renksiz saçlarıyla narin yapısının ileri bir yaşı göstermediğini anlarsa, o

takdirde görünüşündeki çocuksu havayla etkilenecekti. Tathagatha, adamın teninin durumundan pek de sık traş olmasının gerekmediğini çıkardı. Yanaklarıyla ağız köşeleri arasında bir yere hafiften hınzırca bir gamze gizlenmişti belki. Ama, gizlenmemişti belki de.

Buddha, sadece tanrıça Kali'nin kutsal cellatlarınca kullanılan kızıl boğma kordonunu aldı. İpeksi dokusunu parmaklarıyla hissetti ve kordon hafifçe tutunarak bir yılan gibi kaydı avuçlarında. Boğazında da bu şekilde kaymasının beklendiğinden kuşkusu yoktu. Onu ellerinde tuttu ve boğmak için gereken hareketleri bilinçsizce yineledi.

Sonra, onu faltaşı gibi açılmış gözlerle seyretmekte olan keşişe baktı. Soğukkanlılıkla gülümsedi ve kordonu bir yana bıraktı. Keşiş, nemli bir kumaş parçasıyla, adamın solgun alnında biriken terleri sildi.

Şiltenin üzerinde uyumakta olan adam bu temasla titredi ve gözleri birdenbire açıldı. Ateşin doğurduğu çılgınlık okunuyordu bu gözlerde ve gerçek anlamıyla görmüyorlardı, ama Tathagatha onunla göz göze geldiğinde içinin ürperdiğini hissetti.

Koyu, öylesine koyuydular ki, neredeyse simsiyahtılar ve gözbebeğinin nerede bitip irisin nerede başladığını söyleyebilmek olanaksızdı. Böylesine narin ve bitkin bir bedende bu denli güçlü gözlerin olmasında çok tedirgin edici birşeyler vardı.

Tathagatha uzanarak adamın elini okşadı ve bu çeliğe dokunmak gibiydi, soğuk ve duyarsız. Sağ elin üzerini tırnağıyla sertçe çizdi. Dokunduğu yerde ne bir çizik ne de bere oluşmuştu ve tırnağı, sanki bir camın üzerindeymişçesine, pürüzsüzce kaymıştı. Adamın parmağını sıkıp bıraktı. Etinin renginde hiçbir değişiklik olmamıştı. Sanki ölü ya da mekanik bir şeydi bu eller.

İncelemesini sürdürdü. Bu olgu bileğin biraz üzerinde sona eriyor, başka yerlerde yine ortaya çıkıyordu. Adamın elleri, göğsü, karnı, boynu ve sırtının bazı bölümleri, ona bu baş eğmez gücü veren ölüm banyosunun içine daldırılmıştı. Ölüm banyosuna tamamen batırılmak, hiç kuşkusuz ki, ölümcül olurdu; ama anlaşıldığı kadarıyla adam, dokunma duyusunun yerine görünmez çelik eldivenler, göğüslük, boyunluk ve sırt zırhı giymeyi yeğlemişti. Korkunç tanrıçanın gerçekten de en seçkin suikastçilerinden biriydi o.

"Bu adamın varlığını başka kim biliyor?" diye sordu Buddha.

"Keşiş Simha," diye yanıtladı karşısındaki, "onu buraya taşımama yardım etmişti."

"Bunu...", Tathagatha gözüyle kızıl kordonu işaret etti, "görmüş müydü?"

Keşiş başıyla onayladı.

"O halde git ve onu buraya getir. Derhal getir onu bana. Kimseye bahsetme bundan; bir hacının hastalandığından ve burada kendisine bakılmakta olduğundan öte. Onun bakımını bizzat üstleneceğim ve hastalığını tedavi edeceğim."

"Evet, Şanlı Kişi."

Keşiş çadırdan aceleyle çıktı.

Tathagatha şiltenin yanına oturdu ve bekledi.

Ateşin düşüp o karanlık gözlere zekâ pırıltılarının geri dönmesi için iki gün geçmesi gerekti. Ama o iki gün zarfında, çadırın yanından geçen herhangi bir kişi Aydınlanmış Olan'ın, sanki uyumakta olan emanetiyle konuşuyormuşçasına, biteviye

mırıldandığını duyacaktı. Adam da, ateşi yükselenlerin sıklıkla yaptıkları üzere, arada bir yüksek sesle sayıklıyordu.

İkinci gün geldiğinde, adam gözlerini aniden açtı ve yukarı doğru baktı. Sonra kaşlarını çatıp başını devirdi.

"Günün aydın olsun, Rild," dedi Tathagatha.

"Sen...?" dedi öteki, beklenmedik derecede bariton bir sesle.

"Özgürlüğün yolunu öğreten kişiyim," diye karşılık verdi.

"Buddha mı?"

"Bu adla da çağırılmıştım."

"Tathagatha?"

"Bu ad da verilmişti bana."

Öteki adam doğrulmaya çalıştı, beceremedi, geri yıkıldı. Gözlerini karşısındaki sakin çehreden bir an bile ayırmamıştı. "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu sonunda. "Ateşliyken çok sayıkladın."

"Evet, çok hastaydım ve sayıklıyordum, kuşkusuz. Şifayı o lanet bataklıkta kapmış olmalıyım."

Tathagatha gülümsedi. "Tek başına yolculuk etmenin sakıncalarından biri de düştüğünde sana elini uzatacak kimsenin olmamasıdır."

"Doğru," diye kabul etti diğeri ve gözlerini bir kez daha kapatarak derin derin solumaya başladı.

Tathagatha lotus konumunda kaldı, bekledi.

Rild yine uyandığında akşam çökmüştü. "Susadım," dedi.

Tathagatha ona su verdi. "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil. Midem isyan ederdi yemeye kalksam."

Dirsekleri üzerine doğrulup baktı ona yardım eden kişiye. Sonra şilteye yine uzandı. "Sen O'sun," diye belirtti.

"Evet," diye karşılık verdi diğer adam.

"Ne yapacaksın?"

"Sana yemek vereceğim, açım dediğin zaman."

"Demek istediğim, ondan sonra?"

"Uyurken başında bekleyeceğim, yine ateşlenmeyesin diye."

"Benim kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum."

"Yedikten ve dinlendikten ve gücüme kavuştuktan sonra... O zaman ne olacak?" Tathagatha ipeksi kordonu ehramının altında bir yerden çıkararak gülümsedi. "Hiç," diye yanıt verdi, "hiçbir şey," ve kordonu Rild'in omuzları arasına sererek elini geri çekti.

Öteki adam başını iki yana sallayıp ardına yaslandı. Parmaklarını kızıl kordon boyunca gezdirdi. Kordonu parmakları arasında büktü. Önce eline, sonra bileğine doladı. Onu okşadı.

"Kutsaldır o," dedi bir süre sonra.

"Görünüşe göre öyle."

"Onun nasıl ve ne amaçla kullanıldığını biliyor musun?"

"Tabii."

"Öyleyse niçin hiçbir şey yapmıyorsun?"

"Hareket etmek ya da eyleme geçmeye ihtiyacım yok. Her şey bana gelir. Bir şey yapılacaksa eğer, bunu yapacak olan sensin."

"Anlamıyorum."

"Bunu da biliyorum."

Adam çadırın üzerindeki gölgelere dalgın dalgın baktı. "Şimdi yemek yemeyi deneyebilirim," diye bildirdi.

Tathagatha'nın ona verdiği et suyunu ve ekmeği midesinde tutmayı başardı. Sonra biraz daha su içti ve bitirdiğinde nefes alıp vermesi şiddetlendi.

"Gökyüzüne karşı suç işledin," dedi.

"Bunun farkındayım."

"Ayrıca, buradaki üstünlüğü hiçbir zaman tanışılmamış olan bir tanrıçanın da onurunu zedeledin."

"Biliyorum."

"Ama sana yaşamımı borçluyum ve senin ekmeğini yedim... "

Yanıt gelmedi.

"Bu yüzdendir ki, kutsal bir yemini bozmam gerekecek," diye sözlerini tamamladı Rild.

"Seni öldüremem, Tathagatha."

"Demek ki yaşamımı, kendi yaşamını bana borçlu olmana borçluyum. Ödeştik, diyelim."

Rild kısa bir kahkaha attı. "Öyle olsun," dedi.

"Görevinden vazgeçtiğine göre, şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Günahım geri dönmeme izin vermeyecek kadar büyük. Şimdi, artık, ben de Gökyüzü'ne karşı suçlu durumdayım ve tanrıça dualarıma yüz çevirecektir. Onun güvenini boşa çıkardım."

"Durum böyle olduğuna göre, burada kal. En azından lanetlenmişliğine ortak olacak kişiler arasında olursun."

"Pekâlâ," diye kabul etti Rild. "Zaten yapabileceğim başka bir şey de kalmadı."

Uyudu yine ve Buddha gülümsedi.

İzleyen günlerde, festival ilerledikçe, Aydınlanmış Olan mor korudan geçen kalabalıklara vaaz verdi. Küçük ve büyük tüm nesnelerin birliğinden, nedenler yasasından, olmaktan ve ölmekten, dünyasal yanılsamadan, ***atman*** kıvılcımından, nefsi reddederek esenliğe erişmekten ve bütünün bir parçası olmaktan bahsetti; idrakten ve aydınlanmadan, Brahmin törenselliğinin anlamsızlığından onları içi boş kaplara benzeterek söz etti. Çoğu dinledi, birkaçı işitti ve bazıları arayıcının safran renkli ehramını kuşanmak üzere mor komda kaldı.

Ve onun öğretisini her anlatışında Rild adlı adam kara giysilerini ve meşin koşumlarını giymiş, o tuhaf ve karanlık gözlerini Aydınlanmış Olan'a dikmiş halde hemen yanında otururdu.

Rild, iyileşmesinin üzerinden iki hafta geçtiğinde, komda tefekküre dalmış halde yürüyüş yapmakta olan Öğretici'yle

karşılaştı. Adımlarını onunkilere uydurdu ve bir süre bu şekilde yürüdükten sonra konuşmaya başladı.

"Aydınlanmış Olan, senin öğretine kulak verdim ve dikkatle dinledim. Sözlerin üzerine çok düşündüm."

Diğer adam başını salladı.

"Her zaman dindar bir kişi olmuşumdur," dedi Rild, "aksi takdirde bir vakitler bulunduğum mevkiye getirilmezdim. Görevimi tamamlayabilmem olanaksız hale geldikten sonra, kendimi büyük bir boşlukta hissettim. Tanrıçamı yarıyolda yüzüstü bırakmıştım ve yaşamın benim için anlamı kalmamıştı."

Diğeri sessizce dinledi.

"Ama senin sözlerini işittim," diye sürdürdü konuşmasını, "ve onlar içimi bir çeşit sevinçle doldurdu. Onlar bana kurtuluşa giden ve daha önce izlemekte olduğumdan çok daha yüce bir başka yolun varlığını gösterdi."

O konuşurken Buddha sessizce yüzünü inceliyordu.

"Senin feragat yolun çok katı ve bunun iyi bir şey olduğunu hissediyorum. Benim gereksinimlerime uyuyor. Dolayısıyla senin arayıcılar topluluğunuza katılmama ve yolundan yürümeme izin vermeni diliyorum."

"Kendini," dedi Aydınlanmış Olan, "sırf vicdanını sızlatan bir yenilgi ya da günah yüzünden cezalandırmaya çalışmadığından emin misin?"

"Bundan eminim," dedi Rild. "Sözlerini yüreğimde taşıdım ve içerdikleri gerçeği duyumsadım. Tanrıçanın hizmetindeyken, bahçendeki mor eğrelti otlarının yapraklarının sayısından daha çok adam öldürdüm ben. Kadın ve çocukları ise saymıyorum bile. Bu

yüzden, birçok tonda ve birçok kez dile getirilmiş yalvaran, tartı-şan, lanetleyen sözcükler beni kolay kolay etkilemez. Ama senin sözlerin beni duygulandırıyor ve onlar Brahminlerin öğretisinden daha yüce. Düşmanlarını senin uğruna ipek bir kordonla boğup cellatlığını memnuniyetle yapardım... ya da bir bıçakla, mızrakla, ya da çıplak ellerimle, çünkü onları kullanmayı öğrenebilmek uğruna tam üç adet yaşamı heba ettim... Ama biliyorum ki, bu senin yolun değil. Ölüm ve yaşam senin için birdir ve sen düşmanlarının mahvolmalarını istemezsin. Böylece senin Tarikat'ına girmek istiyorum. Bu, benim açımdan, bir başkası için olduğu kadar zor bir şey değildir. Kişi evinden, ailesinden, köklerinden ve mallarından vazgeçmelidir. Bende bunlar zaten yok. Kişi istencini de yenmelidir, ki ben bunu çoktan yaptım. Şu anda bana tek gereken şey sarı ehram."

"O senindir," dedi Tathagatha, "hayır dualarımla birlikte."

Rild budist keşişlerin ehramını kuşandı ve oruç tutup tefekküre daldı. Bir hafta sonra, festival sonuna yaklaştığında, dilenci kabını alarak diğer keşişlerle beraber kente indi.

Ancak onlarla birlikte geri dönmedi. Gün akşama, akşam karanlığa kavuştu. Tapınağın boruları ***nagasvaramm*** son notalarını çoktan çalmış ve gezginlerin birçoğu festival alanını terk etmişti.

Aydınlanmış Olan, uzunca bir süre ağaçlıklarda dolaştı ve düşündü. Sonra o da ortadan kayboldu.

Korudan aşağı doğru, sırtını bataklıklara vererek, üst kısmında kayalık tepelerin yükseldiği ve çevresinde mavi yeşil kırlar uzanan Alundil kenti yönünde, çoğunluğu eğlencenin doruğuna ulaşmış coşkulu gezginlerle dolu Alundil kentinin içinde, tapınağın yükseldiği tepeye doğru Alundil kentinin sokaklarında yürüdü Buddha.

İlk avluya girdi ve orası sessizlik içindeydi. Köpekler, çocuklar ve dilenciler gitmişlerdi. Rahipler uyuyorlardı. Pazar yerinde mahmur bir hizmetçi bir masanın ardında oturuyordu. Heykelleri içeri taşınmış olan türbelerin birçoğu şimdi boştu. Diğer birkaçının önünde ise tapınanlar diz çökmüş dua etmekteydi.

İç avluya geçti. Ganesha'nın heykeli önünde halıya oturmuş bir münzevi vardı. O da en ufak bir devinme göstermeden bir heykel gibi duruyordu. Avlunun çeşitli yerlerinde dört yağ kandili titreşiyor, ışıkları ancak türbelerin üzerinde oynaşan gölgeleri daha da koyulaştırmaya yetiyordu. Küçük adak mumlarının ışığı bazı heykellerin yüzlerine düşmüştü.

Tathagatha avluyu geçti ve ayaklarının dibinde küçük bir lambanın göz kırptığı dev Kali heykelinin karşısında durdu. Heykelin yüzündeki gülümseme, karşısındaki adamı izlerken, sanki canlı ve hareket edermiş gibiydi.

Kadının öne uzanmış elinde, hançerinin bıçağına bir kez dolanmış halde kızıl renkli bir boğma kordonu vardı.

Tathagatha heykelin gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdi ve kadın bir an için sanki kaşlarını çatıyormuş gibi göründü.

"Bunu teslimiyet olarak addediyorum, hayatım," diye belirtti Buddha. "Bu raundu kaybettin."

Kadın sanki başıyla onaylamıştı bu sözleri.

"Bu kadar kısa bir süre içinde bu denli yüksek bir tanınma düzeyine erişmiş olduğum için memnunum," diye sürdürdü konuşmasını. "Ama başarmış olsaydın bile, yaşlı kız, bunun sana pek yararı olmazdı. Artık çok geç. Engel olamayacağın bir şeyi başlattım. Çok fazla kişi kadim sözleri duydu. Onların çoktan yitmiş olduklarını sanmıştın, aynı benim sandığım gibi. Ama ikimiz de

yanılmıştık. Çok ama çok eski bir dinle hük-mediyorsun, tanrıça, ama benim isyanım da aynı ölçüde saygın bir geleneğe aittir. Beni bir asi olarak adlandır, dilersen, ama unutma... artık ben de insanüstüyüm. İyi geceler."

Yama'nın bakışlarının bir an bile sırtından ayrılmadığı Tapınağı ve Kali heykelini terk etti.

Mucizenin gerçekleşmesinden önce daha birçok ayın geçmesi gerekti; gerçekleştiğinde ise bir mucizeye hiç benzememiş, çevrelerinde usulca büyüyü vermişti.

Bahar rüzgârları ülkenin üzerinde boydan boya eserken, kolunda ölüm ve gözlerinde kara bir ateşle kuzeyden çıkıp gelen Rild... kaşları ak ve kulakları sivri Rild... bahar geçip gittikten sonra, uzun yaz günleri Tanrıların Köprüsü'nün altında sımsıcak asılı dururken, bir öğle üzeri konuştu. O umulmadık bariton sesiyle, bir gezginin ona yönelttiği bir soruyu yanıtlamak için konuştu.

Adam ona ikinci bir som sordu, sonra bir üçüncüsünü.

O konuşmaya devam etti ve diğer rahiplerden bazılarıyla birkaç hacı çevresinde toplandılar. Somları izleyen ve şimdi tümünden birden gelmeye başlamış olan yanıtlar uzadıkça uzadı, çünkü artık kıssalara, örneklemelere ve kinaye1ere dönüşmüşlerdi.

Sonra hep birlikte onun ayaklarının dibine oturdular ve onun karanlık gözleri tuhaf havuzlara dönüştü ve sesi Gökyüzünden gelircesine yumuşak, ahenkli ve ikna edici bir şekilde dökülmeye başladı.

Onlar dinlediler ve ardından içlerindeki yolcular yola düştü. Ama yol boyunca başka gezginlerle karşılaştı ve konuştular; öyle ki, daha yaz bitmeden, mor koruya gelen hacılar Buddha'nın bu müridini görmek ve sözlerini dinlemek istemeye başlamışlardı.

Tathagatha vaazlarını onunla paylaştı. Birlikte, Sekizli yolun Öğretisi'ni, Nirvana'nın ihtişamını, dünyanın ve insanoğluna vurduğu zincirlerin bir yanılsamadan ibaret olduğunu öğrettiler.

Sonra o tatlı dilli Tathagatha'nın bile susup müridinin, vaaz ettiği her şeyi özümsemiş, üzerlerinde uzun uzun ve eksiksiz düşünmüş ve sanki gizli bir denizin girişini bulmuşçasına, çelik sertliğindeki elini saklı sulara daldırır ve sonra gerçekle güzelliği dinleyicilerinin başlarına serpercesine söylediği sözlerini dinler oldu.

Yaz gelip geçti. Artık, aydınlanmış olan iki kişinin varlığından hiç kimsenin kuşkusu kalmamıştı: Tathagatha ve onun Sugatha diye adlandırılan ufak tefek müridi. Hatta Sugatha'nın şifa dağıttığı ve gözleri o tuhaf ateşle parıldayıp buz gibi elini sakat bir kol ya da bacağa dokundurduğunda, o kol ya da bacağın yine düzeldiği söyleniyordu. Sugatha'nın vaazlarından biri sırasında kör bir adamın gözlerinin yine açıldığı söyleniyordu.

Sugatha'nın inandığı iki şey vardı: Kurtuluş Yolu ve Tathagatha... Buddha.

"Ey Şanlı Kişi," dedi ona bir gün. "Sen bana Doğru Yol'u öğretinceye kadar yaşantım bomboştu. Sen öğretmeye başlamadan önce, kendi aydınlanmana kavuştuğun günlerde, o ateşin yayılması ve suyun gürlemesi gibi miydi ve sen her yerde ve her şeyin bulutların ve ağaçların, ormandaki hayvanların ve tüm insanların, dağ doruklarındaki karın ve çöldeki kemiklerin bir parçası miydin?"

"Evet," dedi Tathagatha.

"Nesnelerin içindeki coşkuyu ben de biliyorum."

"Evet, biliyorum," dedi Tathagatha.

"Niçin bir zamanlar her şeyin sana geleceğini söylediğini şimdi görebiliyorum. Yeryüzüne böyle bir öğreti getirmiş olmak...

Tanrıların seni niçin kıskandıklarını görebiliyorum. Zavallı tanrılar! Acınası haldeler. Ama sen biliyorsun. Sen her şeyi bilirsin."

Tathagatha yanıt vermedi.

İkinci Buddha'nın erişmesinin üzerinden bir yıl geçip de bahar rüzgârları ülkenin dört bir yanında yine esmeye başladığında, bir gün dehşet verici bir çığlık indi göklerden.

Mundil halkı sokaklara dökülüp gökyüzüne baktı. Tarlalardaki Sundralar işlerini bırakıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Tepedeki büyük Tapınak aniden sessizliğe büründü. Kentin ilerisindeki mor koruda keşişler başlarını kaldırdı.

Rüzgâra hükmetmek için doğmuşçasına gökleri arşınladı o... Kuzeyden kopup geldi... Yeşildi ve kızıl; sarıydı ve kahverengi... Uçuşu bir dans, yolu gökyüzüydü...

Bir çığlık daha koptu ve ardından da, o. bulutların arasından dikine yükselip küçük bir nokta haline gelene dek, dev çarkların uğultusu...

Sonra düşmeye başladı bir göktaşı gibi, alevlere boğuldu, tüm renkleriyle göz kamaştırıcı ışıklar saçarak, bu boyda, bu hızda, bu ihtişamda herhangi bir canlının olamayacağı kadar büyüdükçe büyüdü...

Yarı hayalet, yarı kuş, gökyüzünü karartan bir efsaneydi o!

Vislınu'nun bineğiydi, gagasıyla savaş arabalarını parça parça eden!

Gamda Kuşuydu, Alundil'in üzerinde döndü.

Döndü ve kentin arkasındaki kayalık tepelere doğru uçtu.

"Gamda!" Bu isim kenti, tarlaları, Tapınağı ve koruyu dolaştı. Yalnız değil idiyse, tabii; çünkü Gamda Kuşu'nu ancak bir tanrının binek olarak kullanabileceği bilinirdi.

Her yer sessizliğe gömülmüştü. Çığlıkların ve çark uğultusunun ardından doğal olarak sesler fısıltıya dönüşmüştü.

Keşişleri çevresinde telaşla gidip gelirlerken Aydınlanmış Olan korunun önündeki yolda durdu ve yüzünü kayalık tepelere doğru döndü.

Sugatlıa yanına geldi. "Bir bahar öncesindeydi... " dedi.

Tathagatha başıyla onayladı.

"Rild başaramadı," dedi Sugatlıa. "Gökyüzü'nden bu kez ne gelecek?"

Buddha omuz silkti.

"Senin için endişeleniyorum, hocam." dedi Sugatlıa. "tüm yaşamlarım içinde tek dostum sen oldun. Senin öğretin bana huzur verdi. Seni niçin yalnız bırakmıyorlar? Sen insanların en zararsızısın, senin öğretin en şefkatlisi. Onlara karşı ne tür bir kötülük besleyebilirsin ki?"

Diğer adam sırtını döndü.

Tanı o sırada. Gamda Kuşu, havayı sarsarak ve gagasından yırtıcı bir çığlık salarak bir kez daha yükseldi tepelerin üzerinden. Bu defa kentin üzerinde dönmedi; gökte müthiş bir yüksekliğe dek çıktı ve kuzey yönünde uzaklaştı. Geçişi o denli hızlı olmuştu ki, birkaç saniye içinde gözden yitmişti bile.

"Yolcusu indi ve orada kaldı," diye tahmin etti Sugatha.

Buddha mor koruya doğru yürüdü.

Kayalık tepelerin ardından çıkıp geldi, yürüyerek.

Kayaların arasındaki bir geçite ulaştı ve kızıl meşinden çizmeleriyle sessizce izledi bu taşlı yolu.

İleriden, yolunu kesen bir ırmaktan, akan suyun şırıltısı geliyordu. Kan kırmızısı pelerinini omuzları üzerine atarak ve kılıcının yakut kakmalı kabzası kızıl kınının içinde parıldayarak, patikadaki bir kavşağa doğru ilerledi.

Bir kayanın çevresini döndüğünde durdu.

İleride, ırmağın üzerine devrilmiş bir kalasın başında, bekleyen biri vardı.

Bir an için kıstı gözlerini ve sonra ilerlemesini sürdürdü.

Orada bekleyen kişi, bir hacının koyu renk giysileri içinde, meşin zırhında küçük, kıvrık bir kılıcın çeliği parlayan, ufak tefek bir adamdı. Bu adamın başı, küçük bir tutam ak saç dışında, usturayla traşlanmıştı. Karanlık gözlerinin üzerinde kaşları bembeyazdı ve teni açıktı; kulakları sivri görünüyordu.

Gezgin elini kaldırdı ve adama hitap ederek, "Günün aydın olsun, hacı," dedi.

Adam yanıt vermedi ve öne çıkarak onunla ırmağı aşan kalasın arasında yerini aldı.

"Özür dilerim, iyi yürekli hacı, ama burada suyu geçmek üzereydim ve sen benim yolumu engelliyorsun."

"Eğer buradan geçmek üzere olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun, Tanrı Yama," diye karşılık verdi adam.

Kızıl giysiler içindeki gezgin bir dizi beyaz, düzgün diş göstererek gülümsedi. "Tanınmak bir zevk olmuştur daima," diye kabul etti, "diğer konularda yanlış bilgilendiğini belli eden biri tarafından bile olsa."

"Kelimelerle oynamam ben," dedi siyahlı adam.

"Alı?" Kızıl giysili adam abartılı biçimde kaldırdı kaşlarını. "Neyle oynarsınız o zaman, beyefendi? Şu taşıdığınız kıvrık metal parçasıyla değil hiç kuşkusuz."

"Tam onunla."

"İlk bakışta onu barbarlara ait bir dua çarkı sanmıştım. Bu yörenin tuhaf kültler ve inançlarla dolu olduğunu görüyorum. Bir an için, sizi de bu tür batıl bir inancın müptelası sandım. Ama belirttiğiniz üzere, bu bir silahsa, nasıl kullanıldığını da bildiğinizi varsayıyorum."

"Az çok," diye yanıtladı siyahlı adam.

"İyi öyleyse." dedi Yama. "çünkü neyle karşı karşıya olduğunu bilmeyen birini öldürmekten hoşlanmam. Ancak, denenmek üzere en yücenin karşısına dikilmişsen eğer, kendimi, bunun bir intihar olacağını sana belirtmek zorunda hissediyorum."

Karşısındaki adam hafifçe gülümsedi.

"Sen ne zaman hazırsan, ölüm tanrısı, ben de ruhunun et kılıfından sıyrılmasını kolaylaştırmaya hazırım."

"Son bir şey daha," dedi Yama, "sonra bu sohbete acil bir nokta koyacağım. Rahiplere iletmem için bana bir ad ver ki, ölüm törenini kimin için yaptıklarını bilsinler."

"Adımdan henüz pek kısa bir süre önce feragat ettim," diye yanıt verdi siyahlı adam. "Bu nedenledir ki, Kalinin oynaşı, ölümü bir adsızın elinden tadacak."

"Rild, sen bir aptalsın," dedi Yama ve kılıcını çekti.

Siyahlı adam da kendi kılıcını kınından sıyırdı.

"Ve kaçınılmaz sonuna adsız gitmen de çok yerindedir. Tanrıçana ihanet ettin."

Öteki adam, darbesini indirmeden önce, "Yaşam ihanetlerle dolu," diye karşılık verdi. "Sana şimdi ve bu şekilde karşı durmakla, yeni ustamın öğretilerine de ihanet etmiş oluyorum. Ama vicdanımın sesine kulak vermek zorundayım.

Demek ki ne eski, ne de yeni adlarını bana uygundur, ne de hak edilmiş... Öyleyse ad verme bana!"

Ve kılıcı bir ateşti sanki, her yere uzanan, şakırdayan, parlayan...

Yama dört bir yanına inen vuruşları savuşturmaya çalışarak, bu hücum karşısında adım adım geriledi.

Sonra, on adım kadar gerilemesinin ardından, yerini korudu ve onu artık kımıldatmak mümkün olmadı. Darbeleri hem biraz daha açıktan savuşturmaya başlamıştı, hem de karşı darbeleri şimdi daha anileşmiş. şaşırtmalarla ve beklenmedik hamlelerle zenginleşmişti.

Terleri toprağa yağmur gibi inmeye başlayıncaya dek karşılıklı kılıç üşürdüler ve sonra Yama, bastırmaya başladı ve hasmını gerilemeye zorladı. Kaybettiği on adımı teker teker geri aldı.

İlk hamlenin yapıldığı noktaya geri döndüklerinde. Yama kılıç şakırtılarının arasında, "Dersini iyi almışşın. Rild!" dedi. "Düşündüğümden de mükemmel! Kutlarım!"

t) konuşurken, hasmı kılıcını incelikle ayarlanmış bir çifte şaşırtmacayla savurdu ve omzuna hafifçe dokundurmayı başararak, giysilerinin rengiyle hemen bütünleşen kanından biraz akıttı.

Bunun üzerine Yama diğerinin gardını düşürerek ileri atıldı ve adamın boynunun yan tarafına kafasını koparacak şiddette bir darbe indirdi.

Siyahlı adam başını sallayarak gardını yine aldı, bir darbeyi savuşturdu ve o da savuşturulan bir karşı hamlede bulundu.

"Bak sen," dedi Yama, "ölüm banyosunu boynuna yaka yapmışsın demek. O halde ben de başka bir yerden girmeyi denerim," dedi ve daha alt hizadan hamle yaparken kılıcı daha tiz bir ıslık çaldı.

Yama, kılıcının yüzlerce yıldan ve birçok ustadan kalan öfkesini, dizginlerinden salmıştı. Yine de, öteki adam darbelerini karşılıyor, gittikçe daha açıktan savuşturuyor, daha hızlı geri çekiliyor, ama bir yandan çekilirken bir yandan da onun saldırısını frenliyor, karşı vuruşlarda bulunuyordu.

Siyahlı adam sırtını çaya verinceye dek geriledi. Yama o zaman yavaşladı ve bir yorumda bulundu:

"Yarım yüzyıl önce," dedi, "kısa bir süre için benim öğrencim olduğunda, kendi kendime dedim ki, 'Bunun yüreğinde bir ustanın cevheri yatıyor!' Yanılmamışım, Rild. Anımsayabildiğim tüm zamanlar içinde yetişmiş en büyük kılıç ustasısın sen. Senin yeteneğine tanık oldukça dinden çıkmış olmanı bile neredeyse affedesim geliyor. Ger-çekten de çok yazık..."

Sonra, bir göğüs vuruşu yapacakmışçasına şaşırtmaca verdi ve son anda hasmının çevresinde dönerek kılıcını bileğine yanlamasına indirdi.

Siyahlı adam geri sıçrayıp şiddetle kendini savunur ve Yamanın başını hedef alırken, dibinde ırmağın akmakta olduğu kayalık uçununun üzerindeki kalasın başına dek gerilemişti.

"Elin de demek, Rild! Tanrıça komutasında gerçekten de cömert davranmış. Bir de şunu dene!"

Hasmının pazusunu sıyıran bir hamle yaptı ve kılıçları birbirine kenetlendi.

"Aha! İşte tanrıçanın es geçtiği bir yer!" diye haykırdı. "Haydi bir yer daha arayalım!"

Kılıçları kenetleniyor ve ayrılıyor, şaşırtıyor, saldırıyor, savuşturuyor, hızla karşı darbeler indiriyordu.

Daha uzun kılıcıyla rakibinin omuzundan yine kan akıtırken, Yama, özenle yapılmış bir saldırıyı sertçe durdurdu.

Yama'nın öteye çeldiği acımasız bir kafa darbesi savuran siyahlı adam kalasın üzerine çıktı. Yama hücumunu sürdürdü ve onu kalasın üzerinde daha da gerilemeye zorladıktan sonra ağacın yan tarafına bir tekme indirdi.

Rakibi geri sıçradı ve uçurumun karşı yakasına düştü. Ayaklan yere değer değmez o da kalası yerinden oynatan bir tekme savurdu.

Yama henüz üzerine çıkmaya vakit bulamadan kütük yuvarlanarak uçurumun kenarlarından kurtuldu, akarsuyun içine düştü, bir an köpükler saçtı ve sonra ırmaktan aşağı doğru sürüklenmeye başladı.

"En çok yedi ya da sekiz adımlık bir atlayıştır derim, Yama! Bu yana gelsene!" diye haykırdı siyah elbiseli adam.

Ölüm tanrısı gülümsedi. "Hâlâ alabildiğin soluğunu boşa harcama," diye uyardı onu. "Nefes, tanrıların değeri en az takdir edilen armağanıdır. Hiç kimse kralla dilencinin, efendiyle köpeğin soluduğu o güzel hava için şükrederek uğruna ilahiler okumaz. Ama, ah bir de onsuz kalınca! Her soluğunun tadını sanki son soluğunmuş gibi çıkar, Rild! Çünkü sıra ona gelmek üzere!"

Rild ve Sugatlıa diye adlandırılmış olan diğer adam, "Bu konularda bilge olduğun söylenir, Yama," dedi. "Senin, krallığı ölüm olan ve bilgisinin sınırları ölümlülerin çok ötesine uzanan bir tanrı olduğunu söylerler. Dolayısıyla, hazır şu anda boş boş dururken, sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Sana ölümünden önce son bir soru hakkı bağışlıyorum. Bilmek istediğin nedir?"

O zaman, Rild ve Sugatlıa adlarıyla da çağırılmış olan adam, ***Katha Upanishadın*** antik dilinde bir şarkı söylemeye başladı:

" 'Bir adamla ilgili kuşkular olur ölümünden sonra. Bazıları onun hâlâ var olduğunu iddia ederler. Diğerleri ise yoktur, der. İşte öğrenmek istediğim budur, senin ağzından."

Yama da kadim sözcüklerle verdi yanıtını: " 'Bu konuda tanrılar da kuşkudadır. Anlaşılması güçtür, çünkü ***atman*** çok ince bir konudur. Bana başka bir som sor. Beni bahşettiğim sözden kurtar!' "

" 'Eğer zihnimin en ön sırasını alan buysa affet beni, ey ölüm, ama senin gibi bir öğretmen daha bulunamaz ve şu anda bundan daha çok arzuladığım başka bir hak yoktur.' "

" Yaşamın sende kalsın ve uzaklaş buradan,' " dedi Yama kılıcını kınına sokarak. " 'Seni akıbetinden azat ediyorum. Oğullar ve torunlar iste kendine; filler, atlar, sığır sürüleri ve altın iste. Dilediğini seç... Güzel bakireler, arabalar, müzik aletleri. Onları sana

bahşedeceğim ve seni bekleyecekler. Ama ölüm hakkında som sorma bana.' "

" 'Ey Ölüm,' " diye sürdürdü şarkısını siyahlı adam, " 'bu saydıkların sadece bir gün dayanır. Bakirelerini, atlarını, danslarını ve şarkılarını kendine sakla. İstediğimden başka hak talep etmiyorum senden... Söyle bana, ey Ölüm, yaşamın ötesinde yatanları, insanın ve tanrının merak ettiğini.' "

Yama hiç kıpırdamadan durdu ve şiiri sürdürmedi. Bakışlarını diğerinin gözlerinden ayırmadan, 'Pekâlâ, Rild," dedi, "ama orası sözcüklerle anlatılabilecek bir krallık değildir. Sana göstermek zorundayım."

Bir an için göz göze kaldılar ve siyahlı adam sallanmaya başladı. Boğazından boğuk bir hıçkırık yükselirken kolunu kaldırıp gözlerini kapadı.

Tam o sırada, Yama pelerinini çekti ve ırmaktan öteye doğru bir ağ gibi savurdu.

Kendini kurtarmak için çabalarken siyahlı adam önce hızlı ayak seslerini, sonra Yamanın kızıl çizmelerinin uçurumun bu yanına düşerken çıkardığı patırtıyı duydu. Pelerini bir yana atıp gardım alarak Yama'nın yeni saldırısını karşıladı. Ardında toprak hafif bir eğimle yükseliyordu ve Yama'nın başı kemerinin hizasında kalıncaya dek geriledi. O zaman hasmına vurdu. Yama yavaş yavaş tırmanıyordu yokuş yukarı.

"Ölüm tanrısı, ölüm tanrısı!" diye seslendi. "Haddini bilmez sorumu affet ve bana yalan söylemediğini söyle."

"Yakında anlayacaksın," dedi Yama rakibinin bacaklarına hainle yaparken. Sonra, başka bir adamı delip geçecek bir kılıç darbesi

indirdi siyahlı adamın yüreğinin üzerine. Ama bu darbe hasmının göğsünden sadece yana kaydı.

Zeminin gevşek olduğu bir noktaya geldiklerinde, ufak tefek adam karşısındakinin üzerine toz toprak yağdıracak biçimde yeri tekrar tekrar tekmeledi. Yama sol eliyle gözlerini maskeledi, ama artık üzerine daha iri taş parçaları yağmaya başlamıştı. Taşlar yerde yuvarlanıyordu ve birkaç tanesi ayaklarının allına dolduğunda dengesini kaybederek yokuş aşağı kaydı. O zaman diğer adam daha ağır kaya parçalarını itmeye başladı ve aşağı yuvarlamayı becerdiği koca bir kayanın ardı sıra koşarak indi.

Dengesini, bu saldırıyı zamanında karşılayacak kadar çabuk sağlayamayan Yama, ırmağa doğru yuvarlanmaya başlamıştı. Uçurumun tam kenarında durdurabildi kendini, ama üzerine gelen kayayı görünce kenara kaçmak istedi. İki eliyle birden toprağa abanırken kılıcını uçurumun dibinde çağlayan sulara düşürmüştü.

Sendeleyerek çömelme konumuna gelirken bir yandan da hançerini çekti ve hasmının, tepesine inmekte olan kılıcını son anda çelebildi. Kaya gürültüyle gömüldü sulara.

Sonra sol eli yay gibi ileri atıldı ve hasmının kılıç tutan bileğini yakaladı. Hançerini yukarı savurdu ve kendi bileğinin de aynı şekilde yakalandığını hissetti.

Önce güçlerini karşılıklı kilitlemiş halde bir süre durdular, sonra Yama kendini yere bırakıp yana dönerek hasmını öteye savurdu.

Ancak, onları birbirine kenetleyen düğüm hâlâ çözülmemişti ve savurmanın şiddetiyle üst üste yuvarlanmaya başladılar. Sonra uçurum aniden yanlarında, altlarında ve çevrelerindeydi. Yama sulara gömülürken hançerinin elinden kurtulup gittiğini hissetti.

Soluk soluğa yine yüzeye çıktıklarında, ikisinin de sadece su vardı ellerinde.

"Son vaftizin sırası geldi," dedi Yama ve sol yumruğunu şiddetle indirdi.

Diğer adam bu darbeyi kesti ve bu kez kendisi bir yumruk salladı.

Ayakları zemine basıncaya dek akıntıyla birlikte sola doğru sürüklendiler ve suyun içinde boğuşarak ırmak boyunca ilerlediler.

Onlar ilerledikçe ırmak daha da genişledi ve sonunda sular bilekleri çevresinde çağlayıncaya dek sığlaştı. Irmağın iki yanındaki kayalıklar yer yer su düzeyine dek inmeye başlamıştı.

Yama, hem yumrukları ve hem de elinin kenarıyla, darbe üzerine darbe vuruyordu; ama bir heykeli dövüyormuş gibiydi sanki, çünkü bir vakitler Kali'nin kutsal celladı olan adam yüzünün ifadesini bile değiştirmeden her darbeye katlanıyor ve kemik kıracak şiddetteki yumruklarla karşılık veriyordu. Bu darbelerin çoğu su tarafından yavaşlatılıyor ya da Yama'nın gardı tarafından bloke ediliyordu; ama Yama'nın göğüs kafesiyle kalça kemiği arasına bir yumruk indi ve bir tanesi de sol omuzundan kayıp yanağında patladı.

Yama sırt üstü yüzerek sığ sulara attı kendini.

Peşi sıra gelen ve üzerine atılan adamın vücudunu korumalı orta kısmından kızıl bir çizme dayayarak tarttı, giysilerinden tutup öne ve aşağı doğru çekti. Adam Yama'nın başının üzerinden uçarak geçtikten sonra çakılların üzerine sırt üstü düştü.

Yama dizleri üzerine doğrulup döndü. Siyahlı adam da dengesini bulup ayağa kalktı ve hançerini çekti; eğilerek vaziyet alırken yüzünde hâlâ aldırmaz bir ifade vardı.

Bakışları bir an için yine birleşti, ama adam bu kez duraksamadı.

"Şimdi ölümcül bakışınla göz göze gelebiliyorum, Yama," dedi, "ve o beni durduramıyor. Beni fazlasıyla iyi eğitmişsin!"

O ileri atılırken Yama'nın elleri belinden ayrıldı ve ıslak kemerini çekerek diğerinin kalçasının çevresine bir kırbaç gibi indirdi.

Yama, hançerini düşüren rakibini yakaladı ve bir tekmeyle kendini ve sımsıkı sarıldığı hasmını derin sulara doğru itti.

"Nefes adına ilahiler okunmaz," dedi Yama. "Ama, ah bir de onsuz kalınca!"

Sonra, vücuduna kenetlediği çelik halkalar gibi kollarıyla hasmını da birlikte sürükleyerek derinliklere doğru daldı.

Çok, çok sonra, ıslak beden ırmağın kenarında uzanırken, alçak sesle konuşmaya başladı; nefesi kesik kesik çıkıyordu:

"Bana karşı duranlar içinde... sen... en büyüğüydün... Gerçekten de çok yazık."

Sonra, ırmağı geçti, kayalık tepelerin arasında yürüyerek yoluna devanı etti.

Alundil kentine giren yolcu karsısına çıkan ilk handa mola verdi. Bir oda kiraladı ve bir küvet sıcak su istedi. Bir hizmetçi giysilerini temizlerken o banyo yaptı.

Akşam yemeğinden önce pencerenin yanına gitti ve aşağıdaki sokağa baktı. Havada yoğun bir slizzard kokusu vardı ve aşağıdan anlaşılmaz bir sesler kargaşası yükseliyordu.

İnsanlar kasabayı terk ediyordu. Arka bahçede, sabah kervanının hazırlıkları yapılmaktaydı. O gece bahar festivali bitiyordu.

Aşağıdaki sokakta, iş adamları hâlâ ticaret yapıyor, anneler yorgun çocuklarını avutuyor ve yerel bir prens kayarcasına yürüyen slizzardının sırtına iki adet ateş horozu bağlamış, adamlarıyla birlikte avdan dönüyordu. Yorgun bir fahişenin, başını sürekli olarak iki yana salladıktan sonra çekip giden daha da yorgun görünümlü bir rahiple birşeyler tanışmasını izledi. Aylardan biri, Tanrıların Köprüsü'nün ardında altın sarısı görüleni, şimdiden iyice yükselmişti gökyüzünde... ve daha küçük olan ikinci bir ay da ufukta belirmişti. Baharla büyüyen şeylerin: küçük filizlerin, körpe çayırların, mavi yeşil bahar ekinlerinin, nemli toprağın ve çağıldayan derenin temiz kokusunu, kent kokularının üzerinden aşırıp ona getiren havada ısırgan bir serinlik vardı. Öne eğildiğinde, tepenin üzerinde yükselen Tapınak'ı görebiliyordu.

Akşam yemeğini odasına getirtmek üzere bir uşak çağırdı ve en yakın tüccara haber gönderdi.

Ne yediğine özel bir dikkat harcamadan ağır ağır bitirdi yemeğini ve o zaman tüccar odaya getirildi.

Adam bir pelerin dolusu örnek taşıyordu ve sonunda bunların arasında uzun, eğri bir kılıçla küçük, düz bir kamada karar kıldı. Her ikisini de kuşağına yerleştirdi.

Sonra akşam karanlığına çıkarak kentin tekerlek izleriyle oyulmuş ana caddesinde yürümeye başladı. Sevgililer kapı aralarında kucaklaşıyordu. Yas tutanların bir cenazenin ardından feryat figan ağladıkları bir evin önünden geçti. Dilencinin biri yarım blok boyunca sendeleyerek onu izledi ve o sonunda dönüp adamın gözlerine bakarak, "Sen topal değilsin," elediğinde kalabalığın içinde aceleyle kayboldu. Yukarıda, havai fi-şekler, yere doğru uzun, vişne renginde saçaklar bırakarak gökyüzüne karşı patlamaya başlamıştı. Tapınaktan doğru su kabağından oyulmuş borularla çalınan ***nagasvaram*** melodileri geliyordu. Bir kapı aralığından sendeleyerek çıkan adamın biri ona sürtünerek geçti ve elini cüzdanının üzerinde

hissettiğinde adamın bileğini kırdı. Adam lanet okuyarak imdat istedi, ama onu lağım çukuruna doğru ittikten sonra adamın iki hempasına karanlık bir bakış fırlatıp yoluna devam etti.

Sonunda Tapınak'a ulaştı ve bir an için durakladıktan sonra içeri girdi.

Dış duvardaki bir oyuktan aldığı heykeli içeri taşımakta olan bir rahibin ardından iç avluya yürüdü.

Avluyu gözden geçirdi, sonra aceleyle tanrıça Kali'nin heykelinin bulunduğu yere yöneldi. Kılıcını heykelin ayaklarının dibine yatırdı ve tanrıçayı bir süre inceledi. Kılıcını yine alıp ardına döndüğünde rahibin de onu seyretmekte olduğunu gördü. Ona başıyla selam verdi ve adam derhal yanına yaklaşıp iyi akşamlar diledi.

"İyi akşamlar, rahip," diye yanıtladı.

"Kali kılıcını kutsasın, savaşçı."

"Sağ ol. Kutsadı."

Rahip gülümsedi. "Sanki bundan eminmiş gibi konuşuyorsun."

"Ve bu da küstahlık demektir, ha?"

"Eh, en azından pek uygun bir tavır olduğu söylenemez."

"Bununla birlikte, onun tapınma yerine bakarken tanrıçanın gücünü üzerimde hissettim."

Rahip titredi. "Mevkiime rağmen," dedi, "böyle bir hissi duymak istemem."

"Onun gücü seni korkutuyor mu?"

"Diyelim ki," dedi rahip, "tüm ihtişamına rağmen Kali'nin tapınma yeri, Lakshmi, Sarasvati, Shakti, Sitala, Ratri ve diğer daha az korkutucu tanrıçalarınki kadar sık ziyaret edilmez."

"Ama Kali onların hepsinden daha yücedir."

"Ve de daha korkunç."

"Yani? Tüm iktidarına rağmen, adaletsiz bir tanrıça değildir."

Rahip gülümsedi. "Yirmi yıldan daha çok yaşayan hangi adam adalet arar ki, savaşçı? Kendi adıma, ben merhameti çok daha çekici buluyorum. Bağışlayıcı bir tanrı her zaman için tercihimdir."

"Güzel söyledin," dedi diğer adam, "ama ben, senin dediğin gibi, bir savaşçıyım. Benim doğam tanrıçanınkine yakındır. Benzer biçimde düşünürüz, tanrıça ve ben. Sorunların çoğu üzerinde anlaşırız genellikle. Anlaşamadığımız vakit, onun aynı zamanda bir kadın da olduğunu anımsarım."

"Ben burada yaşarım," dedi rahip, "ve tanrılar hakkında bu kadar teklifsizce konuşamam."

"Toplum önünde, demek istiyorsun," dedi adam. "Bana rahiplerden bahsetme. Sizin birçoğunuzla birlikte içtim ve sizin de en az insanoğlunun geri kalanı kadar dinsiz imansız olduğunuzu biliyorum."

"Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır," dedi rahip, arkasındaki heykele göz ucuyla bakarak.

"Evet, evet... Şimdi söyle bakalım; Yama'nın ibadet yerinin zemini niçin epeydir temizlenmemiş? Toz toprak içinde."

"Daha dün temizlenmişti, ama dünden beri o kadar çok ziyaretçi gelip geçti ki, yine epey kullanılmış oldu."

Öteki adam sırıttı. "O zaman ayaklarının dibinde neden hiçbir adak, hiçbir kurban artığı göremiyorum?"

"Kimse Ölüm'e çiçek vermez," dedi rahip. "Sadece gelip bakar ve giderler. Biz rahipler iki heykelin de çok uygun konumda olduklarını düşünmüşüzdür. Ne müthiş bir çift oluşturuyorlar, değil mi? Felaketlerin hanımı ve ölüm!"

"Müthiş bir ekip," dedi diğer adam. "Ama hiç kimsenin Yama'ya kurban kesmediğini mi söylemek istiyorsun? Hiç mi?"

"Biz rahiplerin dışında, kurban ayı geldiğinde, sevdiğini ölüm döşeğine yatırmış ve doğrudan yeniden bedenlenmesi de reddedilmiş tek tük kasabalılar dışında... hayır; bunların dışında hiç kimsenin Yama'ya içtenlikle, yalınlıkla, iyi niyet ve sevgiyle kurban kestiğine tanık olmadım."

"Gücenmiş olmalı."

"Sanmam, savaşçı. Çünkü tüm canlılar, bir şekilde, Ölüm'ün kurbanları değil midir?"

"Gerçekten de, sözlerinde doğruluk var. O iyi niyet ve şefkate neden ihtiyaç duysun ki?

Armağanlar boşunadır, çünkü o dilediğini zaten alır."

"Aynı Kali gibi," diye katıldı rahip. "Ve her iki tanrı olgusunda da tanrıtanımazlık için mazeret aradım. Maalesef, kendilerini yeryüzünde varlıklarının reddedilemeyeceği kadar güçlü gösteriyorlar. Çok yazık."

Savaşçı bir kahkaha attı. "Zoraki mümin bir rahip! Sevdim bunu. Hoşuma gitti! Al şu parayı, bir fıçı soma satın al kendine... Kurban niyetine, tabii ki."

"Sağ ol, savaşçı. Alacağım. Tanrılara şarap kurban etmekte bana katılır mısın?

Tapınak'ta?"

"Kali adına, katılacağım!" dedi diğeri. "Ama sadece küçük bir bardak için."

Rahibin peşi sıra merkezi binaya girdi ve bir soma fıçısına musluk takılıp iki iri maşrapanın hazırlandığı mahzene indi.

"Sağlığına ve uzun bir ömre," dedi bardağını kaldırarak.

"Ölümcül hamilerine... Yama ve Kali'ye," dedi rahip.

"Sağ ol."

Sert içkilerini yudumladılar ve rahip maşrapaları yine doldurdu. "Bu da gecenin ayazına karşı içini ısıtsın diye."

"Pekâlâ."

"Şu gezginlerin bir kısmının kentten ayrılmakta olduğunu görmek iyi bir şey," dedi rahip. "Dindarlıkları Tapınak'ı zenginleştirdi, ama görevliler de çok yoruldu."

"Hacıların gidişine!"

"Hacıların gidişine!"

Yine içtiler.

"Çoğunun sırf Buddha'yı görmek için geldiklerini sanıyordum," dedi Yama.

"Bu doğru," diye yanıt verdi rahip. "Ama, öte yandan, böyle davranarak tanrıları gücendirmek de istemiyorlar. Dolayısıyla, mor

koruyu ziyaret etmeden önce, genellikle Tapınağa uğrayıp dualarının kabulü için kurban keser ya da bağışta bulunurlar."

"Tathagatha denilen kişi ve öğretileri hakkında ne biliyorsun?"

Diğer adam öte yana baktı. "Ben tanrıların bir rahibi ve bir Brahmin'im, savaşçı. Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sana kadar ulaştı demek!"

"Yeter! Ne istediğimi sana belirttim. Bu, üzerinde tartışmak istediğim bir konu değil."

"Fark etmez... Yakında hiç fark etmeyecek. Soma için teşekkür ederim. İyi akşamlar, rahip."

"İyi akşamlar, savaşçı. Tanrılar yoluna gülümsesin."

"Seninkine de."

Merdivenleri tırmanıp Tapınaktan ayrıldı ve kentin sokaklarında yürüyerek yoluna devam etti. Mor koruya vardığında, gökyüzünde üç ay, ağaçların ardında küçük kamp ateşleri, kentin üzerinde ateşten solgun çiçekler vardı ve nemli bir esinti çevresindeki bitkileri kımıldatıyordu. Koruya girerek sessizce ilerlemeye başladı.

Aydınlatılmış bir açıklığa geldiğinde, sıra sıra oturmuş, hareketsiz insan şekilleriyle karşılaştı. Her biri sarı bir ehrama bürünmüş ve başlarının üzerine sarı kukuletalar çekmişti. Yüzlercesi onanıyordu bu şekilde ve bir teki bile en ufak bir ses çıkarmıyordu.

En yakınındakine yaklaştı.

"Tathagatha'yı görmeye geldim," dedi, "Buddha'yı."

Adam onu duymamışa benziyordu.

"O nerede?"

Adam yanıt vermedi.

Öne doğru eğildi ve rahibin yarı kapalı gözlerini inceledi. Bir an için öfkeyle baktı onlara, ama diğer adam uyuyor gibiydi, çünkü onunla göz göze bile gelmemişti.

O zaman, korudaki herkesin duyabileceği kadar yükseltti sesini:

"Tathagatha'yı, Buddha'yı görmeye geldim," dedi. "O nerede?"

Taşlı bir tarlayla konuşuyordu sanki.

"Bu şekilde onu saklayacağınızı mı düşünüyorsunuz?" diye seslendi. "Sayınız kalabalık olduğu ve benzer biçimde giyindiğiniz için, onu aranızda bulamayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Korunun içlerinde gezinen rüzgârın iç çekişi duyuluyordu sadece. Ateş titredi ve eğrelti otları yapraklarını kımıldattı.

Bir kahkaha attı. "Bu noktada haklı olabilirsiniz," diye itiraf etti. "Ama eğer yaşamayı sürdürmek niyetindeyseniz, bir vakit mutlaka hareket etmek zorunda kalacaksınız... Ben de herhangi bir kişi kadar uzun süre bekleyebilirim."

Sonra sırtını bir ağacın mavi kabuklarına yaslayıp kılıcını dizlerinin üzerine çapraz yatırarak toprağa oturdu.

Hemen o anda, üzerine bir mahmurluk çöktü. Başı birkaç kez göğsüne düşüp geri sıçradı. Sonra çenesini göğsüne dayadı ve horlamaya başladı.

Yürüyordu, mavi-yeşil bir ovada ve çayırlar önünde yol açmak için eğiliyordu. Yolun sonunda muazzam bir ağaç vardı,

yeryüzünde yetişmekten ziyade onu kökleriyle bir arada tutan ve dalları yıldızların arasında yeşeren bir ağaç.

Ağacın dibinde bir adam bağdaş kurmuş, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle oturmaktaydı. Bu adamın Buddha olduğunu bildi ve yaklaşıp karşısında durdu.

Oturan adam, ağacın gölgesinde gül pembesi parlayan halesiyle, "Selam sana, ey Ölüm," dedi.

Yama karşılık vermedi, ama kılıcını çekti.

Buddha gülümsemeye devam etti ve Yama ilerlemeye başladığında uzaktan müzik seslerinin geldiğini duydu.

Durdu ve kılıcını hâlâ indirmemiş halde çevresine bakındı.

Her yönden geldi onlar... Dünyanın dört Naibi, Sumernu Dağı'ndan indiler: Peşinde, altın zırhlar içinde ve altın kızılı kalkanlar taşıyarak atlarına binmiş haldeki Yakshalarıyla Kuzey'in Efendisi ilerliyordu; mavi binekleri üzerinde ve safir kalkanlar taşıyan ordu gibi kalabalık Kumbhandalarıyla birlikte Güney'in Meleği gelmişti, tümü de gümüş zırhlara bürünmüş, inci kalkanlı süvarileriyle Doğu'nun Naibi at sürerek yetişti; Batıdan ise kan kızılı atlara binmiş, kızıl giysilere bürünmüş ve göğüslerinde mercan kalkanlar taşıyan Nagalan ile Olan geldi. Atlarının nalları çayırlara dokunmuyor gibiydi ve havadaki tek ses gittikçe artan müzikti.

"Yeryüzünün Naipleri niçin geliyorlar?" diye mırıldanırken buldu Yama kendini.

"Kemiklerimi götürmek için," diye karşılık verdi Buddha hâlâ gülümseyerek.

Arkalarında ordularıyla dört Naip atlarının dizginlerini çektiler ve Yama onların karşısında durdu.

"Onun kemiklerini götürmek için geldiniz," dedi Yama, "ama sizinkileri kim götürecek?"

Naipler atlarından indiler.

"Bu adamı alamazsın, Ölüm," dedi Kuzeyin Efendisi, "çünkü o yeryüzüne aittir ve biz dünyadan olanlar onu koruyacağız."

Duyun beni, Sumernünun üzerinde yaşayan Naipler," dedi Yama, Suretini kuşanarak.

"Yeryüzünün bakımı sizin ellerinize bırakıldı, ama Ölüm dilediğini dilediği vakit alır. Benim vasıllarımı ya da nasıl işlediklerini tanışmak size düşmez."

Dört Naip Yamayla Tathagatha arasında yerlerini aldılar.

"Bu kez senin yöntemlerini tanışıyoruz, Tanrı Yama. Çünkü, o, dünyamızın yazgısını ellerinde tutuyor. Ona ancak dört Gücü yendikten sonra ilişebilirsin."

Öyle olsun," dedi Yama. "İçinizden bana ilk karşı duracak olan kimdir?"

"Benim," dedi konuşmacı, altın kılıcını çekerek.

Yama, Suretini takınmış halde, yumuşak madeni tereyağı gibi kesti ve kılıcının yassı yüzünü Naip’in başına indirerek onu yere serdi.

Yakshalıların sallarından büyük bir çığlık yükseldi ve altın renkli iki süvari gelip önderlerini götürdüler. Sonra atlarının başlarını çevirip gerisin geri Kuzeye yöneldiler.

"Sıra kimde?"

Doğunun Naibi gümüşten düz bir kılıç ve örülmüş ayışığından bir ağla dikildi karşısına. "Ben de," dedi ve ağını savurdu.

Yama ağın üzerine ayağıyla bastı, parmaklarını geçirdi ve asılarak rakibinin dengesini bozdu. Naip öne doğru sendelerken kılıcının kabzasını çenesine indirdi.

İki gümüş süvari ona öfkeyle baktılar, sonra bakışlarını yere indirip Efendilerini aldılar ve peşlerinde ahenksiz bir müzik sesiyle birlikte Doğu yönünde uzaklara taşıdılar.

"Sonraki!" dedi Yama.

O zaman karşısına Nagaların iriyarı önderi geldi; silahlarını atıp gömleğini çıkararak, "Seninle güreşeceğim, Ölüm Tanrısı," dedi.

Yama da kendi silahlarını bir yana bıraktı ve belden yukarısını soyundu.

Bütün bunlar olup biterken. Buddha sanki silahların resmigeçidi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşçasına gülümseyerek, koca ağacın gölgesinde oturuyordu.

Nagaların şefi Yamayı sol eliyle ensesinden yakaladı ve başını öne doğru çekti. Yama da ona aynı şeyi yaptı ve o zaman adam vücudunu burkarak sağ kolunu Yama'nın sol omuzuna ve boynunun arkasına doladı, başının çevresine kenetledi, aniden dönerek ve rakibini de birlikte sürükleyerek kendi kalçasına doğru hızla çekti.

Naga şefinin arkasından sırtına uzanan Yama sol eliyle sol omzunu kavradı, sonra kendi sağ elini Naibin dizleri ardına uzatarak bir yandan omuzunu geri çekerken diğer yandan her iki ayağını yerden kesti.

Bir an için onu kollarında bir çocuk taşırcasına tuttuktan sonra omuz hizasına dek kaldırdı ve yere çarptı.

Naip yere serildiğinde Yama dizleriyle üzerine çöktü ve tekrar kalktı. Öteki adam serildiği gibi kalmıştı.

Batı'nın atlıları da gittikten sonra Buddha'nın karşısında sadece maviler içindeki Güney'in Meleği kalmıştı.

"Ya sen?" diye sordu Ölüm Tanrısı, silahlarını kuşanırken.

"Sana karşı durmak için, bir çocuğun oyuncaklarına sarıldığı gibi, çelik ya da taş ya da meşin silahlara sarılacak değilim, Ölüm Tanrısı. Ne de kendi vücudumla seninkinin güçlerini ölçmeyi deneyeceğim," dedi Melek. "Eğer bunları yaparsam üstün çıkacağını biliyorum, çünkü hiç kimse sana silahla karşı duramaz."

"Eğer dövüşmeye niyetin yoksa," dedi Yama, "o zaman mavi aygırına bin ve git buradan."

Yanıt vermeyen Melek bir an için üzerlerinde asılı kalarak safir bir teker gibi dönen ve döndükçe büyüyen kalkanını havaya fırlattı.

Sonra kalkan toprağa düşerek hiçbir ses çıkarmadan batmaya başladı ve çayırlar yine bir araya gelip saplandığı yarığı kapatıncaya dek büyümeye devam edip gözden kayboldu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Yama.

"Ben çekişmeye doğrudan girmem. Sadece savunununun. Benim gücüm eylemsiz direnişin gücüdür. Sana karşı göndereceklerimin tümünü mahvedebilirsin, ey Ölüm, ama her şeyi mahvedemezsin. Kurbanını savunmak için, Tanrı Yama, bizzat yaşam sana karşı duracak."

Mavi Olan o zaman sırtını döndü, mavi atına bindi ve ardında Kumbhandalarıyla birlikte Güney'e doğru at sürdü. Müziğin sesi onunla birlikte gitmemiş, daha önce bulunduğu yerde kalmıştı.

Yama bir kez daha ilerledi elinde kılıcıyla. "Çabaları boşa çıktı," dedi. "Vaktin geldi artık."

Kılıcıyla hamle yaptı.

Ancak, koca ağaçtan bir dal kopup kılıcını elinden düşürtünce darbesini indiremedi.

Almak üzere kılıcına uzandı ama çayırlar silahın üzerine kapanarak sımsıkı, parçalanmaz bir ağ oluşturdu.

Lanet okuyarak hançerini çekti ve yine hamle yaptı.

Kalın bir dal eğildi, sallanarak hedefinin önüne geçti ve sonunda hançeri dala sımsıkı gömülüp kaldı. Sonra dal, silahı da yanında götürerek, yine bir kamçı gibi, erişilemeyecek bir yüksekliğe havalandı.

Buddha'nın gözleri tefekkür içinde kapanmıştı ve çevresindeki ışık halkası gölgede ışıldıyordu.

Yama ellerini kaldırarak bir adım ilerledi ve çayırlar ayak bileklerine dolanıp onu olduğu yere mıhladı.

Baş eğmeyen köklere asılarak bir süre mücadele etti. Sonra durdu ve kollarını kaldırıp başını iyice arkaya attı ve gözlerinden ölüm saçarak, "Duyun beni, ey Güçler!" diye bağırdı. "Şu andan itibaren, tam bu nokta Yama'nın lanetini taşıyacak! Bu toprağın üzerinde hiçbir canlı hareket etmeyecek! Hiçbir kuş şakımayacak, hiçbir yılan sürünmeyecek burada! Taşların ve göçen kumulların kısır ve kupkuru mekânı olacak! Buradan bir ot bile gökyüzüne

yükselmeyecek! Bu laneti zikrediyor ve düşmanımın savunucularının üzerine bu akıbeti kılıyorum!"

Çayırlar kurumaya başladı, ama onu salmadan önce büyük bir çatırtı duyuldu; kökleriyle yeryüzünü bir arada tutan ve dalları yıldızların arasında yeşeren ulu ağaç ağa düşmüş bir balık gibi çırpındı, üst dallarıyla gökyüzünü yutarak öne eğildi, kökleri toprakta uçurumlar açar ve yaprakları çevresine mavi-yeşil yağmur taneleri gibi dökülürken orta yerinden çatırdayarak ikiye ayrıldı. Gövdesinin muazzam üst yarısı gece gibi karanlık bir gölge salarak Yama'nın üzerine yıkıldı.

Uzakta, çevresinde kopan kargaşanın hiç farkında değilmişçesine gözleri kapalı tefekküre dalmış olan Buddha'yı gördü.

Sonra karanlık vardı sadece ve gök gürlemesi gibi bir çatırtı.

Yama sıçrayarak uyandı.

Sırtını mavi bir ağaca dayamış, kılıcını dizlerinin üzerine çapraz koymuş halde mor koruda oturuyordu.

Hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Rahipler, düşünceye dalmışçasına sıra sıra oturmaktaydılar karşısında. Esinti hâlâ serindi, nemliydi ve her geçişinde ışıklar hâlâ titreşiyordu.

Yama, aradığı şeyi nerede bulacağını her nasılsa bilerek, ayağa kalktı.

Ağaçlığın içlerine doğru uzanan çok kullanılmış bir patikayı izleyerek rahiplerin yanından geçti.

Mor bir çadıra ulaştı, ama çadırın içi boştu.

Ormanın yabanıllaştığı noktaya kadar patika boyunca yürüdü. Burada zemin daha nemliydi ve ona doğru topraktan hafif bir sis yükseliyordu. Ama, üç ayın ışığı altında yıkanan yol önünde hâlâ net bir biçimde seçilebiliyordu.

Patika aşağı doğru indikçe mavi ve mor ağaçlar yukarıdakilere oranla daha güdük ve eğri büğrü büyümekteydi. Patikanın iki yanında, yüzleri cüzzamlı gibi gümüş renkli pisliklerle kirlenmiş küçük su birikintileri görülmeye başlamıştı. Burun deliklerine bir bataklık kokusu geldi ve çalılıklardan doğru tuhaf yaratıkların hışırtısını duydu.

Ardından şarkı seslerinin geldiğini işitti ve az önce terk ettiği keşişlerin şimdi uyanmış ve hareket etmekte olduklarını anladı. Önderlerinin yenilmezliğine ait görüntüleri onun zihnine zorlamak üzere düşüncelerini birleştirmeye son vermişlerdi. Şarkıları ise bir uyarı olsa gerekti; ama nereye uzanıyordu?

Şuraya!

O, ayışığıyla yıkanan açık bir alanın ona yerinde, bir kayanın üzerine oturmuştu.

Yama kılıcını çekerek ilerledi.

Yirmi adım kadar kaldığında öteki adam başını çevirdi.

"Selam sana, ey Ölüm," dedi.

"Selam sana, Tathagatha."

"Niçin burada olduğunu söyle bana."

"Kararlaştırıldı ki, Buddha ölmelidir."

"Ancak, bu benim sorumu yanıtlamıyor. Buraya niçin geldin?"

"Sen Buddha değil misin?"

"Buddha diye de çağırıldım, Tathagatha ve Aydınlanmış Olan ve daha birçok adla da. Amadenin soruna yanıtım hayırdır; ben Buddha değilim. Yapmak üzere yola koyulduğun şeyi hali hazırda başarmış durumdasın. Gerçek Buddha'yı sen bugün katlettin."

"Belleğim gerçekten de zayıflıyor olmalı, çünkü bunu anımsamadığımı itiraf etmeliyim."

"Gerçek Buddha'yı aramızda Sugatha diye adlandırmıştık," diye karşılık verdi diğer adam. "Ondan da önce Rild adıyla bilinirdi."

"Rild ha!" Yama kıkırdayarak güldü. "Onun, işini yapmaktan caydırdığın bir cellattan öte biri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"İşini yapmaktan caydırılmış birer cellat olan birçok kişi vardır," diye karşılık verdi kayanın üzerinde oturan adam. "Rild, misyonundan kendi rızasıyla vazgeçti ve Yol'un bir izleyicisi haline geldi. Bildiğim kadarıyla, aydınlanmaya gerçekten erişebilen yegâne kişidir o."

"Hani şu senin yaymaya çalıştığın barışçı bir din, değil mi?"

"Evet."

Yama başını arkaya atıp güldü. "Tanrılar adına! İyi ki savaşçı bir din vaaz etmemişsin! En önde gelen müridin, aydınlanması ve tüm tefemi atıyla, bu öğlen az kaldı kellemi götürüyordu!"

Buddha'nın yüzüne yorgun bir ifade çökmüştü. "Onun seni gerçekten yenebileceğini düşünüyor muydun?"

Yama bir an sessiz kaldı, sonra, "Hayır," dedi.

"Bunu bildiğini biliyor muydu, dersin?"

"Belki," diye karşılık verdi Yama.

"Bugünkü karşılaşmanızdan önce birbirinizi tanıyor muydunuz? Birbirinizi hiç iş başındayken görmüş müydünüz?"

"Evet," dedi Yama. "Tanışırdık."

"O zaman senin yeteneklerini biliyordu ve karşılaşmanızın sonucunu idrak etmişti."

Yama sessizdi.

"O an için bilgim dışında olan şehadetine isteyerek gitti. Seni yenmeyi gerçekten umut ettiğini sanmıyorum."

"O zaman, niçin?"

"Bir şeyi kanıtlamak için."

"Bu şekilde neyi kanıtlamayı umabilirdi ki?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey söylediğim biçimde olduğudur, çünkü onu iyi tanırdım. Onun vaazlarını, incelikli kıssalarını, böyle bir şeyi amaçsızca yapmış olduğuna inanmayacak kadar sık dinlemiştim. Sen gerçek Buddha'yı katlettin, Ölüm Tanrısı. Benim kim olduğumu iyi biliyorsun."

"Siddhartha," dedi Yama, "senin bir sahtekâr olduğunu, aydınlanmış bir kişi olmadığını biliyorum. Öğretinin, İlklerden herhangi biri tarafından da anımsanabilecek bir şey olduğunu idrak ediyorum. İlk düşünen senmişsin gibi davranarak onu diriltmeyi seçtin. Gerçek tanrıların yönetimine karşı çıkabilmek umuduyla onu canlandırmaya karar verdin. Bu, zekice planlanmış ve uygulanmıştı. Ama, hissettiğim kadarıyla en büyük hatan eylemci bir inanca

barışçıl bir inançla karşı koymaya kalkışmak oldu. Seçebileceğin dilediğince din varken bunu niçin böyle yaptığını merak ediyorum."

"Belki de sadece böyle bir karşı akımın nasıl ve ne yönde akacağını merak etmişimdir," diye karşılık verdi diğer adam.

"Hayır, Sam, dediğin gibi olmadı," diye yanıtladı Yama. "Sanırım bu, tezgâhladığın daha büyük bir planın sadece bir parçasıydı ve bütün bu yıllar boyunca kendini bir aziz gibi gösterir ve kendinin bile inanmadığın vaazlar verirken, kafanda başka planlar kuruyordun. Mekânda çok büyük bir yer kapsayan bir ordu çok kısa bir zaman süresince direniş gösterebilir. Ama mekânda küçücük bir yer kapsayan bir tek kişi, eğer başarma şansını yakalamak istiyorsa, direnişini yıllara yaymak zorundadır. Sen bunun farkındaydın ve artık bu çalıntı itikatın tohumlarını atmış olduğuna göre, direnişinin yeni bir aşamasına geçmek istiyorsun. Tanrıların iradesine yıllar boyunca birçok yoldan ve birçok maskeler ardında karşı çıkarak, Gökyüzüne karşı tek kişilik bir antitez olmayı deniyorsun. Ama tüm bunlar şimdi ve burada sona erecek, sahte Buddha."

"Niçin, Yama?" diye sordu Sam.

"Her şey titizlikle değerlendirildi," dedi Yama. "Seni, öğretip durduğun şu şeye her zamankinden daha fazla destek olacak tarzda, şehitlik mertebesine yükseltmek istemedik. Ama öte yandan da, eğer durdurulmazsan, öğretin büyümeye devam edecekti. Dolayısıyla, Gökyüzü'nün bir vasıtasının ellerinde, yazgınla yüzleşmen kararlaştırıldı... Böylece, hangi dinin daha güçlü olduğu da kanıtlanacaktı. Demek ki, şehitsin ya da değil, ama Budizm bundan böyle ikinci sınıf dinlerden olacak. İşte bu yüzden gerçek ölümle ölmelisin şimdi."

" 'Niçin' diye sorduğumda başka bir şeyi kastetmiştim. Yanlış soruyu yanıtladın. Demek istediğim, bu işi yapmak için neden sen geldin, Yama? Neden sen, silahların ustası, bilimlerin efendisi, ne

senin kılıcını parlatmaya ne de deney tüplerini temizlemeye bile izin vermeyeceğin bir avuç ayyaş beden hırsızının ayak işini yapıyorsun? İçimizde en özgür ruhlu olabilen sen, neden senden aşağıda olanlara hizmet ederek kendini böylesine küçük düşürüyorsun?"

"Bu sözlerinden dolayı ölümün çok daha pis olacak!"

"Niçin? Benimkinden çok daha fazla zihinden çoktan geçmiş olması gereken bir soruyu sordum sadece. Sen bana sahte Buddha dediğinde ben sana darılmamıştım. Ben kim ve ne olduğumu biliyorum. Sen kimsin, Ölüm Tanrısı?"

Yama kılıcını kınına yerleştirdi ve o gün daha önce handa satın aldığı piposunu çıkardı. Tütün doldurdu, yaktı ve içmeye başladı.

"Sırf her ikimizin de zihinlerimizdeki somlardan kurtulabilmemiz için daha uzun süre konuşmamız gerektiği aşikâr," dedi. "Bari bu arada rahatıma bakayım." Basık bir kaya parçasının üzerine oturdu. "Birincisi, bir adam arkadaşlarından hem daha üstün olup hem de onlara hizmet etmeye devam edebilir... eğer hepsi de kendilerinden daha yüce, ortak bir dava uğruna mücadele ediyorlarsa. Ben böyle bir davaya hizmet ettiğim düşüncesindeyim, aksi halde bunu yapmazdım. Sanırım sen de kendi açından benzer bi-çimde düşünmektesin, yoksa dünya zevklerinden böyle elini eteğini çekmezdin... Gerçi, müritlerin kadar sıska olmadığın da gözümden kaçmadı hani. Anımsadığım kadarıyla, yıllar önce Mahartha'da sana tanrılık teklif edilmişti ve sen Brahma'yla dalga geçmiş, Kanna Sarayını basmış ve kentteki bütün duamatiklerin içine salyangoz doldurmuştun..."

Buddha güldü. Yama geçici bir an için ona katıldı ve devam etti: "Dünya üzerinde senden başka İvmeci kalmadı. Bu, başından beri hiçbir zaman bir dava haline gelmemesi gereken, ölü bir savdır artık. Kendini yıllar boyunca bu şekilde adamış olmana belirli bir saygı duyuyorum. Eğer şu anki konumunun ümitsizliğini idrak etmen

sağlanırsa, Gökyüzü'nün sahiplerine katılmaya hâlâ ikna edilebileceğin de aklıma geliyor. Buraya seni öldürmeye gelmiş olsam da, eğer buna şimdi kanaat getirir ve aptalca kavgana son vermeye söz verirsen, senin lehine tanıklık yapacağıma yemin ederim. Bir zamanlar reddettiğin şeyi şimdi kabul etmen için, seni yanımda Göksel Kent'e götürürüm. Bana kulak vereceklerdir, çünkü bana ihtiyaçları var."

"Hayır," dedi Sam, "çünkü konumumun boşunalığına kanaat getirmiş değilim ve gösteriyi sürdürmeye tamamen kararlıyım."

Mor komdaki kamptan şarkı sesleri geliyordu. Aylardan biri ağaç tepelerinin ardında gözden kayboldu.

"Niçin müritlerin seni kurtarmak için çaba göstermiyor?"

"Çağırırsam gelirler, ama çağırmayacağım. İhtiyacım yok."

"O aptalca düşü görmeme niçin neden oldular?"

Buddha omuz silkti.

"Niçin uyuduğumda ayaklanıp beni öldürmediler?"

"Bu onlara uymaz."

"Ama sana uyardı, ha? Eğer yaptığının yanına kalacağını buseydin. Eğer hiç kimse Buddha'nın bunu yaptığını bilmeyecek olsaydı."

"Belki de," dedi öteki adam. "Senin de bildiğin gibi, bir önderin kişisel kuvvet ya da zaafları davasının erdemi açısından yeterli göstergeler değildir."

Yama piposundan bir nefes çekti. Duman başının çevresinde halelendi, sonra çevrelerinde gittikçe koyulaşmakta olan sise

katılmak üzere dağıldı.

"Burada yalnız olduğumuzu biliyorum ve senin de silahsız."

"Burada yalnızız. Yol eşyalarım yolumun üzerinde gizli."

"Yol eşyaların mı?"

"Burada işim bitti. Doğru tahmin ettin. Başlamak niyetiyle yola çıktığım şeye başladım. Konuşmamız bittikten sonra, buradan ayrılacağım."

Yama kıkırdayarak güldü. "Hiçbir şey bir devrimcinin iyimserliği kadar hayret uyandıramaz bende. Nasıl ayrılmayı önerirsin acaba? Uçan bir halıyla mı?"

"Diğer adamların gittikleri gibi gideceğim."

'Lütfedersiniz. Acaba yeryüzünün güçleri seni korumak için ayaklanacaklar mı? Seni dallarıyla koruyacak dev bir ağaç göremiyorum. Ayaklarıma dolanacak zeki çayırlar da yok. Ayrılışını nasıl gerçekleştireceğini söyle bana."

"Seni şaşırtmayı tercih ederim."

"Dövüşmeye ne dersin? Silahsız bir adamı katletmekten hoşlanmam. Eğer yakınlarda bir yere zulaladığın eşyaların varsa gerçekten, git ve kendine bir kılıç seç. Hiç şansının olmamasından evladır. Hatta, Tanrı Siddhartha'nın, zamanında etrafa korku salan bir silahşor olduğuna dair rivayetler duymadım da değil."

"Teşekkür ederim, istemem. Belki bir başka zaman. Ama bu sefer değil."

Yama piposundan bir nefes daha çekti, gerindi, esnedi. "Sana sormayı arzuladığım başka bir soru gelmiyor aklıma. Seninle

tartışmak yararsız. Söyleyecek başka sözüm kalmadı. Konuşmamıza eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Sam. "Şu Kali kancığı nasıl bir kadındır? Öyle farklı şeyler duyuyorum ki, her erkek için başka kılığa girdiğini düşünmeye başladım... "

Yama'nın aniden fırlattığı pipo omuzuna çarptı ve kolundan aşağı kıvılcımların yağmasına neden oldu. Yama ileri atılırken kılıcı kafasının çevresinde şimşek gibi parıldıyordu.

Kayanın önündeki kumluğa bastığında hareketleri ağırlaştı. Az daha düşecekken vücudunu burkarak ayakta kalmayı başardı. Çabalıyor, ama ilerleyemiyordu.

"Bazı kayankumlar," dedi Sam, "diğer kayankumlardan daha hızlı kayar. Şansına bak ki, daha yavaş kayanlardan birine rastladın. Dolayısıyla henüz değerlendirebileceğin bol bol vaktin var. Eğer bana katılmaya seni ikna edebilme şansımın olduğuna inansaydım, konuşmamızı sürdürmek isterdim. Ama olmadığını biliyorum... Senin beni Gökyüzü'ne çıkmaya ikna etme şansının olmadığı gibi."

Yama mücadele etmeyi kesip alçak sesle, "Kurtulacağım," dedi. "Bir şekilde kurtulacak ve peşinden geleceğim."

"Evet," dedi Sam, "bunun doğru olduğunu hissediyorum. Aslında, kısa bir süre sonra bunu nasıl başarabileceğini de sana izah edeceğim. Ancak, şu an için, sen bir vaizin düşlerini süsleyen bir şeysin: Muhalefetin temsilcisi, tutuklu bir cemaat! Dolayısıyla, senin için ufak bir vaazım var, Yama."

Yama kılıcını kaldırdı, fırlatmaktan vazgeçti, kınına geri soktu.

"Et bakalım," dedi ve diğer adamın bakışlarını yakalamayı başardı.

Sam oturduğu yerde sallandı, ama konuşmaya devam etti.

"Ne şaşırtıcıdır," dedi, "şu senin mutant beyninin güçlerinin yeni bir beyne aktarmayı becerebilecek bir zekâ üretmiş olması! Yegâne yeteneğimi, şu an olduğu gibi son kez kullandığımdan beri, yıllar geçti... ama, o da benzer biçimde davranıyor. Hangi vücutta bulunursam bulunayım, o da peşimden geliyor. Anladığım kadarıyla, bu çoğumuz için böyle. Duydum ki, Sitala, ısıyı çok uzak mesafelerden bile denetleyebiliyormuş. Yeni bir vücuda ve yeni bir sinir sistemine geçtiğinde, önceleri biraz zayıf olsa da, yeteneği ona eşlik ediyormuş. Biliyorum ki, Agni, nesnelere bir süre bakarak ve tutuşmalarını isteyerek onları ateşe verebiliyormuş. Şimdi, şu anda bana yöneltmiş bulunduğun ölüm nazarını ele alalım. Bu yeteneği yüzyıllar boyunca tüm zamanlarda ve tüm mekânlarda taşıyabilmiş olman ne şaşırtıcı, değil mi? Bu olgunun fizyolojik temelleri üzerinde çok kafa yormuşumdur. Hiç bu alanda araştırma yaptın mı?"

Yama, karakaşlarının altında gözleri alev alev yanarken, "Evet," dedi.

"Ve açıklaman nedir? Bir kişi anormal bir beyinle doğuyor, daha sonra ruhu normal bir beyine aktarılıyor ve yine de anormal yetenekleri bu aktarım sırasında kaybolmuyor. Bu iş nasıl olabiliyor?"

"Çünkü, gerek elektriksel ve gerekse kimyasal bazda bir tek vücut imgesi vardır. Bu, fizyolojik çevresini derhal değiştirmeye başlar. Yeni vücudunda, bir hastalıkmış gibi gördüğü ve eski vücudunun koşullarına dönüştürmeye çalıştığı bir yığın şeyle çevrelenmiş halde kalır. Eğer şu an içinde bulunduğun beden fiziksel olarak ölüm-süzleştirilirse, bir gün senin özgün bedeninin tıpkısına dönüşecektir."

"Ne ilginç."

"İşte bu nedenden dolayı, nakledilen güç başlangıçta zayıftır, ama işgalini sürdürdükçe kuvvetlenir. Yine işte bu nedenledir ki, en iyisi bir Vasıf geliştirmek ve aynı zamanda da mekanik desteklerden yararlanmak oluyor."

"Âlâ... Bu, sık sık merak ettiğim bir şeydi. Sağol. Ha, bu arada, ölüm nazarını denemeye devam et... Biliyor musun, şaka maka çok acıtıyor. Eh, bu da bir şeydir. Şimdi, vaazımıza geri dönersek... senin gibi kibirli bir adam... üstelik takdire değer bir öğretme yeteneği de olan... belirli bir dejeneratif ve çirkinleştirici hastalık hakkında araştırma yapmakla görevlendirilir. Hastalık bir gün ona da bulaşır. Bir tedavi henüz ge-liştirmemiş olduğu için, bir fırsatında aynanın karşısına geçer ve kendi haline bakar. 'Ama,' der, ’bana yakışıyor.' Sen işte böyle bir adamsın, Yama. Durumunla mücadele etmiyorsun. Daha Çok, onunla gurur duyuyorsun. Öfken sırasında kendini ele verdin, dolayısıyla hastalığının adının Kali olduğunu söylersem doğruları konuşmuş olurum. Eğer o kadın istemeseydi gücünü değersiz kişilerin eline vermezdin. O kadını çok eskiden tanıdım ve hiç değişmemiş olduğundan eminim. O bir erkeği sevemez. Ona kaostan armağanlar sunanlar umurundadır sadece. Emellerine hizmet etmeyi bıraktığın gün seni bir köşeye atacaktır, Ölüm Tanrısı. Bunları düşman olduğumuz için söylüyor değilim; erkek erkeğe konuşuyorum. İnan bana, biliyorum. Belki gençliğini hiç yaşamamış olman ve bahar günlerinin ilk aşkını tadamaman en büyük talihsizliğindir... Şu küçük tepenin üzerinde verdiğim vaazımdan çıkarılacak derse gelince... Eğer görmek istemezsen, bir ayna bile seni sana gösteremez. Sözlerimdeki doğruluğu sınamak için o kadınla sadece bir kez ters düş ve gör bakalım ne şekilde ve ne kadar hızlı tepki veriyor. Kendi silahların sana çevrildiğinde ne yapacaksın, Ölüm Tanrısı?"

"Konuşmanı bitirdin mi?" diye sordu Yama.

"Aşağı yukarı. Her vaaz bir uyarı demektir ve sen de uyarılmış oldun."

"Gücün her ne ise, Sam, şu anda benim ölüm nazarıma karşı koyabildiğini görüyorum. Halsiz olduğum için kendini şanslı say..."

"Gerçekten de sayıyorum, çünkü kafam çatlamak üzere. Lanet olsun gözlerine!"

"Bir gün gücünü yine zorlayacağım ve hâlâ bana karşı durabilecek kadar güçlü olsan bile, o gün mutlaka yıkılacaksın. Vasfımla olmasa bile, kılıcımla!"

"Eğer bu bir meydan okumaysa, davetini ertelemeyi seçiyorum. Böyle bir şey kalkışmadan önce sözlerimin doğru olup olmadığını denemeni öneririm."

Bu noktada, kumlar Yama'nın kalçalarına dek yükselmişti.

Sam içini çekti ve tünediği kayadan aşağı indi.

"Bu kayaya bir tek yoldan gelinebilir ve ben de onu izlemek üzereyim. Şimdi, eğer o kadar kibirli değilsen, sana yaşamını nasıl kurtarabileceğini öğreteceğim. Rahiplerime, eğer imdat isteyen bir ses duyarlarsa, buraya koşmalarını söylemiştim. Gerekirse imdat isteyeceğimi sana daha önce belirttim ve bu doğruydu. Eğer, şu güçlü sesinle bağırmaya başlarsan, daha fazla kumlara gömülmeden önce sana yetişeceklerdir. Seni sağlam toprağa sağ salim çekerler ve sana zarar vermeye de kalkmazlar, çünkü onların usulü böyledir. Ölüm Tanrısı'nın, Buddha rahiplerince kurtarılması fikrine bayıldım. İyi geceler, Yama, seni terk ediyorum artık."

Yama sırıttı. "Bir gün daha gelir elbet, ey Buddha," diye vurguladı. "Onu bekleyebilirim.

Şimdi kaçabileceğin kadar hızlı ve uzağa kaç. Yeryüzü seni benim gazabımdan saklayabilecek kadar büyük değil. Seni izleyeceğim ve katıksız cehennem ateşiyle aydınlanmak nasıl olurmuş, öğreteceğim sana."

"Bu arada," dedi Sam, "çamur solumak gibi zor bir zanaatı öğrenmek için müritlerimden yardım dilemeni öneririm."

Yama'nın kavurucu bakışları sırtını yakarken kayan kumun içinden yürüdü.

Patikaya ulaştığında durdu ve döndü. "Ve Gökyüzü'ne gittiğinde," dedi, "bir iş görüşmesi nedeniyle kent dışına çıktığımdan bahsediver, lütfen."

Yama yanıt vermedi.

"Sanırım bazı silahlar hakkında bir görüşme yapacağım," diye bitirdi sözlerini Sam, "bazı çok özel silahlar. Madem öyle, peşimden geldiğin vakit kız arkadaşını da yanında getir. Eğer göreceği şeylerden hoşlanırsa, belki seni taraf değiştirmeye ikna eder." Sonra yola düştü ve gecenin içinde, biri beyaz biri de altın kızılı iki ayın ışığında, ıslık çalarak uzaklaştı gitti.

4

Işık Tanrısı 'tim, Rakasha şefi ile pazarlığa oturmak amacıyla, İblisler Kuyusu'ndan aşağı nasıl indiğinin öyküsü dillerdedir.

O, içtenlikle davranmıştı; ama Rakasha da Rakasha'ydı işte... Demem şu ki, onlar büyük güçlere, çok uzun bir yaşam süresine ve neredeyse diledikleri şekle girme yeteneğine sahip, şer fikirli yaratıklardır. Rakasha'yı yok etmek olanaksız gibidir. En başta gelen eksiklikleri gerçek bir bedene sahip olmamalarıdır; en başta gelen meziyetleri ise, kumar borçlarına olan sadakatleridir. Işık Tanrısı'nın, cehennem kuyusuna sırf inmiş olması gerçeği bile, dünyanın hali hakkında ne denli endişelenmekte olduğunu göstermeye yeter...

Her ikisi de Pajapati'nin soyundan gelen tanrılar ve iblisler birbirleriyle savaşa tutuştuğunda, tanrılar iblislerin hakkından bu sayede geleceklerini düşünerek, yaşam ilkesi Udgitha'ya sarıldılar.

Burun aracılığıyla işlev gören Udgitha üzerine derin derin düşündüler, ama iblisler ona şer soktu. Bundan dolayı, kişi soluduğunda hem hoş hem de pis kokuları koklar. Böylece nefese şer bulaşmıştır. Udgitha'yı sözcükler halinde düşündüler, ama iblisler ona şer soktu. Bundan dolayı, kişi hem doğruyu hem de yalanı konuşur. Böylece söze şer bulaşmıştır.

Göz aracılığıyla işlev gören Udgitha'yı düşündüler, ama iblisler ona şer soktu. Bundan dolayı, kişi hem güzeli hem de çirkini görür. Böylece göze şer bulaşmıştır.

Udgitha'yı işitme duyusu olarak düşündüler, ama iblisler ona şer soktu. Bundan dolayı kişi hem iyiyi hem de kötüyü duyar. Böylece kulağa şer bulaşmıştır.

O zaman Udgitha'yı zihin olarak düşündüler, ama iblisler ona şer soktu. Bundan dolayı kişi hem uygunu, doğruyu ve iyiyi ve hem de yakışıksızı, sahteyi ve ahlaksızı düşünür. Böylece zihine şer bulaşmıştır.

Chhandogya Upanishad (I, ii, 1-6)

Albız Kuyusu dünyanın tepesinde yer alır ve ta dibine dek iner.

En az dünya kadar yaşlı olması olasıdır; değilse de olmalıdır, çünkü öyle bir hali vardır.

Bir kapıyla başlar. İlkler tarafından konulmuş, üç adam boyunda ve bunun yarısı eninde, perdahlanmış madenden, günah kadar ağır, muazzam bir kapıdır bu. Kalınlığı tamı tamına bir arşındır ve üzerinde insan başı büyüklüğünde bir halka, basınçlı plakadan bir kilit ve kabaca şu sözler asılıdır: "Git buradan! Burası olunacak yer değildir! Eğer içeri girmeye kalkışırsan, başaramayacak ve üstelik lanetleneceksin! Eğer, bunu bir şekilde basarsan bile, ne uyarılmadım diye sızlan, ne de ölüm döşeğinde bizi dualarınla rahatsız et! İmza: "Tanrılar."

Ratnagaris diye bilinen çok yüksek bir silsilenin ortasındaki Channa adlı ulu bir dağın doruğu yakınlarında kuruludur. Orası her zaman karla kaplıdır ve kayalıkların üzerindeki donmuş kar takkelerinden sarkan buz saçaklarının üzerinde alkımlar oynaşır. Hava kılıç kadar keskindir. Gökyüzü bir kedinin gözleri gibi berraktır.

Albız Kuyusu'na çıkan patika çok az ayak tarafından adımlanmıştır. Ziyaretçilerin çoğu sadece şöyle bir bakmak, büyük kapının gerçekten var olup olmadığını görmek için gelir ve evlerine dönüp gördüklerini anlattıklarında genellikle alaya alınırlar.

Basınçlı kilit plakasının üzerindeki çizikler bazılarının gerçekten de içeri girmeyi denediklerini ele vermektedir. Ancak, o koca kapıyı zorlamaya yetecek büyüklükteki alet edevatın ne taşınması ne de uygun konumda yerleştirilmesi olanağı vardır. Albız Kuyusu'na çıkan patikanın son yüz metresi en çok yirmi santim genişliğindedir ve kapının önündeki, bir zamanlar çok geniş olan sahanlıktan geriye kalanın üzerinde, sı-kışık vaziyette belki en çok altı adam durabilir.

Bilge Pannalal'ın, zihnini tefekkürle ve her türlü hinlikle adeta biledikten sonra kilidin şifresini sezdiği ve Albız Kuyusu'na girerek içeride bir gün ve bir gece geçirdiği söylenir. O zamandan beri adı Meczup Pannalal'a çıkmıştır.

Dev kapının yer aldığı Channa adlı zirve küçük bir köyden yürüyerek beş günlük yoldadır. Kuzeyin uzak Malwa krallığı sınırları içine düşer. Köylüler, racanın vergi tahsildarlarına ait haritalarda belirtilmeye yönelik en ufak bir hevesleri bulunmayan vahşi ve özgürlüğüne düşkün insanlar oldukları için, Channa'ya en yakın bu dağ köyünün kendine ait bir adı yoktur. Racaya gelince, orta boyda ve orta yaşta, kurnaz, hafifçe göbekli, ne çok sofu ne de kötü şöhretli, inanılmaz derecede zengin biri olduğunu söylemek yeterlidir. Zengindir, çünkü halkının omuzlarına ağır vergiler koyar. Uyrukları yakınmaya ve isyan söylentileri ülkenin orasında burasında fısıldanmaya başladığı zaman, komşu bir krallığa savaş açar ve vergileri ikiye katlar. Eğer savaş umduğu gibi gitmezse, birkaç generali astıktan sonra Barış işleri Bakanı'nı ateşkes görüşmelerini başlatmakla görevlendirir. Eğer şansına savaş özellikle iyi giderse, bütün bu yaygarayı her ne hakaret başlatmışsa, ona uygun yüklü bir savaş tazminatı alır. Ama genellikle tebaasını kavgadan soğutarak ve bu arada yüksek orandaki vergilere de

alıştıra alıştıra, her şeyi ateşkesle sonlandırır. Adı Videgha'dır ve bir sürü çocuğu vardır. Açık saçık şarkılar ezberletilebilen Grak kuşlarından, detone olan Grakları yedirdiği yılanlardan, bir de barbut atmaktan hoşlanır. Çocuklara özel bir sevgi beslediği söylenemez.

Albız Kuyusu, Videgha krallığının, daha ötede artık insanoğluna ait başka krallıkların bulunmadığı en kuzey ucunda, dağların yüksekliklerinde yer alan büyük bir kapıyla başlar. Sonra Channa dağının yüreğinden bir burgu gibi geçer ve Ratnagaris dağ sırasının ta derinliklerine dek yayılan, hatta en derin dehlizleri dünyanın dibine dek kök salan sayısız ve henüz insanlar tarafından haritası çıkarılmamış devasa mağara ve geçitler halinde dağılır.

Yolcu işte bu kapıya geldi.

Sade giyinmişti; yalnız yolculuk ediyor ve nereye gitmekte olduğundan çok emin görünüyordu.

Channa dağının yalçın yüzü boyunca patikadan yukarı tırmandı.

Hedefine, yani dev kapıya ulaşması, sabahın büyük kısmını almıştı.

Kapının önüne vardığında bir an durdu, matarasından bir yudum su içti, ağzını elinin tersiyle sildi, gülümsedi.

Sonra sırtını kapıya dayayıp oturdu ve öğle yemeğini atıştırdı. Bitirdiğinde, yemeğini sardığı yaprakları uçurumdan aşağı attı ve onların hava akımlarıyla sağa sola salınarak düşüşlerini izledi. O zaman piposunu yaktı ve içmeye başladı.

Yeterince dinlendiğinde ayağa kalktı ve bir kez daha kapıya döndü.

Eli basınçlı plakanın üzerine gitti ve yavaş yavaş bir dizi hareket yaptı. Eli plakadan ayrılırken kapının ardından melodik bir ses duyuldu.

Sonra halkayı yakalayıp omuz adalelerini gererek asıldı. Kapı önce ağır ağır, sonra daha hızlı açıldı. Kenara çekildi ve kapının sahanlığı da aşacak biçimde sonuna kadar açılmasını bekledi.

Kapının iç yüzünde, dışındakinin eşi bir halka daha vardı. Kapının ulaşamayacağı kadar uzağa kaçmaması için yanından geçerken bu halkayı yakaladı ve topuklarıyla yerden destek alarak durdurdu.

Sırtından doğru sıcak bir hava dalgası geldiğini hissetti.

Kapıyı ardından yine kapattı ve sadece taşıdığı birçok meşaleden birini yakacak kadar durakladı. Sonra, o ilerledikçe genişliği artan bir koridor boyunca yürümeye başladı.

Zeminin eğimi aniden dikleşmişti ve yüz adım kadar attıktan sonra tavan artık gözle görülemeyecek kadar yüksekte kalmıştı.

İkiyüzüncü adımda kuyu ağzının yanındaydı.

Halen dört yanını, meşalesinin ışığıyla kısmen delinebilen, uçsuz bir karanlık çevreliyordu. Arkasında ve sağındaki dışında duvarlar gözden kaybolmuştu. Zemin, hemen önünde sona eriyordu.

Bu kenarın ötesinde dipsize benzeyen bir kuyu vardı. Karşı yakayı göremiyordu, ama kuyunun daire şeklinde olduğunu biliyordu ve indikçe çevresinin genişlediğinden de haberdardı.

Kuyu duvarı boyunca döne döne inen keçiyolundan aşağı ilerlemeye başladı ve derinlerden ılık havanın yükselişini hissetti. Bu, yapay bir keçiyoluydu. Böyle olduğu dikliğine rağmen anlaşılabiliyordu. Dar ve güvenilmezdi; birçok yerde çatlamış ve

üzerinde yer yer moloz birikmişti. Ama onun sürekli döne döne inen eğimi varlığının belirli bir amacı ve düzeni olduğunu vurgulamaktaydı.

Bu keçiyolu boyunca dikkatle ilerledi. Solunda duvar vardı. Sağında ise boşluk.

Bir buçuk asır gibi gelen bir süre sonunda, çok çok aşağısında, boşluğun ortasında asılıymış gibi görünen küçük bir ışığın titreştiğini gördü.

Ama duvarın eğimi zamanla yolunu öyle saptırmıştı ki, bu ışık artık uzakta asılıymış gibi değil, altına ve biraz sağına düşüyormuş gibi görünmeye başlamıştı.

Keçiyolunda bir tur daha döndüğünde ışık tam karşısına denk düştü.

Ateş parçasının duvarda gizlendiği oyuğun yanından geçerken, zihninde bir sesin haykırdığını duydu:

"Kurtar beni, efendim ve dünyayı ayaklarına sereyim!"

Oyuğun içindeki yüze benzer şeye gözucuyla bile bakmadan aceleyle yoluna devam etti.

Şimdi, ayaklarının aşağısında, karanlık denizinin içinde yüzercesine, yeni ışıklar seçilebiliyordu.

Kuyu genişlemeye devam etti. Alev gibi, ancak alev olmayan ve gittikçe parlaklaşan ışıltılarla doluydu; biçimler, yüzler ve yarı anımsanan görüntülerler. O geçerken her birinden çığlıklar yükseliyordu: "Kurtar beni! Kurtar beni!"

Ama o durmadı.

Kuyunun dibine vardı, kayalık zemindeki çatlakların ve kırık taş parçalarının arasından karşıya geçti. Sonunda, üzerinde büyük, turuncu bir ateşin oynaştığı duvara ulaştı.

Ateş, o yaklaşırken kiraz kırmızısına dönüşmüştü ve tam karşısında durduğunda da bir safirin yüreği gibi mavileşmişti.

Kendi boyunun iki katı yükseklikte kıvranıyor, bir nabız gibi atıyordu. İçinden çıkan alev dilleri ona doğru uzanıyor ve sanki görünmez bir engele çarpmışçasına geri kaçıyorlardı.

İnişi süresince o kadar çok ateşin yanından geçmişti ki, sayısını o da şaşırmıştı. Kuyunun dibine açılan mağara ve dehlizlerde daha birçoklarının gizlendiğini o da biliyordu.

Aşağı inerken yanından geçtiği her ateş parçası kendi iletişim yöntemleriyle ona seslenmiş, sözcükler beyninin içinde davul gibi gümbürdemişti: Tehdit eden sözcükler, yalvaran ve vaat eden sözcükler. Ama diğerlerinin hepsinden daha büyük olan mavi parıltıdan ona hiçbir ileti gelmedi. Parlak yüreğinde onu kışkırtan hiçbir şekil kıvrılıp dönmedi. Ateşti o, ateş kaldı.

Yeni bir meşale tutuşturdu ve iki kayanın arasına sıkıştırdı.

"Evet, Lanetli Olan, döndün demek!"

Sözcükler üzerine inen kırbaç darbeleri gibiydi. Kendini toparlayıp yüzünü mavi ateşe döndü ve karşılık verdi:

"Taraka dedikleri sen misin?"

"Beni buraya hapseden kişi hangi adla çağırıldığımı da bilmelidir," diye geldi yanıt,

"Sanma ki, ey Siddhartha, farklı bir beden taşıdığın için seni tanımadım. Senin gerçek benliğini oluşturan enerji dalgalanmalarını

okuyorum... onları maskeleyen eti değil."

"Anlıyorum," dedi Sam.

"Benimle mahpusumda eğlenmeye mi geldin?"

"Seni bağladığım günlerde eğlenmiş miydim?"

"Hayır, eğlenmemiştin."

"Kendi türümü koruyabilmek için yapılması gerekeni yaptım. İnsanların sayısı azdı ve zayıftılar. Senin ırkın onların üzerine çullanmıştı ve onları mahvetmek üzereydiniz."

"Bizim dünyamızı çaldın, Siddhartha. Bizi burada prangaya vurdun. Başımıza hangi yeni onursuzluğu sarmak için geldin buraya?"

"Belki yaptıklarımı kısmen de olsa telafi etmenin bir yolu vardır."

"İstediğin nedir?"

"Müttefikler."

"Bizden bir mücadelede taraf olmamızı mı istiyorsun?"

"Doğru."

"Ve her şey olup bittiğinde bizi yine bağlamak isteyeceksin."

"Şayet bir çeşit anlaşmaya varamazsak."

"Bana koşullarını say," dedi mavi ateş.

"Eski günlerde senin halkın, görünür ya da görünmez yürürlerdi Göksel Kent'in sokaklarında."

"Bu doğru."

"Orası şimdi çok daha iyi berkitilmiş durumda."

"Nasıl yani?"

"Esirgeyen Vishnu ile Ölüm Tanrısı Yama-Dharma, eski günlerde olduğu gibi sadece Kent'i değil, Gökyüzü'nün tamamını, aşılmasının olanaksız olduğu söylenen bir kubbeyle örttüler."

"Aşılması olanaksız kubbe diye bir şey yoktur."

"Duyduğumu söylüyorum sadece."

"Bir kente girmenin birçok yolu vardır, Tanrı Siddhartha."

"Onları benim için bulur musun?"

"Özgürlüğümün bedeli bu mudur?"

"Senin özgürlüğününki... evet."

"Ya halkımın geri kalanı?"

"Eğer onlar da azat olmak istiyorlarsa, Kent'i kuşatmayı ve ele geçirmeyi hepinizin kabul etmesi gerekir."

"Bizi kurtar ve Gökyüzü'nü alaşağı edelim!"

"Diğerleri adına da mı konuşuyorsun?"

"Ben Taraka'yım. Herkes adına konuşurum."

"Bu pazarlığın yerine getirileceğine dair garantin nedir, Taraka?"

"Sözüm yetmez mi? Neyin üzerine istersen yemin etmeye hazırım."

"Yeminler üzerine iş görmek, bir pazarlıkçı için pek de güven verici bir meziyet değildir. Ayrıca, her türlü pazarlıkta, gücün aynı zamanda da zayıflığındır. Bir başkasına seni denetleme yetkisini bırakmayacak kadar güçlüsün. Adlarına yemin edeceğin tanrıların yok. Onur sorunu yaptığın tek şey kumar borcun ve buradaki ortam kumar oynamaya uygun sayılmaz."

"Sen bizi denetleme gücüne sahipsin."

"Tek tek, belki. Ama hepinizi birden değil."

"Gerçekten de zor bir durum," dedi Taraka. "Özgür olabilmek için her ne olursa vermem gerek... ama elimde olan tek şey de gücüm... özünde tamamen bağımsız, saf bir güç. Daha büyük bir kuvvet ona boyun eğdirebilir, ama yanıt bu değil. Verdiğim sözün tutulacağına dair sana tatminkâr bir garantiyi nasıl verebilirim, bilmiyorum. Eğer senin yerinde ben olsaydım, bana kesinlikle güvenmezdim."

"Bu bir çeşit ikilem. Öyleyse şimdi seni azad edeceğim -sadece seni- Kutup'a gitmen ve Gökyüzü'nün savunma sistemlerini kolaçan etmen için. Sen yokken, konuyu daha ayrıntılı olarak düşüneceğim. Sen de öyle yap ve döndüğünde belki daha adil bir düzenlemeye gidebiliriz."

"Kabul edildi! Beni bu akıbetten azad et!"

"O zaman gücümü gör, Taraka!" dedi Sam. "Bağladığım gibi salarım da... işte böyle!"

Ateş, duvardan dışarı doğru kaynadı.

Bir ateş topuna dönüştü ve kuyunun içinde bir kuyrukluyıldız gibi dönmeye başladı; küçük bir güneş gibi yanıyor, karanlığı aydınlatıyordu; uçtukça sürekli renk değiştiriyordu ve kayalar bazen korkunç bazen ise hoş renklere bürünüyordu.

Soma gelip Siddhartha denilen kişinin başının üzerinde durdu ve yürek gibi atan sözler yağdırdı.

"Gücümün yine özgür kalmasından duyduğum memnuniyeti bilemezsin. Seninle bir kez daha boy ölçüşmek fikri geçiyor aklımdan."

Aşağısındaki adam omuz silkti.

Ateş topu yoğunlaşmaya başladı. Küçüldükçe parlaklığı arttı ve yavaş yavaş yere indi.

Orada, dev bir çiçekten düşmüş bir taç yaprağı gibi titreyerek durdu; sonra Albız Kuyusu'nun zemininde ağır ağır kaydı ve duvardaki gediğine geri girdi.

"Şimdi tatmin oldun mu?" diye sordu Siddhartha.

"Evet," diye geldi yanıt, kısa bir süre sonra. "Gücün solmamış, İblis Tutan. Beni bir daha azad et."

"Bu eğlenceden sıkıldım artık, Taraka. Belki de en iyisi seni olduğun gibi bırakıp başka yerden yardım aramaya gitmek."

"Hayır! Sana söz verdim! Daha ne istiyorsun?"

"Aramızda bir çekişme olmamasını tercih ederim. Şimdi ya bana bu şekilde hizmet edersin ya da etmezsin. Hepsi bu. Seçimini yap ve sonucuna sadık kal... yeminine de."

"Pekâlâ. Beni serbest bırak da gidip buzdan dağının üzerindeki Gökyüzü'nü göreyim ve zayıf noktalarını sana bildireyim."

"Git o zaman!"

Bu kez ateş dışarı daha yavaş taştı. Şam'ın karşısında dump salındı ve kabaca bir insan şekline büründü.

"Senin gücün nedir, Siddhartha? Yaptığın şeyleri nasıl becerebiliyorsun?"

"Elektro-yöneltim diyelim," dedi Sam, "enerjinin zihinsel denetlenmesi. Herhangi bir deyim kadar uygundur. Adına ne dersen de, ama bir daha benimle ters düşmemeye özen göster. Maddeden yapılmış hiçbir silah sana dokunamasa bile, onu kullanarak seni öldürebilirim. Şimdi git!"

Taraka, ırmağa batırılan bir çıra gibi kayboldu ortadan ve Siddhartha, çevresindeki karanlığı aydınlatan meşalesiyle, kayaların arasında yalnız kaldı.

Siddhartha dinlendi ve bir uğultu halinde sesler doldurdu beynini... vaat eden, kışkırtan, yalvaran sesler. Zenginlik ve ihtişam görüntüleri aktı gözlerinin önünden. Harikulade haremler önünde resmigeçit yaptı ve ziyafetler serildi ayaklarına. Misk kokuları ve yanan tütsülerin mavimsi dumanı çevresinde ruhunu yatıştıran hafif bir sisti. Çiçeklerin arasında geziniyordu, gülümseyen kızlar ona şarap dolu kupalar getiriyordu; billur gibi bir ses onun için şarkılar söyledi ve yakındaki bir gölün üzerinde insan olmayan yaratıklar raks ettiler.

"Azad et, azad et," diye seslendiler ona.

Ama o gülümsedi, seyretti ve hiçbir şey yapmadı.

Yakarmalar, yalvarmalar ve vaatler azar azar bir lanet ve tehdit yaygarasına dönüştü. Kılıçlarına geçirdikleri bebeklerle zırhlı iskeletler yürüdü üzerine. Dört bir yanında içinden ateş dillerinin fırladığı kükürt kokulu çukurlar açılmıştı. Yüzünün

hemen önündeki bir daldan sarkan bir yılan zehir tükürüyordu. Örümcekler ve kurbağalar yağdı başından aşağı.

"Serbest bırak bizi... ya da ızdırabın ebedi olsun!" diye bağırdılar.

"Eğer böyle davranmakta inat ederseniz," diye belirtti, "Siddhartha öfkelenecek ve halen sahip olduğunuz özgürlük şansınızı da elinizden alacak!"

O zaman her yan sessizliğe büründü ve Sam zihnini boşaltıp uyuklamaya başladı.

Orada, mağaranın içinde iki kez yemek yedi ve sonra yine uyudu.

Daha sonra, Taraka, iri pençeleri olan yırtıcı bir kuş olarak geri döndü ve ona rapor verdi:

"Benim ırkımdan olanlar havalandırma boruları yoluyla girebilir," dedi, "ama insanlar bunu yapamaz. Dağın içinde çok sayıda asansör boşluğu da var aynı zamanda. Tabii, bunların hepsi nöbetçili. Ama eğer nöbetçiler öldürülür ve alarm sistemleri devreden çıkarılırsa, bu iş başarılabilir. Ayrıca, uçan gemilerin girip çıkmalarını sağlamak için, kubbenin kendisinin çeşitli yerlerinden açıldığı zamanlar da mevcut."

"Çok iyi," dedi Siddhartha. "Birkaç haftalık mesafede hükmetmekte olduğum bir krallık var. Yıllardır yerime bir naip bakıyor, ama eğer oraya dönersem bir ordu kurabilirim. Ülkede yeni bir dinin tohumlan atılıyor. Artık tanrılar, insanların gözünde bir zamanlar olduklarından daha az yüce olabilir."

"Gökyüzü'nün defterini dürmeyi mi planlıyorsun?"

"Evet, oradaki defineleri dünyaya sunmak istiyorum."

"Bu benim zevkime de uyar. Kazanmak kolay değil, ama biri insanlardan, biri de benim ırkımdan oluşan iki orduyla bu işi becerebiliriz. Şimdi halkımı azad et ki, işe başlayalım."

"Yalnızca senin sözüne güvenmem gerekeceğini biliyorum," dedi Siddhartha. "Evet, öyleyse, haydi başlayalım!" Albız Kuyusu'nun zemininden aşağılara doğru açılan ilk tünelin ağzına doğru yürüdü.

O gün onlardan, mağaraları renkleri, hareketleri ve ışıklarıyla dolduran altmış beş tanesini serbest bıraktı. Hava sevinç çığlıklarıyla ve sürekli biçim değiştirip özgürlüklerinin tadını çıkararak kuyunun içinde sağa sola uçuşurken çıkardıkları seslerle inliyordu.

Sonra içlerinden biri İliç uyarmadan uçan bir yılan şekline büründü ve pençelerini gererek üzerine doğru geldi.

Bir an için tüm dikkatini bu yaratığa yöneltti.

Yaratık kısa, çatlak bir çığlık atıp paramparça oldu ve mavi-beyaz kıvılcımlar halinde yere döküldü.

Sonra bunlar da söndü ve yaratık tamamen yok oldu.

Mağaralarda sessizlik hâkimdi ve ışıklar duvarlar boyunca dolanıp titreşiyordu.

Siddhartha dikkatini ışıkların en büyüğüne, Taraka'ya yöneltti.

"O, gücümü denemek için mi saldırmıştı bana?" diye sordu. "Sana söylediğim biçimde gerçekten öldürüp öldüremeyeceğimi anlamak için mi?"

Taraka yaklaştı, tam karşısında havada asılı vaziyette durdu. "Saldırısını benim onayımla yapmadı," diye belimi. "Esaretin onu yarı yarıya çıldırtmış olduğunu sanıyorum."

Siddhartha omuz silkti. "Bir süre dilediğinizce tadını çıkarın özgürlüğünüzün," dedi. "Biraz dinleneceğim." Mağaradan ayrıldı.

Kuyunun zeminine geri döndü, şiltesinin üzerine uzandı ve uyudu.

Bir düş gördü.

Koşuyordu.

Gölgesi önüne düşmüştü ve o koştukça gölge büyüyordu.

Gölge artık onun değil, sanki tuhaf bir yaratığın hatlarını taşımaya başlamıştı. Aniden, gölgesinin, peşinden gelen yaratığınki tarafından yutulduğunu anladı: Yakalanmış, bastırılmış ve alt edilmişti.

Derken korkunç bir panikle dolu bir an yaşadı, orada, kaçmakta olduğu o kör düzlükte. Birdenbire, bu yeni gölgenin de kendisine ait olduğunu fark etti.

Onu izleyen felaket artık peşinde değildi.

Kendi kendinin felaketi olduğunu anlamıştı.

Sonunda kendini yakalayabilmiş olduğunu kavrayarak haykırmak istedi, ama sadece kahkahalarla güldü.

Yine uyandığında yürüyordu.

Albız Kuyusunun çarpık duvar yolundan yukarı yürüyordu.

Yürüdükçe, tutsak alevlerin yanından geçiyordu.

O geçerken her biri ayrı ayrı bağırdılar:

"Kurtarın bizi, efendilerimiz!"

Ve ağır ağır, zihni olan o buzun kenarları erimeye başladı.

Efendilerimiz...

Çoğul. Tekil değil.

Efendilerimiz, demişlerdi.

O zaman yalnız yürümekte olmadığını anladı.

Ne çevresinde, ne de aşağısında dans eden, titreşen şekiller vardı.

Tutsak edilmiş olanlar hâlâ tutsaktı. Azad ettikleri ise gitmişti.

Şimdi, Albız Kuyusu'nun yüksek duvarını tırmanırken, yolunu hiçbir meşale aydınlatmıyordu. Ama o hâlâ görebiliyordu.

Gözlerinin böyle bir marifete sahip olmadığının bilincindeydi.

Ve ona çoğul hitap edilmişti.

Ve vücudu hareket etmekteydi, ama onun istenciyle değil.

Durmak, olduğu yerde kıpırdamadan kalmak için çabaladı.

Keçiyolundan yukarı ilerlemeye devam etti ve o zaman dudaklarından şu sözcükler döküldü:

"Görüyorum ki, uyanmışsın. Günaydın."

Zihninde oluşan som işaretini yine dudakları yanıtladı:

"Evet, esir olmak nasıl bir şeymiş, İblis Tutan?... Hem de kendi bedeninin içinde?"

Siddhartha zihninde bir başka düşünce daha oluşturdu:

"Senin ırkından hiçbirinin beni istencim dışında denetime alamayacağını sanıyordum... uykumda dahi."

"Sana samimi bir yanıt vereyim mi?" diye sordu diğeri. "Ben de sanmazdım. Ama ırkımın birçoğunun ortak gücü bende toplanmıştı. Denemeye değerdi."

"Ya diğerleri? Onlar neredeler?"

"Gittiler. Onları çağırıncaya dek yeryüzünde dolaşacaklar."

"Ya şu tutsaklıkları sürenler? Eğer bekleseydin onların hepsini kurtaracaktım."

"Diğerleri benim umurumda mı? Ben özgürüm şimdi ve yine bir vücudum var! Gerisi ne fark eder?"

"Bu durumda, yardım için verdiğin sözün artık hiçbir anlamı kalmadığını varsayabilirim."

"Yanılıyorsun," dedi iblis. "Diyelim ki, bir aya kalmadan bu konuya yine döneceğiz. Bu fikir bana da cazip geliyor. Tanrılarla yapılacak bir savaşın çok muhteşem bir şey olacağını hissediyorum. Ama önce bir süre etin zevklerini tatmak istiyorum. Başıma yüzyıllardır sardığın sıkıntı ve esaretten sonra küçücük bir eğlenceyi niçin esir-giyorsun?"

"Ama bedenimi kullanmana gönüllü olmadığımı itiraf etmeliyim."

"Her neyse, buna bir süre katlanman gerekecek. Sen de benimle aynı zevkleri paylaşacak konumda olduğuna göre niçin tadını çıkarmaya bakmıyorsun?"

"Sanırım tanrılarla savaşa girmek istediğini belirtmiştin."

"Gerçekten de öyleydi. Keşke eski günlerde bunu ben de düşünebilmiş olsaydım. Belki de o zaman asla esir düşmemiş olurduk. Belki o zaman bu dünyanın üzerinde ne insanlar ne de tanrılar olurdu. Ama hiçbir zaman toplu bir eylemde bulunamadık. Ruhumuzun özgürlüğü doğal olarak kişisel bağımsızlığımızı doğuruyor. İnsanoğluyla olan genel çatışmamızda hepimiz kendi savaşımızı verdik. Ben bir önderim, bıı doğru... diğerlerinden daha yaşlı, daha güçlü ve bilge olmam sayesinde. Bana fikir danışmak için gelirler, onlara emir verdiğimde yerine getirirler. Ama onların tümüne birden savaşmayı hiç emretmedim. Ancak, ileride edeceğim. Bu, tekdüze yaşantımızı renklendiren bir yenilik olacaktır."

"Sana fazla beklememeni tavsiye ederim, çünkü 'ileride' diye bir şey olmayacak, Taraka."

"Niçin olmasın?"

"Albız Kuyusu'na geldiğimde tanrıların gazabı ense kökümde arı kovanı gibi uğulduyordu. Şu anda altmışaltı adet iblis yeryüzüne salınmış durumda. Çok yakında varlığınız fark edilecek. Tanrılar bu işi kimin kotardığını anlayacak ve bize karşı önlemler almaya başlayacaklar. Sürpriz kozumuzu yitireceğiz."

"Eski günlerde de dövüştük tanrılarla... "

"Ve artık eski günlerde değiliz, Taraka. Tanrılar şimdi daha, çok daha güçlü. Sen çok uzun bir süre tutsak kaldın ve onlar çağlar boyunca giderek daha çok güçlendiler. Eğer tarihteki ilk Rakasha ordusuna komuta etsen ve sizi savaş meydanlarında destekleyecek bir de insan ordusu oluştursam bile... evet, o zaman bile, savaşın sonucu kesin sayılamaz. Şimdi boşa vakit geçirmek her şeyi heba etmek oluyor."

"Keşke benimle bu şekilde konuşmasan, Siddhartha, çünkü çok huzursuz oluyorum."

"Olmanı istiyorum. Tüm gücüne rağmen, Kırmızılı Olan'la karşılaşırsan eğer, yaşamını bakışlarıyla içecektir. O buraya, Ratnagaris'e gelecek, çünkü beni izliyor. İblislerin serbest kalmaları onu buraya yöneltecek bir işaret levhası gibidir. Yanında başkalarını da getirebilir. Onları denginizin çok üzerinde bulabilirsiniz."

İblis yanıt vermedi. Kuyunun başına eriştiler ve Taraka, şimdi açık olan kapıya olan iki yüz adımlık mesafeyi geçti. Sahanlığa çıkıp aşağı baktı.

"Rakasha'nın kudretinden şüphe ediyorsun ha, İblis Tutan?" diye sordu. "Öyleyse tanık ol!"

Sahanlıktan dışarı birkaç adım attı.

Aşağı düşmediler.

Aşağı attığı yapraklar gibi -ne kadar süre önceydi?- hava akımlarına kapılıp salınmaya başladılar.

Yarı yolda, Channa adlı dağın üzerindeki keçiyoluna kondular.

"Senin sadece sinir sistemini denetlemekle kalmıyorum," dedi Taraka, "tüm bedenine sızdım ve her yanını varlığımın enerjisiyle sarmaladım. Öyleyse, gözleriyle yaşam içen şu kırmızılıyı gönder bana! Onunla tanışmak istiyorum!"

"Her ne kadar havada yürüyebiliyor olsan da, böyle konuşmakla acele ediyorsun," dedi Siddhartha. “Prens Videgha'nın buradan çok uzak olmayan bir yerde, Palamaidsu'da, divan açtığını biliyorum," dedi Taraka. "Çünkü Gökyüzü'nden dönerken oraya da uğradım. Gördüğüm kadarıyla prens kumardan hoşlanıyor. Dolayısıyla, haydi yola revan olalım!"

"Ya Ölüm Tanrısı da oyunumuza katılmaya gelirse?"

"Bırak katılsın!" diye bağırdı iblis. "Artık beni eğlendirmiyorsun, İblis Tutan. İyi geceler. Uyumana bak."

Küçük bir karanlık ve büyük bir sessizlik oldu sonra, biri büyüyen, diğeri küçülen.

Bunu izleyen günler parlak kırıntılardı sanki.

Bir sohbetten ya da bir şarkıdan parçalar gelirdi ona, rengârenk sahnelerden, salonlardan, bahçelerden. Bir keresinde insanların tahta çarmıhlara gerildiği bir zindana bakmıştı gözleri ve kendi sesinin kahkahalarını duymuştu.

Bu kırıntıların arasında düşler ve yarı-düşler görüyordu. Düşleri ateşle aydınlanıyor, sel gibi kan ve gözyaşı akıtıyordu. Karartılmış, uçsuz bucaksız bir katedralde barbut attı ve zarları güneşle gezegenlerdi. Göktaşları başının üzerinde alevler saçarak patladı ve kuyrukluyıldızlar siyah camdan bir kubbenin üzerinde yanan izler bıraktı. Korkuyla karışık bir coşku çığlığı işitti ve bu sesin büyük kısmının başkasına, ama bir kısmının da kendine ait olduğunu bildi. Korku... ona ait olan kısım buydu işte.

Taraka çok fazla şarap içtiğinde ya da haremdeki geniş ve alçak yatağına soluk soluğa serilmek zorunda kaldığında, çaldığı beden üzerindeki mengenesi bir parça gevşiyordu. Ama Siddhartha zihnine indirilen darbe nedeniyle hâlâ çok zayıftı ve bedeni ya yorgun ya da sarhoş oluyordu ve iblis efendisinin egemenliğine meydan okumanın vaktinin henüz gelmediğini kavrıyordu.

Bir vakitler onun olan gözlerle bir iblisin her yönü görebildiği gibi, yanından geçtiklerinin etini ve kemiğini sıyırıp tutkularının renklerini ve gölgelerini, varlıklarının hırs, şehvet ve kıskançlık içinde titreşen, içten içe nefretle tutuşan, korku ve ızdırapla sönükleşen ateşini görebiliyordu. Onun cehennemi sade bir bilginin soğuk mavi parıltısıyla, ölmekte olan bir rahibin beyaz ışığıyla,

bakışlarını kaçıran soylu bir hanımın pembe halesiyle, oyun oynayan çocukların yalın, dans eden renkleriyle, bir dereceye kadar hafifletilmiş, çok renkli bir yerdi.

Kumarda kazandığı Palamaidsu sarayının yüksek salonlarını ve geniş koridorlarını adımladı. Prens Videgha kendi zindanında zincire vurulmuştu. Ülkenin her yanındaki uyrukları, tahtta artık bir iblisin oturmakta olduğunun ayrımında değildiler. Her şey her zaman olduğu gibiydi. Siddhartha kasabanın sokaklarından bir filin sırtında geçtiğini gördü. Kadınlara, evlerinin kapılarında beklemeleri buyurulmuştu. Bunların içinden canının çektiğini seçti ve haremine götürmelerini istedi. Siddhartha, bu seçime yardım etmekte, şu ya da bu bakirenin, hizmetçinin ya da hanımın meziyetlerini Taraka'yla tartışmakta olduğunu şaşkınlık içinde fark etti. İblis şefinin tutkuları ona da bulaşmıştı ve artık onundular. Bu idrakle birlikte biraz daha kendine geldi; artık içki dolu boynuzu dudaklarına götüren, ya da zindanda kırbacı şaklatan el sadece iblisin eli değildi. Gittikçe daha uzun süreler boyunca bilinçli hale gelmeye başlamıştı ve yüreğinde, tüm insanlarda olduğu gibi, kendi ırkının çağrısına yanıt verecek bir iblisin gizlendiğini dehşet içinde kavrıyordu.

Sonra bir gün, bedenini yöneten ve zihnini çarpıtan güce karşı savaş açtı. Büyük oranda kendine gelmişti ve yaptığı her işte Taraka'yla hem sessiz bir izleyici hem de aktif bir katılımcı olarak bir arada bulunuyordu.

Bahçeye bakan balkonda durmuş günün akışını seyretmekteydiler. Taraka, tek bir hareketle, tüm çiçekleri siyaha dönüştürmüştü. Ağaçlarda ve havuzlarda kertenkeleye benzeyen yaratıklar yaşamaya, gölgeliklerde vıraklayarak kaçışmaya başlamıştı. Havayı dolduran yoğun tütsü ve parfüm kokusu iç bayıltıcıydı. Kara dumanlar toprakta yılan gibi halkalanıyordu.

Üç kez kastedilmişti yaşamına. Buna son kalkışan, saray muhafızlarının yüzbaşısıydı. Ama kılıcı yüzbaşının elinde bir kertenkeleye dönüşmüş ve yüzüne saldırarak gözlerini oymuş ve damarlarını, bedeninin kararıp şişmesine, bir yudum su için yalvararak ölmesine yol açan bir zehirle doldurmuştu.

Siddhartha iblisin huylarını zihninde iyice ölçüp biçti ve o zaman darbesini indirdi.

Gücünü, Albız Kuyusu'nda son kullandığı günden beri, yavaş yavaş yine toparlamıştı. Bu güç, Yama'nın bir vakitler ona söylediği gibi, bedeninden ve beyninden garip bir biçimde bağımsız halde, varlığıyla işgal etmekte olduğu uzay parçasının merkezinde, küçük bir çark gibi ağır ağır dönüyordu.

Çark bir kez daha hızlandı ve Sam gücünü diğerinin gücüne çarptı.

Taraka'nın dudaklarından bir çığlık kaçtı ve saf enerjiden oluşan karşı darbesi Siddhartha'ya bir mızrak gibi geldi.

Bu darbeyi kısmen savuşturdu, kısmen soğurdu. Yine de, darbenin özü benliğine çarptığında içi acı ve telaşla doldu.

Acısını tartmak için duraksamadı, aksine bir avcının karanlık bir hayvan inine vurması gibi yine saldırdı.

Bir kez daha duydu dudaklarından yükselen çığlığı.

Sonra iblis onun kudretine karşı kara duvarlar örmeye başlamıştı.

Ama saldırısı karşısında bu duvarlar teker teker yıkıldı.

Bir yandan dövüşürken, bir yandan da konuştular:

"Ey sayısız vücudun adamı," dedi Taraka, "şu vücut içinde geçireceğim üç beş günü niçin bana çok görüyorsun? Bu içine doğduğun beden değil ve sen de onu sadece bir süre için ödünç aldın. Bir gün benim hiç dokunmadığım bir başka bedenin olacak. Öyleyse benim varlığımı neden bir kirlenme, bir hastalık olarak varsayıyorsun? Bu senin yüreğinde de bana benzer birşeyler kıpırdanmaya başladığından mıdır? Bu, senin de Rakasha'nın yöntemlerinden zevk aldığın, başkalarında uyandırdığın acıyı lezzetle tattığın, istenci dilediğince uygulatabildiğinden midir? Bu böyle midir? Sen de bütün bunları bildiğin ve arzuladığın, ama aynı zamanda da insanoğlunun en büyük laneti olan vicdana sahip oluşundan mıdır? Eğer öyleyse, İblis Tutan, zayıflığınla alay ediyorum. Ve sana üstün geleceğim!"

"Ben neysem o olduğumdandır, iblis," dedi Siddhartha, tüm enerjisiyle bir kez daha yüklenirken. "Midesinin ve erkekliğinin de ötesindeki şeyleri sık sık arzulayan bir kişi olduğumdandır. Ben ne Budistlerin sandığı gibi bir azizim, ne de bir efsane kahramanı. Ben korkuyu iyi tanıyan ve nadiren vicdan azabı çeken bir insanım. Ama, asıl olarak, bir amaçla yola çıktım ve şimdi sen yolumun üzerinde duruyorsun. Böylece benim lanetimi devralıyorsun... Ben artık kazansam da kaybetsem de, Taraka, senin yazgın çoktan değişti. Buddha'nın laneti budur işte... Bir zamanlar olduğun gibi olamayacaksın bir daha!"

Ve güneş gökyüzünü terk edip altın köprü gecenin tasını ikiye bölünceye dek, bütün gün boyunca giysileri terden sırılsıklam olmuş halde, balkonda bir heykel gibi kıpırdamadan durdular. Bahçe duvarının üzerinden bir ay yükseldi. Sonra, ona bir ay daha katıldı.

"Buddha'nın laneti nedir?" diye sordu Taraka, tekrar tekrar. Ama Siddhartha yanıt vermedi.

Son duvarı da yıkmıştı ve şimdi yanan ok izleri gibi enerji ışınlarıyla kılıç oynuyorlardı.

Uzaklardaki bir tapınaktan tekdüze davul sesleri geliyordu ve ara sıra bahçede bir yaratık vıraklıyor, bir kuş çığlık atıyor, ya da üzerlerine bir böcek bulutu çöküp onlarla beslendikten sonra uçup gidiyordu.

Sonra, gece rüzgârının kanatlarında, düşen yıldızlar gibi geldi onlar... Albız Kuyusu'ndan azad edilen ve yeryüzüne salınan diğer iblisler!

Taraka'nın çağrısına uyarak ve güçlerini onun gücüne katarak geldiler.

Benliği bir kasırgaya, dev bir okyanus dalgasına, şimşekli bir geceye dönüştü.

Siddhartha muazzam bir çığla sürüklendiğini, ezildiğini, boğulduğunu ve gömüldüğünü hissetti.

Duyduğu son şey boğazından yükselen kahkahaydı.

Kendine gelinceye dek ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Uyanışı bu kez çok yavaş olmuştu ve bilincine kavuştuğunda kendini iblislerin hizmetçi olarak yürüdükleri bir yerde buldu.

Zihinsel bitkinliğinin son uyuşturucu bağları da çözüldüğünde çepeçevre tuhaflıklarla sarılmıştı.

Tam bir curcuna sürüp gidiyordu. İblislerin cesetleri ayaklandırdığı ve kurbanlarını kovalatıp onlara saldırttığı zindanlarda partiler düzenleniyordu. Karanlık mucizeler gerçekleştirilmişti: Taht odasının mermer döşemesinden yükselen yamru yumru ağaçlardan oluşan koni gibi... içinde insanların hiç uyanmadan ve kâbustan kâbusa geçerek uyudukları bir koni. Ama çevresinde daha farklı bir tuhaflık vardı bugün.

Taraka artık memnun değildi. Siddhartha'nın benliğini kendi varlığının içinde bir kez daha hissetmeye başladığında, "Buddha'nın laneti nedir?" diye sordu yine.

Siddhartha hemen yanıt vermedi.

İblis konuşmaya devam etti: "Yakın bir günde sana bedenini geri vereceğimi sanıyorum. Bu eğlenceden, bu saraydan usandım artık. Yorgun düştüm ve galiba Gökyüzü'yle savaşa tutuşacağımız gün de yaklaşıyor. Buna ne dersin, İblis Tutan? Sana sözüme sadık kalacağım, demiştim."

Siddhartha ona yanıt vermedi.

"Hoşnutluğum gün geçtikçe azalıyor. Bunun nedenini biliyor musun, Siddhartha? Tuhaf duyguların niçin üzerime geldiğini, en güçlü anlarımı zayıflattığını, neşeyle dolmam, coşmam gereken yerde beni zayıflatıp yıldırdığını, bana söyleyebilir misin? Bu mudur Buddha'nın laneti?"

"Evet," dedi Buddha.

"Kaldır o zaman lanetini, İblis Tutan ki derhal yola çıkayım. Bu etten pelerini sana geri vereceğim. Yükseklerin soğuk, temiz rüzgârlarını özledim! Salar mısın şimdi beni?"

"Artık çok geç, ey Rakasha şefi. Bunu üzerine kendin çektin."

"Neyi? Beni bu kez nasıl bağladın?"

"Balkonda çekiştiğimiz sırada benimle nasıl alay ettiğini anımsıyor musun? Benim de senin gibi acı vermekten zevk aldığımı öne sürmüştün. Haklıydın, çünkü her insan yüreğinde hem karanlık hem de aydınlık olanı taşır. İnsanoğlu birçok parçanın bileşkesidir; senin bir zamanlar olduğun gibi saf, berrak bir ateş değildir. Zekâsı sık sık duygularıyla çatışır, istenci ihtiraslarıyla... Ülküleri çevresine

ters düşer ve eğer onların peşisıra giderse, eskiyi nasıl yitirmekte olduğunu yüreği sızlayarak görür. Ama onların peşi sıra gitmezse bu kez de yeni ve soylu bir düşü yüz üstü bırakmanın acısını duyar. Ne yaparsa yapsın, bir kazanç ve bir kayıp, bir kavuşma ve bir ayrılık hissedecektir. Gidenlerin ardından yas tutar ve yeni olandan korkar. Mantığı geleneğine ters düşer. Duyguları, diğer insanların ona zorladığı kısıtlamalara karşı çıkar. Bunların sürtüşmeleri sonucunda ise, senin insanoğlunun laneti dediğin ve hor gördüğün şey doğar: Vicdan!

"Şunu bil ki, aynı bedende bir arada var olduğumuzda ve senin usullerini bir dereceye kadar ve her zaman isteksizce de olmayarak paylaştığımda, izlediğimiz tek yönlü bir yol değildi. Sen benim istencimi kendi keyfine göre saptırırken, senin istencin de, yaptığın kimi şeylere karşı duyduğum tiksintiye koşut olarak sapmıştı. Sen vicdan adı verilen şeyi öğrendin ve sonsuza dek onun gölgesi yediğin ete ve içtiğin içkiye vuracak. Hoşnutluğun işte bu nedenden bozuldu. İşte bu nedenden şimdi kaçmak geliyor içinden.

Ama bunun sana bir faydası olmayacak. Nereye kaçarsan kaç, o da seni izleyecek. Soğuk, berrak rüzgârların diyarına seninle birlikte yükselecek. Nereye gidersen git, ensende olacak. Budur işte Buddha'nın laneti!"

Taraka elleriyle yüzünü kapadı.

"Ağlamak buymuş demek," dedi bir süre geçtiğinde.

Siddhartha yanıt vermedi.

"Lanet olsun sana, Siddhartha," dedi iblis. "Beni yine bağladın, Albız Kuyusu'ndan bile çok daha korkunç bir zindana!"

"Sen kendini bağladın. Anlaşmamızı bozan sendin. Ben sadık kalmıştım."

"İblislerle anlaşmayı bozduğunda insanoğlu acı çeker," dedi Taraka. "Ama bugüne dek hiçbir Rakasha böylesine acı duymamıştı."

Siddhartha yanıt vermedi.

Ertesi sabah kahvaltıya oturduğunda oda kapısının gürültüyle vurulduğunu işitti.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı ve bu sırada menteşeleri duvardaki yuvalarından fırlayan, payandası kibrit gibi kırılan kapı, içeri doğru ardına dek açıldı.

Bir goril gövdesinin omuzlarına yerleştirilmiş boynuzlu kaplan kafasıyla, ayak yerine koca koca toynakları ve el yerine pençeleriyle bir Rakasha, ağzından dumanlar püskürterek odaya daldı; bir an şeffaflaştı, sonra görünür hale geldi, yine şeffaflaştı, yine göründü. Kan olmayan bir sıvı damlıyordu pençelerinden ve göğsünde geniş bir yanık vardı. Hava ütülmüş kıl ve kavrulmuş et kokusuyla dolmuştu.

"Efendim!" diye haykırdı. "Bir yabancı geldi, huzurunuza çıkmak istiyor!"

"Ve sen de onu müsait olmadığıma ikna edemedin!"

"Efendim, bir gnıp muhafız-insan yabancının üzerine yürüdü ve o sadece eliyle bir hareket yaptı... Elini onlara doğru salladı ve öyle parlak bir şimşek çaktı ki, Rakasha'nın dahi gözleri kamaştı. Bu sadece bir an sürdü... ve hepsi sanki hiç yaşamamışçasına yok oldular... Ayrıca bulundukları yerin tam arkasındaki duvarda koca bir delik açılmıştı... Hiç moloz yoktu... Sadece düzgün, temiz bir delik!"

"Ve sonra sen yabancının üzerine yürüdün."

"Birçok Rakasha birlikte atıldık... ama hani bizi kovmakta kullandıkları şu maddeden sürmüştü üzerine. Yine basit bir hareket yaptı ve içimizden üçü, fırlattığı o ışına karışıp ortadan kayboldu... Ben darbeyi tam cepheden almadım, vücudumu sıyırdı sadece. Dolayısıyla, mesajını iletmem için beni gönderdi... Kendimi daha fazla bir arada tutamayacağım! "Bu sözlerle birlikte gözden kayboldu ve az önce yattığı yerde sadece ateşten bir küre asılı kaldı. Sözleri, şimdi konuşulmaktan çok, doğaldan zihine geliyordu.

"Hiç gecikmeden ona gitmenizi istiyor. Aksi takdirde, sarayı yerle bir edeceğini söylüyor."

"Yaktığı üç iblis yine kendi öz biçimlerini mi aldılar?"

"Hayır," diye karşılık verdi Rakasha. "Onlar yok artık..."

Sözcüklerini dudaklarından zorla çıkartarak, "Yabancıyı tarif et!" diye emir verdi Siddhartha.

"Çok uzun boyluydu," dedi iblis "ve siyah külot pantolonla çizmeleri vardı. Belden yukarısına garip bir giysi giyinmişti. Dikişsiz, beyaz bir eldiven gibi, sağ elinde başlayıp kolundan yukarıya ve omuzlarına uzanıyor, boynuna dolandıktan sonra tüm başını sıkıca sarıyordu. Yüzünün sadece alt kısmı görülebiliyordu, çünkü gözlerinin üzerinde yarım karış eninde büyük, kara mercekler vardı. Kemerine, giysisiyle aynı maddeden yapılmış kısa bir kın asmıştı... ama kının içinde bir hançer değil, kısa bir asa duruyordu. Bu garip giysinin altında, kumaşın omuzlarını çapraz geçip sırtına geldiği yerde, küçük bir sırt çantası taşıyormuşçasına, bir hörgücü vardı."

"Tanrı Agni!" dedi Siddhartha. "Ateş tanrısını tarif ettin!"

"Evet, o olmalı," dedi Rakasha. "Çünkü gerçek benliğinin renklerini görmek için teninin ötesine baktığımda, orada güneşin

yüreğine benzeyen bir yangın gördüm. Eğer bir Ateş Tanrısı varsa, bu gerçekten de o olmalı!"

"İşte şimdi kaçmak zorundayız," dedi Siddhartha, "çünkü ateş her şeyi kavurmak üzere. Onunla savaşanlayız, iyisi mi çabucak gidelim!"

"Ben tanrılardan korkmam," dedi Taraka "ve bunun kudretini bir tartmak istiyorum."

"Ateş Tanrısıyla baş edemezsin," dedi Siddhartha. "Asası yenilemez. Ona Ölüm Tanrısı tarafından verilmişti."

"Demek ki asasını elinden zorla alacağım ve kendine karşı kullanacağım!"

"Gözleri kör olmadan ve ellerinden birini yitirmeden onu kimse kullanamaz! Bu nedendendir ki, o garip giysiyi giyiyor. Burada daha fazla vakit yitirmeyelim!"

"Kendim görmeliyim," dedi Taraka. "Mutlaka!"

"Taze edindiğin vicdanın seni intiharla cilveleşmeye sürüklemesin."

"Vicdan mı?" dedi Taraka. "Bana öğrettiğin şu cılız, zihin tırmalayıcı saçmalıktan mı bahsediyorsun? Hayır, vicdan değil bu, İblis Tutan. Şöyle ki, benim bir zamanlar senin dışında her şeye hâkim olduğum yerlerde yeni güçler türemiş! Eski günlerde tanrılar bu kadar kuvvetli değillerdi ve güçleri gerçekten artmışsa eğer, o zaman bu gücün denenmesi gerekir... benim tarafımdan! Başkaldıran her güçle mücadele etmek benim doğam ve kudretimdir ve ya muzaffer olmak ya da o güç tarafından tutulmak da yazgımdır. Tanrı Agni'nin kudretini denemeli ve ona üstün gelmeliyim!"

"Ama bu vücudun içinde iki kişiyiz!"

"Doğru... Eğer bu vücut yok edilirse, söz veriyorum, seni de yanımda götüreceğim. Senin ateşini de kendi ırkımınki gibi güçlendirdim çoktan. Eğer bu vücut ölürse, Rakasha olarak yaşamaya devam edeceksin. Bir zamanlar benim halkımın da takındıkları bedenleri vardı ve ateşin nasıl güçlendirilerek bedenden bağımsız yakıldığı hünerini hâlâ anımsıyorum. Bu, senin için de yapıldı, korkma."

"Çok sağ ol."

"Haydi, şimdi şu ateşle yüzleşelim ve sırılsıklam edelim onu!"

Kraliyet dairesinden ayrıldılar ve merdivenden aşağı indiler. Çok daha aşağıda, kendi zindanında tutsak olan Prens Videglıa, uykusunda inliyordu.

Tahtın arkasındaki ağır perdelerin maskelediği kapıdan geçtiler. Perdeleri bir kenara çektiklerinde, karanlık koruda uyuyanların ve orta yerde beyaz kolunu çıplak kolunun üzerine kavuşturmuş, eldiveninin parmakları arasında tuttuğu gümüş renkli asasıyla dimdik duran adamın dışında, büyük salonun boş olduğunu gördüler.

"Görüyor musun şunu nasıl da dikiliyor! Kudretinden gayet emin ve de haklı olarak. Lokapalalar'ın Agni'sidir o. En ufak ufku bile hemen parmaklarının ucundaymışçasına görür. Ve o kadar uzağa da erişebilir. Bir gece ayları asasıyla kavurduğu söylenir. Eğer eldivenindeki belirli bir noktayı asasının kabzasına dokundurursa, Evrensel Ateş gözleri kör edici bir parıltıyla fışkıracak, yoluna çıkan maddeleri yok edip enerjileri dağıtacaktır. Geri çekilmek için hâlâ çok geç kalmış sayılmayız... "

"Agni!" diye bağırdığını duydu dudaklarının. "Bu ülkenin hükümdarının huzuruna çıkmak istemişsin!"

Kara mercekler ona doğru döndü. Agni'nin dudakları, daha sonra sözcüklere dönüşen bir sırıtışı ortaya koyacak kadar çekildi.

Genizden gelen keskin bir sesle, "Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi. "Demek bütün o kutsallık biraz fazla geldi ve kirişi kırmak zorunda kaldın, ha? Sana Siddhartha mı demeliyim, Tathagatha mı, yoksa Mahasamatman mı?.. ya da sadece Sam mı?"

"Seni aptal," diye karşılık verdi Sam'ın dudakları. "Senin İblis Tutan diye bildiğin, ya da o saydığın isimlerin herhangi biri veya hepsiyle tanınan kişinin şimdi kendisi tutulmuş durumdadır. Rakasha'nın Taraka'sına, Albız Kuyusu'nun Efendisi'ne hitap etmek ayrıcalığına erişiyorsun!"

Bir klik sesi duyuldu ve kara mercekler kızıla dönüştü.

"Evet, söylediklerinin doğruluğunu okuyabiliyorum," diye yanıt verdi Agni. "Bir iblis tasallutu vakasıyla karşı karşıyayım. İlginç. Aynı zamanda da epey sıkışık olmalı, kuşkusuz." Omuz silkti ve ekledi: "Ama ikiyi de bir kadar rahat mahvedebilirim."

Taraka, iki kolunu birden kaldırarak, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Bunun üzerine bir gümbürtü duyuldu ve karaağaçlar bir anda salonun zeminine yayılarak orada duran adamı çevrelediler, kıvranan dallarıyla vücudunu sardılar. Gümbürtü devam etti ve zemin ayaklarının altında birkaç santim oynadı. Yukarıdan bir gıcırtı ve çatlayan taşların çıkardığı sesler geliyordu. Aşağıya toz ve sıva parçalan dökülmeye başlamıştı.

Ardından göz kamaştırıcı bir ışık çakması oldu ve ağaçlar, yerlerinde bodur kütükler ve salonun zemininde kara lekeler

bırakarak ortadan kayboldular.

Tavan bir inilti ve muazzam bir çatırtıyla birlikte çöktü.

Tahtın arkasında yer alan kapıdan geri çekilirlerken, hâlâ salonun orta yerinde durmakta olan insan şeklinin asasını başının tam üzerine kaldırdığını ve küçük bir daire çizdiğini gördüler.

Asanın ucundan yukarı doğru, dokunduğu her şeyi eriten parlak bir ışık sütunu yükseldi. Büyük kaya parçalan, hiçbiri onun yakınına dahi düşmeden aşağı yağarken, Agni'nin dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı.

Gümbürtü sürüyordu ve zemin çatlayıp duvarlar sallanmaya başlamıştı.

Kapıyı çarparak çıktılar ve bir saniye önce koridorun diğer ucunda olan pencere yanından yıldırım hızıyla geçerken Sam başının döndüğünü hissetti.

Gökyüzünde yükseklere ve uzaklara doğru yol aldılar ve Şam'ın vücudu, sanki içinden elektrik akımı geçirilmekte olan sıvı bir varlıkmışçasına köpüren, gıdıklayan bir hisle doldu.

Aynı anda her yönde görebilen iblisin bakışıyla ardına baktığında, Palamaidsu kasabasının daha şimdiden çerçevelenip resim niyetine duvara aşılabilecek kadar uzaklaşmış olduğunu gördü. Kasabanın merkezinde yer alan yüksek tepede Videgha sarayı yıkılıyordu ve ters dönmüş yıldırımlar gibi göz kamaştırıcı ışınlar yıkıntılardan gökyüzüne doğru saçılıyordu.

"Budur senin yanıtın, Taraka," dedi. "Geri dönüp Agni'nin kudretiyle bir kez daha boy ölçüşmek ister miydin?"

"Öğrenmek zorundaydım," dedi iblis.

"Şimdi, daha ileri gitmeden seni uyarayım. Onun en uzak ufka kadar görebileceğini söylediğimde şaka yapmıyordum. Eğer kısa sürede kendini kurtarır ve bu yöne bakarsa, bizi saptayacaktır. Senin ışıktan daha hızlı hareket edebildiğini sanmıyorum, dolayısıyla biraz alçalıp araziyi kendine siper alsan iyi edersin."

"Bizi görünmez kıldım, Sam."

"Agni'nin gözleri kızıl ve mor renk aralıklarında diğer insanlardan daha derine işleyebilir."

O zaman alçaktılar, hem de hızla. Sam, Palamaidsu'da Videgha sarayından geriye kalan yegâne delilin boz bir tepenin üzerindeki toz bulutu olduğunu gördü.

Ratnagaris sıradağları sonunda altlarında belirinceye dek bir kasırga gibi hareket ederek, kuzeye doğru hızla uçtular. Channa denilen dağa ulaştıklarında zirvesinin yanından süzüldüler ve Albız Kuyusu'na açılan kapının önündeki sahanlığa kondular.

İçeri girip kapıyı kapattılar.

"Peşimizden geleceklerdir," dedi Sam, "Albız Kuyusu bile buna dayanamayacak."

"Güçlerinden ne kadar emin olmalılar ki," dedi Taraka, "bize karşı sadece bir kişi gönderiyorlar!”

"Bunun haksız bir özgüven olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Taraka. "Ama ya şu bahsettiğin, gözleriyle yaşam içen kırmızılı adamdan ne haber? Agni'nin yerine Tanrı Yama'yı göndermelerini beklemez miydin?"

Kuyuya doğru yürürlerken, "Evet," dedi Sam, "onun peşimizden geleceğinden kuşkum yoktu, hâlâ da yok. Onu son görüşümde biraz

sıkıntıya sokmuştum. Beni nerede olsa izleyeceğini hissediyorum. Kim bilir, Albız Kuyusu'nun dibinde pusuya yatmış bekliyor bile olabilir!"

Kuyunun ağzına ulaştılar ve keçiyolundan aşağı yürümeye başladılar.

"Aşağıda beklemiyor," diye belirtti Taraka. "Buradan Rakasha dışında biri geçmiş olsaydı, tutuklu bekleyenler şu ana kadar çoktan benimle iletişim kurarlardı."

"Gelecektir," dedi Sam "ve Kırmızılı Olan Albız Kuyusu'na geldiğinde onu yolundan alıkoymak mümkün olmayacak."

"Ama birçoğu bunu deneyecek," dedi Taraka. "İşte birincisi."

Birinci ateş parçası, keçiyolunun kıyısındaki gediğinde, görüş alanlarına girmişti.

Yanından geçerlerken Sam onu serbest bıraktı ve o da parlak renkli bir kuş gibi havalanıp kuyudan aşağı spiraller çizerek uçtu.

Adım adım inmeye devam etiler ve duvardaki her gedikten dışarı ateş taştı. Taraka'nın yönlendirmesiyle bazı iblisler, dış yüzünde tanrıların sözlerinin yazılı olduğu dev kapıdan çıkmak üzere yükselerek, kuyunun ağzında gözden kayboldular.

Kuyunun dibine eriştiklerinde Taraka, "Mağaralarda kilitli tutulanları da serbest bırakalım," dedi.

Böylece derinlerdeki mağaralara ve geçitlere inerek oralardaki iblisleri de saldılar.

Sonra, bir süre geçtiğinde -ne kadar bir süre olduğunu bilemiyordu- tüm iblisler azad edilmişti artık.

Rakasha, büyük ateş taburları halinde, mağarada toplandılar ve haykırışları, ta ki o şarkı söylemekte olduklarım şaşkınlık içinde fark edinceye kadar, gümbürdeyen ve davul gibi vuran tek bir ses halinde kafasının içinde çın çın öttü.

"Evet," dedi Taraka, "çağlar var ki, bunu ilk kez yapıyorlar."

Sam kafatasının içindeki titreşimleri dinledi, seslere eşlik eden duygular insan ırkına daha tanıdık sözcükler haline dönüşürken, tıslamaların ve yaygaranın ardındaki anlamı yakalamaya başladı:

Albız Kuyusu'nun lanetlenmiş taburlarıyız biz,

Düşen ateş sürgünleri...

İnsanoğlunun mahvettiği ırkız,

Lanet olsun onlara! Unutulsun adları!

Bu dünya bizimdi tanrılardan önce,

İnsandan önceki günlerde...

İnsanlarla tanrılar yok olup gittiğinde,

Dünyamız yine kalacak bize!

Dağlar yıkılacak, denizler kuruyacak,

Ay kaybolacak gökyüzünden...

Bir gün gelecek Altın Köprü çökecek,

Nefes alan her şey ölecek bir gün!

Ama biz Kuyu'dakiler var olacağız,

Tanrılar tükendiğinde, insanlar tükendiğinde...

Lanetlenmişlerin taburu ölmez,

Bekleriz, bekleriz, yeniden doğmak için!

Onlar, onaylamadıkları her kuvveti bir itme, bir çekme ve uzun bir bekleyiş şeklindeki kozmik judolarıyla yine kendisine yöneltip alt edebileceklerinden emin durumda, yitirdikleri ihtişamlarını anlatan şarkılar söylemeye devam ettikçe, Sam ürperiyordu. O anda, neredeyse, şarkılarında anlattıklarının gerçek olduğuna ve bir gün, ölü bir dünyanın delik deşik yüzü üzerinde Rakasha'dan başka uçuşan hiç kimsenin kalmayacağına inanacaktı.

Sonra zihnini başka sorunlara yöneltti ve üzerine çöken yılgınlıktan sıyrıldı. Ama sonraki günlerde ve hatta yıllarca sonra bile bu şarkı, çabalarını taciz etmek ve neşesini alaya almak, onu meraka, vicdan azabına, büzüne sürüklemek ve böylece kibrini kırmak için zaman zaman belleğine dönecekti.

Bir süre geçtiğinde, daha önde giden bir Rakasha geri döndü ve kuyudan aşağı indi. Havada asılı durdu ve gördüklerini rapor etti. O konuşurken ateşi tau haçı şekline dönüşmüştü.

"Gökyüzünden yanarak gelen ve alçalarak güney zirvesinin ardına konan o arabanın şekli işte budur," dedi.

"İblis Tutan, sen bu gemiyi biliyor musun?" diye sordu Taraka.

"Daha önce betimlendiğini işitmiştim," dedi Sam. "O, Tanrı Shiva'nın gökgürültüsü arabasıdır."

Sonra iblise dönerek, "Sürücüsünü tarif et," dedi.

"Dört kişiydiler, Tanrı."

"Dört ha!"

"Evet. Birisi, senin Ateş Tanrısı, Agni, dediğin kişiydi. Yanında, madeni tolgasının üzerinde boynuzları olan vardı... Zırhı eskimiş bronz gibi görünüyordu, ama bronz değildi; birçok yılanın şeklinde örülmüştü ve onun hareketlerini hiç engellemiyora benziyordu. Bir elinde üçlü zıpkını parlıyordu ve vücudunun önünde kalkan taşımıyordu."

"Bu Shiva," dedi Sam.

"Ve bakışları karanlık, giysileri kızıl olan yürüyordu bu ikisinin yanında. Konuşmuyordu, ama sık sık bakışları sol yanında yürüyen kadına takılıyordu. Kadın sarı saçlı ve beyaz tenliydi ve zırhı, adamın zırhının kızılına uygundu. Gözleri denizi çağrıştırıyordu ve insan kanı rengindeki dudaklarıyla gülümsüyordu. Boynuna kafataslarından dizilmiş bir kolye takmıştı. Bir yay taşıyordu ve kemerinde kısa bir kılıç asılıydı. Elinde, teker şeklindeki kara bir kafatasıyla sonlanan bir asaya benzer garip bir araç vardı."

"Bu ikisi Yama ve Kali olacak," dedi Sam. "Şimdi beni iyi dinle, Taraka, Rakasha'nın en güçlüsü; üzerimize gelenin ne olduğunu anlatacağım sana. Agni'nin kudretine tanık oldun ve Kırmızılı Olan'dan da zaten bahsetmiştim. Şimdi, Ölüm'ün sol yanında yürüyen kadın da aynı zamanda bakışlarıyla yaşam içer. Onun tekerlek şeklindeki asası Yuga'nın sona erişini haber veren borazanlar gibi bağırır ve karşısına çıkanların zihnini allak bullak ve onları perişan eder. Bu kadın da en az efendisi kadar acımasız ve yenilmezdir. Ama elinde üçlü mızrak taşıyan bizzat Felaket Tanrısı'nın kendisidir. Yama'nın ölülerin kralı ve Agni'nin de ateşin efendisi oldukları doğrudur, ama Shiva'nın gücü kaosun gücüdür. Onun kudretidir atomu atomdan ayıran, yöneltildiği her şeyi un ufak eden. Albız Kuyusu'nun serbest kalan tüm kudreti dahi bu dördüyle baş edemez. Dolayısıyla, burayı bir an önce terk edelim, çünkü buraya gelmekte oldukları muhakkaktır."

"Tanrılarla dövüşünde sana yardım edeceğime dair söz vermedim mi, İblis Tutan?" diye sordu Taraka.

"Evet, ama ben sürpriz bir saldırıyı düşünerek konuşmuştum. Bunlar Suretlerini takındılar ve Vasıflarını ellerine aldılar. Dilerlerse, gökgürültüsü arabasını yere indirmelerine bile gerek kalmadan Channa dağı yok olur ve yerini burada, Ratnagaris'in ortasında, derin bir krater alır. Onlarla bir başka gün yine dövüşmek üzere kaçmalıyız."

"Buddha'nın lanetini anımsıyor musun?" diye sordu Taraka. "Bana vicdanı nasıl öğrettiğini anımsıyor musun, Siddhartha? Ben anımsıyorum ve bu zaferi sana borçlu olduğumu hissediyorum. Çektiğin acılar için sana birşeyler borçluyum ve karşılığında bu tanrıları senin ellerine teslim edeceğim."

"Hayır! Eğer benim işime yaramak niyetindeysen, bunu bir başka zamana sakla! Şimdi derhal ve uzak bir yere taşıyarak hizmet et bana!"

"Bu karşılaşma seni korkutuyor mu, Tanrı Siddhartha?"

"Evet, evet, korkutuyor! Çünkü bu çılgınlıktır! Ya senin şarkın ne oldu?... 'Bekleriz, bekleriz, yine doğmak için!' Rakasha sabrın nerede? Denizlerin kurumasını ve dağların yıkılmasını, ayların gökyüzünden silinmesini bekleyeceğiz, diyorsun... Ama savaşın yer ve zamanını belirlememi beklemiyorsun! Onları, bu tanrıları senden çok daha iyi tanıyorum, çünkü bir zamanlar onlardan biriydim. Zamansız bir atılganlıkta bulunma. Eğer bana hizmet etmek istiyorsan, beni bu karşılaşmadan kurtar!"

"Pekâlâ. Seni duydum, Siddhartha. Sözlerin beni duygulandırıyor, Sam. Ama onların güçlerini de denemek isterim. Bu yüzden Rakasha'nın bir kısmını üzerlerine göndereceğim. Ama senle ben çok uzağa, ta dünyanın köklerine dek gideceğiz. Zaferin

muştusunu orada bekleyeceğiz. Eğer, bir şekilde, Rakasha bu çatışmayı yitirirlerse, o zaman seni çok uzaklara taşıyacak ve bedenini geri vereceğim. Ama bu dövüşteki ihtiraslarının tadını çıkarmak için, onu birkaç saat daha takınmak istiyorum."

Sam başını eğdi.

"Âmin," dedi ve gıdıklayıcı, köpürücü bir İlişle birlikte ayaklarının yerden kesildiğini ve insanoğlu tarafından haritası henüz çıkartılmamış dev mağaralar boyunca uçurulduğunu hissetti.

Salonlardan kubbeli salonlara hızla geçer, tünellerden, uçurumlardan ve kuyulardan aşağı iner, labirentlerin, kireç taşı oyuklarının ve taş koridorlarının içinde yol alırlarken, Sam, anılarına geri dönmesi için zihnini dalgalanmaya bıraktı. Dünyayı yöneten dinin köklerine Gotama'nın öğretilerini aşılamaya çalıştığı, yakın zamanlardaki misyonunu düşündü. Elleriyle hem kutsallığı, hem de ölümü tutmuş olan o garip insanı, Sugatha'yı, düşündü. Onunla adları, yıllar ilerledikçe kaynaşacak, eylemleri birbirine karışacaktı. O kadar uzun yaşamıştı ki, zamanın, efsaneleri bir kazan içinde nasıl kaynattığını bil-memesi olanaksızdı. Sunduğu öğreti ne kadar sahte olursa olsun, bu gerçek mümini, her nasılsa aydınlanmaya ulaşmış, azizliğiyle insanların belleklerinde iz bırakmış ve bizzat Ölüm'ün kollarına kendi isteğiyle gitmiş olan bu kişiyi kendine cezbetmişti. Tathagatha ve Sugatha aynı efsanenin parçaları olacaklardı, bunu biliyordu ve Tathagatha müridinin yaydığı ışıkla parlayacaktı. Sadece bir Dhamma sağ kalacaktı. Sonra belleği Karma Salonu'ndaki savaşa gitti ve hâlâ sakladıkları yerde bekleyen makinelere. Ve sonra o zamana dek geçirdiği sayısız beden nakillerini, dövüştüğü savaşları, çağlar boyunca sevdiği kadınları düşündü; bir dünyanın ne anlama gelebi-leceğini, bu dünyanın ne ve niçin olduğunu merak etti. Sonra tanrılara karşı olan öfkesine teslim oldu yine. Bir avuç yoldaşıyla birlikte Rakasha ve Nagalarla, Gandharvalarla ve Deniz Halkıyla, Kataputna iblisleriyle ve Korkunç Işığın Analan'yla, Dakshinilerle ve Pretalarla, Skandalarla ve Pisakalarla savaştıkları

günleri ve galip gelerek bütün bir dünyayı kaosun pençesinden nasıl söküp aldıklarını ve insanlara ait ilk kenti nasıl inşa ettiklerini anımsadı. O kentte, bir kentin geçebileceği aşamaların tümüne tanık olmuştu; şimdi içinde yaşayanların zihinlerini bir anda nasıl silkeleyip kendilerini tanrıya dönüştürdüklerine, vücutlarını güçlendiren ve istençlerini yo-ğunlaştıran bir Suret takındıklarına, kanların tepesine büyüsel bir güçle indirdiklerine tanık olmuştu. Bu kenti ve bu tanrıları düşündü ve oradaki güzellikle doğruluğu, çirkinlikle yanlışlığı gördü. Dünyanın geri kalanıyla tezat oluşturan ihtişamını ve renklerini düşündü ve ona karşı çıkmakla ne tamamen haklı ne de tamamen haksız sayılacağını hissederek öfkeden ağladı. İşte bu nedenden dolayı bu kadar uzun bir süre hiçbir şey yapmadan beklemişti. Şimdi ne yaparsa yapsın, sonucu hem zafer hem yenilgi, hem başarı hem de başarısızlık sayılacaktı ve kentin gördüğü bu düş eylemlerinin sonucunda ister bitsin isterse devam etsin, suçluluk duygusunun yükü onun olacaktı.

Karanlıkta beklediler.

Uzun, sessiz bir süre beklediler. Zaman, bir yokuşu tırmanan yaşlı bir adam gibi geçti.

Kara bir gölcüğe bakan kayalık bir çıkıntıda durdular ve beklediler.

"Şimdiye kadar duymuş olmamız gerekmez miydi?"

"Belki. Belki de değil."

"Ne yapacağız?"

"Nasıl yani?"

"Eğer hiç gelmezlerse... Ne kadar bekleyeceğiz burada?"

"Geleceklerdir, hem de şarkı söyleyerek."

"Umarım öyle olur."

Ama ne şarkı vardı, ne hareket. Yıpratacak bir nesne bulamayan zamanın dinginliği çökmüştü çevrelerine.

"Ne zamandır bekliyoruz?"

"Bilmiyorum. Uzun zamandır."

"İçimde bir his yolunda gitmeyen birşeyler olduğunu söylüyor."

"Haklı olabilir. Birkaç kat yukarı tırmanıp araştırmak mı istersin, ya da özgürlüğünü sana şimdi vereyim mi?"

"Bari biraz daha bekleyelim."

"İyi ya."

Yine sessizlik çöktü üzerlerine. Onu adımladılar.

"Neydi bu?"

"Ne?"

"Bir ses."

"Ben hiçbir şey duymadım ve aynı kulakları kullanıyoruz."

"Vücudumuzun kulaklarıyla değil... İşte yine duydum!"

"Ben bir şey duymuyorum, Taraka."

"Devam ediyor. Tıpkı bir çığlık gibi, ama sona ermiyor."

"Uzak mı?"

"Evet, oldukça uzak. Benim usulümce dinle."

"Evet! Bu sanırım Kali'nin asası. Demek ki savaş henüz bitmedi."

"Bu kadar uzun mu? O zaman tanrılar sandığımdan da güçlü olmalılar."

"Hayır, Rakasha benim tahmin ettiğimden güçlü çıktı."

"Kazansak da kaybetsek de, Siddhartha, tanrılar şu an için meşgul haldeler. Eğer yanlarından geçebilirsek, arabalarını sahipsiz bulabiliriz. Onu ister misin?"

"Gökgürültüsü arabasını çalmak ha! Bu da bir fikir... Bir nakil aracı olduğu kadar güçlü bir silahtır da. Şansımız nedir sence?"

"Rakasha'nın onları gerektiği kadar uzun bir süre oyalayabileceğinden eminim... ve Albız Kuyusu'nu tırmanmak da yine çok vakitlerini alır. Biz keçiyolunu kullanmak zorunda değiliz. Yoruluyorum, ama bizi hâlâ havada taşıyabilirim."

"Haydi, birkaç kat yükseldim ve ne olup bittiğine bakalım."

Kara gölcüğe bakan yerlerinden havalandılar ve onlar yükseldikçe zaman çevrelerinde bir kez daha akmaya başladı.

Onlar ilerlerken yollarına bir ışık küresi çıktı. Mağaranın zeminine yerleşti ve yeşil ateşten bir ağaca dönüştü.

"Savaş nasıl gidiyor?" diye sordu Taraka.

"Onları durdurduk," diye rapor verdi iblis, "ama onlara yaklaşamıyoruz."

"Niçin?"

"Bizi püskürten bir şey var onlarda. Nasıl adlandıracağımı bilemiyorum, ama çok yakınlarına sokulamıyoruz."

"O halde nasıl dövüşebiliyorsunuz?"

"Dört yanlarında sürekli bir taş fırtınası estiriyoruz. Aynı zamanda ateş, su ve büyük hortumlar da fırlatıyoruz."

"Ve buna nasıl tepki gösteriyorlar?"

"Shiva'nın üçlü zıpkını her şeyi silip atıyor. Ama o ne kadar çok şey yok ederse etsin, biz yerine daha fazlasını koyuyoruz. Dolayısıyla, bir heykel gibi dump sonsuz fırtınalarımızı dindirmeye çalışıyor. Ateş Tanrısı ise bir yandan saldırımızı göğüslerken, sıklıkla da öldürmek için hamle ediyor. Tanrıçanın asası karşısına çıkanları yavaşlatıyor. Onlar bir kez yavaşladıklarında, ya üçlü zıpkınla ya da Ölüm nazarıyla başbaşa kalıyorlar."

"Ve onlara zarar vermeyi başaramadınız mı?"

"Hayır."

"Neredeler?"

"Kuyu duvarında, yarı yola doğru. Hâlâ üst girişe yakınlar. Yavaş yavaş iniyorlar."

"Kaç kaybımız var?"

"On sekiz."

"Demek bu savaşı başlatmak için bekleyişimize son vermemiz bir hataydı. Bedeli çok yüksek ve edinilen hiçbir şey yok... Sam, arabayı denemeye ne diyorsun?"

"Riske girmeye değer... Evet, haydi deneyelim!"

Taraka, karşısında dal dal ayrılan ve sallanan Rakasha'ya, "Git o zaman," diye emir verdi. "Git ve biz ardından daha yavaş geleceğiz.

Kuyunun, onların zıt tarafındaki duvarından tırmanacağız. Biz tırmanmaya başladığımızda, saldırınızın dozunu ikiye katlayın. Biz geçip gidinceye dek onları tamamen meşgul edin. Sonra arabalarını vadiden çalabilmemiz için zaman verecek kadar tutun onları. Bu başarıldığında, gerçek biçimimle size döneceğim ve bu kavgaya bir nokta koyabileceğiz."

"İtaat ediyorum," dedi diğer iblis ve zemine düşerek yeşil ışıktan bir yılana dönüştü ve önlerinde sürünerek ilerlemeye başladı.

Taraka'nın gücünü en son olarak yerçekimine karşı göstereceği direnç için saklamak amacıyla, kısmen koşarak kısmen ise yürüyerek yol aldılar.

Ratnagaris'in altında çok uzun bir yol kat etmişlerdi ve geri dönüş yolu tükenmek bilmiyordu.

Ancak, sonunda, kuyunun tabanına ulaştılar ve çevreleri Şam'ın sadece kendi gözleriyle bile görmesine yetecek kadar aydınlatılmıştı. Gürültü kulakları sağır ediciydi. Eğer o ve Taraka konuşmak zonanda kalsalardı, iletişim kurmaları mümkün olmayacaktı.

Ateş, abanoz bir daim üzerinde açan muhteşem orkide çiçeği gibi açmıştı kuyu duvarında. Rakasha, ışıklı böcekler gibi dans ediyorlardı havada. Rüzgânn uğultusu bir gürültü, taşların takırtısı ayrı bir gürültüydü. Kali'nin, yüzünün önünde bir yelpaze gibi sallayıp durduğu kafatası asasının çığlığı ise hepsini bastınyordu ve bu, onların işitme frekanslarının üzerine çıkıp hâlâ çığlık atmaya devam ettiği vakit daha da dehşet verici oluyordu. Kayalar havada çatlayıp eridi ve akkor halindeki parçacıkları, bir maden fırınından saçılırcasına dışarı ve aşağıya dağıldı. Kıvılcımlar zıplayıp yuvarlandı ve Albız Kuyusunun gölgelerinde kızıl kor gibi parladı. Kuyunun duvarları alevlerin ve kaosun dokunduğu yerlerde delik deşik olmuş, oyulmuş ve kavrulmuştu. "Haydi," dedi Taraka, "gidiyoruz!"

Havalandılar ve kuyu duvarı boyunca yükseldiler. Rakasha'nın saldırıları güçlendi ve derhal aynı şiddetteki bir karşı saldırıyla yanıtlandı. Sam elleriyle kulaklarını kapattı, ama bunun, gümüş kafatası asasının ona doğru her sallanışında gözlerinin ardında kıpırdanan kızgın iğnelere bir yararı yoktu. Hemen solunda, bütün bir kaya parçası aniden kayıplara karışıvermişti.

"Henüz bizi fark etmediler," dedi Taraka.

"Henüz," diye yanıtladı Sam. "O lanet olası ateş tanrısı bir mürekkep denizine bakar ve kımıldayan tek bir kum tanesini görebilir. Eğer bu yana dönerse, umarım sakınabiliriz onun... "

Kendilerini aniden kırk adım daha yüksekte ve kısmen daha solda bulduklarında Taraka, "Ne diyordun?" diye sordu.

Şimdi hızla yükseliyorlardı ve erimiş kayalar peşleri sıra onları izliyordu. Ancak, iblisler feryat ederek dev kayalar söküp, alev dalgaları ve kasırgalarla birlikte tanrıların üzerine yağdırmaya başladıklarında, buna bir ara verilmiş oldu.

Kuyunun ağzına ulaştılar, dışarı çıktılar ve aceleyle menzil dışına koştular.

"Şimdi kapıya çıkan koridora ulaşmak için kuyunun çevresini dolaşmak zorundayız."

Kuyudan bir Rakasha yükseldi ve hızla yanlarına geldi.

"Geri çekiliyorlar!" diye bağırdı. "Tanrıça düştü! Kırmızılı Olan, kaçarlarken ona destek oluyor!"

"Kaçmıyorlar," dedi Taraka. "Yolumuzu kesmeyi planlıyorlar. Önlerine çıkın! Keçiyolunu tahrip edin! Çabuk!"

Rakasha kuyudan aşağı bir göktaşı gibi düştü.

"İblis Tutan, yorulmaya başladım. Dışarıdaki sahanlıktan ta yere kadar bizi taşıyabileceğimden kuşkuluyum."

"Yarı yola dek gitmeyi becerebilir misin?"

"Evet."

"Patikanın dar olduğu o ilk üç yüz adımlık mesafeyi?"

"Sanırım."

"İyi!"

Koştular.

Albız Kuyusu'nun çevresinde koşarlarken başka bir Rakasha daha yükselip onları izlemeye başladı.

"Rapor veriyorum!" diye bağırdı. "Keçiyolunu iki kez tahrip ettik. Her seferinde, Ateş Tanrısı yakarak yeni bir yol açtı."

"Bu durumda yapacak şey kalmadı. Bizden ayrılma! Bir başka konuda yardımına gerek olacak."

İblis, önlerinde kızıl bir kama gibi uçmaya başlamıştı.

Kuyunun çevresini döndüler ve tünelden yukarı koştular. Tünelin sonuna eriştiklerinde kapıyı ardına dek savurup açtılar ve sahanlığa çıktılar. Yol boyunca önden gitmiş olan Rakasha, "Peşimizdeler," diyerek kapıyı çarparak kapattı.

Sam sahanlıktan uçuruma doğru bir adım attı. Düşerken, ardında kapının bir an için kıpkırmızı kesildiğini ve sonra eridiğini gördü.

İkinci Rakasha'nın yardımıyla Channa'nın eteklerine dek olan bütün mesafeyi indiler ve ilk dönemeci dönünceye dek bir patikayı izlediler. Şimdi dağ eteğindeki kayalık bir çıkıntı onları tanrıların

görüşünden saklıyordu. Ama bir saniyeye kalmadan bu kayalar da ateşe boğuldu.

İkinci Rakasha hızla yükseldi, döndü ve gözden kayboldu.

Arabanın beklediği vadiye doğru, patika boyunca koştular. Ona ulaştıklarında Rakasha da dönmüştü.

"Kali, Yama ve Agni dağdan iniyorlar," dedi. "Shiva, koridorun çıkışını tutarak, yukarıda bekliyor. Agni takibin başını çekiyor. Kırmızılı Olan, topallayan tanrıçaya destek veriyor."

Önlerinde, vadide, gök gürültüsü arabası duruyordu. İnce ve süssüzdü, bronz olmasa da bronz rengindeydi, geniş ve çimen kaplı bir düzlüğe indirilmişti. Devrilmiş bir minareye, ya da bir devin kapısının anahtarına, ya da takımyıldızlardan kopup yeryüzüne düşmüş bir müzik aletinin gerekli bir parçasına benziyordu. Her ne kadar çizgilerinde en ufak bir hata görülemese de, tamamlanmamış bir havası vardı. Onu bütünleyecek işlevini gerçekleştirmek için bekleyen, en gelişkin silahların o özel güzelliğine sahipti.

Sam yanına gitti, giriş kapısını buldu, içeri girdi.

"Bu arabayı kullanabilir misin, İblis Tutan?" diye sordu Taraka. "Yeryüzüne felaket tükürerek gökleri yarıp geçebilir misin?"

"Eminim Yama kontrolleri olabildiğince basit tutmuştur. Mümkün olan her yerde sadeleştirmeye gider ve aerodinamik bir yapı verir. Gökyüzü jetlerini daha önce de uçurmuştum ve bunun da aynı biçimde çalıştığına güveniyorum."

Eğilerek pilot kabinine girdi, koltuğa oturdu ve önündeki kontrol paneline göz gezdirdi.

Elini önce uzatıp, sonra aniden geri çekerek, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Diğer Rakasha geminin metal duvarından geçerek bir anda ortaya çıkmış ve kumanda panelinin üzerinde, havada asılı durmuştu.

"Tanrılar hızla yaklaşıyor," diye haber verdi iblis. "Özellikle de Agni."

Sam bir dizi anahtarı açtı ve bir düğmeye bastı. Kontrol panelinin her tarafında ışıklar yandı ve içinden yumuşak bir mırıltı gelmeye başladı.

"O ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Taraka.

"Dağın neredeyse yarısını indi. Ateşiyle patikayı genişletti. Sanki bir caddedeymiş gibi koşarak iniyor şimdi. Karşısına çıkan engelleri yakıyor. Düz bir yol açıyor kendine."

Önündeki cetvelleri okuyan Sam bir şalteri çekti ve bir göstergeyi ayarladı. Gemi olduğu yerde titredi.

"Hazır mısın?" diye sordu Taraka.

"Gemi ısınmadan havalanamam. Ayrıca, bu kumanda panelini kullanmak sandığımdan da netameli çıktı."

"Vaktimiz daralıyor."

"Evet."

Uzaklardan gelen birkaç patlama sesi, geminin gittikçe şiddetlenmekte olan homurtusunun üzerinde duyuldu. Sam şalteri bir çentik daha çekti, göstergeyi yine ayarladı.

"Onları yavaşlatmaya gidiyorum," dedi Rakasha ve geldiği gibi aniden gözden kayboldu.

Sam şalteri iki çentik daha indirdi ve bir yerlerde bir şey çatırdayıp sustu. Gemi bir kez daha sessizliğe bürünmüştü.

Şalteri önceki konumuna aldı, göstergeyi çevirdi ve düğmeye bir kez daha bastı.

Yine bir titreme dolaştı gemiyi ve bir yerlerden bir mırıltı sesi gelmeye başladı. Sam şalteri bir çentik indirip göstergeyi ayarladı.

Bir saniye sonra aynı işlemleri yineledi ve mırıltı hafif bir homurtuya dönüştü.

"Gitti," dedi Taraka. "Öldü."

"Kim? Ne?"

"Ateş Tanrısı'nı durdurmaya giden. Başaramadı." Birkaç patlama sesi daha duyuldu.

"Albız Kuyusu'nu yok ediyorlar," dedi Taraka. Alnı ter içinde kalmış olan Sam elini şaltere koymuş bekliyordu.

"İşte o geliyor... Agni!"

Sam uzun, eğimli koruyucu gözlem levhasından dışarı baktı.

Ateş Tanrısı vadiye girdi.

"Elveda, Siddhartha."

"Henüz değil," dedi Sam.

Agni gök gürültüsü arabasına baktı, asasını kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Durakladı, sonra asasını indirip silkti.

Bir kez daha doğrulttu.

Alev yine püskürmedi silahın ağzından.

Sol elini sırtına uzattı, çantasında bazı ayarlamalar yaptı. O bunu yaparken, asadan püsküren ışın toprağın üzerinde dev bir çukur açmıştı. Asasını yine gemiye doğrulttu. Hiç.

O zaman gemiye doğru koşmaya başladı. "Elektro-yöneltim mi?" diye sordu Taraka.

"Evet."

Sam şalteri çekti, kadranın ince ayarını yaptı. Çevresinde muazzam bir kükreme duyuldu.

Başka bir düğmeye bastığında geminin arka tarafında bir çatırtı koptu. Agni kapı mandalına ulaştığında başka bir kadranı hareket ettirmişti.

Bir ateş çakması ve metalik bir tınlama oldu.

Koltuğundan kalktı, kabinden dışarı koridora çıktı.

Agni içeri girmişti ve asasını doğrultuyordu.

"Kımıldamayın... Sam! İblis!" diye bağırdı motorların uğultusu arasında; konuşurken mercekleri kızıla dönüşmüştü ve şimdi sırıtıyordu. "İblis," dedi, "hareket edeyim deme, yoksa sen ve ev sahibin kavrulacaksınız!"

Sam adamın üzerine atıldı.

Darbeyi yiyen Agni yere kolayca yıkıldı, çünkü karşısındakinin kendine yetişebileceğine asla inanmamıştı.

"Kısa devre mi yaptın?" diye sordu Sam ve elinin kenarıyla adamın boğazına vurdu. "Yoksa güneş lekeleri mi?" dedi ve şakağına yumruğu indirdi.

Agni yana yıkıldı ve Sam son kesmeyi tam köprücük kemiğinin üzerinden elinin kenarıyla vurdu.

Asayı bir tekmede koridorun öte yanına yolladı ve kapatmak için kapıya yöneldiğinde artık çok geç kaldığını anladı.

"Git artık, Taraka," dedi. "Artık bundan sonrası benim kavgam. Senin yapabileceğin bir şey kalmadı."

"Sana yardım edeceğime dair söz verdim."

"Şu anda bana verebilecek yardımın yok. Git hâlâ gidebilirken."

"Eğer istediğin buysa... Ama sana söyleyecek son bir sözüm var."

"Kendine sakla! Sizin mahalleye bir daha uğradığımda..."

"İblis Tutan, hani senden öğrendiğim şu şey... çok üzgünüm. Ben..."

Yama'nın bakışları üzerine düşer ve kendi benliğinden bile daha derinlere işlerken, zihninin ve bedeninin içinde berbat bir burkulma ve kopma hissetti.

Kali de dikmişti ona gözlerini ve bunu yaparken çığlık atan asasını da doğrultmuştu. Bu, bir gölgenin kalkarken diğerinin çökmesi gibi bir şeydi.

"Hoşçakal, İblis Tutan," sözcükleri oluştu zihninin içinde.

Sonra kafatası feryat etmeye başladı.

Düştüğünü hissetti.

Bir zonklamadır gidiyordu.

Kafasının içindeydi bu. Tüm bedeninde.

Zonklamayla uyandı ve her yanını sargı bezleri ve acıyla sarılı buldu.

El ve ayak bilekleri zincirlenmişti.

Küçük bir odanın zemininde, yan oturur konumdaydı. Kapının yanında Kırmızılı Olan oturmuş, tütün içiyordu.

Yama ona başıyla selam verdi, ses etmedi.

"Niçin hayattayım?" diye sordu Sam.

"Mahartha'da, birçok yıl önce verilmiş bir randevuya uymak için yaşıyorsun," dedi Yama. "Brahma seni yine görmeye özellikle heves ediyor."

"Ama ben Brahma'yı görmeye pek meraklı değilim."

"Bu, yıllar süresince, yeterince belli oldu."

"Görüyorum ki, çamurdan sağ salim sıyrılmışsın."

Kırmızılı adam sırıttı. "Çok adi bir herifsin," dedi.

"Biliyorum. Buna gayret ediyorum."

"Sanırım iş anlaşman iflasla sonuçlandı."

"Evet. Ne şanssızlık."

"Belki zararını telafi etmek istersin. Gökyüzü'nün yolunu yarıladık."

"Şansım var mı, dersin?"

"Ucu ucuna. Zaman değişiyor. Brahma bu hafta merhametli bir tanrı olabilir."

"Mesleki terapistim kaybedilmiş davalar konusunda uzmanlaşmamı istemişti."

Yama omuz silkti.

"Ya iblise ne oldu?" diye sordu Sam. "Benimle birlikte olana?"

"Ona dokundum," dedi Yama, "sertçe. Onun işini bitirdim mi, yoksa sadece uzaklaştırdım mı, bilmiyorum. Ama onu daha fazla dert etmene gerek yok. Seni iblis kovucusuna buladım. Eğer yaratık hâlâ yaşıyorsa, ona dokunuşumdan toparlanması uzun bir süre alacaktır. Belki de hiçbir zaman olmayacaktır. Zaten, işin başında bu nasıl olmuştu ki? Senin cin çarpmasına karşı şerbetli olduğunu sanıyordum."

"Ben de. İblis kovucusu nedir?"

"Bize zararsız kimyasal bir madde buldum, enerji varlıklarından hiçbiri buna dayanamıyor."

"Yararlı şey. İblis tuttuğum günlerde kullanabilirdim."

"Evet. Albız Kuyusu'na inerken sülündük."

"Gördüğüm kadarıyla esaslı bir savaş oldu."

"Evet," dedi Yama. "Şu iblis tasallutu nasıl bir şey? Seninkini geçersiz kılan bir istenci daha taşımak nasıl bir duygu?"

"Tuhaf ve korkutucu," dedi Sam, "aynı zamanda da öğretici."

"Ne yönde?"

"Burası başlangıçta onların dünyasıydı," dedi Sam. "Biz onların elinden aldık. Niçin bizim nefretimizi hak edecek yaratıklar olmasınlar ki? Onlara göre iblis olan biziz."

"Ama bu nasıl bir duygu?"

"İstencinin bir başkası tarafından silinip atılması mı? Senin bunu iyi bilmen gerekir."

Yama'nın sırıtışı kayboldu, sonra geri geldi. "Sana vurmamı isterdin, öyle değil mi, Buddha? Bu kendini üstün hissetmeni sağlardı. Ne yazık ki, ben bir sadistim ve böyle yapmayacağım."

Sam bir kahkaha attı.

"Touché, Ölüm," dedi.

Bir süre sessizlik içinde oturdular.

"Bana ayıracak bir sigaran var mı?"

Yama ona bir sigara verdi, yaktı.

"İlk Üs bugünlerde neye benziyor?"

"Ne hale geldiğini tanımakta güçlük çekerdin," dedi Yama. "Kentin içindeki herkes şu anda ölecek olsa, on bin yıl sonra bile her şey mükemmel halde olurdu. Çiçekler hâlâ açar, müzik çalar ve çeşmeler tayfın tüm renklerinde ürpermeye devam ederdi. Bahçedeki köşklerde sıcak yemekler masalara hâlâ dizilirdi. Kentin kendisi artık ölümsüzdür."

"Kendilerine tanrı diyenlere uygun bir mesken olmuş, sanırım."

"Tanrı diyen mi?" diye sordu Yama. "Yanılıyorsun, Sam. Tanrılık basit bir isimden çok daha fazlasıdır. O bir var olma biçimidir. O

sadece ölümsüz olmakla elde edilmez, çünkü tarladaki en sefil bir amele bile varlığının sürekliliğini sağlayabiliyor. Peki, Suret'in bir şartlandırması mı bu? Hayır. Herhangi bir usta hipnozcu kişinin kendi gözündeki imgesiyle oynayabilir. Bir Vasıfın tezahürümüdür? Tabii ki değil. Herhangi bir kişinin sahip olabileceği her melekeden daha güçlü ve daha dakik makineler tasarlayabilirim. Tanrılık öylesine kendin olabilmek özelliğidir ki, senin ihtirasların evrensel güçlere denk düşer ve seni görenler telaffuz edilmeden bile bunu bilirler. Çok eski bir ozan dünyanın yankılarla ve benzerliklerle dolu olduğunu söylemişti. Bir başkası, her adamın, yaşamına hükmetmiş güçlere denk işkenceler çekmek zorunda kaldığı cehennem üzerine uzun bir şiir yazdı. Tanrı olmak, önem taşıyan bu olguları özbenliği içinde özümseyebilmek ve onları var olan diğer her şeyle bir uyum içinde tutabilmektir. Sonra, kişi ahlakın, mantığın, estetiğin ötesinde rüzgâr olur, deniz, dağ, güneş ya da yıldız olur; bir okun uçuşudur, bir günün bitişi, bir aşkın kavrayışı. Kişi belirleyici ihtiraslarıyla hükmeder. Tanrılara bakanlar adlarını bilmeden der ki o zaman, 'O Ateş'ti. O Dans'tı. O Felaket'ti. O Aşk'tı.' Demek ki, sorunun yanıtına dönersek, onlar kendilerine tanrı demiyorlar. Ancak diğer herkes bunu böyle diyor, onları gören herkes."

"Onlar da bunu faşist bançolarında çalıyorlar, ha?"

"Yanlış sıfatı kullanıyorsun."

"Başka sıfat bırakmadın ki..."

"Bu konuda fikir birliğine varamayacağımız anlaşılıyor."

"Eğer birisi sana niçin bir dünyaya zulmettiğini sorar ve sen de bir yığın şiirsel safsatayı sıralarsan, hayır! Sanırım fikir birliği olmayacaktır."

"O zaman başka bir sohbet konusu bulalım."

"Ama sana bakıyorum ve diyorum ki, 'O Ölüm'dür.' "

Yama yanıt vermedi.

"Tuhaf bir hükmedici ihtiras. Duydum ki, genç bile olmadan yaşlanmışsın sen..."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Sen bir mekanik dâhisi ve silah ustasıydın. Çocukluğunu bir ateş lopunun içinde yitirdin ve aynı gün yaşlı bir adam haline geldin. Ölüm o anda mı senin belirleyici ihtirasın oldu? Daha önce mi? Ya da sonra?"

"Fark eder mi?" dedi Yama.

"Bana söylediklerine gerçekten inandığın için mi hizmet ediyorsun tanrılara?... Yoksa insanlığın büyük bölümünden nefret ettiğin için mi?"

"Sana yalan söylemedim."

"Demek Ölüm de bir idealist... Ne hoş."

"Pek sayılmaz."

"Yoksa Tanrı Yama, tahminlerimin ikisi de yanlış mı? Senin hükmedici ihtirasın... "

"O kadının adını daha önce zikretmiştin," dedi Yama, "onu bir hastalığa benzettiğin konuşmanda. O zaman yanılıyordun, şimdi de yanılıyorsun. O vaazı bir kez daha dinlemeye niyetim yok ve şu an kayan kumlara saplı olmadığıma göre de dinlemeyeceğim."

"Barış," dedi Sam. "Ama söyle bana, tanrıların hükmedici ihtiraslarının da değiştiği olur mu?"

Yama gülümsedi.

"Dans tanrıçası bir vakitler savaş tanrısıydı. Demek ki, her şey değişebilirmiş."

"Gerçek ölümle öldüğümde," dedi Sam, "işte o zaman değişmiş olacağım. Ama o ana dek her nefes alışımda nefret edeceğim Gökyüzü'nden. Brahma beni yaktırırsa, alevlere tüküreceğim. Eğer beni boğdurursa, celladımın ellerini ısırmaya çalışacağım. Eğer boğazımı kestirirse, kanımın bıçağını paslandırmasını dileyeceğim. Sence bu hükmedici bir ihtiras mı?"

"Senin hamurunda tanrılık var, Sam," dedi Yama.

"Hey tanrım!" dedi Sam.

"Ama her ne olacaksa," dedi Yama, "daha önce senin nikahta hazır bulunacağına dair güvence aldım."

"Nikâh mı? Sen ve Kali mi? Yakında mı?"

"Küçük dolunayda," diye açıkladı Yama. "Demek ki, Brahma neye karar verirse versin, sana bir içki ısmarlamaya fırsatım olacak."

"Bunun için sana teşekkür ederim, Ölüm Tanrısı. Ama Gökyüzü'nde nikâh kıyılmadığına inanmıştım hep."

"Bu gelenek bozulmak üzere," dedi Yama. "Hiçbir gelenek kutsal değildir."

"O zaman şansın açık olsun," dedi Sam.

Yama başını salladı, esnedi, bir sigara daha yaktı.

"Ha bu arada," dedi Sam, "göksel idamlarda son moda nedir? Sırf merak ettiğim için soruyorum."

Yama, bir dolabı açıp bir satranç tahtası çıkarırken, "İdamlar Gökyüzü'nde yapılmıyor," dedi.

5

Albız Kuyusu'ndan Gökyüzü'ne gitti o, tanrılarla konuşmak için. Göksel Kent, kendi geçmişinin anahtarları dâhil, birçok gizem saklar. Orada bulunduğu süre içinde nelerin olup bittiği tam olarak bilinmemektedir. Ancak, bilinen odur ki, tanrılardan dünya adına taleplerde bulunmuş ve kiminin merhametini, kiminin ise düşmanlığını kazanmıştı. Eğer insanlığa ihaneti seçmiş ve tanrıların ona vaad ettiklerini kabul etmiş olsaydı, denir ki, kentin bir tanrısı olarak sonsuza dek orada kalacak ve Kaniburrha'nın hayalet kedilerinin pençesinde ölümü tatmayacaktı. Ancak, ona dil uzatmaya çalışanların dediğine bakılırsa sunulan vaatleri kabul etmiş, ama sonra kendi kendine ihanet ederek, yaşamının kalan sayılı günleri boyunca, zulüm gören insanların yanında yer almıştı...

Şimşekler kuşanmışsın, ey sancaktar, kılıçla, çarkla ve yayla silahlı,

Yutan, besleyen, Kali, gece dünyada dolaşan,

Yerdibi'nde yıkım gecesi, gözetici, kandırıcı, dingin, sevilen ve güzel,

Brahmani, Vedaların Anası, en sessiz ve en gizli yerlerde yaşayan,

İyilik habercisi, merhametli, her şeyi bilen, düşünce gibi hızlı, kafatasları takan, güç sahibi,

alaca karanlık, yenilmez önder, merhametli olan, kaybolanın yolunu açan, iyilik yapan, eğitici,

kadın kisvesindeki kahraman, bukalemun yürekli, zalim, sihirbaz, parya, ölümsüz, ebedi...

***Atyatarabhattarikanamashtottarasatakastotra* (36-40)**

O gün, geçmişte de sıklıkla olduğu gibi, kar beyaz kürkü rüzgârla yatmıştı.

Limon rengi çayırların esintiyle dalgalandığı yerde yürüyordu. Karanlık ağaçların ve yağmur ormanı çiçeklerinin altında kıvrılarak giden patika boyunca ilerledi... Yeşim taşından yalçın bir uçurum vardı sağ yanında, çevresinde ise portakal renkli çizgilerle aşılanmış süt beyazı kaya damarları.

O gün, rüzgâr mermer gibi beyaz kürkünü yatırır ve ormanın on bin kokusu çevresinde kaynaşırken, eskiden de sık sık yaptığı üzere, ayakları üzerinde yaylanarak yürüdü... orada, yan—var olan alaca karanlık topraklarında.

Kısmen yanılsama sayılan bu yağmur ormanının ezeli patikasını tek başına adımladı. Beyaz kaplan yalnız bir avcıdır. Aynı yönde giden başkaları çıksa da, hiçbiri onun yol arkadaşlığını istemiyordu.

Sonra, eskiden de sık sık yaptığı üzere, gökyüzünün pürüzsüz, gri kabuğuna ve orada cam kırıkları gibi ışıldayan yıldızlara baktı. Hilal gözleri genişledi, durdu ve kalçalarının üzerine oturarak yukarı baktı.

Avlamakta olduğu neydi?

Derin bir ses, sonu öksürükle biten kahkaha gibi bir homurtu yükseldi gırtlağından. Aniden, yüksekçe bir kayanın üzerine sıçradı ve orada oturup omuzlarını yalamaya başladı. Aylardan biri görüş alanına girince bakışlarıyla onu izledi. Kaşlarının altında sarı yakuttan alevler yanan, erimez buzdan yontulmuş bir heykele benziyordu.

O gün, eskiden de sık sık yaptığı gibi, içinde oturduğu yerin gerçekten de Kaniburrha ormanı olup olmadığını merak etti. Kendini hâlâ gerçek ormanın sınırları içindeymiş gibi hissediyordu. Ama kesin olarak bilemiyordu bir türlü.

Avlamakta olduğu neydi?

Gökyüzü, vaktiyle bir dağ sırası olan düz bir platonun üzerinde kuruludur. Bu dağlar eritilmiş ve bir temel oluşturacak biçimde düzlenmiştir. Güneydeki yeşil ovalardan taşınan verimli humus, bu kemiğimsi yapının üzerinde bitkilerin yeşermesini sağlamıştır. Bütün bu arazi onu kutup soğuğundan ve istenmeyen diğer her şeyden koruyan şeffaf bir kubbe ile örtülüdür. İçeri emilirken aynı zamanda da ısıtılan temiz hava kentte ve ormanda deveran ettirilir. Kubbenin içinde bulutlar oluşturulabilir. Bulutlardan ise istenilen yöreye yağmur yağması sağlanabilir. Dilendiği takdirde bu yöntemle kar bile yağdırılabilir, ama bu hiç yapılmamıştır. Gökyüzü'nde mevsim hep yaz olmuştur.

Gökyüzü'nün yazı içinde Göksel Kent yükselir.

Göksel Kent, insanoğlunun kurduğu diğer kentlerin aksine, doğal bir limanın, verimli toprakların, otlakların, avlakların, ticaret yollarının ya da arzulanan ve yakınına yerleşilen herhangi bir doğal kaynağın yanında büyümemiştir. Göksel Kent, ona ilk yerleşenlerin zihinlerindeki bir düşünceden filizlenmiştir. Büyümesi yavaş ve gelişigüzel olmamış, şuraya bir bina, oraya yeniden düzenlenen bir yaya bölgesi, diğerine yer açmak için yıkılan bir yapı ve bütün bu

parçaların düzensiz ve yakışıksız bir yığın halinde bir araya gelmesi gibi tesadüfe bırakılmamıştır. Hayır... Kamu hizmetlerinin tüm gerekleri düşünülmüş ve bu ihtişamın her santimi ilk planlamacılar ve tasarım aygıtları tarafından ince ince hesaplanmıştır.

Bu planlar arasında eşgüdüm sağlanmış ve eşi benzeri olmayan sanatçı bir mimar tarafından gerçekleştirilmiştir. Esirgeyici Vishnu, Gamda Kuşu'nun sırtına binerek Kilometre Kulesi'nin çevresinde uçuncaya, aşağı bakıncaya ve Kent'i alnındaki bir ter damlasının içinde tüm güzelliğiyle yakalayıncaya dek, onu zihninde saklamıştı.

Böylece Gökyüzü, bu düşünceyi paylaşan arkadaşlarının ihtiraslarıyla şevk alarak, bir tanrının zihninden filizlendi. Gereksinimden çok arzuya bağlı olarak dünyanın ezeli kutbunda, sadece en güçlülerin kendilerine yuva olarak seçebilecekleri bir kar, buz ve kayalıklar çölüne yerleştirildi.

(Avlamakta olduğu neydi?)

Gökyüzü kubbesinin altında, Göksel Kent'in hemen bitişiğinde, büyük Kaniburrha ormanı uzanmaktaydı. Bilgece düşünen Vishnu, anakentle kır arasında bir denge olması gerektiğine karar vermişti. Kır, kentlerden bağımsız var olabilse de, kentte yaşayan bir kişi sadece süs için yetiştirilen evcil çiçeklerden daha fazlasına gereksinim duyar. Eğer dünyanın tamamı kent olsaydı, diye düşünmüştü, orada yaşayanlar kentin bir kısmını kıra dönüştüreceklerdi, çünkü hepsinin yüreklerinde düzenin bir yerde sona erip kaosun başlaması özlemi saklıdır. Dolayısıyla, zihninin içinde pınarları çağlayan ve büyümeyle çürümenin kokularını aynı anda taşıyan, gölgeliklerinde yabanıl hayvan haykırmaları yankılanan, rüzgârla ürperip yağmurla ışıldayan, yıkılıp yine yükselen bir orman yeşermişti.

Kır, Kent'in sınırına dek geliyor ve orada duruyordu. Tıpkı Kent'in kendi sınırlarına sadık kalması gibi, onun da daha öteye

geçmesi yasaktı.

Ama ormanda yaşayan yaratıkların bazıları yırtıcı hayvanlardı; bunlar sınır tanımaz, canlarının istediği gibi gider gelirlerdi. Bu yaratıkların en önde geleni albino kaplanlardı. Hayalet kedilerin Göksel Kent'e bakamayacakları tanrılarca yazılmıştı ve göz kürelerine, arkalarında uzanan sinirler vasıtasıyla, orada hiçbir kentin olmadığı belletilmişti. Ak kedi kafalarının içindeki yegâne dünya Kaniburrha ormanından ibaretti. Gökyüzünün caddelerinde dolaşır ve orman patikalarını adımladıklarını sanırlardı. Eğer onlar geçerken tanrılar kürklerini okşarsa, onlara dokunanın rüzgâr olduğuna inanırlardı. Eğer geniş bir merdivenden yukarı çıkarlarsa, bu bir kayalığı tırmanıyorlar demekti. Binalar sarp uçurum ve heykeller ağaçlardı; gelip geçenleri ise göremezlerdi.

Ama eğer Kent'ten birisi gerçek ormana girecek olursa, o zaman kedi ve tanrı aynı varlık diliminde bulunacaktı... o büyük denge kurucuda, yabanda!

Kaplan, eskiden de yaptığı üzere, yine öksürdü ve kar gibi beyaz postu rüzgârla yatmıştı. O bir hayalet kediydi: Üç gün boyunca Kaniburrha'nın yabanıllığında dolaşmış, avlarının kırmızı çiğ etiyle beslenmiş, kedice meydan okuyarak dolu dolu kükremiş, geniş ve pembe diliyle kürkünü temizlemiş, yükseklerdeki eğrelti otu yapraklarından damlayan, gökyüzünün ona yerinde mucizevi biçimde yoğunlaşan bulutlardan bar-daktan boşanırcasına yağan yağmumn sırtına dökülüşünü hissetmişti; bir gece önce, ölüm rengindeki bir çığla çiftleştiği için hâlâ alev alev yanan kasıklarla yürüyordu; çığın pençeleri onun omuzlarını tırmalamış ve akan kanın kokusu ikisini de çıldırtmıştı. Serin alacakaranlık, gözbebeklerinin sürekli değişen hilalleri gibi sarı, gümüş rengi ve boz ayları da beraberinde getirdiğinde, mırıldanmaya başlamıştı. Kayanın üzerine oturdu, pençelerini yaladı ve neyi avlamakta olduğunu merak etti.

Lakshmi, Lokapalalar'ın bahçesinde, içinde Apsaraselerin oynaştığı havuzun kenarındaki kokulu bir divanın üzerine, dünyanın dördüncü bekçisi Kubera ile birlikte uzanmıştı. Lokapalalar'ın diğer üçü bu akşam mevcut değildiler... Apsaraseler kıkır kıkır gülerek parfümlü suları divana doğru sıçrattılar. Ancak, Karanlık Tanrı Krishna, flütünü üflemek için tam o anı seçmişti. Kızlar bunun üzerine dikkatlerini Şişman Kubera'dan ve Latif Lakshmi'den çevirip dirsekleriyle havuzun kenarına dayandılar ve onun şarap tulumları ve birkaç öğünlük yemek artıklarının arasında yere serildiği çiçekli ağaca doğru baktılar.

Krishna, notalar arasında bir aşağı bir yukarı gidip gelerek uzun bir feryat ve keçi sesine benzer bir dizi meleme üretti. Soymak için bir saat harcadığı ve sonra unuttuğu Güzel Guari yanından kalktı, havuza daldı ve birçok sualtı mağarasından birinde gözden kayboldu. Krishna hıçkırdı, yeni bir melodiye başladı, vazgeçti, bir başkasını seçti.

"Kali hakkında konuşulanlar doğru mu?" diye sordu Lakshmi.

"Ne diyorlar?" diye homurdandı Kubera soma dolu bir tasa uzanırken.

Kadın tası adamın ellerinden aldı, bir yudum içti, geri verdi. Kubera içkiyi dipledi ve tası tepsiye geri koyar koymaz bir uşak yeniden doldurdu.

"Evliliğini kutlamak için bir insan kurban etmek istiyormuş."

"Olasıdır," dedi Kubera. "Hiç şaşmam. Ne kana susamış kahpedir o! Tatil niyetine daima vahşi bir hayvanın vücuduna bürünür. Bir defasında bir ateş horozuna dönüşmüş ve sarf ettiği bir kelimeden dolayı Sitala'nın suratını tırmalamıştı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Eh, on ya da on bir bedenlerime önce. Sitala, yeni bedeni hazırlanıncaya dek, uzunca bir süre peçeyle dolaşmak zorunda kalmıştı."

Lakshmi, adamın kulağını dişlerken, "Garip bir çift," diye fısıldadı. "Şu senin dostun Yama belki de onunla yaşayabilecek tek kişi. Ya sevgilisine öfkelenir ve ölümcül nazarını üzerine yöneltirse? Öyle bir bakışa başka kim dayanabilir?"

"Alay etme," dedi Kubera. "Savaş Tanrısı Kartiyeka'yı bu şekilde yitirmiştik."

"Ya?"

"Evet. O tuhaf bir kadın. Yama'yı andırıyor, ama tıpatıp değil. Yama ölüm tanrısıdır, bu doğru. Ama onun usulü çabuk, temiz bir ölümdür. Kali ise daha çok bir kediye benzer."

"Yama, kadının onun üzerindeki büyüsünden hiç bahseder mi?"

"Sen buraya dedikodu yapmaya mı geldin, yoksa dedikoduya dönüşmeye mi?"

"İkisi de," diye yanıt verdi Lakshmi.

Tam o sırada, Krishna Suretine büründü, kutsal ayyaşlık vasfını üzerine aldı. Flütünden bulaşıcı bir hastalığı andıran kasvetli-acı, ekşi-tatlı bir melodi dökülmeye başladı. Benliğini saran sarhoşluk art arda gelen elem ve neşe dalgaları halinde yayıldı bahçeye. Esmer bacakları üzerinde yaylanarak doğruldu ve dans etmeye başladı. Yüzünün yavan çizgileri ifadesizdi. Islak, koyu saçları tel yumakları gibi kıvırcıktı; sakalı bile kıvır kıvırdı. O hareket ettikçe Apsaraseler de havuzdan çıkarak peşine takıldılar. Flüt antik melodilerde dolaştı; o gittikçe daha hızlı hareket edip coşarak sonunda Rasalila'ya, Şehvet Dansı'na, geçinceye dek peşindekiler, elleri

kalçalarında, gittikçe hızlanan hareketlerle kendi çevrelerinde döndüler ve onu izlediler.

Kubera, Lakshmi'ye daha sıkı sarıldı.

"İşte Vasıf diye ben buna derim," dedi kadın.

Meşum Rudra yayını gerdi ve bir ok fırlattı. Ok uçtu, uçtu ve sonunda uzak bir hedef tahtasının tam ortasına saplandı.

Yanında, Tanrı Munıgan güldü ve yayını indirdi.

"Yine kazandın," dedi. "Bunu geçemem."

Yaylarını gevşettiler ve okların peşinden hedefe doğru yürümeye başladılar.

"Henüz onunla karşılaşmadın mı?" diye sordu Munıgan.

"Onu uzun zaman öncesinden beri tanırım," dedi Rudra.

"İvmeci mi?"

"O zamanlar değildi. Pek siyasi bir yönü de yoktu aslında. Ancak, Urath'ı gören İlk'lerden biriydi."

"Öyle ha!"

"Deniz Halkına ve Korkunç Işığın Anaları'na karşı verilen savaşlarda sivrildi." Bu noktada Rudra eliyle havada bir işaret yaptı. "Sonra," diye sürdürdü konuşmasını, "bu anımsandı ve iblis savaşlarında kuzey sınırlarının komutası ona bırakıldı. O günlerde Kalkin diye tanınırdı ve işte orada İblis Tutan diye çağırılmaya başlandı. İblislere karşı kullanabileceği bir Vasıf geliştirdi. Bununla Yaksha'ları yok edip Rakasha'yı bağladı. Yama ve Kali, onu Malwa'daki Albız Kuyusu'nda kıstırdıklarında, bu

sonuncuları azad etmeyi başarmıştı. Dolayısıyla, Rakasha yeryüzüne yine dağılmış durumda."

"Bunu niçin yaptı?"

"Yama ve Agni, iblislerin şefiyle bir anlaşma yaptığını söylüyorlar. Bize karşı açmış olduğu savaşta ona yardım edecek iblis askerlere karşılık, vücudunu bir süre kullanmasını teklif etmiş olmasından kuşkulanıyorlar."

"Saldırıya uğrama ihtimalimiz var mı?"

"Sanmam. İblisler aptal değil. Eğer Albız Kuyusu'nda dördümüzle başa çıkamadılarsa, burada, Gökyüzü'nde, hepimize birden saldırmayı göze alacaklarını sanmıyonım. Şu anda bile Yama, Ölümünün Uçsuz Salonunda, özel silahlar üretmekle meşgul."

"Peki, gelin hanım neredeler?"

"Kim bilir?" dedi Rutra. "Ve kimin umurunda?"

Murugan gülümsedi.

"Bir zamanlar ondan oldukça hoşlandığını sanıyordum."

"Çok soğuk, çok alaycı," dedi Rudra.

"Sana itici mi geldi?"

Rudra, hiçbir zaman gülmeyen karanlık suratını, sarışın gençlik tanrısına çevirdi.

Siz bereket ilahları Marksistlerden de betersiniz dedi. “İnsanlar arasında olan bitenleri sadece bundan ibaret sanıyorsunuz. Biz bir süre arkadaşlık yapmıştık, ama o dostlarına karşı çok sert davranıyor ve onları yitiriyor?”

″Seni gerçekten de itti demek!″

''Galiba.″

″Ve o Morgan'ı, ovalar ozanını, kendine âşık tuttuğunda -hani şu bir zamanlar bir ağaçkakan olarak enkarne olan- ve uçup giden sen ağaçkakan avlamaya başlamıştın ve bir aya kalmadan okların Gökyüzü'ndeki yaklaşık son kuşa kadar hepsini katletmiştin.″

″Hâlâ da avlıyorum.″

″Niçin yapıyorsun bunu?″

''Ötüşlerinden hoşlanmıyorum.″

″O kadın gerçekten de çok soğuk, çok alaycı,″ diye kabul etti Munıgan.

"Hiç kimse tarafından alaya alınmaktan hoşlanmam, gençlik tanrısı. Rudra'nın okundan daha hızlı koşabilir misin?″

Munıgan yine sırıttı. ''Hayır,″ dedi, ″ne ben, ne de dostlarım Lokapalalar... Buna gereksinimleri de olmaz.″

″Suretime büründüğümde,″ dedi Rudra ″ve bana bizzat ölüm tarafından verilen büyük yayımı aldığımda, hareketli bir hedefin peşinden kilometreler boyunca ısıya uçacak duyarlı okumu işte o zaman gönderebilir ve onu bir yıldırım gibi çarpıp gebertebilirim."

Munıgan dikkatini aniden hedefe yönelterek, "Başka şeylerden bahsedelim," dedi. "Anladığım kadarıyla, konuğumuz yıllar önce Brahma'yla alay etmiş ve kutsal mekânlarda şiddete başvurmuş. Ancak, yine anladığım kadarıyla, barış ve aydınlanma dinini kuran da odur."

"Ta kendisi."

"İlginç."

"Az bile dedin."

"Brahma ne yapacak?"

Rudra omuz silkti. "Sadece Brahma bilir," dedi.

Yerdibi diye adlandırılan ve Gökyüzü sınırının ötesinde kubbenin uzaktan uzağa titreşmesinden ve çok aşağılarda, duman beyazı bir sisle maskelenmiş çıplak araziden başka hiçbir şeyin olmadığı yerde, üzerine hiçbir zaman yağmur yağmayan daire biçimindeki gri çatısı ve sabahlan sisin, akşam alacasında ise rüzgârın kol gezdiği balkonları ve korkuluklarıyla, dört yanı açık Sessizlik Köşkü durur ve havadar odalarının içinde oraya, Tanrılar Köprüsü'nün ötesindeki göklerin altında renklerin az ve duyulan tek şeyin ise rüzgâr olduğu bu taş mekâna, acı verici ya da beyhude şeyler düşünmeye gelmiş tanrılar, mağlup savaşçılar, aşkta yaralananlar bazen sade ve koyu renk divanlarda oturur, bazen ise gri sütunların arasında düşünceli düşünceli dolaşırlardı. Orada, İlklerin zamanının hemen ertesinden bu yana filozof ve büyücü, bilge ve sihirbaz, intiharı düşünenler ve yeniden doğurma arzularından sıyrılmış rindler olmuştu hep. Orada, feragatin ve terk edilişin, vazgeçmenin ve ayrılığın merkezinde, adları Anı, Korku, Keder, Toz ve Yeis olan beş oda bulunur; köşk, bu duyguları zerre kadar umursamayan, ama Tanrı Kalkin'in yakın bir dostu olarak ve kimi zaman Durga ve Kali olarak ta tanınan Zalim Kandi'nin acil isteği üzerine Şişman Kubera tarafından inşa edilmişti; çünkü tanrılar içinde cansızlarla iletişim kurma Vasfına sahip olan sadece oydu ve bu sayede ellerinin maharetini orada dolaşanların duygu ve ihtiraslarıyla özdeşleştirebilmişti.

Keder denilen odada oturdular ve soma içtiler, ama hiçbir zaman sarhoş olmadılar.

Sessizlik Köşkü'ne alaca karanlık çökmüştü ve Gökyüzü'nü dolaşan rüzgârlar çevrelerinden akıp gidiyordu.

Kara ehramlarını giydiler, kara koltuklara oturdular ve eli kadının elini tutuyordu, orada, aralarındaki sehpanın üzerinde; Gökyüzü'nü göklerden ayıran duvarın yüzeyinden yıldız falları geçip gidiyordu; yüzyıllarının sayfalarını belleklerinde birer birer çevirirken sessizdiler.

″Sam,″ dedi kadın sonunda, ″güzeldi, değil mi?″ ″Evet,″ diye yanıt verdi Sam.

″O eski günlerde, sen insanların arasında yaşamak için Gökyüzü'nü terk etmeden önce... O zaman seviyor muydun beni?″

″Anımsamıyorum,″ dedi. ″Çok uzun zaman önceydi. O vakitler ikimiz de farklı insanlardık... Farklı zihinler, farklı bedenler. Olası ki o ikisi, her kim idiyseler, birbirlerini sevdiler. Anımsayamıyorum.″

″Ama ben dünyanın baharını sanki dünmüş gibi anımsıyorum... Birlikte savaşa gittiğimiz günleri ve yıldızları yeni boyanmış gökyüzünden silkelediğimiz geceleri! O vakitler dünya, her çiçeğin içinde saklanan bir tehdit ve günün her doğuşunda bir bombayla o kadar yeni ve farklıydı ki... Birlikte bütün bir dünyayı mağlup ettik, sen ve ben, çünkü burada olmamızı isteyen hiçbir şey yoktu ve her şey bize karşı durmuştu. Keserek ve yakarak kendimize karada ve denizde bir yol açtık, ta ki bize karşı duracak hiçbir şey kalmayıncaya dek. Sonra kentler inşa edildi, ardından krallıklar ve hükmetmek için insanlar ürettik. Genç tanrılar o günler hakkında ne bilirler ki? Bizim, İlklerin, gücümüzü nasıl anlayabilirler ki?″ ''Anlayamazlar,″ diye karşılık verdi Sam.

"Deniz kıyısındaki sarayımızda seviştiğimizde ve sana birçok oğullar verdiğimde ve donanmamız adaları fethetmek üzere enginlere açıldığında, o günler hazla ve güzellikle, o geceler

parfümle ve şarapla dolu değil miydi? O zaman beni sevmiş miydin?"

"Evet, sanırım o ikisi birbirini sevmişti."

"O ikisi mi? O kadar farklı değiliz. O kadar değişmedik. Çağlar akıp gitse de ve ne kadar çok sayıda beden almış, ne kadar çok aşık değiştirmiş, ne kadar çok güzellik ve çirkinlik görmüş ya da yapmış, ne kadar çok fikir üretmiş ya da duygu hissetmiş olursa olsun, kişinin benliğinde aynı kalan birşeyler vardır. Benlik bütün bunların merkezinde durur ve izler."

"Bir meyveyi aç ve içinde bir tohum görürsün. Merkez bu mudur? Tohumu aç ve içinde hiçbir şey yoktur. Merkez bu mudur? Savaşların efendisinden ve hanımından çok farklı iki insanız şimdi. O ikisini tanımış olmak güzel, ama hepsi bu."

"Benden usandığın için mi ayrılmıştın Gökyüzü'nden?"

"Bir görünge değişikliği istemiştim."

"Ayrıldığın için senden nefret ettiğim çok uzun yıllarım oldu. Sonra bazı günler Yeis denen odada oturdum, ama Yerdibi'nden ayrılmayı göze alamayacak kadar da korkaktım. Gerçi, seni affettiğim zamanlar da oldu ve yedi tane Rishi çağırdım görüntünü önüme getirmeleri için, sen işinle gücünle uğraşırken seni seyredebileyim diye ve sanki bir kez daha birlikte yürüyormuşuz gibiydi. Kimi günlerde ise senin ölümünü diledim, ama gazabımı hoşgörüye dönüştürdüğün gibi, celladımı da dosta dönüştürdün. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Sana artık âşık olmadığımı söylemek istiyorum. Evrende kalıcı ve değişmeyen bir şeyin bulunması ne güzel olurdu. Eğer öyle bir şey varsa, o aşktan da güçlü olsa gerek ve ben onu bilemiyorum."

"Ben değişmedim, Sam."

"İyi düşün, hanımefendi, bugüne dek söylediğin, bugüne dek hakkımda anımsadığın her şeyi. Senin asıl anımsadığın o adam değil. Sen ikimizin birlikte at sürdüğümüz katliam günlerini anımsıyorsun. Dünya artık daha uysal bir çağ yaşıyor. Sen geçmişin ateşine ve çeliğine özlem duyuyorsun. Sanıyorsun ki o adamdır özlediğin, ama aslında ikinizin bir süre paylaştığınız yazgınızdı; zihinlerinizi karıştıran ve geçip gitmiş bir yazgı ve sen ona aşk diyorsun."

"Adı ne olursa olsun, o değişmedi! Onun günleri henüz bitmedi! O evrenin merkezinde durağandır ve onu benimle bir kez daha paylaşmaya çağırıyonım seni!"

"Ya Tanrı Yama ne olacak?"

"Ne olmuş ona? Yaşasalardı onun akranı olabileceklerin icabına bakmıştın."

"Demek ki, sen aslında onun Vasfıyla ilgileniyorsun."

Kadın gülümsedi, gölgelerin ve rüzgârın içinde.

"Tabii."

"Hanımefendi, hanımefendi, beni unutun! Gidin Yama'yla yaşayın ve onun aşkı olun. Bizim günlerimiz geçti ve onları anımsamak istemiyorum. Güzeldi, ama geçmişte kaldı. Her şeyin bir vakti olduğu gibi, her şeyin bir de sonu vardır. İnsanoğlunun bu dünyadaki kazanmalarını yoğunlaştıracağı bir çağda yaşıyoruz. Bu, bilginin paylaşılması zamanıdır, kılıç çatıştırma değil."

"Bu bilgi uğruna Gökyüzü'yle döğüşür müydün? Göksel Kent'e girmeye, definelerini dünyaya sunmaya kalkışır mıydın?"

"Yapardım, biliyorsun."

”Bu dununda hâlâ ortak bir davaya sahip olabiliriz.”

”Hayır, hanımefendi, kendini kandırma. Senin müttefikin Gökyüzü'dür, dünya değil. Bunu biliyorsun. Eğer özgürlüğümü kazanırsam ve sen bana katılırsan ve birlikte dövüşürsek, belki bir süre için mutlu olacaksın. Ama kazansak da, kaybetsek de, sonunda korkarım ki, eskisinden de kederli hissedeceksin kendini.” "Duy beni, mor korunun yufka yürekli azizi! Benim duygularımı talimin edebilmen büyük incelik, ama Kali istediğiyle ittifak yapar; kimseye borcu olduğu için değil, öyle dilediği için. O savaşçı bir tanrıçadır, bunu unutma! Belki sözlerinin tümü doğrudur ve seni sevdiğini söylediğinde yalan söylüyordur. Ancak, acıma nedir bilmediği ve savaşa susamış olduğu için, kan kokusunu izler. Onun hâlâ bir İvmeci olabileceğini hissediyorum."

"Ne dediğine dikkat et, tanrıça. Yerin kulağı var."

"Kimse dinlemez," dedi kadın, "çünkü bu sarayın içinde konuşulduğu enderdir."

"Konuşulduğunda daha da merak uyandırması için al bir neden daha!"

O zaman kadın bir süre sessiz kaldı, sonra, "Dinleyen hiç kimse yok," dedi.

"Güçlerini arttırmışsın."

"Evet. Ya seninkiler?"

"Aynılar, sanırım."

"Öyleyse benim kılıcımı, asamı, yayımı, İvmecilik adına kabul edecek misin?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Çok kolay söz veriyorsun. Verdiğin gibi de kolay bozuyorsun ve bundan dolayı sana hiçbir zaman güvenemem. Eğer dövüşürsek ve İvmecilik adına zafer kazanırsak, bu aynı zamanda bu dünyanın son büyük savaşı olabilir. Bu senin arzu etmeyeceğin, olmasına izin vermeyeceğin bir şeydir."

"Son büyük savaşlardan bahsetmen için saf olman gerekir, Sam; çünkü son büyük savaş hep bir sonrakidir. Sana doğrulardan bahsetmekte olduğumu kanıtlamak için daha çekici bir vücutla mı geleyim-' Sana bekâretin damgasını taşıyan bir vücutla mı sarılayım? Bu, sözlerime güvenmeni sağlayacak mı?"

"Kuşku, hanımefendi, zihnin iffetidir ve onun damgasını kendimde taşıyorum."

"O zaman seni buraya acı çektirmek için getirmediğimi de biliyor olmalısın ve haklısın... İvmeciliğine tükürüyorum ve günlerini de çoktan sayılı kıldım. Sana sahte umutlar vermeye çalıştım, daha yüksekten düşesin diye. Seni bundan sadece aptallığın ve zayıflığın kurtardı."

"Üzgünüm, Kali..."

"Özürünü istemiyorum! Aşkından hoşlanırdım, yine de ki sona yaklaştığında onu sana karşı kullanayım ve günlerin daha zor geçsinler diye. Ama dediğin gibi, biz çok değiştik... ve artık bu zahmete değmezsin. Eskisi gibi gülümsemelerle ve okşamalarla, sanma ki beni sevmeni sağlayamazdım! Çünkü içindeki közü hissedebiliyorum ve bir erkekte bu ateşi körüklemek benim için çok kolay. Ama ihtirasın doruklarından çaresizliğin kuyusuna düşerek, şatafatlı bir ölümle ölmeye değmezsin. Seni hakir görmekten başka bir şeye vaktim yok."

Yıldızlar döndü çevrelerinde, kayarcasına ve alev alev ve kadının eli onun elinin altından çekildi gecenin ayazında içlerini ısıtacak iki kadeh soma doldurmak için.

″Kali?″

″Evet?″

″Eğer, sonunda seni tatmin edecekse, hâlâ önemlisin benim için. Ya aşk diye bir şey yok, ya da bu sözcük birçok kerelerde zannettiğim anlamı taşımıyor. Aslında, adı olmayan bir duygu bu... en iyisi de öyle bırakmak. İyisi mi al onu, git ve eğlen onunla. Ortak düşmanlarımız biter bitmez, bir gün yine birbirimizin gırtlağına çökeceğimizi biliyorsun. Birçok güzel barışmalarımız oldu, ama o ana dek yaşadığımız didişmelere değdiler mi hiç? Bil ki kazandın ve taptığım tanrıçasın... Çünkü tapınma ve dinsel coşku aşkla nefretin, ihtirasla korkunun bileşkesi değil midir?″ Adına keder denilen odada içtiler somalarını ve Kubera'nın büyüsü omuzlarına çökmüştü. Kali konuştu:

'Şimdi kollarına atılıp seni öpmeli ve yalan söyledim dediğimde yalan söylemiştim mi demeliyim? ...ki sen kahkahalarla gülesin ve son bir yara açmak için yalan söyledim diyesin! Boşversene, Tanrı Siddhartha! Birimiz Albız Kuyusu'nda ölmeliydi, çünkü İlk olmanın onum ne büyüktür! Buraya... bu köşke hiç gelmemeliydik.″

"Evet."

"Öyleyse gidelim mi?"

"Hayır."

"Buna katılıyorum. Haydi, oturalım burada ve bir süre birbirimize tapalım."

Kadın elini onun elinin üzerine koydu, okşadı. "Sam?"

" Evet?"

"Benimle sevişmek ister misin?"

"Ve böylece akıbetimi de mühürlemiş olayım. Tabii."

"Yeis denilen odaya geçelim öyleyse; rüzgârların hareketsiz kaldığı ve bir de divanı olan... "

Boyun damarlarında nabzının gittikçe şiddetlendiğini hissederek kadının peşi sıra Keder'den Yeis'e gitti ve onu divanın üzerine çırılçıplak yatırdığında ve elini karnının yumuşak beyazlığına koyduğunda, Kubera'nın gerçekten de Lokapalalar'ın en güçlüsü olduğunu anladı... çünkü o kadını, ihtirasları da onu sararken, o odanın adandığı duygu tüm benliğini doldurmuştu... bir gevşeme, bir daralma, bir iç çekişi ve akmak üzere tutuşan nihai göz yaşlarıyla.

"İstediğiniz nedir, Büyükhanım Maya?"

"Bana İvmeciliği anlat, Arşivci Tak."

Tak sırım gibi vücuduyla gerindi ve oturduğu sandalye gıcırdayarak geriye doğru yattı.

Arkasında, veri bankaları hareketsizdi ve bir sürü nadir plak uzun ve yüksek kitaplığın raflarını renkli kapaklarıyla ve havayı da küf kokusuyla doldurmuştu.

Karşısında bekleyen kadını gözleriyle ölçtü, gülümsedi ve başını salladı. Kadın dar ve yeşil bir elbise giymişti ve sabırsız bir hali vardı; saçını küstah bir kızıla boyamıştı ve burnuyla yanaklarına soluk çiller saçılmıştı. Kalçası ve omuzları genişti ve ince beli bu eğilime karşı katı bir biçimde disipline edilmişti.

"Niçin sallıyorsun başını? Herkes bilgi almak için sana gelir."

"Yanlışınız var, Büyükhanım. Eğer yanılmıyorsam ardınızda üç adet bedenlenme bıraktınız. Kariyerinizin bu noktasında, adınızın bu bilginin peşinde olan gençlerle aynı listeye katılmasını gerçekten istemediğinizden eminim."

"Liste mi?"

"Liste."

"Böyle başvuruların niçin bir listesi olsun ki?"

Tak omuz silkti. "Tanrılar tuhaf şeyler toplarlar ve aralarında bazıları da liste tutar."

"İvmecilikten ölü bir dava diye bahsedildiğini işitmişimdir hep."

"Öyleyse ölülere olan bu ani ilginiz neden?" Kadın güldü ve yeşil gözleriyle adamın gri gözlerine delercesine baktı. O anda çevresindeki arşivler darmadağın olup gitti ve kendini Kilometre Yüksekliğindeki Kule'nin ortasında, balo salonunda buldu. Geceydi, vakit öylesine geçti ki, birazdan tan ağaracaktı. Partinin uzunca bir süredir devam etmekte olduğu belliydi; ama şu anda aralarında bulunduğu kalabalık salonun bir köşesinde bir araya gelmişti. Duvarlara yaslanıyor, oturuyor ya da uzanıyor ve hepsi de Tanrıça Kali'nin yanında duran kısa boylu, esmer, güçlü kuvvetli adamın konuşmasını dinliyorlardı. Bu, yardımcısıyla birlikte henüz gelmiş olan, Yüce Ruhlu Buddha Şam'dı. Budizmden ve İvmecilikten bahsediyordu ve iblis yakaladığı günleri, Albız Kuyusunu, deniz kıyısındaki Mahartha kentinde Tanrı Siddhartha'nın işlediği günahları anlatıyordu. O konuşuyordu ve sesi büyüleyiciydi ve çevresine güç, güven ve sıcaklık yayıyordu ve çevresindeki insan kalabalığı yavaş yavaş kendilerinden geçip yere serilirken, sözcükler dudaklarından dökülüyor, dökülüyordu. Kıkırdayarak gülen ve dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte ellerini çırparak arşivleri yerlerine, Tak'ı sandalyesine geri getiren Maya dışındaki kadınların

hepsi oldukça çirkindi. "Öyleyse ölülere olan bu ani ilginiz neden?" diye sorusunu yineledi Tak.

"Ölmedi o; hayır, ölmedi!"

"Hayır mı?" diye sordu Tak. "O ölmedi mi?... Büyükhanım Maya, o, Göksel Kent'e adımını attığı andan itibaren ölmüştü. Unut onu. Unut sözlerini. Sanki o hiç yaşamamış gibi davran. Zihninde ondan hiçbir iz bırakma. Bir gün yenilenmek isteyeceksin... Bu yüzden, Karma Efendileri'nin salonlarına başvuran her zihinde o adamın izlerini arayacaklarını unutma. Buddha ve sözleri tanrıların gözünde birer küfürdür."

"Ama neden?"

"O adam bomba atan bir anarşist, gözü dönmüş bir devrimcidir. Doğrudan doğruya Gökyüzü'nü alaşağı etmek niyetinde. Daha özel bilgiler almak istiyorsan, verilere ulaşmak için makineleri kullanmam gerekecek. Bunun için bir izin kâğıdı imzalamayı düşünür müydün?"

"Hayır... "

"O zaman bu fikri aklından çıkar ve kapını da kilitle."

"Gerçekten o kadar kötü birisi mi?"

"Daha da beter."

"O zaman bunları söylerken niçin sırıtıyorsun?"

"Çünkü ben çok ciddi bir adam değilim. Ancak, vermeye çalıştığım mesajın kişilikle bir ilgisi yok. Kulak ardı etmesen iyi olur."

"Sen bu konuda her şeyi biliyora benziyorsun. Arşivciler bu listelere girmekten muaf mı?"

"Pek sayılmaz. Listedeki ilk ad benimki. Ama bu arşivci olmam nedeniyle değil. O benim babamdır."

"O mu? Baban ha!"

"Evet. Ama, çok genç birinden bahsediyoruz burada. Bana babalık ettiğinin farkında olduğundan bile kuşkuluyum. Baba olmak, bir dizi vücut değiştiren, yine bir yüzyıl içinde dön ya da beş kez vücut değiştirmiş kadınlardan düzinelerce çocuk peydahlayan tanrıların gözünde nedir ki? Ben onun bir zamanlar taşıdığı bir bedenin çocuğuyum, üstelik kendisi de bir dizi bedenden geçmiş bir kadından doğdum ve artık ben de doğmuş olduğum bedende yaşamıyorum. Dolayısıyla, ortada pek elle tutulur cinsten bir bağ kalmıyor ve olay daha çok spekülasyona açık metafizik bağlamda ilgi çekiyor. Bir insanın gerçek babası kimdir? Üremesine neden olan iki bedeni bir araya getiren koşullar mı? Herhangi bir nedenden dolayı ve zamanın herhangi bir anında bu iki vücu-dun birbirlerini olası diğer şıklardan daha fazla memnun etmiş olmaları gerçeği mi? Öyleyse, neden? Tenin açlığı mı, merak mı, irade mi? Ya da başka bir şey mi? Merhamet mi? Yalnızlık mı? Hükmetmek arzusu mu? Bilinci ilk kez yakaladığım vücuduma hangi duygu, hangi düşünce babalık etmişti? Belirli bir zamanda, o belirli baba vücudunu işgal etmiş olan kişinin güçlü ve karmaşık bir kişiliğe sahip olduğunu biliyorum. Kromozomların, gerçekte, bizim açımızdan çok büyük bir önemi yok. Eğer yaşarsak, bu mühürü çağlar boyunca taşımıyoruz. Aslında, tek tük mal ya da para bağışları dışında, hiçbir şey miras kalmıyor bize. Uzun vadede vücutların önemi o kadar azalıyor ki, bizi kaostan kurtaran ruhsal süreçler üzerine kafa yormak çok daha çekici geliyor. Görüyorum ki, yüzünün rengi aniden soldu, Büyükhanım. Böyle konuşarak senin moralini bozmak istememiştim, sadece merakını biraz gidermek ve biz eskilerin bu konularda neler düşündüğümüzü zihnine işlemek istemiştim.

Eminim, bir gün gelecek, sen de olayları benzer bir ışık altında göreceksin. Ama seni böyle sıkıntılı görmek beni üzüyor. Lütfen otur. Boşboğazlığımı bağışla. Sen Yanılsamaların Hanımı'sın. Benim üzerinde konuştuğum şeyler de senin uğraşılarınla akraba sayılmazlar mı? Eminim tavrımdan adımın niçin listenin en başında yer aldığını çıkarmışsındır. Sanırım bu bir tür kahraman tapınışı olayı. Benim yaratıcım oldukça seçkin biridir... Şimdi de yüzün kızarmaya başladı. Soğuk birşeyler içmek ister misin? Dur bir saniye... İşte. Şundan bir yudum al. Şimdi, İvmeciliğe dönersek...

Bu basit bir paylaşım doktrinidir. Biz Gökyüzü sakinlerinin bilgimizi, gücümüzü ve malımızı daha alt kademelerle paylaşmamızı önerir. Bu hayırseverliğin varacağı nokta onları da bizimkine denk bir var oluş düzeyine yükseltmek olacaktır. Kısacası, o zaman her insan tanrılaşacaktır. Bunun sonucu ise, tabii ki, artık tanrıların değil, sadece insanların var olmaları olacaktır. Sahip bulunduğumuz bilim ve sanat birikimimizi onlara vereceğiz ve böylece basit inançlarını ve her şeyin daha iyi olacağına dair besledikleri umudu yok edeceğiz... Çünkü inancı ve umudu yok etmenin en kolay yöntemi onları gerçekleştirmektir. Hak ettikleri zaman onlara bireysel olarak zaten veriyorsak, insanlığın bu tanrılık yükünü, İvmecilerin istediği şekilde, toplu olarak taşımalarına niçin izin verelim ki? Atmışına yaşına eriştiğinde bir kişi Karma Salonları'ndan geçer. Yargılanır ve eğer olumlu bulunursa, kastının yasa ve kısıtlamaları göz önünde tutularak ve Gökyüzü'ne layığınca sadakat gösterilerek, bu kişi daha üst bir kasta reenkarne edilecektir, ta ki sonunda doğrudan tanrılığa erişinceye ve burada, Kent'te, yaşamaya başlayıncaya dek. Her birey eninde sonunda hak ettiği yere gelecektir -talihsiz kazalar dışında, kuşkusuz ve böylece, toplumun aniden bir bütün halinde sıçraması yerine, tek tek bireyler, İvmecilerin tüm insanlara ve hatta buna hazır olmayanlara dahi toptan dağıtmayı düşündükleri, ilahi mirasa sahip olabileceklerdir. Bunun aksi bir görüşün ne kadar haksız ve proleterce olduğunu anlıyor olmalısın. Onların asıl niyetleri

tanrılığın bedelini ucuzlatmaktan başka bir şey değil. Ama bunun koşullan çok katıdır. Sen Shiva'nın, Yama'nın ya da Agni'nin güçlerini bir çocuğun ellerine teslim eder miydin? Eğer bir aptal değilsen, etmezdin tabii. Eğer bir sabah uyandığında dünyanın artık var olmadığını gönneye hazır değilsen. İşte İvmecilerin başımıza örmek istedikleri çorap buydu ve işte bu nedenden dolayı engellendiler. İşte şimdi İvmecilik hakkında her şeyi öğrendin... Vay canına, ateşin yükselmiş gibi bir halin var. Sana bir içki daha alırken giysini asmamı ister miydin?... Çok güzel... Evet, nerede kalmıştık, Maya? Ah, evet... Çorbadaki sinekten bahsediyorduk... Eh, İvmeciler düzenin bozukluğunu kabul etmek koşuluyla şu söylediklerimin tamamen doğru olduğunu iddia edeceklerdir. Bedenlenme yetkisini verenlerin dürüstlüklerine çamur attılar. Hatta bazıları Gökyüzü'nün dünyayla oyuncak gibi oynamaktan zevk alan bir grup kafasının dikine gitmeye meraklı hazcının ölümsüz aristokrasisi olduğunu iddiaya bile cesaret ettiler. Başkaları en iyi insanların asla tanrılığa erişemediğini; eninde sonunda gerçek ölüm ya da daha düşük bir bedende enkarne olma akıbetine uğrayacağını söylediler. Bazıları ise, örneğin senin gibi kimilerinin, açıkça görülen diğer meziyetlerinin yerine, şehvetten gözü dönmüş ilahların hoşuna gittikleri için, seçildiğinizi öne sürdüler... Hımm, bakıyorum bütün vücudun çillerle kaplı, öyle mi? Evet, işte üç kez lanete uğrayası İvmecilerin vaaz ettikleri böyle şeylerdi. Söylemekten utanç duyuyorum ama, ruhumun atasının savunduğu şeyler ve yaptığı suçlamalar, böyleydi. Bu çeşit bir mirası olan kişi, kara kara düşünmekten başka, ne yapabilir? Müthiş günlerin döngüsüne kapılır ve tanrıların arasındaki son hizipleşmeyi temsil eder. Açıkça şer fikirli olsa da, çok güçlü bir semboldür şu benim ruhumun babası ve ona karşı eskiden oğulların vücutlarının babasına karşı duyduğu saygıyı duyuyorum .. Üşüyor musun? Dur, izin ver de... İşte... İşte... İşte böyle... Haydi, şimdi bize öyle bir yanılsama kur ki, güzelim, bu tür aptallıkların olmadığı bir dünyaya sanalım kendimizi... Şimdi bu yöne... Şuradan dön... Şimdi bu sığınağımızın içinde yeni bir cennet olsun, benim ıslak dudaklı ve yemyeşil

gözlüm... Bu da ne?... Şu yüreğimde kabaran nedir?... Gerçek, sevgilim ve doğruluk ve paylaşma isteği... ”

Tanrı-yapan Ganesha, Kaniburrha ormanında Shiva ile birlikte yürüdü.

"Felaket Tanrısı,” dedi, "anladığım kadarıyla Siddhartha'nın sözlerine burun kıvırmaktan daha öte ilgi duyanlara karşı burada, Göksel Kent'te, şimdiden misilleme yapmaya başlamışsın."

"Tabii," dedi Shiva.

"Böyle yaparak, onun etkinlik gücünü mahvediyorsun."

" 'Etkinlik gücü' mü? Ne demek istediğini aç biraz,"

"Şu karşıki dalda gördüğün kuşu öldür."

Shiva üçlü zıpkınıyla bir işaret yaptı.

Kuş dalından düştü.

"Şimdi onun eşini de öldür, benim için."

"Onu göremiyorum."

"O zaman sürüsünden herhangi birini öldür."

"Hiçbirini göremiyorum."

"Ve şimdi ki o yerde ölü yatıyor, hiçbir zaman göremeyeceksin. Öyleyse, eğer dilersen, Siddhartha'nın sözlerine kulak asanların ilkini vur."

"Söylemek istediğini anlıyorum, Ganeslıa. Bir süre özgür yürüyecek... bir süre." Tanrı-yapan Ganesha çevresindeki ormana baktı. Hayalet kedilerin ülkesinde yürüyor olsa da, hiçbir kötülükten

korkmuyordu. Çünkü Kaos Tanrısı'ydı yanıbaşında yürüyen ve Felaket Zıpkını içini güvenle dolduruyordu.

Vishnu Vishnu Vishnu Brahma'ya Brahma'ya Brahma'ya baktı baktı baktı...Aynalar Salonu'nda oturmuşlardı.

Brahma, Sekizli Yol ve Nirvana'nın ihtişamı hakkında uzun uzadıya konuşmuştu. Üç sigaralık bir sürenin ardından Vishnu öksürerek boğazını temizledi.

"Evet, Tanrı?" diye sordu Brahma.

"Acaba, sorabilir miyim, neden bu Budist teranesi?"

"Bunu büyüleyici bulmuyor musun?"

"Özellikle değil."

"Bu gerçekten de ikiyüzlüce."

"Nasıl yani?"

"Bir öğretmen öğretisine bir parça da olsa ilgi göstermelidir."

"Öğretmen? Ders?"

"Tabii, Tathagatha. Yoksa son yıllarda Vishnu niçin sürekli olarak insanların arasında enkarne olmayı seçsin ki, onlara Aydınlanma Yolunu öğretmeye kararlı olmaktan başka?"

"Ben..."

"Selam sana, ey ıslahatçı, insanların zihinlerinden gerçek ölümün korkusunu silen kişi! Tekrar insanoğlunun arasında doğmayanlar artık Nirvana'ya gidiyor."

Vishnu gülümsedi. "Köklerini kazımaya çalışmaktansa onlara katılmak evladır."

"Çok veciz bir söz."

Brahma ayağa kalktı, aynaları inceledi, Vishnu'yu inceledi.

"Demek ki biz Şam'dan kurtulduktan sonra, sen gerçek Tathagatha olacaksın."

"Ondan nasıl kurtulacağız?"

"Henüz karar vermedim. Önerilere açığım."

"Bir ağaçkakan olarak reenkarne edilmesini önerebilir miyim?"

"Önerebilirsin. Ama o zaman, bir başkası da çıkıp şu ağaçkakanı insan olarak reenkarne edelim diyebilir. Anladığım kadarıyla taraftarları da az değil."

"Eh, bu sorunu düşünmeye vaktimiz var. Halen Gökyüzü'nün gözetiminde olduğuna göre aceleye gerek yok. Bu konuda bir miktar fikir üretir üretmez sana ileteceğim."

"Bu şimdilik yeterlidir."

Sonra yürüyerek odadan çıktılar.

Vishnu, Brahma'nın Zevkler Bahçesi'nden ayrıldı; o ayrılırken, Ölüm'ün Hanımı içeri girdi. Elinde ***vcenasım*** tutan sekiz kollu heykelle konuştu ve heykel çalgısını çalmaya başladı.

Müziği duyan Brahma yaklaştı.

"Kali! Güzel Hanımefendi..." diye seslendi.

"Ne güçlüdür Brahma!" diye karşılık verdi kadın.

"Evet," diye kabul etti Brahma bu iltifatı, "arzulanabileceklerin en güçlüsü. Ve sen burayı o kadar seyrek ziyaret edersin ki, memnuniyetim kat kat artıyor. Gel, çiçekli patikalarda birlikte yürüyelim ve konuşalım. Elbisen bir harika."

''Teşekkür ederim."

Çiçekli patikalarda yürüdüler. "Evlilik hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Balayınızı Gökyüzü'nde mi geçireceksiniz?"

"Buradan uzakta geçirmeyi düşünüyoruz."

"Nerede olacağını sorabilir miyim?"

"Henüz yer belirlemedik."

"Zaman ağaçkakanın kanatlarında akıp gidiyor, şekerim. Eğer dilersen sen ve Tanrı Yama benim Zevkler Bahçemde bir süre kalabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Yaradan, ama burası iki mahvedicinin zaman geçirmesi ve gevşeyebilmesi için fazlaca özel bir yer. Gideriz bir yerlere." 'Dilediğin gibi olsun." Omuz silkti. 'Aklında başka neler var?"

"Buddha denilen kişiden ne haber?"

"Sam mı? Eski aşığın mı? Gerçekten de, ne olmuş ona? Onunla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?" 'Onunla nasıl... ilgilenilecek?"

"Henüz karar vermedim. Shiva herhangi bir şey yapmadan önce bir süre beklememizi önerdi. Böylece, onun Gökyüzü toplumu üzerindeki etkisini ölçebileceğiz. Tarihsel ve dinsel nedenlerden

dolayı Vishnu'nun Buddha olmasına karar verdim. Şam'a gelince, mantık çerçevesi dâhilindeki her türlü öneriyi dikkate alacağım."

"Ona bir vakitler tanrılık önermemiş miydin?"

"Evet. Ancak bunu reddetmişti."

"Aynı şeyi bir daha yaptığını varsaysak?"

"Neden?"

"Eğer o çok yetenekli bir kişi olmasaydı, hali hazırdaki sorun başımıza açılmış olmayacaktı. Yetenekleri onu tanrılar katına çok değerli bir katkı haline getirecekti."

"Bu fikir benim de aklımdan geçti. Ancak, şimdi, asıl niyeti ne olursa olsun, bunu kabul edecektir. Yaşamak istediğinden eminim."

"Bununla birlikte, bu tür konulardan emin olmanın bazı yöntemleri vardır."

"Örneğin?"

"Psiko-sonda."

"Ve eğer bu, Gökyüzü'ne olan bağlılığında bir eksiklik bulunduğunu ortaya koyarsa... ki koyacaktır?"

"Acaba doğrudan doğruya zihni değiştirilemez mi?... Tanrı Mara gibi biri tarafından, söz gelimi."

"Senin bu denli duygusal olabileceğini hiç düşünmemiştim, Tanrıça. Ama görülüyor ki, hangi biçimde olursa olsun, onun yaşamaya devam etmesine pek meraklısın."

"Belki de öyleyimdir."

"Biliyorsun ki o... çok değişmiş olabilir. Eğer bu şey uygulanırsa, o eskisi gibi kalmayacak. 'Yeteneği'ni tamamen yitirebilir."

"Çağlar süresince tüm insanlar doğal olarak değişirler... fikirleri, inançları, yargıları. Zihnin bazı kısımları uykuya dalarken bazıları uyanır. Sanırım, yetenek, yok edilmesi güç bir şey... yaşam var olduğu sürece. Yaşamak ölmekten evladır."

"Buna ikna edilebilirim, Tanrıça... Tabii, eğer zamanın varsa, güzel şey."

"Ne kadar zaman?"

"Diyelim ki, üç gün."

"Üç gün, o zaman."

"O halde haydi birlikte benim Zevkler Köşküme geçelim ve bu konuyu daha ayrıntılı görüşelim."

"Pekâlâ."

"Tanrı Yama şu anda nerede?"

"Atölyesinde çalışıyor."

"Uzun vadeli bir projedir umarım."

"En azından üç günlük."

"İyi. Evet, Sam için biraz umut var gibi. Benim aklıma yatmadı, ama bu fikri takdir edebiliyorum. Evet, bunu yapabiliyorum."

Tanrıçanın mavi renkli ve sekiz kollu heykeli ***aencismi*** çalmaya devam etti ve bahçede birlikte yürürlerken çevrelerine melodilerini döktü, o yaz.

Helba, Gökyüzü'nün kırlara bitişik olan kenarını kendine mesken tutmuştu. Ganimet adını verdiği sarayı aslında ormana o kadar yakındı ki, vahşi hayvanlar tek şeffaf duvarına sürtünerek gelip giderlerdi. Tecavüz diye adlandırdığı odadan ormanın gölgeli patikaları seyredilebilirdi.

Helba, işte duvarları geçmiş hırsızlıklarının andaçlarıyla süslü bu odanın içinde, Sam diye çağırılan kişiyi ağırlıyordu.

Helba hırsızlar tanrı/tanrıçasıydı.

Onun gerçek cinsiyetini hiç kimse bilmiyordu, çünkü her bedenlenmede cinsiyet değiştirmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Sam sarı bir sari giymiş ve san bir peçe takmış olan koyu renk tenli, kıvrak kadına baktı. Sandaletleri ve ayak tırnakları tarçın rengindeydi ve siyah saçlarının üzerine altın bir taç yerleştirmişti.

Helba, yumuşak ve mırıltılı bir sesle, "Duygularını anlıyorum," dedi. 'Sadece bir erkek olarak beden bulduğum mevsimlerde Vasfımı elime alır ve yağmaya gerçekten girişirim."

"Suretini halen takınabiliyor olmalısın."

"Tabii."

"Ve Vasfını da eline alabilirsin."

"Muhtemelen."

"Ama bunu yapmaya niyetin yok."

"Bir kadın bedeninde olduğum sürece, hayır. Bir erkek olduğumda ise, her yerden her şeyi çalabileceğimi taahhüt ederim... Ganimetlerimden bazılarını astığım şu karşı duvarı görüyor musun? Büyük mavi tüylü pelerin Kataputna iblislerinin şefi Srit'e aitti.

Tarafımdan ilaç içirilmiş av köpekleri uyuklarken mağarasından yürütmüştüm onu. Şekil değiştiren mücevheri ise bizzat Işıltı Kubbesi'nden çalmıştım; bileklerime, dizlerime ve ayak parmaklarıma taktığım vantuzlarla tırmanmıştım kubbeye ve Korkunç Işığın Anaları aşağıdan bana... "

"Yeter!" dedi Sam. "Bu öykülerini ezberledim artık, Helba, çünkü bıkıp usanmadan anlatıyorsun. Eski günlerdeki gibi cesurca bir hırsızlık yaptığından bu yana öyle uzun zaman geçti ki, sık sık bu tozlanmış zaferlerinle avunuyor olmalısın. Aksi takdirde, en yaşlı tanrılar bile bir zamanlar kim olduğunu unutacak. Görüyorum ki yanlış yere gelmişim, bari başka kapıyı deneyim."

Gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

"Bekle," dedi Helba huzursuzlanarak.

Sam durakladı. "Evet?"

"En azından aklından geçirdiğin hırsızlıktan bahsedebilirdin. Belki sana birkaç öğüt verebilirim... "

"Senin en büyük öğüdünün bile ne yararı olur, Hırsızların Tekerk'i? Benim sözcüklere ihtiyacım yok. Bana eylem gerek."

"Hatta, belki... Anlat haydi!"

"Pekâlâ," dedi Sam, "her ne kadar bu denli zor bir işle ilgileneceğinden şüpheli olsam da... "

"Çocuk psikolojisini kısa kes ve neyin çalınmasını istediğini söyle."

"Çok sağlam inşa edilmiş ve çok sıkı korunan bir kurum olan Gökyüzü Müzesi'nde..."

"Ve de ziyarete her gün açık olan... Devam et."

"Bu binada, bilgisayarla korunan bir kasanın içinde..."

"Bu da halledilir, yetenekli biri tarafından."

"Bu kasanın içinde, bir mankenin üzerinde, gri pulları olan bir üniforma vardır. Çevresinde birçok silahlar bulunur."

"Kimin?"

"İblislere karşı verilen savaşlarda kuzey sınırında dövüşmüş eski bir savaşçının kılığıydı bunlar."

"O sen değil miydin?"

Sam hafifçe gülümsedi ve devam etti:

"Çoğu kişinin bilmediği, oradaki serginin bir parçası olarak bir zamanlar İblis Tutan'ın Tılsımı diye adlandırılan bir şeyin bulunduğudur. Şu ana dek özelliğini yitirmiş olmalı, ama öte yandan, böyle olmayabilir de. İblis Tutan'ın özel Vasfı için bir odak işlevi görmüştü ve ona yine gereksinimi olduğunu düşünüyor."

"Ve çalınmasını istediğin şey de bu mu?"

"Üniformanın beline takılmış olan deniz kabuklarından örülü büyük geniş kemer. Pembe ve sarı. Aynı zamanda, muhtemelen bu gün tak-liti mümkün olmayan, mikro devreleri de içerir." "Bu olağanüstü bir vurgun sayılmaz. Sadece öyle olduğunu farz edebilirim... "

"Elime ya derhal geçmeli, ya da hiç geçmese de olur."

"Ne kadar çabuk?"

"Altı gün içinde, korkarım."

″Onu ellerine teslim etmem için bana ne ödemeyi düşünüyorsun?″

″Sana istediğini vermeye hazırdım, eğer verecek bir şeyim olsaydı.″

″Yaa... Gökyüzü'ne bir servetin olmadan mı geldin?″

″Evet.″

″Kem talih.″

″Eğer kaçmayı başarabilirsem, dile benden ne dilersen.″

″Ve eğer başaramazsan, ellerim boş kalacak.″ 'Öyle görünüyor.″

″Dur bir düşüneyim. Bunu yapmak beni eğlendirebilir ve sen de bana borçlu olacaksın.″

″Lütfen, fazla düşünme.″

″Gel, yanıma otur, İblis Tutan ve şanlı günlerinden bahset bana... Ölümsüz tanrıçayla birlikte, dünyanın dört bir yanına at sürdüğünüz ve kaosu tohumlar gibi dağıttığınız günlerden.″

"Bu çok önceydi,″ dedi Sam.

"Eğer özgürlüğünü kazanırsan, o günler yine ışiıv >aru,sı geri dönebilir mi?"

"Dönebilir."

"Bunu bilmek çok güzel. Evet...?"

"Yapacak mısın?"

"Selam sana, Siddhartha! Büyük Azadçı!"

"Selam mı?"

"Ve de gök gürlemesiyle yıldırımlar! Dilerim yine olur!"

"Bu iyi işte."

"Şimdi şanlı günlerini anlat bana ve ben de benimkilerden bahsedeyim."

"Nasıl istersen."

Deriden bir kemer kuşanmış olan Tanrı Krishna, geçirecekleri geceye ön hazırlık olarak yedikleri akşam yemeğinin ardından onunla birleşmeyi kabul etmeyen Hanımefendi Ratri'nin peşinden, ormanın içinde hızla koşuyordu. Hava açıktı ve güzel kokuyordu, ama sol elinde sıkı sıkıya tuttuğu gece yarısı mavisi sari kadar güzel koktuğu söylenemezdi. Kadın onun ilerisinde, ağaçların altında koşmaktaydı ve o, ormanın dışına çıkan bir patikaya saptığında bir an için gözden kaybettiği kadını izliyordu. Onu tekrar gördüğünde, kadın ufak bir tepenin üzerine tırmanmış, çıplak kollarını başının üzerine kaldırmış, parmak uçlarını birbirine dokundurmuş haldeydi. Gözleri yarı kapalıydı ve tek giysisi olan uzun siyah bir tül, beyaz ve ışıltılı vücudunun çevresinde dalgalanıyordu.

O zaman kadının Suretine büründüğünü ve Vasfını eline almak üzere olduğunu anladı.

Soluk soluğa, tepeden yukarı kadının yanına doğru tırmanmaya başladı; o ise, kollarını indirerek gözlerini açtı ve adama gülümsedi.

Kadını tutmak üzere uzandığında tülünü adamın suratına doğru savurdu ve Krishna onun kahkahalarla güldüğünü duydu... üzerine aniden çöken zifiri karanlık gecenin içinde bir yerde.

Karanlıktı, yıldızsızdı, aysızdı, en ufak bir ışıltı, bir kıvılcım, bir pırıltı dahi yoktu. Üzerine kör bir gece çökmüştü.

Homurdandı ve sarinin parmaklarının arasından çekilip alındığını hissetti. Titreyerek durdu ve çevresinde kadının kahkahasının çınladığını işitti.

″Çok şey farz ettin, Tanrı Krishna,″ dedi kadın. ″Gecenin kutsallığına leke sürdün. Bunun için, karanlığı bir süre Gökyüzünün üzerinde bırakarak cezalandıracağım seni.″

″Ben karanlıktan korkmam, tanrıça,″ diye yanıt verdi, gülerek.

″Kaniburrha'nın ortasında kaybolmuş ve körleşmiş halde kaldığına ve yine de korkmadığına göre, Tanrı Krishna, demek ki beynin, eskiden beri fısıldandığı üzere, gerçekten de erbezindeymiş... Bunun aptalca bir gözü peklik olduğunu düşünüyorum. Hoşça kal, Karanlık Olan. Belki seninle düğünde görüşürüz."

"Bekle, güzel hanımefendi! Özürümü kabul eder misin?"

"Tabii, çünkü bunu hak ediyorum."

"O zaman bu yere indirdiğin geceyi kaldır."

"Bir başka zaman, Krishna... Hazır olduğumda."

"Ama o zamana dek ben ne yapacağım?"

"Denilir ki, bayım, flütünüzle en korkunç hayvanları bile büyüleyebilirmişsiniz. Eğer bu doğruysa flütünüzü hemen, şu anda çıkarmanızı ve en yatıştırıcı ezginizi üflemeye başlamanızı tavsiye ederim, ta ki ben ışığın Gökyüzü'ne bir kez daha girmesini uygun görene dek."

"Hanımefendi, çok acımasızsınız," dedi Krishna.

"Yaşam böyle, Flütlerin Tanrısı," dedi ve oradan ayrıldı.

Krishna kara kara düşünerek flütünü çalmaya başladı.

Geldiler...

Göklerden kopup, kutup rüzgârlarının kanatlarında, denizleri ve karaları aşarak, yanan karların üzerinden, altından ve içinden geçerek geldiler. Şekil-değiştiriciler beyaza kesmiş tarlalardan sürüklendi ve gök-yürüyücüler yaprak gibi döküldü; ıssız kırlarda borazanlar çalındı ve cilalanmış gövdelerinden mızrak gibi yansıyan ışıklarla kar arabaları gümbürdeyerek ilerledi; posttan pelerinleri tutuşmuş halde, çevrelerinde ve arkalarında nefeslerinin beyaz buğularıyla, altın eldivenleri ve güneş gözleriyle, tangırdayarak ve kayarak, sıçrayarak ve dönerek geldiler; parlak renkli omuz kayışlarıyla, hayvan maskeleriyle, ateş fularlarıyla, iblis pabuçlarıyla, kırağı tozluklarıyla ve enerji yelkenleriyle geldiler onlar; arkalarında bıraktıkları ülkelerde tapınak şenlikleri oldu, fener alayları ve toplu dualar düzenlendi, kurbanlar ve ayinler yapıldı, şık giysiler giyildi ve renklerin festivali yaşandı. Çünkü o, çok korkulan Tanrıça,

Ölüm'le evlenecekti ve bu sayede ikisinin huylarının da az da olsa yumuşayacağı umut ediliyordu. Gökyüzü'ne de bir bayram havası egemen olmuştu ve tanrılarla yarı tanrıların, kahramanlarla soyluların, rahiplerle racaların ve yüksek rütbeli Brahminlerin bir araya gelmeleriyle bu hava daha da güçlendi, ivme kazandı ve hem İlklerin, hem de en genç olanların başları çevresinde gürüldeyerek rengârenk bir kasırga gibi döndü.

Böylece geldiler Göksel Kent'e...

Gamda Kuşu'nun kuzenlerinin kanatlarına binmiş halde, gök gondollarıyla fırıldak gibi dönerek, dağ tünellerinden tırmanarak, kara batmış buz izli bozkırlar boyunca ışıklar saçarak, Kilometre Yüksekliğindeki Kule'yi şarkılarıyla çınlatmak için, kısa bir süre anlaşılmaz biçimde çöken karanlığı kahkahalarıyla aşmak için; gelişlerini izleyen günler ve geceler boyunca, Ozan Adasay'ın dediğine göre en az altı farklı şeyi andırmışlardı (Adasay, benzetmelerinin bolluğuyla bilinirdi): Durgun bir süt denizinin üzerinden göç etmekte olan renkli kuş sürülerini; hafiften çatlak bir bestekârın zihninden geçen bir dizi notayı; soğuk ve derin bir deniz dibi çukurundaki bir bitkinin çevresinde dönen ve vücutları ışıklı taç yapraklarını andıran bir derin su balığı sürüsünü; aniden kendi çekirdeği üzerine çöken bir sarmal bulutsuyu; her damlası bir tüye, bir ötücü kuşa ya da bir mücevhere dönüşen bir sağanağı ve belki de en inandırıcısı, aniden canlanarak şarkı söylemeye başlayan, renkli sancaklarını rüzgârda dalgalandırarak yeryüzüne dağılan, sarayları sarsıp kuleleri deviren, hepsinin oltasında bir araya toplanarak dev bir ateş yakan ve ya ateşin ya da dansın tamamen kontrolden çıkması tehlikesiyle birlikte çevresinde dans eden, dehşet verici ve bol bol süslenmiş heykellerle dolu bir tapınağı.

Onlar geldiler.

Arşivlerin gizli alanını çaldığında, Tak, Parlayan Mızrağı duvardaki sandığından çıkardı.

Alarm, günün belirli zamanlarında belirli nöbetçileri uyarırdı. İçine tatsız bir şeylerin olacağına dair bir his doğan Tak, alarmın bir başka saatte çalmamış olmasından dolayı müteşekkirdi. Asansörle Kent'e çıktı ve tepenin üzerindeki Müze'ye doğru yürümeye başladı.

Ancak, çok geç kalmıştı.

Kasa açılmıştı ve görevli memur baygın yatıyordu. Müze, kentteki faaliyetler nedeniyle, bunun dışında boştu.

Bina Arşivlerin o kadar yakınındaydı ki, Tak, ikisini tepenin diğer yamacından aşağı inerlerken yakaladı.

Parlayan Mızrağı kullanmaya çekinerek salladı. ″Durun!″ diye bağırdı.

Ona doğru döndüler.

"Alarmı çalıştırdın dememiş miydim sana!″ dedi biri ötekine. Aceleyle kemeri beline takmaya başlamıştı.

″Sen devam et, uzaklaş!″ dedi. ″Onunla ben ilgilenirim.″

″Alarm-malarm çaldırmadım ben!″ diye bağırdı arkadaşı.

″Git buradan!″

Tak'a döndü yüzünü, bekledi. Arkadaşı tepeden aşağı inmeye devam etti. Tak onun bir kadın olduğunu gördü.

″Onu geri götür,″ dedi Tak. ″Her neyi aldıysanız, onu geri götür... ve belki bunu örtbas edebilirim."

"Hayır," dedi Sam. "Çok geç. Artık buradaki herkesle dengim ve kurtulabilmek için bu benim yegâne şansım. Seni tanıyorum, Arşivci Tak ve seni mahvetmek istemiyorum. İyisi mi, git... Hem de çabuk!"

"Yama birazdan burada olur ve..."

"Yama'dan korkmuyorum. Ya bana saldır ya da beni bırak... Şimdi!"

"Sana saldıramam."

"O zaman hoşça kal," dedi Sam ve bu sözlerle birlikte bir balon gibi havalandı. O, yerin üzerinde sürüklenirken, Tanrı Yama elinde

bir silahla tepenin yamacında belirdi. Taşıdığı silah küçük bir kabzası ve büyük bir tetiği olan ince ve parlak bir boruydu.

Onu kaldırdı ve Şam'a çevirdi. "Son şansın!" diye bağırdı, ama Sam yükselmeye devam etti.

Silahını ateşlediğinde ta yukarıdaki kubbeyi çatlatmıştı.

"Suretine bürünmüş ve Vasfını eline almış," dedi Tak. "Silahının enerjisini bağlıyor."

"Onu niçin durdurmadın?" diye sordu Yama.

"Yapamadım, Tanrı. Vasfı beni bastırdı."

"Fark etmez," dedi Yama. "Üçüncü bekçi onun hakkından gelecektir."

Yerçekimini iradesine bağlayarak yükseldi.

Bir yandan kaçarken, bir yandan da bir gölgenin onu izlemekte olduğunu fark etti. Gölge, görüş alanının hemen kıyısında bir yerde pusuya yatmış bekliyordu. Kafasını hangi yöne çevirirse çevirsin gözünden kaçıyordu. Ama hep oradaydı, büyüyordu.

İleride bir kilit vardı. Dışarıya açılan bir kilit ileride ve yukarıda süzülmekteydi. Tılsım o kilidi açabilir, onu soğuktan koruyabilir, dünyada istediği yere götürebilirdi...

Çarpan kanatların sesini duydu.

″Kaç!″ diye gümledi beyninde bir ses. ″Hızını arttır, İblis Tutan! Daha hızlı kaç! Daha hızlı kaç!″

O güne dek yaşadığı en garip duygulardan biriydi bu.

İleri doğru yarışırcasına hareket ettiğini hissetti.

Ama hiçbir şey değişmemişti. Geçit ona daha yakın değildi. Bütün o müthiş hız hissine rağmen olduğu yerden kıpırdayamıyordu.

″Daha hızlı, İblis Tutan! Daha hızlı!″ diye haykırdı çılgın, gümbürdeyen ses.

'Gidişinde rüzgâra ve yıldırıma öykünmeyi dene!″

Hissetmekte olduğu hareket duygusuna son vermeye çalıştı.

Sonra rüzgârlar ona yumruk gibi çarptı, Gökyüzünün içinde dönen kudretli rüzgârlar.

Onlara direndi, ama gölge dışında hiçbir şey göremese de, ses artık hemen yanından geliyordu.

" 'Duygular atlardır ve nesneler de koştukları yol,' " diyordu ses. " 'Eğer akıl yolundan sapmış bir zilline bağlıysa, ayırt etme yeteneğini yitirir,' " ve Sam, ense kökünde gümbürdeyen, ***Katha Upauisbad'dan*** alınma o güçlü sözcükleri tanıdı. " 'Şu halde,' " diye devam etti ses, " 'duygular o zaman kontrolden çıkar, zayıf bir sürücünün dizginleri altındaki yabanıl ve hırçın atlar gibi.' "

Ve gökler çevresinde yıldırımlarla patladı ve karanlık onu sarmaladı.

Ona saldıran enerjileri bağlamaya çalıştı, ama boğuşacak hiçbir şey bulamadı.

"Bu gerçek değil!" diye haykırdı.

"Gerçek olan nedir, olmayan ne?" diye karşılık verdi ses. "Atların senden kaçıyor şimdi."

Sanki duygusal bir vakumda hareket ediyormuşçasına, bir an süren korkunç bir karanlık oldu. Sonra acı hissetti. Sonra hiçbir şey.

Meslekteki en yaşlı gençlik tanrısı olmak zor zenaattir.

Karma Salonu'na girdi, Çarkın bir temsilcisiyle görüşmek istediğini belirtti, onu daha iki gün önce sondaya tabi tutmaktan vazgeçen Efendi'nin karşısına çıkarıldı. "Eee?" diye sordu.

"Gecikmeden ötürü özür dilerim, Tanrı Munıgan. Personelimiz düğün hazırlıklarıyla meşguldü."

"Benim yeni vücudumu hazırlayacaklarına gitmiş eğleniyorlar mı?"

"O sanki gerçekten sizin vücudunuzmuş gibi konuşmamalısınız, Tanrı. O size yüce Çark tarafından, hali hazırdaki karmik gereksinimlerinize cevaben ödünç verilen bir bedendir."

"Ve personeliniz dışarıda eğlenmekte olduğundan dolayı hazır değil, öyle mi?"

"O, Yüce Çark'ın kendine özgü bir dönüşü olduğu için hazır... "

"Onu en geç yarın akşam istiyonım. Eğer hâlâ hazırlanmamış olursa, Yüce Çark hizmetçilerinin üzerinde ezici bir mabuda dönüşebilir. Beni duyuyor ve anlıyor musun, Karma Efendisi?"

"Sizi duyuyorum, ama konuşma şekliniz bu mekâna yakışmıyor ve... "

"Beden naklini Brahma tavsiye etti ve Kilometre Yüksekliğindeki Kulede gerçekleşecek olan düğünde yeni vücudumla hazır bulunmamdan ziyadesiyle memnun olacaktır. Yüce Çark çok yavaş döndüğü için onun dileklerine uyulmadığını kendisine bildirmeli miyim acaba?"

"Hayır, Tanrı. Bedeniniz zamanında hazır olacak."

″Çok iyi.″

Döndü ve salondan ayrıldı.

Karma Efendisi ardından çok eski ve mistik bir işaret yaptı.

″Brahma.″

'Evet, Tanrıça?″

'Önerimle ilgili olarak...″

'Dilediğiniz gibi yapılacaktır, hanımefendi.″

″Başka türlü olsun isterdim.″

″Başka türlü mü?″

'Evet, Tanrı. Bir insan kurban almak isterdim.″

''Yoksa...″

''Evet.″

″Gerçekten de sandığımdan daha duygusalmışsın.″

″Bu iş olacak mı, olmayacak mı?″

'Açık konuşmak gerekirse... yakın dönemde olup bitenlerin ışığı altında, bu şekilde olmasını tercih ederim.″

″O zaman karar verildi demektir.″

″Dilediğin gibi olacak. O adamın içinde sandığımdan da fazla güç saklıymış. Eğer yanılsama Tanrısı nöbet tutuyor olmasaydı... Eh,

bu kadar uzun süre ve bu kadar sessiz kalabilmiş birisinin aynı zamanda bu kadar da -senin sözcüklerinle- yetenekli olabileceğini ummamıştım.”

”Bu işin düzenlenmesini tamamen bana bırakacak mısın, Yaratan?"

"Memnuniyetle."

"Ve Hırsızların Hükümdarı'nı tatlı niyetine bana yedirecek misin?"

"Evet. Öyle olsun."

"Teşekkür ederim, güçlü olan."

"Bir şey değil."

"Öyle de olacak. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Denildi ki, o büyük günde, Tanrı Vayu Gökyüzü'nde esen rüzgârları durdurdu ve Göksel Kent'le Kaniburrha ormanının üzerine bir dinginlik çöktü. Tanrı Yama'nın mabeyincisi Citragupta, Yerdibi'nde kokulu köklerden, sakızlardan, tütsülerden, parfümlerden ve pahalı giysilerden dev bir cenaze ateşi yaktı ve İblis Tutan'ın tılsımını ve Katapunta iblislerinin şefi Srit'in mavi tüylü pelerinini ateşin üzerine yerleştirdi; ayrıca Işıltılı Kubbe'den alınmış, Anaların şekil-değiştirici mücevherini, Buddha-Tathagatha’ya ait olduğu söylenen ve Alundil'in mor komşundan alınan safran renkli bir ehramı da yığına ekledi. İlkler Festivali gecesinin sabahında her yer tam bir sessizlik içindeydi. Gökyüzü'nde hiçbir hareket göze çarpmıyordu. Havanın üst katlarında görünmez iblislerin gölgeler gibi uçuştukları, ama güçlerin yığıldığı kent merkezine yaklaşmaktan çekindikleri söylenmişti. Yine din bilginleri ve kutsal

tarihçiler tarafından söylendiğine göre, Sam adıyla tanınan kişi sapkınlığından ve küfründen caymış ve kendini Trimurti'nin insafına terk etmişti. Aynı zamanda onun hem eşi, hem annesi, hem kız kardeşi, hem kızı, hem de bunların tümü birden olan Tanrıça Parvati, Gökyüzü'nden kaçmış, doğu kıtasının akrabadan saydığı cadıları arasında yas tutmaya gitmişti. Şafakla beraber Vishnu'nun Bineği, Garuda denilen büyük kuş bir an için uyanır gibi olmuş ve kafesinin içinde tüm Gökyüzü'nde çın çın öten, camları tuzla buz eden, ülkenin her köşesinde yankılanan, uykusu en ağır olanları dahi uyandıran, bir tek kaba çığlık at-mıştı. Gökyüzü'nün dingin yaz mevsimi içinde, Aşkın ve Ölüm'ün günü başlamıştı.

Gökyüzü'nün sokakları boştu. Tanrılar bir süre odalarında kalmayı ve beklemeyi tercih etmişlerdi. Gökyüzü'nün tüm çıkışları tutulmuştu.

Müritleri tarafından -bir tanrı olduğu düşünülerek- Mahasamatman diye çağırılan kişi ve hırsız serbest bırakıldılar. Havada, bir çeşit tuhaflık taşıyan, ani bir soğuk dalgası dolaştı.

Göksel Kent'in çok yukarılarında, Kilometre Yüksekliğindeki Kule'nin tepesindeki bir balkonda, Yanılsama Tanrısı, Düşkuran Mara duruyordu. Her renkten pelerinini omuzlarına almıştı. Kollarını kaldırmıştı ve diğer tanrıların güçleri de vücuduna akarak onunkine ekleniyordu.

Zihninde bir düş şekillendi. Sonra, yüksek bir dalganın sularını kumsala boşaltması gibi, düşlerini kente boşalttı.

Tanrı Vishnu tarafından biçimlendirilmelerinden bu yana tüm çağlar boyunca kent ve kır birbirine bitişik ama birbirine dokunmadan; girişi serbest, ulaşılabilir, mekânda değil ama zihinde birbirlerinden uzun mesafelerle ayrılmış olarak yan yana var olmuşlardı. Esirgeyen Vishnu, bunu bir amaçla yapmıştı. Şimdi, sınırlı ve geçici bir biçimde de olsa, engelinin kaldırılmasını tam

olarak onaylamıyordu. Zihninde, düzenin kaosa mükemmel biçimde galebe çalmasının simgesi haline dönüşmüş olan kente, kırın hiçbir kısmının girdiğine tanık olmak istemiyordu.

Ancak, Düşkuran'ın gücüyle, hayalet kedilerin bir süre için Gökyüzü'nü görebilmelerine izin verilmişti.

Kediler, kısmen yanılsama olan ormanın gölgeli ve ezeli patikalarında huzursuzca gidip gelmeye başlamışlardı. Orada, sadece yarı yarıya var olan yerde, gözlerine yeni bir görüş ve onunla birlikte bir huzursuzluk ve avlanma isteği gelmişti.

Denizci halkların, her şeyden haberdarmış gibi görünen dünyanın dön bir yanına dağılmış o dedikoducu ve laf taşıyıcı kalabalığının arasında dolaşan bir rivayete bakılırsa, o gün avlanan hayalet kedilerden bazıları aslında kedi bile değillerdi. Dediklerine göre, tanrıların geçtikleri yerlerde, daha sonra fısıldanan öykülerde, göksel güruhtan bazılarının o gün beden değiştirdikleri, Kaniburrha'nın beyaz kaplanlarının vücutlarına geçtikleri, Gökyüzü'nün sokaklarında başarısız hırsızın ve Buddha denilen adamın avlanmasına katıldıkları fısıldanırdı.

Denildi ki, o, kentin sokaklarını adımlarken, yaşlı bir ağaçkakan üç kez dönmüştü tepesinde ve sonra Şam'ın omuzuna konarak şunları söylemişti:

"Sen dünyanın bu kadar uzun zaman ve bu kadar yıl boyunca beklediği Işık Tanrısı Maitreya değil misin? Gelişini, uzun süre önce, bir şiirimde haber verdiğim?"

"Hayır, benim adım Sam," diye yanıt verdi diğeri, "ve ben şu anda dünyaya gelmeye değil, oradan ayrılmaya hazırlanıyorum. Sen kimsin?"

"Ben bir zamanlar bir ozan olan bir kuşum. Garuda'nın çığlığı günü başlattığından beri, kafasını gübrelemek amacıyla Tanrı Rudra'yı arayarak, bütün sabah boyunca Gökyüzü'nün sokakları üzerinde uçuyordum ki, ülkenin üzerine bir tuhaflığın çöktüğünü hissettim. Çok uzaklara uçtum ve çok şeyler gördüm, Işık Tanrısı."

"Neler gördün, bir zamanlar ozan olan kuş?"

"Dünyanın ucunda henüz tutuşturulmamış bir cenaze ateşi yığını ve çevresinde dalgalanan bir sis gördüm. Geç kalan tanrıların karların üzerinden aceleyle gelişlerini ve havanın üst katlarına tırmanarak kubbenin dışında dönmeye başlayışlarını gördüm. Ölüm'ün ve Felaket'in düğünleri için, ***ranga*** ve ***nepathya*** oyuncularının, Kanlı Maske'nin provasını yaptıklarını gördüm. Tanrı Vayu'nun elini kaldırdığını ve Gökyüzü'nde dolaşan rüzgârlar! durdurduğunu gördüm. Her rengi taşıyan Mara'nın en yüksek kulenin tepesine çıktığını ve yaydığı tuhaflığın gücünü gördüm... Ormandaki hayalet kedilerin huzursuzlandıklarına ve bu yöne gelmeye başladıklarına tanık oldum. Bir adamın ve bir kadının gözyaşlarını gördüm. Bir tanrıçanın kahkahasını duydum. Sabaha karşı parlak bir mızrağın yükseltildiğini gördüm ve bir andın içildiğini duydum. Işık Tanrısı'nı gördüm sonunda, çok çok eskiden hakkında şu şiiri yazdığım:

Hep ölür, hiç ölmez;

Hep biter, hiç bitmez;

Karanlıkta nefretle,

Aydınlığı giyinmiş,

Gelir o, bir dünyaya son vermeye,

Sabahın geceye son vermesi gibi.

Bu mısraları yazan Morgan,

Özgür ölecektir,

Ve o gün,

Kehanetini görecektir."

Kuş, kanatlarını kabarttı ve öyle kaldı.

"Bu kadar çok şey görme şansını yakaladığın için memnun oldum, kuş," dedi Sam, "ve eğretilemenin kurmacası içinde belirli bir doyuma erişmişsin. Ne yazık ki şiirsel gerçek, yaşantımızı sarmalayan şeylerden önemli ölçüde farklıdır."

"Selam sana, Işık Tanrısı!" dedi kuş ve havaya fırladı. Yükselirken, yakındaki pencerelerden birinden, ağaçkakanlardan nefret eden birisinin attığı ok, vücudunun bir yanından girdi ve öte yanından çıktı.

Sam aceleyle yoluna devam etti.

Denildi ki, onun ve daha sonra Helba'nın yaşamını alan hayalet kedi gerçekte bir tanrı ya da tanrıça idi, ki bu kuvvetle muhtemeldir.

Aynı zamanda denildi ki, onu ve kısa bir süre sonra Helba'yı öldüren hayalet kedi bunu deneyenlerin ne ilki, ne de ikincisidir. Birkaç kaplan onlara saplanan, geri çekilen, titreyerek üzerindeki kandamlalarını silkeleyen ve atıcısının eline geri dönen Parlayan Mızrak'la öldürülmüşlerdi. Parlayan Mızrağın Tak'ı da, ancak ona sezdirmeden odaya sızmayı başaran Tanrı Ganesha'nın kafasına fırlattığı bir tabureyle yere yıkılmıştı. Bazılarının dediğine göre Parlayan Mızrak daha sonra Tanrı Agni tarafından yok edilmişti, ama bazılarına göre ise Hanımefendi Maya tarafından Yerdibi'nin ötesine fırlatılmıştı.

Kent'in kanla kirletilmemesi gerektiğini ve bir yol bulacağı her yere kaosun bir gün mutlaka döneceğini sonradan söylediği iddia edilen Vishnu, durumdan hiç de memnun değildi. Ama daha genç tanrılar onun yüzüne karşı gülmüşlerdi, çünkü o, Trimurti'nin en güçsüzü olarak tanınırdı ve İlklerden biri olduğu için fikirleri modası geçmiş sayılırdı. Ama, yine aynı nedenden dolayı, bu işlere bulaşmayı reddederek bir süre için kulesine çekilmişti. Adil Tanrı Varıma ise yüzünü olup bitenden öte yana çevirdi ve Yerdibi'ndeki Sessizlik Sarayı'nı ziyaret ederek Korku adlı odada uzun süre oturdu.

Morgan karşıtı ekolden olup, söyleminin zarafetiyle tanınan ozan Adasay tarafından yazılan meşhur Kanlı Maske, oldukça güzeldi. Düşkuran'ın bu vesileyle döktürdüğü yanılsamalar oyuna eşlik etmişlerdi. Denildi ki, o gün Sam da yanılsama içinde kalmış ve tuhaflığın bir parçası olan kısmi karanlıkta, berbat kokular arasında, feryatlar ve çığlıklarla inleyen topraklarda yürümüş ve yaşamı boyunca tanık olduğu tüm deh-şetlerin, belleğinin dokusundan kopartılarak ve doğumlarının duygu damlalarını, bitmeden önce yaşamına damlatarak, bir kez daha aydınlık ya da gölgeli, sessiz ya da gürültülü, karşısında dirildiklerini görmüştü.

Geri kalan ne varsa bir geçit alayı halinde Yerdibi'ndeki cenaze yığınına nakledilmiş, üzerine yerleştirilmiş ve şarkılar eşliğinde yakılmıştı. Tanrı Agni gözlüklerini takmış, bir an yığına bakmış ve sonra alevler yükselmişti. Tanrı Vayu elini kaldırmış ve ateşi körüklemek için bir rüzgâr kopup gelmişti. Her şey olup bittiğinde Tanrı Shiva üçlü zıpkının bir devinimiyle külleri dünyanın ötesine savurmuştu.

Bütün bunlar göz önüne alındığında, cenaze töreninin hem etkileyici, hem de titizlikle düzenlenmiş olduğu söylenebilirdi.

Gökyüzü'nde çok uzun bir süredir benzeri yaşanmamış olan düğün günü, geleneklerin tüm gücüyle gelip çatmıştı. Kilometre

Yüksekliğindeki Kule, buzdan bir dikit gibi, gözleri kör edercesine ışıldıyordu. Tuhaflık çekilmişti; hayalet kediler bir kez daha körleştirilmiş ve kürkleri sanki rüzgârla yatmış halde yürüyorlardı kentin sokaklarında ve eğer bir merdiveni tırmanırlarsa, kayalık bir yokuşu çıkmış oluyorlardı; onlar için binalar uçurum, heykeller ağaçtı. Gökyüzü'nü dolanan rüzgâr şarkıları toplayıp yeryüzüne dağıttı. Kentin merkezindeki alanda kutsal bir ateş yakılmıştı. Bu vesile için gelinilen bakireler, ara-da sırada yükselen küçük ve bembeyaz duman bulutları dışında neredeyse hiç is çıkarmadan yanan temiz, kum, kokulu ağaçların ateşini beslemekte kullanılıyorlardı. Güneş Surya öyle coşkun parlıyordu ki, gün neredeyse berraklıktan titreyecekti. Hepsi de kızıl giyinmiş olan bir arkadaş ve uşak kalabalığı eşliğindeki damat kentin caddelerinden geçirilerek, tüm kafilenin Kali'nin hizmetçileri tarafından karşılanıp büyük şölen salonuna alındıkları Kali Sarayına götürülmüştü. Orada Tanrı Kubera ev sahipliği yapıyor, sayısı üç yüzü bulan kızıl kafile üyelerine, uzun, siyah ve kemik kakmalı masaların çevresinde oturacakları, bir kızıl, bir siyah dizilmiş sandalyelerini gösteriyordu. Orada, salonda, hepsine bal, ekşi lor ve halüsinojen tozlardan karılmış ***madhuparka*** ikram edilmişti ve bunu gelinin, ellerinde çifte taslar taşıyarak salona giren mavi giysili maiyeti işliğinde içmişlerdi. Gelin kafilesi üyelerinin de sayısı üç yüzü buluyordu ve hepsi de oturup ***madhuparka'anın*** içtiklerinde Kubera onlarla gayet serbestçe şakalaşarak, sözlerine sırayla eski yazılardan alıntılar ve pratik bilgelik öğütleri serpiştirerek, bir konuşma yapmıştı. Sonra gelinin kafilesi meydandaki köşke doğru bir yönden hareket ederken, damatın kafilesi de diğer yönden yola çıkmıştı. Yama ve Kali köşke ayrı kapılardan girdiler ve küçük bir perdenin iki yanına oturdular. Uzun süre eski şarkılar söylendi ve aralarındaki küçük perde Tanrı Kubera taralından kaldırılarak ikisinin birbirlerinin yüzlerini görmelerine o günlük ilk kez izin verildi. Bunun ardından Kubera bir konuşma daha yaptı ve şefkat, zenginlik ve zevk vaad etmesi karşılığında Kali'yi Yama'ya teslim etti. Sonra Tanrı Yama eşinin elini tuttu ve giysileri bir hizmetçi tarafından bağlanmış halde ateşin

yanına gittiklerinde Kali bir avuç buğday attı. Bunun da ardından Kali bir değirmen taşının üzerine çıktı ve ikisi birlikte, Kali'nin her adımda küçük bir pirinç yığınını çiğnediği toplam yedi adım attılar. Sonra, düğünün suyla kutsanması için, birkaç yürek atımı süresince hafif bir yağmurun çiselemesine izin verildi. Yağmur kesildiğinde konuklar ve uşaklar tek bir kafile halinde birleşti ve kentin içinde, büyük şölen ve eğlencelerin düzenlendiği ve Kanlı Maske'nin sahnelendiği Yama'nın karanlık sarayına doğru yola çıkıldı.

Sam, son kaplanla yüz yüze geldiğinde, hayvan neyi avlamakta olduğunu bilerek başını yavaşça sallamıştı. Şam'ın kaçabileceği bir yer yoktu, öylece durup bekledi. Kedi de ağırdan alıyordu işini. O anda bir iblis ordusu kente inmeye çalışmış, ama tuhaflığın gücü onlara izin vermemişti. Tanrıça Ratri'nin ağladığı görülmüş ve adı hemen listeye eklenmişti. Arşivci Tak bir süre için Gökyüzü'nün altındaki zindanlara hapsedilmişti. Tanrı Yama'nın, sanki öyle olmasından çekiniyormuşçasına, Yaşam ayağa kalkmadı,' dediği duyulmuştu.

Her şey göz önüne alındığında, hem çok titiz ve hem de etkileyici bir ölüm olmuştu bu.

Düğün yedi gün yedi gece sürdü ve Tanrı Mara eğlenenlerin çevresine düş üzerine düş ördü. Su ve ateş sütunları üzerinde renkli dumandan saraylar yükselterek, uzandıkları divanları yıldıztozu vadilerine indirerek, duyularını mür ve mercanla coşturarak, hepsine Suretlerini takındırarak, onları uçan bir halıya binmişlercesine yanılsama ülkelerine götürdü ve güçlerini örnek aldıkları arketiplerin çevresinde döndürdü. Shiva, bir mezarlıkta Felaket ve Zaman danslarını yaparak Titanların uçan üç kentinin yok edilmelerinin yıldönümünü kutladı; Karanlık Krishna, kara iblis Bana'yı yenisinin anısına Güreşçi Dansı'na daldı; Lakshmi, Heykel Dansı'na ve hatta Tanrı Vishnu bile Amfora Dansı'na zorlandıklarında Munıgan yeni bedeni içinde, tüm denizlerin sularını bir sahne olarak kullanıp dünyanın haline gülerek,

okyanusun derinliklerine sığınan Shura'yı öldürdüğünde yaptığı Zafer Dansı'nı tekrarladı. Mara'nın her jestinde büyü, renk, müzik ve şarap oluşuyordu. Şiirler okundu, oyunlar oynandı. Şarkılar söylendi ve kahkahalar atıldı. Gücün ve yeteneğin çatıştırıldığı spor karşılaşmaları yapıldı. Yedi zevk gününün tüm faaliyetlerine katlanabilmek için gerçekten de tanrısal bir güç gerekti.

Her şey göz önüne alındığında, etkileyici olduğu kadar çok da titizlikle düzenlenmişti şu düğün.

Eğlencenin sonuna doğru damat ve gelin, bir süre dünyayı dolaşmak, birçok yerin zevklerini tatmak üzere, Gökyüzü'nden ayrıldılar. Özgür dolaşabilmek amacıyla yanlarında dostları ya da uşakları olmaksızın gittiler. Ziyaret edecekleri yerlerin listesini ya da oralarda ne kadar süre kalacaklarını önceden açıklamadılar... ki dostlarının ne tür muziplikler yapabilecek kudrette oldukları düşünüldüğünde, bu da beklenen bir şeydi.

Eğlence onlar gittikten sonra bile sürdü. Olağanüstü miktarda somayı deviren Tanrı Rudra bir masanın üzerine çıktı ve gelin hakkında uzun bir söylev çekmeye başladı... Eğer Yama orada olsaydı mutlaka sorun edeceği türden bir söylevdi bu. Durum böyle olunca Tanrı Agni, Rudra'nın ağzının üzerine tokatı indirdi ve derhal Suretini Takınmış halde ve Gökyüzü boyunca yapılacak bir düelloya davet edildi.

Agni, Kaniburrha'nın ötesindeki bir dağın zirvesine uçuruldu ve Tanrı Rudra da Yerdibi'nin yakınlarında konuşlandırıldı. İşaret verildiğinde Rudra, ısıya duyarlı okunu kilometrelerce ötedeki hasmına doğru fırlattı. Ancak, Tanrı Agni yaklaşan oku on beş kilometre öteden saptadı ve Evrensel Ateş'i kullanarak onu havada kavurdu. Sonra aynı gücü ışıktan bir iğneye dönüştürüp Rudra'ya sapladı ve onu durduğu yerde küle çevirdi. İşte böylece Lokapalalar'ın onuru korunmuş oldu ve ölmüş olan eski Rudra'nın yerine, yarı-tanrıların saflarından bir yenisi seçildi.

Bir raca ve iki adet yüksek rütbeli rahip zehirlendiler ve renkli tablolar çizerek öldüler. Maviye çalan artıklarının yakılması için cenaze ateşleri yakıldı. Tanrı Krishna, Suretini takındı ve benzeri bir daha duyulamayacak bir ezgi çaldı ve bitirdiğinde, Sarışın Guari insafa gelerek kalbi yumuşamış halde onun yanına koştu. Sarasvati, tüm ihtişamıyla Zevkler Dansı'nı yaptı ve sonra Tanrı Mara, Helba'yla Buddha'nın kentin içinde nasıl kovalandıklarını canlandırdı. Bu son düşün birçok kişiyi rahatsız etmesi üzerine listeye yeni isimler eklendi. Bir gencin bedeni ve bir kaplanın kafasına sahip bir iblis, aralarına girmeye cesaret ederek Tanrı Agni'ye, dehşet verici bir şiddetle saldırdı. Ratri'nin ve Vishnu'nun birleşik güçleri sayesinde geri püskürtüldü, ama Agni asasını üzerine çevirmeye fırsat bulamadan, maddesel alemden kaçıp gitmeyi becerdi.

Düğünü izleyen günler, Gökyüzü'nde birçok değişikliğe sahne oldu.

Parlayan Mızrağıyla Arşivci Tak, Karma Efendileri tarafından yargılandı ve bir maymunun vücuduna nakledildi; beynine de, ta ki Gökyüzü insafa gelip laneti üzerinden kaldırmaya karar verinceye dek, ne zaman reenkarnasyon için başvursa yine bir maymun bedenine alınması için bir uyarı yerleştirildi. Sonra güneydeki yağmur ormanlarına gönderildi ve orada, karmik yükünü hafifletmeye başlamak üzere, serbest bırakıldı.

Adil Tanrı Vamna maiyetini çevresine topladı ve dünyanın bir başka yerini kendine mesken tutmak üzere Göksel Kent'ten ayrıldı. Onu gözden düşürmek isteyen kimileri, ayrılışını Kara Nirriti'nin, karanlık ve yozluk tanrısının, Gökyüzü'nü husumetle ve birçok kara lanetin zehiriyle terk edişine benzettiler. Varuna'yı çekiştirenlerin sayısı fazla değildi, çünkü adil sıfatını hak ettiği herkesin malumuydu ve kem söz sahibine ait olacağı için, ayrılışını izleyen günlerde üç beş kişi dışında hakkında atıp tutan olmadı.

Çok sonraları, Göksel Temizlik günlerinde, tanrıların arasından başkaları da yeryüzüne sürgün edildiler. Ancak, onların sürgün edilişlerinin kökü, Gökyüzü'ne İvmeciliğin bir kez daha girdiği bu günlere dayanıyordu.

Dört mertebe tanrının ve cennetin on sekiz sahibinin arasında en güçlüleri olan Brahma, alemlerin yaratıcısı, yükseklerdeki Gökyüzü'nün ve onun altındaki her şeyin tanrısı, göbeğinden nilüfer çiçeği filizlenen ve elleriyle deniz diplerini tarayan, üç adımda dünyaları aşan, sağ elinde hakkın çarkını taşıyan, azametinin davulları düşmanlarının yüreğine korku salan, yılanları bilip gibi kullanarak afetlere zincir vuran Brahma, boş bulunduğu bir anda Ölümün Büyükhanımı'na verdiği bir sözden dolayı, gün geçtikçe daha çok bunalıyordu. Ama aslında, kadının telkinleri olmasa da büyük olasılıkla benzer biçimde hareket edecekti. Bu durumda, kadının eylemlerinin en önemli sonucu, kısa ve geçici bir süre için, dertlerinin vebalini üzerine atacak birini bulmuş olmasıydı. Aynı zamanda Yanılmaz Brahma diye de bilinirdi o.

Gökyüzü kubbesi, eğlencelerin sona ermesiyle birlikte, birkaç noktada onarım gördü.

Gökyüzü Müzesi ise, o günden itibaren, sürekli yerinde bulunan silahlı bir bekçi tarafından korunmaya başlandı.

İblis avlamak için birkaç sürek avı planlandı, ama bunların hiçbiri tasarıdan öteye geçemedi.

Ana ve babasının kimlikleri hakkında en ufak bir fikri olmayan yeni bir Arşivci atandı.

Kaniburrlıa'nın hayalet kedilerinin yeryüzünün her yerindeki tapınaklarda sembolik olarak temsil edilmelerine izin verildi.

Eğlencelerin son gününde, Yerdibi'ndeki Sessizlik Sarayı'na yalnız bir tanrı girdi ve Anı denilen odada uzun bir süre oturdu. Sonra uzun uzun güldü ve Göksel Kent'e geri döndü ve kahkahası gençlikle, güzellikle, güçle ve saflıkla doluydu ve Gökyüzü'nü dolanan rüzgârlar bu gülüşü yakalayıp, içerdiği tuhaf ve çın çın öten zafer coşkusuna onu işitenlerin şaşması için, en uzak diyarlara kadar taşıdılar.

Her şey göz önüne alındığında, hem çok titiz, hem de çok etkileyiciydi bu Aşk ve Ölüm, Nefret ve Yaşam ve bir de Delilik zamanı.

6

Brahma'nın ölümünü izleyen günlerde, Göksel Kent bir karışıklık dönemine girdi. Tanrıların bile birkaçı Gökyüzü'nden sürülmüştü. Bu, hemen hemen herkesin bir İvmeci olarak damgalanmaktan korktuğu bir dönemdi ve kaderin bir cilvesiyle, şu yada bu aşamada, hemen hemen herkes İvmecilikle suçlandı. Sonra, sonunda Büyük Savaş'a varan isyan ve entrika günlerinde, onun ruhundan daha fazlasının yaşamaya devam etmiş olabileceği fısıldanmaya başlandı...

Azap güneşi battığında,

barış gelir,

sessiz yıldızların Tanrısı,

bu yaratılış ülkesi mandalanın

kırlaştığı bu ülke.

Aptal olan der ki içinden,

düşünceleri sadece düşüncedir...

Saraha (98-99)

Sabahın erken saatleriydi. Zevkler Bahçesi'nde, mor nilüfer havuzunun kenarında, ***veena*** çalan mavi tanrıça heykelinin ayaklarının dibinde, Brahma'yı buldular.

Onu ilk bulan kız önce dinlenmekte olduğunu sanmıştı, çünkü gözleri açıktı. Ancak, bir saniye sonra, onun nefes almadığını ve hatları çarpılmış yüzünde bir ifade değişikliği olmadığını fark etti.

Kız titreyerek evrenin sonunun gelmesini bekledi. Tanrı ölmüş olduğuna göre, anladığı kadarıyla normal olarak bunun olması beklenirdi. Ama bir süre sonra, nesnelerin içsel bağlarının evreni aşağı yukarı bir saat kadar daha bir arada tutabileceğine kanaat getirdi ve durum böyle olduğuna göre, bu acil Yuga sorununu daha yetkili bir makamın dikkatine iletmenin en uygun bir davranış olacağını düşündü.

Dunundan haberdar edilen Brahma'nın Baş Odalığı, bizzat gidip durumu yerinde gördü, Tanrı'nın gerçekten de ölmüş olduğuna inandı, derhal ***veenasını*** çalmaya başlayan mavi tanrıça heykeliyle konuştu ve bir an önce saraya gelmeleri için Vishnu ve Shiva'ya haber gönderdi.

Yanlarında Tanrı Ganesha'yla birlikte geldiler.

Cesedi gözden geçirdiler, durumu hakkında fikir birliğine vardılar ve katledilmeleri olasılığına karşı iki kadını da odalarına kapattılar.

Sonra kafa kafaya verip durum değerlendirmesi yaptılar.

"Acele yeni bir yaratan gerek bize," dedi Vishnu. "Aday göstermek serbesttir."

"Ganesha'yı aday gösteriyorum," dedi Shiva.

"Reddediyorum," dedi Ganesha. "Niçin?"

"Göz önünde bulunmaktan hoşlanmam. Arka planda kalmayı yeğlerim."

"O zaman bir an önce diğer seçenekleri değerlendirelim."

“İşe koyulmadan önce,” dedi Vishnu, “bu olayın nasıl olduğunu soruşturmak daha akıllıca olmaz mıydı?”

"Hayır," dedi Ganesha. "Atılacak ilk adım halefin seçimi olmalıdır. Otopsi bile daha sonraya bırakılabilir. Gökyüzü bir Brahma'sız kalmamalı."

"Lokapalalırdan birine ne dersin ?"

"Belki de."

"Yama?"

"Hayır o fazla ciddi, fazla dürüst... Bir teknisyen olabilir, ama bir yönetici değil. Üstelik duygusal yönden dengesiz olduğunu da düşünüyorum."

"Kubera?"

"Çok kurnaz. Kubera'dan korkarım."

"İndra?"

"Çok dik kafalı."

"Agni'ye ne dersin?"

"Belki. Belki de değil."

"Ya Krishna?"

"Aklı bir karış havada, asla ayık olmaz."

"Sen kimi öneriyorsun?"

"Halen en önemli sorunumuz nedir?"

"Halen önemli bir sorunumuz olduğunu sanmıyorum," dedi Vishnu.

"O zaman derhal bir tane bulmamız çok akıllıca olur," dedi Ganesha. "Bana en önemli sorunumuz İvmecilik gibi geliyor. Sam geri döndü, her şeye çomak soktu, suları bulandırdı."

"Evet," dedi Shiva.

"İvmecilik mi? Zaten ölmüş bir köpeği niye tekmeleyelim ki?"

"Ah, ama o ölmedi. En azından, halk arasında değil. Ve kamunun dikkatini Trimurti içindeki haleflik sorunundan uzaklaştıracak ve Kent'te, görünüşte de olsa, birlik ve dayanışma havası yaratacaktır. Meğerki, Nirrita ve zombilerine niyetimiz yoksa."

"Hayır, kalsın."

"Şimdi olmaz."

"Hmm... Evet, şu halde en büyük sorunumuz İvmeciliktir."

"Pekâlâ, İvmecilik en büyük sorunumuz."

"Kim herkesten çok nefret eder ondan?"

"Sen mi?"

"Saçmalık. Ben hariç."

"Söyle bize, Ganesha.

"Kali."

"Bundan kuşkum var."

"Benim yok. İkiz belalar, Buddhacılık ve İvmecilik, aynı arabanın atlarıdır. Buddha, Kali'yi küçük düşürdü. O bir kadın. Savaşı sürdürecektir."

"Bu, kadınlığından feragat etmesi anlamına gelir."

"Bana ayrıntılardan bahsetme."

"Pekâlâ, Kali olsun"

"Peki Yama ne olacak?

"Ne olmuş ona? Yama'yı bana bırakın."

"Bence iyi olur."

"Bence de."

"Çok güzel. O zaman, gök gürültüsü arabasıyla ya da büyük kuş Garuda'nın sırtında, Yeryüzü'ne gidin. Yama ve Kali'yi bulun. Onları Gökyüzü'ne geri getirin. Ben sizin dönmenizi bekleyeceğim ve Brahma'nın vefatı üzerine düşüneceğim."

"Öyle olsun."

"Kabul."

"Günaydın."

"İyi tüccar Varna, bekleyiniz! Sizinle konuşacaklarım var."

"Evet, Kabada. Sormak istediğiniz nedir?"

"Söylemek istediklerimi sözcüklere dökmek çok zor. Ama bitişik komşularınızın arasında hayli hassasiyete yol açan bir durumla ilgilidir."

"Ah? Lütfen devam ediniz."

"Atmosferle ilgili... "

"Atmosfer mi?"

"Rüzgârlar, esintiler mesela..."

"Rüzgârlar mı? Esintiler mi?"

"Ve bunların taşıdıkları şeyler."

"Şeyler? Ne gibi..."

"Kokular, iyi yürekli Varna."

"Kokular mı? Ne kokusu?"

"Şey... yani, dışkısal madde kokusu."

"Dış? Ah! Evet. Doğru... Doğaı. Böyle birkaç şey olabilir. Onlara alıştığım için unutmuşum."

"Nedenlerini sorabilir miyim?"

"Dışkılama faaliyetlerinin doğrudan ürünüdür, Kabada."

"Bunun farkındayım. Benim öğrenmek istediğim, doğası ve kaynağından ziyade, neden burada bulunduğudur."

"Burada bulunmasının nedeni arka odamdaki şeyle... yani, bu maddeyle dolu kovalardır."

"Ah?"

"Evet. Ailemin lininlerini bu şekilde saklıyorum. Bunu son sekiz günden beridir yapmaktayım."

"Nerede kullanmak için, değerli Varna?"

"Bu maddelerin içine boşaltıldığı -suyun içine, yani ve sonra bir manivelanın çekildiği, sonra güçlü bir gurultuyla birlikte, bu maddelerin uzaklara, yerin altına nakledildiği- yeni ve mucizevi bir aracı duymadınız mı?"

"Bununla ilgili söylentiler gelmişti kulağıma."

"Ah, ama bu doğru, bu doğru! Böyle bir şey gerçekten de var. Adını vermek istemediğim biri tarafından keşfedilmiş; büyük borularla dibi ya da tepesi olmayan bir oturaktan oluşuyor. Bu çağımızın en büyük buluşudur ve birkaç ay içinde kendime bir tane alacağım."

"Siz mi? Böyle bir şeyi mi?"

"Evet. Evimin arkasına inşa ettirdiğim küçük odaya kurduracağım. O gece bir akşam yemeği düzenleyip tüm komşularımın onu kullanmasına dahi izin verebilirim."

"Bu gerçekten bir mucize... Ve sen de çok cömertsin."

"Ben de öyle hissediyorum. Sanırım, öyleyim."

"Ama... şu koku?"

"Bu aracın kurulma olasılığını düşünerek sakladığım dışkısal ürünlerle dolu kovalardan yayılıyor."

"Ama neden?"

"Bu aracı birkaç ay sonra kullanmaya başlamaktansa, sekiz gün önceden itibaren kullanmaya başlamış olduğumun karmik kayıtlarıma geçirilmesini tercih ederim. Benim hayattaki hızlı yükselişimin bir belgesi olacaktır."

"Ah! Usullerindeki bilgeliği şimdi daha iyi takdir edebiliyorum, Varna. Kendini aşmaya çalışan birinin yoluna çıkıyormuş gibi görünmek istemem doğrusu. Eğer böyle bir izlenim bıraktıysam özür dilerim."

"Affedildiniz... "

"Komşuların seni gerçekten çok seviyor, kokulu ya da kokusuz. Daha üst düzey bir mevkie yükseldiğinde, bunu lütfen anımsa."

"Tabii."

"Böyle bir ilerleme pahalı olmalı."

"Oldukça."

"Değerli Varna, bütün bu burun sızlatan kokularıyla birlikte senin havanı soluyor olmaktan haz duyacağız."

"Benim sadece ikinci yaşamım, iyi Kabada, ama kaderin dokunuşunu şimdiden hissedebiliyorum."

"Ben de. Zaman rüzgârları yön değiştirir ve insanlığa şaşılası birçok şeyler getirir. Tanrılar seni kontsun."

"Seni de. Ama, İkinci kuzenim Vasu'yu mor korusunda himayesi altına alan Aydınlanmış Olan'ın kutsamalarını da unutma."

"Nasıl unuturum? Mahasamatman da bir tanrıydı. Bazıları Vishnu olduğunu söylüyor."

"Yalan söylüyorlar. O Buddha'ydı."

"Onun kutsamalarını da ekleyelim."

"Pekâlâ. İyi günler, Kabada."

"İyi günler, değerli kişi."

Yama ve Kali Gökyüzü'ne geldiler. Göksel Kent'e girdiler. Hiçbir şey için duraksamadan doğrudan doğruya Brahma Sarayı'na gittiler. Zevkler Bahçesi'nde Shiva ve Ganesha ile buluştular.

"Duyun beni, ey Ölüm ve Felaket," dedi Ganesha, "Brahma öldü ve bunu sadece biz beşimiz biliyoruz."

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Yama.

"Görünüşe bakılırsa zehirlenmiş."

"Bir otopsi yapıldı mı?

"Hayır."

"Öyleyse ben yapacağım."

"İyi. Ama şu anda çok daha önemli bir sorunumuz var."

"Nedir o?"

"Halefi kim olacak?"

"Doğru. Gökyüzü Brahma'sız kalamaz."

"Kesinlikle... Kali, söyle bana, altın eyerli ve gümüş üzengili Brahma olmayı düşünür müydün?"

"Bilemiyorum... "

"O zaman düşünmeye başla, hem de bir an önce. En güçlü aday sayılıyorsun."

"Ya tanrı Agni?"

"Listede üst sıralarda değil. Bayan Kali kadar İvmecilik karşıtı görünmüyor."

"Anlıyorum"

"Ben de."

"Dolayısıyla, o iyi bir tanrı olabilir, ama büyük bir tanrı asla."

"Evet. Sizce Brahma'yı kim öldürdü?"

"Hiçbir fikrim yok. Senin var mı?"

"Henüz değil."

"Ama onu bulacaksın, öyle değil mi Tanrı Yama? "Evet. Suretime bürünmüş olarak."

"Siz ikiniz belki aranızda konuşmak istersiniz."

"İsteriz."

"O zaman sizi yalnız bırakıyoruz. Bir saat sonra, Saray'da, birlikte akşam yemeğini yiyelim."

"Evet."

"Evet."

"Şimdilik hoşça kalın."

"Hoşça kalın."

"Hoşça kalın."

"Hanımefendi?"

"Evet?"

"Kişi, eğer bir devam sözleşmesi imzalanmamışsa, bedenlerin değiştirilmesiyle birlikte otomatik olarak boşanmış sayılır."

"Doğru."

"Brahma'nın ise erkek olması şarttır."

"Evet."

"Reddediniz."

"Ama, Efendim!"

"Tereddüt mü ediyorsunuz?"

"Yama, o kadar ani oldu ki..."

"Sırf düşünmek için bile olsa duraksıyorsun."

"Düşünmek zorundayım."

"Kali, beni üzüyorsun."

"Amacım bu değildi."

"Ve ben de senin bu teklifi reddetmeni istiyorum."

"Ben sizin eşiniz olduğum kadar, aynı zamanda kişisel hakkım gereği bir tanrıçayım, Tanrı Yama!"

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Kendi kararlarımı kendim veririm."

"Eğer kabul edersen, Kali, aramızdaki her şey biter."

"Bu yeterince açık."

"Rishiler adına! İvmecilik bir karınca tepesinde fırtına koparmaktan başka nedir ki? Neden birdenbire bu kadar karşı oluyorlar ona?"

"Kendilerini bir şeylere karşı olmak zorunda hissediyor olmalılar."

"Buna önderlik edecek şahıs niçin sen olasın ki?"

"Bilmiyorum."

"Tabii eğer İvmecilik karşıtı olmak için özel bir nedenin yoksa, hayatım."

"Tanrılar arasında ben daha genç sayılırım, ama dünyanın erken zamanlarında birlikte at sürdüğünüz kahramanın -Kalkin'in- Sam denilen adamla aynı kişi olduğu yolundaki söylentiler benim kulağıma dek geldi. Eski tanrından nefret edecek bir nedenin varsa, ki Sam gerçekten de eski tamındır, o zaman onun başlattığı bu harekete karşı seni öne sürmelerini anlayabilirim. Bu doğru olabilir mi?"

"Olabilir."

"Bir saat içinde karar vermeni bekliyorlar."

"Ve ben onlar için bir karar vermiş olacağım."

"Ne olacak bu?"

"Üzgünüm, Yama... "

Yama akşam yemeğinden önce Zevkler Bahçesi'nden ayrıldı. Her ne kadar yaptığı şey görgü kurallarının çok yakışıksız bir ihlali gibi

görünse de, Yama tüm tanrıların içinde, disiplin altına alınması en zor olanı sayılıyordu ve hem bunun, hem de ardında yatan nedenlerin farkındaydı. Böylece, Zevkler Bahçesi'ni terk etti ve Gökyüzü'nün bittiği yere gitti.

O günü ve geceyi Yerdibi'nde geçirdi ve hiçbir ziyaretçi tarafından rahatsız edilmedi. Sessizlik Sarayı'nın beş odasının her birinde bir süre kaldı. Düşünceleri de sadece kendine ait olduğundan, bırakalım öyle kalsınlar. Sabah olduğunda Göksel Kent'e geri döndü.

Orada, Shiva'nın öldüğünü öğrendi.

Üçlü zıpkını kubbede bir delik daha açmış, ancak başı, henüz bulunmayan kör bir cisim vurularak ezilmişti.

Yama, dostu Kubera'nın yanına gitti.

"Ganesha, Vishnu ve yeni Brahma, Yok Edici'nin yerini doldurması için, daha şimdiden Agni'ye başvurdular," dedi Kubera. "Kabul edeceğini tahmin ediyorum."

"Mükemmel, tabii Agni açısından," dedi Yama. "Tanrı'yı kim öldürdü?"

"Bunun üzerinde çok düşündüm," dedi Kubera, "ve inanıyorum ki, Brahma vakasında, katil onun birkaç kadeh içki paylaşacağı kadar yakından tanıdığı biriydi ve Shiva vakasında ise, onu şaşırtabilecek kadar iyi tanıyan biri olmalı. Şahsen bildiğimden çok da fazla tanınmış."

"Aynı kişi mi sence?"

"Kalıbımı basarım."

"Bu bir İvmeci tertibi olabilir mi?"

"Bunu inanılması güç buluyorum. İvmeciliğe sempati duyanların elle tutulur bir örgütlenmeleri yok İvmecilik Gökyüzü'ne pek fazla etkin olamayacak kadar yeni geldi. Belki, küçük bir hizip. Büyük olasılıkla, bağımsız hareket eden bir kişi yapmış olmalı."

"Başka hangi nedenler olabilir?"

"Bir kan davası. Ya da büyük bir tanrı olmayı planlayan küçük bir tanrı. Kişi niçin adam öldürtür ki?"

"Aklına özellikle takılan biri var mı?"

"En büyük sorunumuz, Yama, şüphelileri bulmak değil, elemek olacaktır. Soruşturmayı sana verdiler mi?"

"Artık emin değilim. Öyle sanıyorum. Ama konumu ne olursa olsun bunu yapanı bulacak ve öldüreceğim."

"Niçin?"

"Yapmam gereken bir işim, öldürmem gereken... "

"Bir kişi mi?"

"Evet."

"Üzgünüm, dostum."

"Ben de. Ama, bu benim ayrıcalığım ve amacımdır."

"Keşke bu konuyla ilgili benimle hiç konuşmamış olsaydın. Çünkü bu açıkça gizlilik derecesine sahip bir konudur."

"Eğer sen söylemezsen ben de söylemem."

"Yapmayacağımdan emin olabilirsin."

"Ve psiko-sondaya karşı karmik kayıtlarla ilgili gerekeni yapacağımı da biliyorsun."

"Zaten konuyu bu yüzden açtım ve Shiva'dan bahsettim. Öyle olsun."

"İyi günler sana, arkadaşım."

"İyi günler, Yama."

Yama, Lokapalalar'ın Köşkü'nden ayrıldı. Bir süre sonra, aynı köşke Tanrıça Ratri girdi. "Selam, Kubera."

"Selam, Ratri."

"Niçin yalnız oturuyorsun?"

"Çünkü yalnızlığımı giderecek kimsem yok. Sen neden geldin buraya... tek başına?"

"Çünkü şu ana kadar konuşacak kimsem yokUı."

"Öğüt mü istiyorsun, konuşmak mı?"

"İkisini de."

"Otursana."

"Teşekkür ederim. Korkuyorum."

"Aynı zamanda da aç mısın?"

"Hayır."

"Bir parça meyve ye ve bir bardak soma iç."

"Pekâlâ."

"Seni korkutan nedir ve sana nasıl yardım edebilirim?"

"Tanrı Yama'nın buradan çıktığını gördüm."

"Doğru."

"Yüzüne baktığımda, karşımda bir Ölüm tanrısının bulunduğunu idrak ettim ve tanrıları bile korkutan güç taşıdığını... "

"Yama güçlüdür ve benim dostumdur. Ölüm çok güçlüdür ve kimsenin dostu değildir. Ancak ikisi birlikte var oluyorlar ve bu çok garip. Agni de çok güçlüdür ve o Ateş'ür. O da benim dostumdur. Krishna dileseydi güçlü olabilirdi. Ama bunu istemedi. İnanılmaz bir hızla beden değiştirir. Soma içer, müzikle ve kadınlarla uğraşır. Geçmişten ve gelecekten nefret eder. O benim dostumdur. Ben Lokapalalar'ın içinde en sonda gelenim ve güçlü değilim. Hangi bedeni alacak olsam hemen şişmanlar. Üç arkadaşıma kardeşten çok bir baba gibiyimdir. Onların arasında sarhoşluğu, müziği, aşkı ve ateşi takdir edebilirim; çünkü bunlar yaşamın birer parçasıdır ve böylece dostlarımı insan ya da tanrı olarak sevebilirim. Ama diğer Yama beni de korkutuyor, Ratri. Çünkü Suretine büründüğünde, bu fukara şişkoyu tir tir titreten bir boşluğa dönüşüyor. O zaman o kimsenin dostu olmuyor. Dolayısıyla eğer arkadaşımdan korkmuşsan bundan sıkılma. Bir tanrı huzursuzlandığında, Suretinin onu rahatlatmak için acele geldiğini bilirsin, ey gecenin tanrıçası, gün bitmekten çok ırak da olsa şu çardağın altına alacakaranlığı şimdiden çöktürüyor olman gibi. Bil ki, yanından geçen çok huzursuz bir Yama'ydı."

"Senin yanından da çok çabuk döndü."

"Evet."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Korkarım bu gizlilik derecesi olan bir konudur."

"Brahma'yla mı ilgiliydi?"

"Niçin soruyorsun?"

"Brahma'nın ölmüş olduğunu sanıyorum. Sanırım Yama katili bulmak için çağırıldı. Bir yüzyıl yetecek kadar geceyi çökertsem de Gökyüzü'ne, korkarım bulacaktır beni. O beni mutlaka bulacak ve ben bir boşlukla yüzleşemem."

"Bu cinayet iddiası üzerine ne biliyorsun?"

"İnanıyorum ki, ben Brahma'yı sağ gören son kişiydim, ya da onu ölü gören ilk kişi; vücudunun seğirmesi ne ifade ediyorsa."

"Ayrıntılardan bahseder misin biraz?"

"Dün sabah erkenden gitmiştim onun sarayına. Hanımefendi Parvati'ye karşı olan öfkesini dindirmesine ve onun geri dönmesine izin vermesine aracılık etmek niyetiyle. Onu Zevkler Bahçesi'nde aramam söylendi ve oraya girdim... "

"Söylendi mi? Kim söyledi?"

"Kadınlardan biri. Adını bilmiyorum."

"Devam et. Sonra ne oldu?"

"Veena çalan mavi heykelin altında buldum onu. Vücudu seğiriyordu. Nefes almıyordu. Sonra seğirmesi de durdu ve tamamen hareketsizleşti. Ne bir yürek atışı ne de nabız alabildim. Beni gölgesinde saklasın diye geceden bir parça çağırdım ve Bahçe'yi terk ettim."

"Niçin yardım çağırmadın? Çok geç olmayabilirdi."

"Çünkü onun ölmesini istiyordum, tabii ki. Şam'a yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum ve Parvati'yle Varuna'yı sürgüne gönderdiği için ve Arşivci Tak'a yaptığı kötülük için ve..."

"Yeter. Bütün gün bu şekilde devam etmek mümkündür. Bahçeden dosdoğru ayrıldın mı, yoksa önce Saray'da biraz vakit geçirdin mi?"

"Saray'dan geçtim ve aynı kızı gördüm. Kendimi ona görünür kıldım ve Brahma'yı bulamadığımı, sonra yine geleceğimi söyledim... O öldü, değil mi? Ben ne yapacağım şimdi?"

"Bir parça daha meyve ye ve bir bardak daha soma iç. Evet, o öldü."

"Yama peşime düşer mi?"

"Tabii ki. Bu çevrede görülen herkesin peşine düşecektir. Çok hızlı etki eden bir çeşit zehir kullanmış oldukları tartışmasız bir gerçek ve tam ölüm anında sen oradaydın. Böylece, doğal olarak, senin peşine düşecektir... ve diğerlerinin yanı sıra senin de psiko-sondaya tabi tutulmanı sağlayacaktır. Bu sayede cinayeti senin işlemediğin ortaya çıkar. Dolayısıyla, sadece oturup tutuklanmayı beklemeni öneririm. Bu öyküyü başka kimseye anlatma."

"Yama'ya ne söyleyeceğim?"

"Ben ona ulaşamadan o sana ulaşırsa, benimle konuşmuş olduğun dahil, her şeyi anlat ona. Çünkü benim böyle bir şeyin olduğundan bile haberdar olmamam gerekir. Trimurti içinden birinin ölümü, başka hayatlar pahasına da olsa, mümkün olduğunca uzun süre gizli tutulmalıdır."

"Ama yargılanmak için başvurduğunda Karma

Efendileri bunu belleğinden okuyacaklar."

"Yeter ki senin belleğinden ve bugün okumasınlar. Brahma'nın ölümü mümkün olduğunca küçük bir grup arasında kalacaktır. Resmi soruşturmayı Yama yapacağına göre ve aynı zamanda psiko-sondayı da o tasarladığına göre, sarı çark güruhundan herhangi birinin çağırılacağını sanmıyorum kayıtları okuması için. Yine de, bu gerçeği

Yama nezdinde teyit etmeliyim -ya da ona tavsiye etmeliyim-hem de derhal... "

"Gitmeden önce..."

"Evet?"

"Dedin ki bunu sadece birkaç kişi bilebilir, bazı hayatlar pahasına bile olsa. Demek oluyor ki, benim... "

"Hayır. Sen yaşayacaksın, çünkü seni ben koruyacağım."

"Niçin yapacaksın bunu?"

"Çünkü sen benim dostumsun."

Yama, zihin sondası yapan aygıtı çalıştırdı. Tanrı'nın katledilmesinden önceki gün boyunca, Brahma'ya bahçesinde ulaşabilecek tam otuz yedi kişiyi sondayla taradı. Bunlardan Ratri, Sarasvati, Vayu, Mara, Lakshmi, Munıgan, Agni ve Krishna dahil on biri, tanrı ya da tanrıçalardı.

Tanrı ve insan, bu otuz yedi kişinin içinde kimse suçlu bulunmadı.

Teknisyen Kubera, Yama'nın yanında durdu ve psiko-kayıtları gözden geçirdi.

"Şimdi ne olacak, Yama?"

"Bilmiyorum."

"Belki de katil görünmez biriydi."

"Belki."

"Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun?"

"Düşünmüyorum. "

"Kent'teki herkes sondaya tabi tutulacak... "

"Her gün bir sürü giriş ve çıkıştan, birçok gidiş ve geliş oluyor."

"Katilin Rakasha'dan biri olabileceğini düşündün mü hiç? Senin de çok iyi bildiğin gibi, onlar yeryüzüne dağıldılar yine... ve de bizden nefret ediyorlar."

"Rakasha kurbanlarını zehirlemez. Ayrıca, iblis kovucu tütsüler yüzünden, içlerinden birinin bahçeye girebileceğini sanmıyorum."

"Ne olacak şimdi?"

"Laboratuvarıma dönecek ve düşüneceğim."

"Seninle birlikte Ölüm'ün Büyük Salonu'na gelebilir miyim?"

"Eğer dilersen."

Kubera, Yama ile birlikte döndü ve Yama düşünürken, Kubera onun asıl-kayıt dizinini gözden geçirdi. Dizin, ilk sonda aygıtlarının denendiği günlerden başlıyordu. Tabii, atılanlar olmuştu, eksikler vardı; sadece Karma Efendileri Göksel Kentteki herkesin yaşam kayıtlarını güncelleştirerek saklarlardı. Kubera bunu biliyordu, tabii.

Matbaa makinesi Vedia nehri üzerindeki Keenset denilen bir kentte yeniden keşfedilmişti. Yine aynı yerde karmaşık su

tesisatlarıyla ilgili deneyler yapılmaktaydı. İki adet çok iyi tapınak ressamı da çıkmıştı ortaya ve yaşlı bir cam ustası bir çift numaralı gözlük yapmış, daha fazlasını imal etmeye girişmişti. Dolayısıyla, kent devletlerinden birisinde bir rönesans yaşanmakta olduğuna dair tüm belirtiler mevcuttu.

Brahma, İvmecilik'e karşı harekete geçmenin zamanının geldiğine karar verdi.

Gökyüzü'nde bir savaş masası oluşturuldu ve Keenset'e komşu kentlerin Tapınaklarında inananlara cihat çağrısında bulunuldu.

Yok edici Shiva sadece göstermelik bir üçlü zıpkın taşıyordu, çünkü asıl olarak kemerine astığı ateş asasına güvenirdi.

Altın eyerli ve gümüş üzengili Brahma bir kılıç, bir çark ve bir de yay taşıyordu.

Yeni Rudra da eskisinin yayını ve sadağını seçmişti.

Tanrı Mara, sürekli olarak renk değiştiren parlak bir pelerin giymişti ve ne tür silahlar taşıyıp ne tür bir savaş arabasına binmiş olduğunu kimse kestiremiyordu. Çünkü ona uzun süre bakıldığında insanın başı dönüyor ve ağızlarından sürekli damlayan kan düştüğü yerde tüten atları dışında, Mara'nın çevresindeki her şey şekil değiştirmeye başlıyordu.

Sonra, yarı tanrıların arasından, hâlâ kararsız Vasıflarını disiplin altına almaya çabalayan, Suretlerini güçlendirmeye ve savaşta öne çıkmaya hevesli, elli tanesi seçilmişti.

Krishna savaşmayı reddetti ve Kaniburrha'ya flüt çalmaya gitti.

Kentin dışındaki çimenlik yamaca uzanmış, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken buldu onu.

"İyi akşamlar."

Adam ona döndü ve başıyla selam verdi.

"Nasıl gidiyor, iyi Kubera?"

"İdare eder, Tanrı Kalkin. Ya sen?"

"İyi sayılırım. Şu çok etkileyici kişiliğinin bir de sigarası var mıydı acaba?"

"Onlarsız olamam hiç."

"Teşekkürler."

"Ateş?"

"Lütfen."

"Madam Kali bağırsaklarını dökmeden önce Buddha'nın çevresinde dolanan kuş bir ağaçkakan mıydı?"

"Daha hoş konulardan bahsedelim."

"Sen zayıf bir Brahma'yı öldürdün ve yerine çok daha güçlüsü geçti."

"Yaa!"

"Güçlü bir Shiva'yı öldürdün ve yerine denk güçte biri geçti."

"Yaşam değişimlerle doludur."

"Ne elde etmeyi ummuştun? İntikam mı?"

"İntikam, benlik yanılsamasının bir parçasıdır. Ne yaşayan ne de gerçekten ölen, sadece Mutlağın bir yansıması olarak var olan bir

şeyi nasıl öldürebilirsin ki?"

"Yine de, senin dediğin gibi, sadece bir yeniden düzenleme de olsa, bayağı iyi iş becerdin."

"Teşekkür ederim."

"Ama bunu niçin yaptın? Kısa ve öz bir yanıt olsun, lütfen."

"Gökyüzü'ndeki tüm hiyerarşiyi silip atmak niyetindeydim. Ancak, şimdi gördüğüm kadarıyla, bu da tüm diğer iyi niyetlerin gittiği yere gidiyor."

"Bunu neden yaptığını söyle bana."

"Sen beni nasıl olup da bulabildiğini söylersen... "

"Adil bir pazarlık. Söyle bana, neden?"

"İnsanlığın tanrılar olmadan daha iyi yaşayabileceğine karar verdim. Eğer onların hepsinden kurtulabilseydim, insanlar Gökyüzü'nün gazabına uğramaktan çekinmeksizin, yine konserve açacaklarına ve açabilecekleri konserve kutularına ve bunun gibi şeylere sahip olacaklardı. O fukara aptalları yeterince ayaklar altına aldık. Onlara özgürleşmeleri, dilediklerini inşa etmeleri için bir şans vermek istedim."

"Ama onlar yaşıyor, yaşıyor ve yine yaşıyorlar."

"Bazen evet, bazen hayır. Tanrılar da öyle."

"Sen yeryüzündeki aşağı yukarı son İvmeci'ydin, Sam. Ama aynı zamanda en ölümcülün de yine sen olacağın kimin aklına gelirdi?"

"Beni nasıl buldun?"

"Ölmüş olduğu varsayımını bir yana bırakırsak, cinayetlerin birinci zanlısının Sam olacağını düşündüm."

"Ölmüş olmanın, deşifre edilmeye karşı yeterli bir korunma olacağını ümit etmiştim."

"Böylece ben de Şam'ın ölümden kaçmış olup olamayacağını sordum kendime. Beden değiştirme dışında bir şey gelmiyordu aklıma. O zaman dedim ki: Şam'ın öldüğü gün kimler beden nakli yaptırmıştı? Sadece Tanrı Munıgan vardı. Ancak bu bana pek de mantıklı görünmedi, çünkü o, naklini Samın ölümünden önce değil sonra gerçekleştirmişti. Bu şıktan bir an için vazgeçtim. Sen – Munıgan- otuzyedi şüpheliden biri olduğun için psiko-sondaya tabi tutulmuş ve Tanrı Yama tarafından masum ilan edilmiştin. O zaman hakikaten de yanlış iz üzerindeymişim gibi geldi bana... ta ki bu fikrin doğruluğunu sınayabileceğim çok basit bir yöntem düşününceye dek. Yama kendisi psiko-sondayla baş edebiliyor; öyleyse, niçin bir başkası da baş etmesin? Bu noktada Kalkin'in Vasfının yıldırımları ve elektromanyetik dalgalan da denetleyebilme yeteneğini içerdiğini anımsadım. Zihin gücüyle makineyi sabote etmiş ve hiçbir kötülük saptayamamasına yol açmış olabilirdi. Bunu sınamanın yolu, makinenin ne okuduğuna değil, nasıl okuduğuna bakmaktı. Avuçtaki ya da parmaklardaki çizgiler gibi, hiçbir zihin diğeriyle eş kayıt vermez. Ama, farklı bir beyin maddesinin devreye girmiş olmasına karşın, bedenden bedene geçerken kişi zihinsel kalıbını korur. Kişinin düşünce kalıpları, aklından geçenlere bağlı olmaksızın, kendine özeldir. Senin kaydınla Munıgan'ın Yama'nın laboratuvarında bulduğum eski bir kaydını karşılaştırdım. Aynı değildiler. Be-den naklini gerçekleştirmeyi nasıl becerdiğini bilmiyorum, ama kim olduğunu anlamıştım."

"Çok zekice, Kubera. Bu tuhaf uslamlamadan haberdar olan başka biri daha var mı?"

"Henüz yok. Ama, korkarım ki, yakında Yama olacak. Problemleri hep çözer, bilirsin."

"Beni böyle arayıp sorarak niçin yaşamını tehlikeye atıyorsun?"

"Kişi az da olsa akılcı olmadan ne senin, ne de benim yaşıma ulaşabilir. Vunnadan önce en azından beni dinleyeceğinden emindim. Aynı zamanda, söyleyeceklerim iyi şeyler olduğuna göre, bana bir zarar gelmeyeceğini de biliyordum."

"Ne öneriyorsun?"

"Yaptıklarına, Gökyüzü'nden kaçmana yardımcı olacak kadar sempati duyuyorum."

"Teşekkür ederim, istemem."

"Bu mücadeleyi kazanmak istersin, değil mi?"

"Evet ve bunu kendi yöntemlerimle yapacağım."

"Nasıl?"

"Şimdi Kent'e geri döneceğim ve onlar beni durdurmadan önce içlerinden öldürebildiğim kadarını öldüreceğim. Önemli tanrılardan yeteri kadar devirebilirsem, diğerlerinin güçleri Gökyüzü'nü bir arada tutmaya yetmeyecektir."

"Peki ya sen devrilirsen? O zaman dünyaya ve savunduğun davaya ne olacak? Savaşmak için yine doğrulabilecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Geri dönmeyi nasıl becerdin?"

"Bir zamanlar içime bir iblis girmişti. Bana karşı bir çeşit sempati duymuştu ve tehlikede olduğumuz bir gün bana 'içimdeki ateşi

güçlendirdiğini' ve dilediğimde bedenimin dışında da var olabileceğimi söylemişti. Parçalanmış bedenimi Gökyüzü sokaklarında yatarken görünceye dek tamamen unutmuştum bunu. Kendime bir beden bulabileceğim tek yer Karma Efendileri'nin Salonu'ydu. Munıgan da orada kendine hizmet edilmesini bekliyordu. Senin de söylediğin gibi, benim gücüm elektro-yöneltimdir. Orada öğrendim ki bu güç, devreler geçici olarak açıldığında, onu destekleyecek bir beyin olmadan da çalışıyordu ve ben Munıgan'ın yeni bedenine git-tim, Munıgan da cehennemin dibine."

"Bütün bunları bana açıklıyor olman gerçeği, beni de onun peşinden göndermek niyetinde olduğuna işaret ediyor."

"Üzgünüm, iyi yürekli Kubera, zira seni severim. Eğer duyduklarını unutacağına ve bir başkasının bunları keşfetmesini bekleyeceğine dair bana söz verirsen, o zaman senin yaşamana ve buradan gitmene izin vereceğim."

"Riskli."

"Gökyüzü'nün tepeleri kadar yaşlı olsan da, bugüne dek verdiğin her söze sadık kaldığını biliyorum."

"Katledeceğin ilk tanrı hangisi olacak?"

"Tanrı Yama, tabii ki, çünkü nefesini ensemde hissediyorum."

"O zaman beni de öldürmelisin, Sam, çünkü o bir Lokapaladır ve benim dostumdur."

"Eğer seni öldürürsem bundan ikimizin de pişman olacağımızdan eminim."

"Şu Rakasha'yla tanışıklığın sende kumar merakı uyandırmış olmalı."

"Ne tür bir kumar?"

"Eğer sen kazanırsan bu konuştuklarımızı unutacağıma dair sözümü alırsın. Eğer ben kazanırsam, Gamda kuşunun sırtında benimle birlikte buradan kaçarsın."

"Bahsi nasıl belirleyeceğiz?"

"İrlanda usulü dövüşerek."

"Seninle mi, Şişko Kubera? Ve ben muhteşem ve yepyeni bedenimle!"

"Evet."

"O zaman ilk vuruş senin olsun."

Gökyüzü'nün uzak yanındaki karanlık bir tepede, Sam ve Kubera yüz yüze durdular. Kubera sağ yumruğunu kaldırdı ve Şam'ın çenesine doğru savurdu. Sam yere uzandı, bir an hareketsiz yattı, sonra ağır ağır ayağa kalktı. Çenesini ovuşturarak daha önce durduğu yere geldi.

"Göründüğünden daha güçlüsün, Kubera," dedi ve darbesini indirdi.

Kubera, nefesi kesilmiş halde, sırt üstü yere serildi. Kalkmayı denedi, vazgeçti, bir kez inledi, sonra yine zar zor ayağa kalkabildi.

"Kalkacağına ihtimal vermemiştim," dedi Sam.

Kubera, çenesinden aşağı koyu renkte bir sıvı inerek, Sam'ın karşısında yerini almıştı.

O yerine dönerken, Sam geri çekildi.

Kubera, hâlâ derin derin soluyarak, bekliyordu.

Gecenin gri duvarından aşağı atla! Kaç! Bir taşın altına saklan! Gazabın bağırsaklarını suya döndürüyor. Bu geçişten kaynaklanan sürtünmenin belkemiğini gıcırdatışım hissediyorsun...

"Vur!" dedi Sam ve Kubera sırıtarak vurdu ona.

Sam titreyerek yere serildi ve böcek vızıltıları, rüzgâr ve çimenlerin iç çekmesinden oluşan gecenin sesleri geldi kulaklarına.

Yılın kuruyan son yaprağı gibi titre! Boğazına bir buz parçası tıkanmış. Beyninin içinde sözcükler yok artık, sadece paniğin renkleri dolaşıyor orada...

Sam başını salladı ve ayağa kalktı.

Yine yıkıl yere, bir top gibi kıvrıl ve ağla. Çünkü böyle başlamıştı insan, böyle bitecek. Yuvarlanan kara bir toptur evren. Dokunduğu her şeyi ezip geçer. O sana doğru yuvarlanıyor. Kaç! O tepene çullanmadan önce belki bir saniyen, belki bir saatin kaldı...

Ellerini yüzüne kaldırdı, indirdi, Kubera'ya öfkeyle baktı.

"Korku denilen odayı sen inşa etmiştin," dedi, "Sessizlik Sarayı'nda. Senin gücünü anımsıyorum şimdi, yaşlı tanrı. Ama yetmez."

Zihninin çayırlarında görünmez bir at koşuyor. Onu nal izlerinden tanıyorsun, her biri bir yara olan...

Sam konumunu aldı, yumruğunu sıktı.

Gökyüzü üzerinde çatırdıyor. Yer ayaklarının altında varılabilir. Ve gelip ardına duran şu uzun boylu, kara gölge de neyin nesi?

Şam'ın yumruğu titriyordu, ama yine de vurdu.

Kubera ökçeleri üzerinde sarsıldı ve başı yana savruldu, ama düşmedi.

Kubera son darbeyi indirmek üzere sağ kolunu gererken Sam orada titreyerek bekledi. "Seni düzenbaz, moruk tanrı," dedi.

Kubera kendi kanının arkasından gülümsedi ve yumruğu kara bir top gibi uçtu havada.

Uyanan Ganıda'nın çığlığı geceyi yırttığında Yama Ratri'yle konuşuyordu.

"Bu daha önce hiç olmamıştı," dedi.

Gökyüzü yavaş yavaş açılmaya başladı.

"Belki Tanrı Vishnu gidiyordur."

"Gece hiç yapmamıştı bunu. Ve daha kısa bir süre önce onunla konuştuğumda bundan hiç bahsetmemişti."

"O zaman başka bir tanrı onun bineğini kullanmaya cesaret etmiş olsa gerek."

"Hayır! Ağıla, hanımefendi! Hem de çabuk! Senin gücüne ihtiyacım olabilir."

Kadını da yanında sürükleyerek Kuş'un çelik yuvasına doğru koştu.

Gamda uyanmış ve bağları çözülmüştü, ama başını örten başlık hâlâ üzerindeydi. Şam'ı, hâlâ baygın durumdayken, ağıla taşımış olan Kubera onu eyere sıkıca bağladı. Yine zemine indi ve son bir kontrol düğmesini çevirdi. Kafesin üst kısmı yana kayarak açıldı. O zaman uzun ve madeni bir kancayı yerinden çıkardı ve ip merdivene döndü. Etrafta bunaltıcı bir kuş kokusu vardı. Gamda

huzursuzca kıpırdandı ve iki adam uzunluğundaki tüylerini kabarttı.

Kubera ip merdivenden yavaş yavaş tumandı.

Kendini de eyere sıkıca bağlarken, Yama ve Ratri kafese doğru yaklaştılar.

"Kubera! Bu ne çılgınlıktır!" diye seslendi Yama. "Sen yükseklere hiç meraklı değildin."

"Acil işim var, Yama," diye yanıt verdi Kubera, "ve gök gürültüsü arabasını uçuşa hazır hale getirmek bütün bir günümü alır."

"Ne işi Kubera? Ve niçin bir gök gondolu almıyorsun?"

"Gamda daha hızlı. Döndüğümde nasıl gittiğini anlatırım."

"Belki yardımım olur."

"Hayır. Sağ ol."

"Ama Tanrı Munıgan yardım edebilir mi?"

"Bu defa, evet."

"Siz ikinizin arası asla pekiyi değildi."

"Şimdi de değil. Ama onun yardımına ihtiyacım var."

"Selam, Munıgan! Niçin yanıt vermiyor?"

"Uyuyor, Yama."

"Yüzüne kan bulaşmış, kardeşim."

"Az önce küçük bir kaza geçirdim."

"Ve Murugan da biraz hırpalanmış gibi görünüyor. "

"Aynı kaza."

"Burada yanlış olan birşeyler var, Kubera. Bekle, kafese giriyorum."

"Dışarıda kal, Yama! Garuda'nın kukuletasını çıkarıyorum!"

"Lokapalalar birbirlerine emir veremez. Biz eşitiz."

"Yapma!"

Yama'nın gözleri aniden parıldadı ve kızıl giysilerinin içinde daha uzun boylu durdu. Kubera elindeki kancayla eğildi ve kuşun yüksek kafasındaki kukuletayı çıkardı. Garuda, başını arkaya atıp bir kez daha haykırdı.

"Ratri," dedi Yama, "Garuda'nın gözlerini gölgele ki, göremesin."

Yama kafesin girişine doğru ilerledi. Karanlık, bir fırtına bulutu gibi çarptı Kuş'un kafasına.

"Ratri!" dedi Kubera. "Bu karanlığı kaldır ve Yamanın üzerine çökert; yoksa her şey yitirilmiş olacak!"

Ratri bir an için duraksadıktan sonra bunu yaptı.

"Hemen yanıma gel!" diye bağırdı Kubera. "Gel Garuda'ya bin ve bizimle uç. Sana ihtiyacımız var, hem de fena halde!"

Kadın kafese girdi ve karanlık, bir mürekkep havuzu gibi yayılmaya devam ettikçe, içinde el yordamıyla yolunu bulmaya çalışan Yama ile birlikte, gözden kayboldu. İp merdiven çekilip sallandı ve Ratri Gamda'ya tırmandı.

Sonra Gamda yine bir çığlık attı ve havaya fırladı, çünkü Yama elinde bıçağıyla ilerlemiş ve eline gelen ilk nesneyi kesmişti.

Gece çevrelerinden akıp gitti ve Gökyüzü çok aşağılarda kaldı.

Muazzam bir yüksekliğe eriştiklerinde kubbe kapanmaya başladı. O kapanmadan önce dışarı geçmişlerdi ve Kubera kuşu mahmuzladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ratri.

"Vedia ırmağının kıyısındaki Keenset kentine," diye yanıtladı Kubera. "Ve bu da Sam. Hâlâ yaşıyor."

"Neler oldu?"

"Yama'nın aradığı oydu."

"Onu Keenset'te de arar mı?"

"Kuşkusuz, hanımefendi. Ama onu bulmadan önce, biz daha hazırlıklı olabiliriz.

Büyük Savaş'tan önceki günlerde, savunucular Keenset'e geldi. Kubera ve Sam ve Ratri kenti uyarmışlardı. Keenset kenti, komşularındaki hareketliliğin zaten farkındaydı, ama göksel intikamcılardan gelmek üzere olan darbenin farkında değildi.

Sam tanrılara karşı savaşacak askerleri, Kubera da insanlara karşı savaşacak olanları eğittiler.

Onun adına, "Bizi dişi kurttan ve kurttan ve gece gelen hırsızdan koni," diye yakarılmış olan Gece Tanrıçası için siyah bir zırh dövüldü.

Ve üçüncü gün geldiğinde Şam'ın kentin dışındaki ovada kurulu çadırının önünde büyük bir ateş kulesi belirdi.

Beyninin içinde çınlayan bir ses "Albız Kuyusu'nun Efendisi sözünü tutmaya geldi, ey Siddhartha!" dedi.

"Taraka! Beni nasıl buldun... nasıl tanıdın?"

"Senin asıl benliğin olan alevlere bakarım ben, onları maskeleyen ete değil. Bunu biliyorsun."

"Seni öldü sanıyordum."

"Ramak kalmıştı. O ikisi gerçekten de yaşamı gözleriyle içiyorlar! Benim gibi birinin yaşamını bile!"

"Bunu sana söylemiştim. Birliklerini de yanında getirdin mi?"

"Evet, birliklerim yanımda."

"Bu iyi işte. Tanrılar pek yakında buraya karşı harekete geçecekler."

"Biliyorum. Buzdan dağının üzerindeki Gökyüzü'nü birçok kereler ziyaret ettim ve casuslarım hâlâ orada. Böylece buraya gelmek için hazırlanmakta olduklarından haberdarım. İnsanları da savaşa katılmaya davet ediyorlar. Her ne kadar insanların yardımına ihtiyaçları olduğunu düşünmeseler de, Keenset kentinin yakılıp yıkılmasına onların da katılmasının uygun olacağı görüşündeler."

"Evet, bu anlaşılabilir," dedi Sam, karşısındaki muazzam sarı ateş girdabını inceleyerek. "Başka ne haberlerin var?"

"Kırmızılı Olan da geliyor."

"Onu bekliyordum."

"Ölümüne geliyor. Onu yenmeliyim."

"Üzerine iblis kovucu sürmüş olacaktır."

"Bu durumda ya sürdüğünü temizlemenin bir yolunu bulacak ya da onu uzaktan öldüreceğim. Geceyle birlikte buraya varacaktır."

"Ne şekilde geliyor?"

"Uçan bir makineyle, çalmaya çalıştığımız gök gürültüsü arabası kadar büyük değil, ama çok hızlı. Uçuş sırasında ona saldırmayı beceremedim."

"Yalnız mı geliyor?"

"Evet... makineler dışında."

"Makineler mi?"

"Birçok makine. Uçan arabasını tuhaf araç gereçlerle tıka basa doldurmuş."

"Bu iyiye alamet değil."

Girdap turuncuya dönüştü.

"Ama gelen başkaları da var."

"Daha şimdi söylemiştin yalnız geldiğini... "

"Bu doğru."

"Ne demek istiyorsan bari bir bilmeceye dönüştür."

"Diğerleri Gökyüzü'nden gelmiyor."

"Nereden peki?"

"Senin Gökyüzü'nden ayrılmandan bu yana çok dolaştım, yeryüzünde bir aşağı bir yukarı gidip geldim, Kent tanrılarından nefret eden diğerleri arasında müttefikler aradım. Ha, bu arada, son bedenlenmende seni Kaniburrha kedilerinden kurtarmaya da çalıştım."

"Biliyorum."

"Tanrılar güçlü... Bugüne dek hiç olmadıkları kadar güçlü."

"Ama, bize yardım etmek için, kimlerin geldiğini söyle bana."

"Her şeyden, ama en çok da Kent'in Tanrıları'ndan nefret eden Kara Tanrı Nirriti. Vedra'nın dışındaki ovalarda savaşmaları için bin adet yaşayan ölü gönderiyor. Dedi ki bana, biz Rakasha, yetiştirdiği akılsız kalabalıktan sağ kalanların bedenlerini, savaştan sonra paylaşabilirmişiz."

"Kara Olan'ın yardımını almaktan pek hoşlanıyorum, diyemem, ama titizlik yapacak durumda değilim. Bunlar ne zaman gelmiş olurlar?"

"Bu gece. Ama Dalissa daha erken gelecektir. Daha şimdiden yaklaştığını hissedebiliyorum..."

"Dalissa mı? Kim bu... "

"Korkunç Işığın son Anası. Durga ve Tanrı Kalkin denizdeki kubbeye girdiklerinde, sadece o derinliklere kaçabilmişti. Tüm yumurtaları ezildi ve daha fazla da yumurtlayamıyor, ama deniz-ışığının yakıcı gücünü bedeninde saklıyor."

"Ve sen onun bana yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Başka hiç kimseye etmez. O, ırkının sonuncusudur. Ancak bir dengine yardım eder."

"O zaman bil ki, bir vakitler Durga diye tanınan kişi, şu anda, düşmanlarımızın şefi Brahma'nın bedenini giyiyor."

"Evet, bu da ikinizi birden erkek yapıyor. Eğer Kali bir kadın olarak kalmış olsaydı, Dalissa karşı tarafa geçebilirdi. Ama artık kendini bağlamış durumda. Onun seçimi sen oldun."

"Bu, şartları kısmen dengeliyor."

"Rakasha bu kez filleri, slizzardları ve büyük kedileri sürüyor düşmanlarımızın üzerine."

"İyi."

"Ve ateş cinlerini de çağırıyorlar."

"Çok iyi."

"Dalissa çok yakında. Ona gerek duyduğumuzda yükselmek üzere ırmağın dibinde bekleyecek."

Çadırına girmek için ardına dönen Sam "Ona benden selam söyle," dedi.

Tenteyi ardından kapattı.

Ölüm Tanrısı göklerden kopup Vedra'nın yanında uzanan ovaya indiğinde, Rakasha'dan Taraka, Kaniburrha'nın büyük bir kedisinin bedenine girerek, onun üzerine çullandı. Ama derhal geri çekildi. Yama iblis kovucuya bulanmıştı ve Taraka bu yüzden ona bir türlü yaklaşamıyordu.

Büründüğü kedi biçiminden sıyrılan Rakasha, gümüş renkli güvelerden oluşmuş bir girdap halinde uzaklaştı.

"Ölüm Tanrısı!" diye patladı sözcükler Yama'nın beyninde. "Albız Kuyusunu anımsıyor musun?"

Hemen o anda kayalar, taşlar ve kumlu toprak girdap tarafından emildi ve pelerinini savurup kenarıyla gözlerini koruyan, ama bunun dışında yerinden kımıldamayan Yama ya doğru püskürtüldü.

Bir süre sonra, gazap yatışmıştı.

Yama yerinden bir santim bile oynamamıştı. Çepeçevre molozla kuşatılmış haldeydi, ama hiçbiri onun yakınına dahi düşmemişti.

Yama pelerinini indirdi ve kasırgaya doğru dik dik baktı.

"Ne tür bir sihirdir bu?" diye geldi sözcükler. "Ayakta kalmayı nasıl başarıyorsun?"

Yama, Taraka'yı süzmeye devam etti. "Nasıl başarıyorsun böyle girdap gibi dönmeyi?" diye bir karşı som sordu.

"Ben Rakasha içinde en güçlü olanım. Senin ölüm bakışına daha önce de dayanmıştım."

"Ve ben de tanrılar içinde en güçlü olanım. Albız Kuyusu'nda senin birliklerine dayanmıştım."

"Sen Trimurti'nin dalkavuğusun."

"Yanılıyorsun. Buraya, bu ovaya, İvmecilik adına Gökyüzü'ne karşı savaşmaya geldim. Nefretim çok büyüktür ve yanımda Trimuiti'ye karşı kullanılacak silahlar da getirdim."

"Bu durumda, kavgamıza devam etme hazzını ertelemek zorunda kalacağım."

"Tavsiye ederim."

"Ve eminim liderimize de götürülmek istiyorsundur... "

"Kendi yolumu bulabilirim."

"O zaman, yine karşılaşıncaya dek, hoşça kal, Tanrı Yama."

"Hoşça kal, Rakasha." Taraka yanan bir ok gibi fırladı gökyüzüne ve gözden kayboldu.

Bazıları der ki, Yama, büyük kuşun kafesinde, karanlığın ve kuş pisliklerinin içinde dururken çözümlemişti davasını. Diğerleri ise, kısa bir süre sonra, Ölüm'ün Muazzam Salonu'nda, Kubera'nın mantığını yinelediğini söylerler. Hangisi doğru olursa olsun, o, Vedra kıyısındaki çadıra girdiğinde, içerideki adamı Sam diye selamlamıştı. Bu adam elini kılıcının üzerine koymuş ve onunla yüz yüze durmuştu.

"Ölüm," dedi, "savaştan önce geldin."

"Bir değişiklik oldu," diye karşılık verdi Yama.

"Ne tür bir değişiklik?"

"Konumumda. Buraya Gökyüzü'nün iradesine karşı çıkmak üzere geldim."

"Ne şekilde?"

"Çelik. Ateş. Kan."

"Bu değişiklik neden?"

"Boşanmalar oluyor Gökyüzü'nde. Ve ihanetler. Ve küçük düşürmeler. Hanımefendi bu kez çok ileri gitti ve ben nedenini artık biliyorum, Tanrı Kalkin. Ben senin İvmeciliğini ne kucaklıyor ne de

reddediyorum. Benim açımdan taşıdığı tek önem, Gökyüzü'ne karşı durabilen yegâne gücü temsil etmesidir. Eğer kılıcımı kabul edersen, sana bu anlayış çerçevesinde katılacağım."

"Kılıcını kabul ediyorum, Tanrı Yama."

"Ve onu göksel ordudan kime karşı olursa olsun kaldıracağım... Sadece yüz yüze gelmek istemediğim Brahma dışında."

"Kabul edildi."

"Bu durumda savaş arabanın sürücüsü olmama izin ver."

"Verirdim, ama savaş arabam yok."

"Ben bir tane getirdim, çok özel bir tane. Üzerinde çok uzun bir süredir ter döküyordum ve henüz tamamlanmış sayılmaz. Ama iş görecektir. Ancak, onun montajını bu gece tamamlamam gerek, çünkü savaş yarın şafakla birlikte başlayacak."

"Bunun olacağını hissetmiştim. Rakasha, civardaki ordu birliklerinin manevralarından beni haberdar etmişlerdi."

"Evet, üzerlerinde uçarken onları ben de gördüm. Asıl saldırı kuzeydoğudan, ovanın ötesinden gelecek. Tanrılar daha sonra katılacaklar. Ama hiç şüphe yok ki, ırmak dahil her yönden gelen düşman birlikleri olacak."

"Irmak bizim denetimimizde. Işığın Dalissası dipte bekliyor. Zamanı geldiğinde dev dalgalar yaratabilir ve ırmağı taşırabilir."

"Işığın söndürüldüğünü sanıyordum."

"Dalissa dışında. O sonuncusudur."

"Rakasha'nın da bizimle omuz omuza dövüşeceğini farz edebilir miyim?"

"Evet, başkalarının da... "

"Hangi başkaları?"

"Tanrı Nirriti'den yardım kabul ettim... akılsız bedenler... böyle bir savaş birliği işte."

Yama'nın gözleri kısıldı ve burun delikleri genişledi.

"Bu iyi değil, Siddhartha. Er ya da geç, onun yok edilmesi gerekecek ve böyle birine borçlu olmak iyi bir şey değil."

"Bunu biliyorum, Yama, ama çaresizim. Bu gece geliyorlar..."

"Eğer biz kazanırsak, Siddhartha, Göksel Kent'i yıkıp ve eski dini yok edip, insanları endüstriyel ilerleme için özgür bıraktığımızda, hâlâ karşımızda muhalefet edenler olacak. Bu kadar yüzyıl boyunca tanrıların sahneden çekilmelerini sabırla bekleyen Nirriti'yle de dövüşülmesi ve onun yenilmesi gerekecek. Ya bu böyle olacak ya da her şey sil baştan... ve Kent'in Tanrıları haksızlıklarını hiç olmazsa bir ölçüde zarafetle yapıyorlar... "

"Biz onu davet etsek de etmesek de geleceğini düşünüyorum."

"Evet, ama davet etmekle ya da teklifini kabul etmekle, ona borçlu kalıyorsun."

"Demek ki, günü geldiğinde bu sorunla ilgilenmem gerekecek."

"Siyaset dedikleri de bu olsa gerek. Ama hiç hoşlanmıyorum."

Bu sözler üzerine, Sam, iki kadehi Keenset'in koyu, tatlı şarabıyla doldurdu. "Sanırım daha sonra Kubera seni görmek isteyecektir,"

dedi kadehlerden birini ona ikram ederek.

Yama, ikramı kabul edip bir dikişte bitirerek, "O neler yapıyor?" diye sordu.

"Askerlere talim yaptırıyor ve yerel bilginlere içten yanmalı motorlar hakkında ders veriyor," dedi Sam. "Savaşı yitirsek bile içlerinden bazıları yaşayabilir ve başka yerlere gidebilir."

"Eğer yararlı bir işe uygulanacaksa, makine tasarımından daha fazlasını bilmeleri gerekecek."

"Günlerdir konuşmaktan sesi kısıldı Kubera'nın ve kâtipler ne dediyse kâğıda geçirdiler... jeoloji, madencilik, metalürji, petrokimya..."

"Vaktimiz olsaydı yardım ederdim. Şu haliyle, eğer yüzde onu bile korunursa bu bir başarıdır. Ne yarın, ne de ertesi gün, ama..."

Sam şarabını bitirdi, kadehlerini yine doldurdu. "Yarının şerefine, araba savaşçısı!"

"Kanın şerefine, İblis Tutan, kanın ve katliamın!"

"Kanın bir kısmı bize ait olabilir, Ölüm Tanrısı. Ama yeterince düşmanı da yanımızda götürdüğümüz sürece..."

"Benim ölmem olanaksız, Siddhartha, kendi seçimim dışında... "

"Bu nasıl olabilir, Tanrı Yama?"

"Bırak Ölüm kendi küçük sırlarını saklasın, İblis Tutan. Çünkü seçeneğimi bu savaşta kullanmamayı tercih edebilirim."

"Dediğin gibi olsun, Tanrı."

"Sağlığına ve uzun bir ömre."

"Sağlığına."

Savaş günü bir bakirenin yeni dişlenmiş kalçası gibi pespembe doğdu.

Irmaktan hafif bir sis yükseliyordu. Tanrıların Köprüsü doğuda altın gibi ışıldıyor, batıya, çekilen gecenin içine doğru kararararak kıvrılıyor, gökyüzünü yanan bir ekvator gibi ikiye bölüyordu.

Keenset savaşçıları Vedra'nın yanında uzanan ovada, kentin dışında bekliyorlardı. Kılıçları ve yaylan, mızrakları ve sapanlarıyla beş bin adam savaşı beklemekteydi. Ön saflarda, onların her hareketini davullarla yönlendiren, başlıklarının üzerindeki siyah ipeklileri dumandan yılanlar gibi kıvrılan, Kara Tanrı Nirriti'nin canlı çavuşlarının komutasında, bin zombi yer almıştı.

Geride beş yüz mızraklı süvari tutulmuştu. Rakasha gümüş kasırgalar gibi asılıydı havada. Alacakaranlığın içinden arada bir, bir orman yaratığının homurtusu geliyordu. Ağaç dallarının, mızrakların ve bayrak direklerinin üzerinde ateş cinleri ışıldıyordu.

Gökyüzü bulutsuzdu. Ovayı kaplayan çayırlar hâlâ nemli ve parıltılıydı. Hava serindi, zemin hemen ayak izleriyle dolacak kadar yumuşaktı. Göklerin altında göze çarpan renkler gri, yeşil ve sarıydı ve Vedia ırmağı iki kıyısı arasında kıvrılıyor, çevresindeki ağaçların yapraklarını topluyordu. Denir ki, karanlık ve soğuktan şaşkın bir aydınlık ve sıcağa çıkarak, sabah ortasında gözlerini bilince kırpıştırarak, mantıksız ve bağlantısız bir duygu karmaşası halinde düşünmeye başlayarak, hep birlikte öğle vaktine, akşamın yavaş ve hüzünlü çöküşüne, alacakaranlığın mistik görüntüsüne ve bir kez daha geceye dönüşen entropinin sonuna kadar, her gün dünyanın tüm tarihini özetlermiş.

Gün doğdu.

Meydanın diğer ucunda koyu bir çizgi seçilebiliyordu. Bir boru sesi havayı yardı ve bu çizgi ilerlemeye başladı.

Perdahlanmış zırhını kuşanan ve uzun, gri renkli bir ölüm mızrağı taşıyan Sam, savaş arabasının içinde, birliklerinin önünde durdu. Arabasını süren ve kızıllar giymiş olan Ölüm'ün sesini duydu:

"İlk saflarını slizzard süvarileri oluşturuyor."

Sam gözlerini kısarak uzaktaki çizgiye baktı.

"Öyle," dedi arabacısı.

"İyi ya."

Mızrağıyla işaret verdi ve Rakasha beyaz ışıktan bir deprem dalgası gibi ileri atıldılar. Zombiler ilerlemeye başlamıştı.

Beyaz dalga ile siyah çizgi buluştuklarında bir sesler, tıslamalar ve silah şakırtısı kargaşası duyuldu.

Siyah çizginin ilerlemesi durdu, çevresinden büyük toz bulutları yükseldi.

Sonra, bir yerde toparlanan yırtıcı hayvanlar düşmanın cenahlarına doğru sürülmeye başladığında, öfkeli ormanın kükremesi duyuldu.

Zombiler, trampetlerin yavaş ve düzenli ritmine ayak uydurarak yürüyorlardı ve ateş cinleri önlerine akıyordu ve geçtikleri yerde çimenler sararıyordu.

Sam, başıyla Ölüm'e işaret verdi ve arabası, hava yastığının üzerinde kayarak, yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Tanrı Kubera, kentin altındaki bir mahzende ilaç içirilmiş, ölüme benzer bir uyku

uyuyordu. Hanımefendi Ratri, süvari saflarının ardında, beyaz bir kısrağın üzerindeydi.

"Saldırıları püskürtüldü," dedi Ölüm.

"Evet."

"Bütün süvarileri darmadağın oldu ve vahşi hayvanlar aralarında hâlâ öfke kusuyor. Saflarını henüz toparlayamadılar. Rakasha gökten kafalarına yağmur gibi taş yağdırıyor. İşte, lavlar da akmaya başladı şimdi."

"Evet."

"Onları mahvedeceğiz. Nirriti'nin akılsız kölelerinin tek bir adam gibi, uygun adım ve korkusuzca, trampetlerin ritmine uyarak, ıstırap verici bir mükemmellikte ve gözlerinin ardında hiç ama hiçbir şey olmaksızın, üzerlerine doğru gelmekte olduklarını, daha şimdiden görüyorlar. Yukarı batıklarında, bir fırtına bulutu içinde bizi görüyor ve savaş arabanı Ölüm'ün sürdüğüne tanık oluyorlar. Yürekleri hızlanıyor ve kollarıyla bacakları buz kesiyor. Hayvanların aralarından nasıl geçtiklerini görüyor musun?"

"Evet."

"Bizim saflarımızda zafer boruları çalınmasın, Siddhartha. Çünkü bu savaş değil... bir katliam!"

"Evet."

Zombiler yanlarından geçtikleri her şeyi katlettiler ve kendileri yıkıldıklarında ise tek bir söz söylemeksizin düştüler toprağa, çünkü onlar için hepsi birdi ve sözcükler yaşayan ölüler açısından hiçbir anlam taşımıyordu.

Nirriti'nin köleleri savaş alanını silip süpürdü ve üzerlerine taze birlikler gönderildi. Ama süvarilerin beli kırılmıştı. Piyadeler ise mızraklı süvarilerin, Rakasha'nın, yaşayan ölülerin ve Keenset piyadesinin önünde tutunamıyorlardı. Ölüm tarafından sürülen jilet kenarlı savaş arabası, düşmanın içine tarlaya giren ateş gibi daldı. Roket ve mızraklar arabaya ya da üzerindekilere daha dokunamadan havada doksan derece yön değiştiriyordu. Arabanın yönünü belirlediği çifte halkayı tutan Ölümün gözlerinde kara alevler oynaştı. Tekrar ve tekrar, düşmanın üzerine gitti acımasızca ve o düşman saflarını dağıtırken, Şam'ın mızrağı bir yılandili gibi atılıyordu çevreye.

Bir yerlerde ricat borusu çalındı. Ana çağrıya uyacak çok az kişi kalmıştı ayakta.

"Sil gözlerini, Siddhartha," dedi Ölüm, "ve askerini toparla. Savaşı şiddetlendirmenin vakti geldi. Kılıçların Majusrisi hücumu emretmeli."

"Meydanı aldık, ama günü değil. Tanrılar bizi seyrediyor, gücümüzü kestirmeye çalışıyorlar."

"Evet, Ölüm, biliyorum."

Sam mızrağını havaya kaldırdı ve askerlerinin arasında yeni dalgalanmalar oldu. Sonra bir durgunluk çöktü çevrelerine. Aniden ne rüzgâr kalmıştı, ne de bir ses. Gökyüzü maviydi. Yer, ayaklar altında çiğnenmiş gri-yeşil bir şeye dönüşmüştü. Toz bulutu, hayalet bir çit gibi duruyordu uzakta.

Sam askerlerinin saflarını denetledi, mızrağını ileri uzattı.

O esnada, bir gök gürlemesi oldu.

Yukarı doğru bakan Ölüm, "Tanrılar savaşa girecek," diye mırıldandı.

Gök gürültüsü arabası üzerlerinden uçtu. Ancak, felaket yağmuru yağmamıştı.

"Hâlâ niçin yaşıyoruz?" diye sordu Sam.

"Yenilgimizin çok daha utanç verici olmasını istediklerini sanıyorum. Ayrıca, gök gürültüsü arabasını yaratıcısına karşı kullanmaktan korkuyor da olabilirler... haklı olarak!"

"Bu durumda..." dedi Sam ve askerlerine hücum işaretini verdi.

Arabası onu ileri taşıdı.

Ardında, Keenset ordusu onu izliyordu.

Hâlâ yaşayan son birkaç kişiyi de biçtiler. Onları engellemeye çalışan muhafızları tepelediler. Okçuları, bir ok fırtınasının içinde yarıp geçtiler. Keenset kentini yerle bir etmeye ant içmiş kutsal haçlıların karşısına dikildiler.

Sonra bir borazandan Gökyüzü marşının çalındığı işitildi.

Birbirleriyle dövüşen insan hatları ayrıldı.

Elli yarı tanrı at sürerek savaş alanına girdi.

Sam mızrağını kaldırdı.

"Siddhartha," dedi Ölüm, "Tanrı Kalkin savaşta hiçbir zaman mağlup olmadı."

"Biliyorum."

"İblis Tutan'ın tılsımı yanımda. Yerdibi'ndeki cenaze ateşinde yakılan tılsım sahteydi. Aslını incelemek niyetiyle saklamıştım. Ama bunu yapmaya fırsatım olmadı. Bir an için dur da onu sana takayım."

Sam kollarını kaldırdı ve Ölüm, deniz kabuklarından Örülü kemeri beline doladı.

O zaman Keenset ordusuna durmaları için işaret verdi.

Ölüm onu, yarı-tanrılarla yüz yüze gelmesi için, tek başına ileri sürdü.

Yarı-Tanrılardan bazılarının başlan çevresinde henüz çok taze olan Suretlerinin halesi görülüyordu. Diğerleri ise Vasıflarını odaklayabilmek için tuhaf silahlar taşıyorlardı. Çevrelerine ateş dilleri uzandı ve arabanın çeperlerini yaladı. Rüzgârlar kamçıladı onu. Ezici gürlemeler indi üzerine. Sam mızrağıyla bir hareket yaptı ve hasımlarının ilk üçü eyerleri üzerine dönerek slizzardlarından alaşağı oldular.

Sonra, Ölüm, arabasını onların üzerine sürdü.

Arabanın kenarları jilet gibiydi ve hızı bir atın üç, bir slizzardın ise iki katıydı.

O sürdükçe çevresinde bir sis yükseldi, kan renkli bir sis. Ağır roketler geldi üzerine doğru ve ya şu ya da bu yöne saptırıldı. Ultrasonik çığlıklar tırmaladı kulaklarını, ama her nasıl olduysa kısmen dindirilmişlerdi.

İfadesiz yüzüyle Sam mızrağını başının üzerin kaldırdı.

Yüzünden ani bir öfke dalgası geçti ve mızrağının ucundan şimşekler çaktı.

Slizzardlar ve süvarileri pişip kavruldular.

Yanık et kokusu doldurdu genzini.

Kahkahayla güldü ve Ölüm, arabanın yönünü bir geçiş için daha çevirdi.

"Beni seyrediyor musunuz?" diye bağırdı Sam gökyüzüne. "Seyredin, o halde! Ve dikkat edin! Az önce bir hata yaptınız."

"Yapma!" dedi Ölüm. "Henüz çok erken! Ölmemiş bir tanrıyla sakın alay etme!"

Ve savaş arabası yarı tanrıların saflarını bir kez daha taradı ve hiç kimse ona dokunamıyordu.

Trampet sesleri doldurdu havayı ve kutsal ordu, savaşçılarının yardımına koştu.

Keenset savaşçıları da onları göğüslemek üzere ileri atıldı.

Sam arabasının içinde dimdik durdu; çevresine yağmur gibi roket yağıyordu... ama hep ıskalayarak. Ölüm onu düşman saflarının içinde sürdü, şimdi bir kama, şimdi bir kılıç gibi. İlerlerken şarkı söyledi ve bazen parlak çapaklarla çatırdayarak inen mızrağı bir yılanın dili gibiydi. Tılsım, bileğinde soluk soluk parlıyordu.

"Onların işini bitireceğiz!" dedi.

"Meydanda sadece yarı tanrılar ve insanlar kaldı," dedi Ölüm. "Hâlâ bizim gücümüzü denemekteler. Kalkin'in tam gücünü çok az kişi hatırlıyor."

"Kalkin'in tam gücü mü, dedin?" diye sordu Sam. "Bu hiçbir zaman salınmamıştı, ey Ölüm! Dünyanın hiçbir çağında. Şimdi bırak karşıma çıksınlar ve gökyüzü onların ölülerine ağlasın ve Vedia kan renginde aksın!.. Beni duyuyor musun? Beni duyuyor musunuz, Tanrılar? Karşıma çıkın! Size meydan okuyorum, şu savaş alanında! Çıkın karşıma bütün gücünüzle, bu yerde!"

"Hayır!" dedi Ölüm. "Daha değil!"

Yukarıda, gök gürültüsü arabası bir kez daha geçti.

Sam mızrağını kaldırdı ve uçan geminin çevresinde piroteknik bir cehennem dizginlerinden boşandı.

"Bunu yapabileceğini onlara göstermemeliydin! Henüz erkendi!"

O zaman savaşın uğultusunun ve beynindeki şarkının arasında, Taraka'nın sesini duydu.

"Şimdi ırmaktan doğru geliyorlar, ey İblis Tutan! Ve bir başka grup da kentin kapılarını zorluyor!"

"Dalissa'ya kalkmasını ve Işığın gücüyle Vedra'yı kaynatmasını söyle! Rakasha'yı kentin kapılarına götür ve istilacıyı mahvet!"

"Duydum, İblis Tutan!" ve Taraka gitmişti.

Gök gürültüsü arabasından gözleri kör edici bir ışın indi ve savunucuların saflarını biçmeye başladı.

"Vakit geldi," dedi Ölüm ve pelerinini savurdu.

En arka safta Hanımefendi Ratri kara kısrağının üzengileri üzerinde ayağa kalktı. Zırhının üzerine giydiği siyah tülü kaldırdı.

Güneş yüzünü örter ve savaş alanına karanlık çökerken her iki yandan da çığlıklar duyuldu. Gök gürültüsü arabasından dökülen ışın demeti gözden kayboldu ve yangın söndü.

Çevrelerinde, belirli bir kaynağı olmayan, hafif bir ışıltı kalmıştı sadece. Bu, Tanrı Mara, dumanlı kan ırmakları kusan atları ve bulut renkli arabasıyla savaş meydanına daldığında olmuştu.

Sam ona doğru yöneldi, ama aralarına kalabalık bir savaşçı kitlesi girdi ve onlar bu engeli yarıp geçinceye dek Mara ovayı boydan boya aşmış, karşısına çıkan herkesi katletmişti.

Sam gözlerini kısarak mızrağını kaldırdı, ama hedefi bulanıklaşıyor, sürekli yer değiştiriyordu ve yıldırımları hep geriye ya da yana düşüyordu.

Sonra, uzakta, ırmağın içinde, puslu bir ışık parlamaya başladı. Işık sıcak bir nabız gibi atıyordu ve suyun yüzeyinde bir an için ahtapotumsu bir kol dalgalanır gibi oldu.

Kentten kavga sesleri geliyordu. Hava iblislerle doluydu. Toprak orduların ayakları altından kayıyor gibiydi.

Sam mızrağını kaldırdı ve zikzaklar çizerek yükselen bir ışın demeti bir düzineye ayrılıp yere indi.

Vahşi hayvanlar kükreyerek, homurdanarak ve haykırarak her iki tarafın safları arasında ve her iki tarafı da katlederek koştular.

Zombiler, karaçavuşlarının yönlendirmesiyle ve trampetlerin ritmine uyarak, öldürmeye devam ediyorlardı ve ateş cinleri, sanki besleniyorlarmış gibi, cesetlerin göğüslerine yapışmışlardı.

"Yarı tanrıları dağıttık," dedi Sam. "Haydi Tanrı Mara'yı deneyelim şimdi!"

Onu savaş meydanında, çığlıkların ve ağıtların arasında, ceset olmak üzere ya da çoktan olmuş askerlerin üzerinden geçerek aradılar.

Savaş arabasının renklerini gördüklerinde peşine düştüler.

Mara sonunda döndü ve savaşın seslerinin uzak ve belirsiz olduğu karanlık bir koridorda onlarla yüz yüze geldi. Ölüm de çekti

dizginlerini ve gecenin içinde birbirlerinin parlayan gözlerine baktılar.

"Dump savaşacak mısın, Mara?" diye bağırdı Sam. "Yoksa seni bir köpek gibi tepeleyelim mi?"

"Bana soyundan, köpekler ve kahpelerden bahsetme, ey İblis Tutan!" diye yanıt verdi Mara. "Bu sensin, öyle değil mi, Kalkin? Bu senin kemerin. Bu sana yakışan bir savaş. Dostu düşmanı vuran senin yıldırımların. Bir şekilde yaşayabildin, demek!"

"Benim," dedi Sam mızrağını indirerek.

"Ve leş tanrısı da arabacın olmuş!"

Ölüm sol elini kaldırdı, avucunu Mara'ya çevirdi.

"Sana ölümü söz veriyorum, Mara," dedi. "Eğer Kalkin'in eliyle olmazsa, benimkiyle. Eğer bugün değilse, yarın. Ama bu artık ikimizin de arasında."

Sol yanda, ırmakta nabız gittikçe daha sık atmaya başlamıştı.

Ölüm öne eğildi ve arabayı Mara'ya doğru hızlandırdı.

Düşkuran'ın atları şaha kalktı ve burun deliklerinden ateş püskürdü. İleri atıldılar.

Rudra'nın okları onları karanlıkta arayıp buldu, ama Ölüm'e ve arabasına doğru ateş saçarak uçarlarken onlar da saptırıldı. Soluk aydınlığı bir an için parlatarak iki yanda patladılar.

Uzakta filler hantal hantal yürüyor, koşuyor ve ova boyunca Rakasha tarafından haykırarak kovalanıyordu.

Müthiş bir kükreme duyuldu.

Mara bir deve, arabası ise bir dağa dönüşmüştü. Atları her adımlarında sonsuzluğu aşıyorlardı. Yıldırımlar, Sam'ın mızrağından bir fıskiyeden saçılan sular gibi saçıldı.

Aniden çevresinde bir kar tipisi koptu ve yıldızlar arası uzayın soğuğu kemiklerine dek işledi.

Mümkün olan son anda Mara arabasını çevirdi ve aşağı atladı.

Arabaya yandan çarptılar ve birlikte yavaş yavaş yere inerken arından bir sürtünme sesinin geldiğini duydular.

O zamana dek kükreme kulakları sağır edici boyutlara ulaşmıştı ve ırmaktan yayılan ışık atımları düzenli bir parıltı haline dönüşmüştü. Vedia ırmağı, kıyılarından taştı ve buharlı bir su dalgası ovaya yayıldı.

Yine çığlıklar duyuldu ve silahlar şakırdamaya devam etti. Nirriti'nin davulları karanlığın içinde hâlâ vuruyordu ve gök gürültüsü arabası yere inerken başlarının üzerinden tuhaf bir ses geldi.

"Nereye gitti o?" diye bağırdı Sam.

"Saklanmaya," dedi Ölüm. "Ama sonsuza dek saklanamaz!"

"Lanet olsun! Kazanıyor muyuz, kaybediyor muyuz?"

"İşte bu iyi bir som. Ama yanıtını bilmiyorum."

Yere inen arabanın çevresinde sular köpürüyordu.

"Bizi yine uçurabilir misin?"

"Bu karanlıkta ve çevremizde bu kadar su varken olanaksız."

"Öyleyse şimdi ne yapacağız?"

"Sabırlı olacak ve sigara içeceğiz." Ardına yaslanıp bir sigara yaktı.

Bir süre sonra, bir Rakasha geldi ve önlerinde, havada asılı durdu.

"İblis Tutan!" dedi Rakasha. "Kentin yeni saldırganları üzerlerine iblis kovan maddeden sürmüşler!"

Sam mızrağını doğrulttu ve ucunda bir şimşek çaktı.

Savaş meydanı çok kısa bir an için aydınlandı.

Her yer ölülerle doluydu. Adamlar, küçük gnıplar halinde birbirlerine sokulmuşlardı. Bazıları hâlâ yerde birbirleriyle boğuşuyordu. Aralarında hayvan leşleri vardı. Birkaç büyük kedi hâlâ dolaşıyor, besleniyordu. Cesetleri çamura bulayan ve ayakta durabilenleri de sırılsıklam eden su, ateş cinlerini kaçırmıştı. Parçalanmış savaş arabaları, ölü slizzardlar ve atlar, savaş meydanında tepecikler oluşturuyordu. Bütün bu manzaranın içinde zombiler boş gözleriyle ve emirlere uymayı sürdürerek dolaşıyor, hareket eden her şeyi öldürüyorlardı. Uzaktan uzağa hâlâ vurmakta olan bir davulun arada bir tekleyen sesi geliyordu. Kentten ise savaş sesleri gelmeye devam etmekteydi.

"Kara hanımefendiyi bul," dedi Sam Rakasha'ya, "ve ona karanlığı kaldırmasını söyle."

İblis, "Olur," dedi ve kente doğru uçtu.

Güneş yine parladı ve Sam eliyle gözlerini örttü.

Mavi gökyüzünün ve altın köprünün altında kırım çok daha berbat görünüyordu.

Gök gürültüsü arabası, meydanın karşı tarafında, küçük bir yükseltinin üzerinde durmaktaydı.

Zombiler görünürdeki son adamı da boğazladılar. Sonra, daha fazla yaşam aramak için döndüklerinde, trampetin vurulması kesildi, onlar da toprağa düştüler.

Sam, arabanın içinde, Ölüm'le beraber durdu. Bir yaşam belirtisi görebilmek için çevrelerine bakındılar.

"Hiçbir şey kıpırdamıyor," dedi Sam. "Tanrılar nerede?"

"Belki gök gürültüsü arabasının içindedirler."

Rakasha bir kez daha geldi yanlarına.

"Savunucular kenti daha fazla koruyamayacak," diye açıkladı.

"Tanrılar da hücuma katıldılar mı?"

"Rudra orada ve okları büyük tahribat yapıyor."

"Tanrı Mara. Sanırım, Brahma da... ve daha birçoğu. Çok karışıklık var. Aceleyle geldim."

"Hanımefendi Ratri nerede?"

"Keenset'e girdi ve orada, Tapınağında bekliyor."

"Tanrıların geri kalanı nerede?"

"Bilmiyorum."

"Kente gideceğim," dedi Sam, "ve savunulmasına yardım edeceğim."

"Ve ben de gök gürültüsü arabasına," dedi Yama, "onu almak ve düşmana karşı kullanmak için... kullanılır durumdaysa tabii. Eğer değilse, hâlâ Gamda kuşu var."

"Evet," dedi Sam ve yerden yükseldi.

Ölüm savaş arabasından aşağı sıçradı. "Sağlıcakla kal."

"Sen de."

Kıyım meydanını geçtiler; her biri kendi usulünce.

Küçük tepeyi tırmandı, kızıl çizmeleri çimenlerin üzerinde sessiz.

Kızıl pelerinini sağ omzunun üzerine attı ve gök gürültüsü arabasını gözden geçirdi.

"Yıldırımlardan zarar görmüş."

"Evet," diye kabul etti diğeri.

Arabanın kuyruğuna, konuşan kişiye doğru baktı.

Adamın zırhı bronz gibi parlıyordu, ama bronz değildi.

Üzerine birçok yılan biçimi işlenmişti.

Parlatılmış metal başlığının üzerinde bir çift boğa boynuzu vardı ve sol elinde üçlü bir zıpkın tutuyordu.

"Agni birader, yeryüzüne inmişsin."

"Ben artık Agni değil, Felaket Tanrısı Shiva'yım."

"Onun zırhını kuşanmışsın yeni bir beden üzerine ve onun zıpkınını taşıyorsun. Ama Shiva'nın üçlü zıpkınını kullanmayı hiç

kimse bu kadar tez öğrenemez. Bu nedenden dolayıdır ki, beyaz eldivenini giymişsin sağ eline ve gözlüklerin de alnında duruyor."

Shiva uzandı ve gözlüklerini gözlerine indirdi.

"Biliyorum, bu doğru. At zıpkınını, Agni. Eldivenini ve asanı, kemerini ve gözlüklerini bana ver."

Shiva başını iki yana salladı.

"Senin gücüne saygı duyuyorum, Ölüm Tanrısı, süratine, kuvvetine ve yeteneğine. Ama bunlardan hiçbirinin sana yardım edemeyeceği kadar uzakta duruyorsun. Üzerime gelmen olanaksız, çünkü daha buraya ulaşamadan yakarım seni. Ölüm, öleceksin sen!"

Kemerindeki asasına uzandı.

"Ölüm'ün armağanını sahibine mi yönelteceksin?" Bunları söylerken kan renkli kılıcını almıştı eline.

"Elveda, Dharma. Günlerin bitti artık."

Asasını çekti.

"Bir zamanlar var olan bir dostluk adına," dedi kızıl giysili adam, "eğer bana teslim olursan yaşamını bağışlayacağım."

Asa tereddütle sallandı.

"Eşimin adını korumak için Rudra'yı öldürdün."

"Lokapalaların onurunu kurtarmak için yaptım bunu. Şimdi ben Felaket Tanrısı'yım ve

Trimurti'yle birim."

Ateş asasını doğrulttu ve Ölüm kızıl pelerinini önünde döndürdü.

Öylesine göz kamaştırıcı bir parlama oldu ki, üç kilometre ötede, Keenset'in duvarları üzerindeki savunmacılar, bunu görüp merak ettiler.

İstilacılar Keenset'e girmişlerdi. Yangınlar vardı şimdi, çığlıklar ve metalin tahtaya, metalin metale çarparken çıkardığı sesler.

Rakasha, yaklaşamadıkları istilacıların üzerine binaları deviriyorlardı. istilacılar da savunucular gibi az sayıdaydı. Her iki ordunun asıl kitleleri ovada yok olmuştu.

Sam Tapınağın en yüksek kulesine tırmandı ve düşmekte olan kente baktı.

"Seni kurtaramadım, Keenset,' dedi. "Denedim, ama yetmedi."

Çok aşağıda, sokakta, Rudra yayını gerdi.

Yıldırımlar Rudra'nın üzerine yağdı ve oku ortalarında patladı.

Toz bulutu dağıldığında, kavrulmuş toprağın ortasında, Rudra'nın bulunduğu yerde,

küçük bir krater görüldü.

Tanrı Vayu uzak bir çatıda belirdi ve yangınları körüklemesi için rüzgârı çağırdı. Sam bir kez daha kaldırdı mızrağını, ama şimdi bir düzine çatıda bir düzine Vayu vardı.

"Mara!" dedi Sam. "Göster kendini, Düşkuran! Eğer buna cesaretin varsa!"

Dört yanından kahkahalar geldi.

"Hazır olduğumda cesaret edeceğim, Kalkin," diyen bir ses geldi dumanların içinden. "Ama, bunun seçimi sadece bana ait... Başın dönmüyor mu? Kendini aşağı bıraksan ne olurdu? Rakasha seni kaldırmaya gelir miydi? İblislerin kurtarırlar mıydı seni?"

O zaman Tapınak'ın çevresindeki tüm binaların üzerine yıldırımlar yağdı, ama gürültünün arasında Mara'nın kahkahaları duyulmaya devam etti. Yeni yangınlar çatırdamaya başladığında kahkahalar uzaklaştı.

Sam oturdu ve kentin yanışını seyretti. Kavga sesleri azalıp kesildi. Şimdi alevler kalmıştı sadece.

Başına keskin bir ağrı saplanıp geçti. Sonra yine geldi ve bu kez geçmedi. Sonra ağrı bütün vücuduna yayıldı ve acıyla haykırdı.

Aşağıdaki sokakta Brahma, Vayu, Mara ve dön yarı tanrı duruyordu.

Mızrağını kaldırmaya çalıştı, ama öyle titriyordu ki, mızrak elinden düştü, kiremitlerin üzerinde takırdayarak yuvadandı ve gözden kayboldu.

Bir kurukafa ve bir çarktan oluşan asa ona doğrultulmuştu.

"Haydi ama, Sam," dedi Brahma, acı yer değiştirip yaksın diye asasını hafifçe oynatarak. "Sen ve Ratri son sağ kalanlarsınız! Sen sonuncusun! Teslim ol!"

Ayağa kalkmaya çabaladı ve ellerini parlayan kemerine götürdü.

Sallandı ve sıkılı dişlerinin arasından konuştu:

"Pekâlâ! Aşağıya iniyorum, bir bomba gibi, tam ortanıza!"

Ama gökyüzü o anda karardı, açıldı, karardı.

Yangın çatırtılarının üzerinde bir ses gürledi.

"Bu Garuda," dedi Mara.

"Vishnu şimdi neden gelsin ki?"

"Gamda çalınmıştı! Unuttun mu?"

Gamda, alevler içindeki yuvasına inen dev bir Anka kuşu gibi, yanan kente doğru daldı.

Sam başını yukarı çevirdi ve kukuletasının aniden Gamda'nın gözleri üzerine indirildiğini gördü. Kuşkanatlarını çırptı, sonra tapınağın önünde duran tanrılara doğru alçalmaya başladı.

"Kızıl!" diye haykırdı Mara. "Sürücüsü Kızıllar giymiş!"

Brahma çevik bir hareketle döndü ve feryat eden asasını iki eliyle birden tutarak hızla dalmakta olan kuşun başına doğru kaldırdı.

Mara bir hareket yaptı ve Gamda'nın kanatlarını alevler sarar gibi oldu.

Vayu iki elini birden kaldırdı ve kasırga gibi bir rüzgâr, Vishnu'nun, gagasıyla savaş arabalarını parçalayan bineğini dövmeye başladı.

Kuş kanatlarını açarak ve dalışını frenleyerek bir çığlık daha attı. O zaman Rakasha kuşun başına üşüştüler, onu tekmeleyip sokarak aşağı inmeye zorladılar.

Kuş yavaşladı, yavaşladı, ama duramıyordu.

Tanrılar kaçıştılar.

Gamda yere çarptı ve yer sarsıldı.

Sırtındaki tüylerin arasından elinde kılıcıyla Yama ortaya çıktı, üç adım attı ve yere kapaklandı. Bir harabeden fırlayan Mara elinin kenarıyla iki kez ensesine vurdu.

Sam, ikinci darbe inmeden aşağı atlamıştı, ama yere zamanında ulaşamadı. Asa bir kez daha feryat etti ve çevresindeki her şey fırıldak gibi dönmeye başladı. Düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı. Yavaşladı.

Toprak kırkayak altındaydı... otuz... yirmi...

Toprak kanlı bir sis perdesiyle bulandı, sonra karardı.

"Tanrı Kalkin sonunda savaşta mağlup oldu," dedi birisi alçak sesle.

Brahma, Mara ve Bora ile Tikan adlı iki yarı tanrı, Sam ve Yama'yı, Vedia kıyısında can çekişen Keenset kentinden götürmek için kalan son kişilerdi. Hanımefendi Ratri, boynuna bağlanmış bir iple önlerinde yürüyordu.

Sam ve Yama'yı, sağ yanında koca bir delik ve yarısı kopuk kuyruğuyla, bıraktıklarından da daha çok hırpalanmış buldukları gök gürültüsü arabasına taşıdılar. İblis Tutan'ın tılsımını ve Yama'nın pelerinini çıkardıktan sonra tutsaklarını zincire vurdular. Gökyüzü'ne bir mesaj gönderdiler ve bir süre sonra, onları Göksel Kent'e götürmek üzere, gök gondolları geldi.

"Kazandık," dedi Brahma. "Keenset yok artık."

"Sanırım pahalı bir zafer oldu," dedi Mara

"Ama biz kazandık!"

"Ve Kara Olan yine kıpırdıyor."

"Onun niyeti sadece bizim gücümüzü ölçmekti."

"Ve nasıl buldu dersiniz? Koca bir ordu yitirdik. Ve bugün tanrılar dahi öldü."

"Ölüm'le, Rakasha'yla, Kalkin'le, Gece'yle ve Işığın Anası'yla boğuştuk. Nirriti bize elini kaldırmayacaktır, hele böylelerine karşı kazandığımız zaferden sonra."

"Ne güçlüdür Brahma," dedi Mara ve öteye döndü.

Karma Efendileri tutsakları yargılamak üzere çağırılmışlardı.

Hanımefendi Ratri, Kent'ten sürülmeye ve yeryüzünü bir ölümlü olarak dolaşmaya, hep Suretinin ve Vasıflarının gücünü taşıyamayacak sıradan görünümlü ve orta yaşlı bedenlere enkarne edilmeye mahkûm olmuştu. Güvendiği Kubera tarafından yoldan çıkarıldığı ve sadece rastlantı eseriyle bu işlere bulaştığı varsayılarak ona merhamet gösterilmişti.

Tanrı Yama, yargılanmak üzere çağırttıklarında, hücresinde ölü bulundu. Türbanının içinde küçük, metal bir kutu vardı. Bu kutu patlamıştı

Karma Efendileri bir otopsi yapıp, tartıştılar.

"Eğer ölmek istediyse niçin zehir almadı?" diye sordu Brahma, "Bir kapsülü saklamak bir kutuyu saklamaktan kolaydır."

"Çok küçük bir olasılıkla," dedi Karma Efendileri'nden biri, "yeryüzünün bir köşesinde bir başka bedeni vardı. Kullanıldıktan soma patlayarak kendi kendini yok eden bir aygıtla ona nakil oldu."

"Bu yapılabilir mi?"

"Tabii ki. hayır. Nakil aygıtları hantal ve karmaşıktır. Ama Yama canının istediğini yapabilmesiyle övünüldü. Beni bir zamanlar böyle bir aygıtın yapılabileceğine ikna etmeye çalışmıştı. Ama iki beden arasında doğrudan temas ve birçok kablo bağlantıları olmalı. Ve o kadar küçük bir cihaz yeterince güç de üretemez."

"Psiko-sondayı kim keşfetmişti?" diye sordu Brahma.

"Tanrı Yama."

"Ve Shiva'nın gök gürültüsü arabasını? Ve Agni'nin ateş asasını? Rudra'nın o korkunç yayını? Üçlü zıpkını? Parlayan mızrağı?"

"Yama."

"O zaman size şunu öğütlemek isterim ki, o küçük kutunun çalışmaya başladığı anda, büyük bir üreteç de Ölüm'ün Muazzam Salonu'nda, sanki kendiliğindenmişçesine çalışmaya başladı. Beş dakikadan daha kısa bir süre çalıştı ve sonra kendi kendine yine kapandı."

"Güç nakli mi?"

Brahma omuz silkti.

"Sam'ı cezalandırmanın vakti geldi."

Bu yapıldı. Ve daha önce de pek bir etkisi olmadan ölmüş olmadığı için, bir ölüm cezasının ona uygun olmayacağına karar verildi.

Gereği düşünülüp nakledildi. Ama başka bir bedene değil.

Bir radyo kulesi dikildi, Sam'a uyuşturucu verildi, nakil kabloları vücuduna takıldı, ama nakil olacağı bir başka beden yoktu. Kablolar radyo kulesinin transformatörüne bağlanmıştı.

Sam'ın **atmanı**, açılan kubbeden dışarıya, tüm gezegeni çevreleyen ve Tanrıların Köprüsü adı verilen manyetik buluta ışınlandı.

Sonra ona Gökyüzü'nde ikinci bir cenaze töreni düzenlenmesi ayrıcalığı da tanındı. Tanrı Yama ise ilk törenine kavuşmuştu ve Brahma, cenaze ateşlerinden yükselen dumanlara bakarak, onun gerçekte nerede olabileceğini merak etti.

"Buddha Nirvana'ya ulaştı!" dedi Brahma. "Bunu tapınaklarda vaaz edin! Bunun sarkışım söyleyin sokaklarda! Ölümü ne muhteşemdi! Eski dinde reform yaptı ve şimdi her zamankinden daha iyi durumdayız! Bunun aksini düşünen herkes Keenset'i hatırlasın!"

Bu da yerine getirildi.

Ama Tanrı Kubera'yı hiçbir zaman bulamadılar.

İblisler özgürdü.

Nirriti güçlüydü.

Ve dünyanın çeşitli yerlerinde insanlar numaralı gözlükleri, sifonlu tuvaletleri, petrokimya ürünlerini, içten yanmalı motorları ve güneşin yüzünü Gökyüzü'nden sakladığı o günü anımsıyorlardı.

Vishnu'nun, kırın sonunda kente geldiğini söylediği duyulmuştu.

7

Arada sırada çağırıldığı bir başka isim de, Işık Tanrısı anlamına gelen Maitreya'dır. Altın Bulut'tan geri döndükten sonra, Yuga Günü için plan yapmak ve gücünü toplamak üzere, Khaipur'daki Karma Sarayı na gitti. Bir zamanlar bilge bir kişi, Yuga Günü nün hiçbir zaman görülemediğini, ama ancak geçtikten sonra bunun anlaşılabildiğini söylemişti. Çünkü o da diğer herhangi bir gün gibi doğar ve yine dünyanın tarihini özetleyerek geçer. O bazen Maitreya adıyla da çağırılırdı, Işık Tanrısı anlamına gelen...

Dünya bir adak ateşidir; güneş onun yakıtı, gün ışığı onun dumanı, gün onun alevi, pusulanın ibreleri onun göz ve kıvılcımları. Bu ateşe tanrılar inançları sunar. Bu bağıştan Kral Ay doğmuştur.

Yağmur, ey Gautama, ateştir; yıl onun yakıtı, bulutlar onun dumanı, şimşek onun alevi, közü, kıvılcımı. Bu ateşe tanrılar Kral Ay'ı sunar. Bu bağıştan yağmur doğmuştur.

Bu dünya, ey Gautama, ateştir, toprak onun yakıtı, ateş onun dumanı, gece onun alevi, ay onun közü, yıldızlar onun kıvılcımları. Bu ateşe tanrılar yağmuru sunar. Bu bağıştan yiyecek üretilir. Erkek, ey Gautama, ateştir; açık ağzı onun yakıtı, nefesi onun dumanı, konuşması onun alevleri, gözleri onun közü, kulakları onun kıvılcımları. Bu ateşe tanrılar yiyeceği sunar. Bu bağıştan nesillerin gücü doğar.

Kadın, ey Gautama, ateştir; biçimi onun yakıtı, saçları onun dumanı, organları onun alevi, zevkleri onun közü ve kıvılcımları. Bu ateşe tanrılar nesilleri sunar. Bu bağıştan insan doğar. Yaşayacağı kadar yaşar.

Bir insan öldüğünde, ateşe sunulmaya götürülür. Ateş onun ateşi olur, yakıt onun yakıtı, duman onun dumanı, alev onun alevi, köz onun közü, kıvılcımlar onun kıvılcımları. Bu ateşe köpekler insanı sunar. Bu bağıştan insan ışıklar saçan bir ihtişamla çıkar.

Brihadaranyaka Upanishad (VI, ii, 9-14)

Denizin tuzlu esintisinin ve denizcilerin bağrışmalarının, duyuları yaşamla ve zevkle doldurmak üzere geldiği berrak havada, zarif kuleler ve inceden inceye işlenmiş geçitlerle dolu yüksek, mavi sarayda, Kara Tanrı Nirriti, karşısına getirilen adamla konuştu.

"Deniz kaptanı, senin adın nedir?" diye sordu.

"Olvegga, Tanrı," diye yanıt verdi kaptan. "Neden mürettebatımı öldürdün ve benim yaşamama izin verdin?"

"Çünkü seni sorgulayacaktım, Kaptan Olvegga''

"Neyle ilgili?"

"Birçok şeyle. Eski bir deniz kaptanının, yolculukları sayesinde bileceği şeylerle. Güney deniz yollarındaki egemenliğim ne durumda?"

"Sandığımdan da güçlü olmalı, yoksa beni buraya getiremezdin."

"Diğer birçok denizci bu kadar açılmaktan korkuyorlar, değil mi?"

"Evet."

Nirriti, denize bakan bir pencereye yaklaştı. Tutsağına sırtını döndü. Bir süre sonra yine konuştu:

"Diyorlar ki şu, eee... Keenset Savaşından beri kuzeyde birçok bilimsel gelişmeler olmuş."

"Bunu ben de duydum. Ayrıca, doğru olduğunu da biliyorum. Bir buhar makinesi gördüm. Matbaa şimdi gündelik yaşamın bir parçası haline geldi. Galvanik akım kullanılarak ölü slizzard bacakları hareket ettiriliyor. Daha nitelikli çelik dökülüyor. Mikroskop ve teleskop yeniden keşfedildi."

Nirriti yüzünü yine ona döndü ve birbirlerini süzdüler.

Nirriti, ışıltılı gözleri, yüzeysel bir gülümsemesi, gümüş bir bantla tutturulmuş kara saçları olan ufak tefek bir adamdı. Kara giysiler giyinmişti ve güneş yüzü görmemiş bir cildi vardı.

"Kent'in Tanrıları buna engel olmayı niçin başaramıyorlar?"

"Zayıfladıklarından dolayı olduğunu hissediyorum, eğer duymak istediğiniz buysa, Tanrı. Vedra kıyısındaki felaketten sonra makineleşme sürecini şiddet yoluyla bastırmaktan bir ölçüde korkar oldular. Ayrıca Kent'te iç huzursuzluk olduğu da söyleniyor, yarı-tanrılarla kaldığı kadarıyla daha kıdemli olanlar arasında. Şu yeni din olgusu da var. İnsanlar Gökyüzü'nden eskisi kadar korkmuyorlar. Kendilerini savunmaya daha hevesliler ve şimdi daha iyi donanmış olduklarından, tanrılar onlarla yüzleşmekten çekiniyor."

"Demek Sam kazanıyor. Yılların ötesinden yeniyor onları."

"Evet, Renfrew. Sanırım bu doğru."

Nirriti, Olvegga'nın iki yanında duran muhafızlara bir göz attı.

"Çıkın," diye emir verdi. Sonra, onlar gittiğinde, "Beni tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, papaz. Çünkü ben Jan Olvegg'im, Hint Yıldızı gemisinin kaptanı."

"Olvegg... Bu neredeyse olanaksız gibi."

"Yine de doğru. Bu yaşlı vücudu, Sam, Mahartha'da, Karma Efendileri'ni perişan ettiği gün almıştım. Oradaydım."

"İlklerden biri ve -evet!- bir Hristiyan!"

"Arada bir, Hinduca küfürlerim bittiği zaman."

Nirriti elini Olvegg'in omzuna koydu. "Öyleyse, başımıza sardıkları bu sapkınlık, bizzat benliğini incitiyor olmalı."

"Ne ben onlardan hazzederim, ne de onlar benden."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama Sam... o, aynı şeyi yaptı... bu sapkınlıklar karmaşasını besledi... Haksözü daha da derinlere gömdü..."

"Bu bir silahtı, Renfrew," dedi Olvegg. "Başka bir şey değil. Hepsi bu. Bir tanrı olmayı senden ya da benden daha fazla istediğini sanmam."

"Belki. Ama keşke daha farklı bir silah seçmiş olsaydı. Kazansa bile, onların ruhları hâlâ yitirilmiş olacak."

Olvegg omuz silkti. "Ben senin gibi bir din bilimci değilim... "

"Ama bana yardım edecek misin? Çağlar boyunca büyük bir güç biriktirdim. Adamlarım ve makinelerim var. Sen düşmanlarımızın zayıfladığını söylüyorsun. Benim, ne anadan ne de babadan doğruuş ruhsuz askerlerim, korkusuzdur. Gökgondollanm var... hem de bir sürü. Kutuptaki kentlerine ulaşabilirim. Yeryüzündeki tapınaklannı yerle bir edebilirim. Dünyayı bu çirkeften temizlemenin vakti geldi,

diye düşünüyorum. Gerçek inanç geri dönmeli! Yakında! Yakın olmak zonanda!..”

"Dediğim gibi, ben bir din bilimci değilim. Ama, Kent'in düştüğünü ben de görmek isterim,” dedi Olvegg. "Elimden geldiğince yardım edeceğim sana.”

"Öyleyse, bu eylemin nasıl bir tepki oluşturacağını ölçmek için, onların birkaç kentini ele geçireceğiz ve tapınaklarını ayaklar altına alacağız. Olvegg başıyla onayladı.

"Sen bana danışmanlık yapacaksın. Manevi destek vereceksin," dedi Nirriti ve başını eğdi.

"Benimle birlikte dua et," diye buyurdu.

Yaşlı adam, Khaipur'daki Kama Sarayının dışında, binanın mermer sütunlarına bakarak, uzun bir süre durdu. Sonunda, genç bir kız ona acıdı ve bir tas sütle bir parça ekmek getirdi. Adam ekmeği yedi.

"Sütü de iç, büyükbaba," dedi kız. "Besleyicidir ve etine kuvvet verir."

"Lanet olsun!" dedi yaşlı adam. "Lanet olsun süte! Lanet olsun etime de! Ona bakarsan, ruhuma da!"

Kız irkilerek geri çekildi. "Hayırseverliğe verilecek uygun bir karşılık sayılmaz bu."

"Benim karşı çıktığım, senin gösterdiğin merhamet değil, hemşire. İçki seçimindeki tercihindir. Bana mutfağınızdaki en berbat şaraptan bir maşrapa ayıramaz mıydın?.. Müşterilerinizin ısmarlamayacak kadar hor gördüğü ve aşçınızın da en ucuz ete dahi dökmekten imtina ettiği şarabınızdan? Ben üzümlerin suyunun sıkılmasına hasretim, inek memelerinin değil."

"Belki bir yemek listesi getirmemi arzu ederdiniz! Defol! Bir yamak çağırmadan toz ol buradan!"

Adam kızın gözlerine baktı. "Lütfen alınmayın, hanımefendi. Dilenmek bana çok zor geliyor."

Kız, adamın harabeye benzeyen yüzünde, kırışıklıkların ve kavruk tenin ortasındaki zifiri karanlık gözlere baktı. Adamın sakalı yer yer simsiyahtı. Dudaklarının kenarında çok hafif bir gülümseme oynaşıyordu.

"Pekâlâ... Peşimden arka kapıya gel. Seni mutfağa sokacağım ve bakalım birşeyler bulabilecek miyiz? Bunu niçin yaptığımı da bilmiyorum ya, neyse."

Kız arkasını dönerken adamın parmakları sinirli sinirli oynadı ve kızın yürüyüşünü seyrederek peşi sıra giderken gülümsemesi yayıldı.

"Çünkü ben öyle istiyorum," diye mırıldandı.

Rakasha'dan Taraka huzursuzdu. Gün ortasında, akıp giden bulutların arasında bir oraya bir buraya sıçrarken, iktidarın halleri üzerine düşünüyordu. Bir vakitler en güçlü o olmuştu. Tutulmadan önceki günlerinde hiç kimse ona karşı duramazdı. Sonra, İblis Tutan Siddhartha çıkagelmişti. Onu daha önceden de Kalkin adıyla bilirdi ve güçlü olduğunu duyardı. Anlamıştı ki, onunla er ya da geç karşılaşacak ve Kalkin'in geliştirdiği söylenen Vasfının gücünü denemek zorunda kalacaktı. Dağ zirvelerinin onların öfkesiyle tutuştuğu o müthiş günde bir araya gelmişlerdi ve mücadeleyi İblis Tutan kazanmıştı. Ve çağlar sonra, ikinci karşılaşmalarında da, onu çok daha kesin bir mağlubiyete uğratmıştı yine. Ama o tekti ve artık yeryüzünü terk etmişti. Tüm yaratıklar içinde sadece İblis Tutan hakkından gelebilmişti Albız Kuyusu Efendisi'nin. Sonra tanrılar sökün etmişti ona meydan okumak için. Eski günlerde çok

çelimsizdiler, ama mutant güçlerini ilaçlarla, hipnozla, meditasyonla, nöroşirurjiyle disipline ederek, onları birer Vasıf haline sokmaya çalışıyorlardı ve çağlar boyunca güçlerini katlamışlardı. Dört tanesi girmişti Albız Kuyusu'na, sadece dört ve koca bir iblis ordusu onları püskürtmeyi becerememişti. Shiva denilen Tanrı çok güçlüydü, ama İblis Tutan daha sonra öldürmüştü onu. Bu da olması gerektiği gibiydi; çünkü Taraka, İblis Tutan'ı kendisiyle akran görüyordu. Kadını hesaba bile almadı. O sadece bir kadındı ve Yama'nın desteğine muhtaç olmuştu. Ama nıhu göz kamaştırıcı bir ateş olan Tanrı Agni... İşte ondan neredeyse korkmuştu. Agni'nin Palamaidsu'daki saraya tek başına girdiği ve ona meydan okuduğu günü anımsıyordu. Her ne kadar denese de onu durduramamıştı ve ateşinin gücüyle koca sarayın nasıl yerle bir olduğunu gözleriyle görmüştü. Albız Kuyusu'ndaki hiçbir şey durduramazdı Agni'yi. O zaman bir söz vermişti kendi kendine: Siddhartha'ya yaptığı gibi bu güçle de boy ölçüşmek veya onu mağlup etmek ya da onun tarafından bağlanmak. Ama bunu hiçbir zaman yapmadı. Ateş Tanrısı, Vedia kıyısındaki Keenset Savaşı'nda Albız Kuyusu'na girenlerin dördüncüsünün, ateşini yine kendine yönelten kızıl giysili tanrının karşısında, mağlup olmuştu. Bu demekti ki, en güçlüleri Kızıl Olan'dı. Çünkü bizzat İblis Tutan bile onu uyarmamış mıydı Ölüm Tanrısı Yama-Dharma hakkında? Evet, gözleriyle yaşamı içen tamı yeryüzünde kalanların içinde en güçlüsüydü. Bir defasında, gök gürültüsü arabasında, az daha onun gücüne yenik düşecekti. Bir kez tartmıştı onun gücünü, ama o kavgada müttefik oldukları için yumuşak davranmıştı. Sonra, Yama'nın Kent'te öldüğü söylenmişti. Daha sonra ise, hâlâ yeryüzünü adımlamaktadır, denmişti. Ölüm Tanrısı olduğu için, kendi isteği dışında, ölmesinin mümkün olmadığı iddia ediliyordu. Taraka, ne anlama geldiğini bilerek, bunu gerçek olarak kabul etti. Bu demekti ki, Taraka güneye, mavi sarayın adasına geri dönecek, Kötülük Tanrısı Kara Nirriti'ye beklediği yanıtı verecek, razı olduğunu söyleye-cekti. Rakasha, kendi güçlerini onun karanlık güçlerine ekleyecek ve ta ki tanrılar onların yardımına koşup kendi

felaketleriyle yüz yüze gelinceye kadar, güneybatının en büyük altı kentinin Tapınaklarını yerle bir ederek Mahartha'dan başlayıp sırayla kuzeye doğru ilerleyecek, o kentlerin sokaklarını ahalisinin kanıyla ve Kara Olan'ın alevsiz birlikleriyle dolduracaktı. Eğer tanrılar gelmezlerse, gerçek zayıflıkları ortaya çıkmış olacaktı. O zaman Rakasha Gökyüzü'nü basacak ve Nirriti Göksel Kent'i dümdüz ede-cekti; Kilometre Yüksekliğindeki Kule yıkılacak, kubbe tuzla buz olacak, Kaniburrha'nın büyük beyaz kedileri yıkıntıları görecek ve tanrılarla yarı-tanrıların sarayları kutup kadarıyla örtülecekti. Ve bütün bunlar aslında tek bir nedenden dolayı olacaktı... tabii can sıkıntısından kurtulmak ve tanrılarla insanların Rakasha'nın dünyasındaki son günlerini bir an önce tüketmekten öte. Ne zaman büyük bir kavga çıksa, ne zaman büyük, kanlı, alevli eylemler olsa, o gelirdi. Taraka bunu biliyordu. Kızıl Olan bir yerlerden çıkar gelirdi, her zaman; çünkü Vasfı onu ait olduğu yere çekerdi. Taraka aramaya devam edeceğini, ne olursa yapacağını, ta ki Ölüm'ün gözlerinde yanan kara ateşlere bakıncaya dek bekleyeceğini biliyordu...

Brahma haritaya uzun uzun baktıktan sonra, çevresinde kendi kuyruğunu ısıran bronz bir Naga'nın kıvrıldığı kristal ekrana doğru döndü.

"Yanıyor mu, ey rahip?"

"Yanıyor, Brahma... Bütün antrepolar mahallesi."

"Halka yangına su taşımalarını söyleyin."

"Zaten öyle yapıyorlar, Güçlü Olan."

"Öyleyse beni bu sorunla niçin rahatsız ediyorsun?"

"Korkuluyor, Ulu Tanrı."

"Korkuluyor mu? Neden korkuluyor?"

"Adını huzurunuzda anamayacağım, gücü sürekli olarak artan, güney deniz yollarını denetleyen, ticareti kesen, Kara Olan'dan."

"Nirriti'nin adını önümde telaffuz etmekten niçin çekmiyorsun? Kara Olan'ı tanıyorum. Yangınları onun çıkarttığını mı düşünüyorsun?"

"Evet, Ulu Tanrı... ya da ondan aylık alan bir sefilin. Dünyanın geri kalanıyla bağımızı koparmak, zenginliğimizi tüketmek, depolarımızı mahvetmek ve maneviyatımızı kırmak istediğine dair dedikodular var; çünkü, onun planladığına göre... "

"Sizi istila edecekmiş, tabii ki."

"İsabet buyurdunuz, Kudretli Olan."

"Bu doğru olabilir, rahibim. Söyle bana, eğer Kötülük Tanrısı saldırırsa, tanrılarınızın yanınızda olmayacağından mı korkuyorsunuz?"

"Bundan en ufak bir şüphem olmadı, Güçlülerin Güçlüsü. Sadece bu olasılığı size anımsatmak ve ebedi merhamet ve kutsal korunma niyazımızı yenilemek istemiştim."

"Amacına eriştin, rahip. Korkma."

Brahma bağlantıyı kesti. "Saldıracak."

"Kuşkusuz."

"Ve ne kadar güçlü olabilir, merak ediyorum doğrusu. Kimse onun kuvvetini kestiremiyor, Ganesha. Bilen var mı?"

"Bana mı soruyorsun, Tanrım? Mütevazı danışmanına?"

"Çevrede başka kimse göremiyorum, mütevazı tanrı-yapan. Bilgisi olabilecek kimse tanıyor musun?"

"Hayır, Tanrı. Tanımıyorum. Herkes çirkef olandan sakınıyor, sanki gerçek ölümün bizzat kendisiymiş gibi. Aslına bakarsan da öyle. Sizin de farkında olduğunuz üzere, güneye gönderdiğim üç yarı tanrı dönmediler."

"Adları her neyse, onlar da güçlüydüler, öyle değil mi? Ne kadar süre önce olmuştu bu?"

"Sonuncusu bir yıl kadar önceydi, yeni Agni'yi gönderdiğimizde."

"Evet, ancak o pekiyi sayılmazdı... Hâlâ napalm el bombaları kullanıyordu; ama güçlüydü."

"Moral açısından, belki. Daha az sayıda tanrı kaldığında yarı tanrılarla yetinmek gerektir."

"Eski günlerde olsaydı, gök gürültüsü arabasını alırdım... "

"Eski günlerde olsaydı, gök gürültüsü arabasını bulamazdın, Tanrı Yama..."

"Sus! Şimdi bir gök gürültüsü arabamız var. Sanırım geniş şapkalı, uzun boylu, dumanlı adam, Nirriti'nin sarayı üzerine eğilecek."

"Brahma, Nirriti gök gürültüsü arabasını tahminimce durdurabilir."

"Niçin böyle düşünüyorsun?"

"İlk elden aldığım bazı raporlara göre, haydutların üzerine gönderilen bazı savaş gemilerine karşı güdümlü füzeler kullanmış."

"Niçin bunu bana daha önce söylemedin?"

"Bunlar çok taze raporlar. Konuya değinme fırsatını ilk kez buluyorum."

"Yani saldırmamamız gerektiği görüşünde misin?"

"Evet. Bekleyelim. Bırakalım ilk hareketi o yapsın ki, gücünü kestirebilelim."

"Bu Mahartha'nın feda edilmesi anlamına gelmez mi?"

"Öyleyse ne olmuş? Hiç düşen bir kent görmedin mi? Mahartha'nın kendi başına ve bir süre sonra ona ne yaran olacak? Eğer kenti alamazsak, işte o zaman dumanlı adam geniş, beyaz şapkasını sallasın... Mahartha üzerinde!"

"Haklısın. Gücünü ölçmek ve bir kısmını tüketmek için buna değecektir. Bu arada hazırlanmalıyız."

"Evet. Emrin ne olacak?"

"Kentteki tüm güçlerimize alarm ver. Tanrı İndra'yı doğu kıtasından çağır, hem de derhal!"

"Dediğin yapılacak."

"Ayrıca ırmak boyundaki diğer beş kenti de uyar... Lananda, Khaipur, Kilbar..."

"Derhal."

"Git o zaman!"

"Gittim bile."

Zaman okyanus gibi, uzay onun suları; Sam tam ortada, durmuş, kararlı...

"Ölüm Tanrısı," diye seslendi, "güçlerimizi say."

Yama gerindi ve esnedi, sonra üzerinde uyukladığı ve neredeyse gözle seçilemez olduğu kızıl divandan doğruldu. Odayı geçti, gözlerini Şam'ın gözlerine dikti.

"Suretime bürünmeden," dedi, "al sana Vasfım."

Sam de ona baktı ve bakışlarını kaçınmadı. "Soruma yanıtın bu mu?"

"Kısmen," diye karşılık verdi Yama, "ama asıl olarak senin gücünü denemek içindi. Geri geliyor gibi. Ölümcül bakışıma herhangi bir faniden çok daha uzun süre dayanabiliyorsun."

"Gücümün geri dönmekte olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Birçok şey geri dönüyor artık. Burada, Ratri'nin Sarayı'nda kaldığımız haftalar süresince, geçmiş yaşamlarım üzerine uzun uzun düşündüm. Onların hepsi hüsran olmadı, Ölüm Tanrısı. Bugün buna karar verdim. Her ne kadar Gökyüzü beni her defasında yenmişse de, zaferleri onlara çok pahalıya patladı."

"Evet, kader daha çok senden yana sanki. Onlar, Mahartha'da güçlerine meydan okuduğun gün olduklarından daha zayıf aslında. Ayrıca, göreceli olarak da daha zayıflar. Çünkü insanlar güçlendi artık. Tanrılar Keenset'i yıktı, ama İvmeciliği yıkamadı. Sonra Budizmi kendi öğretilerinin içinde eritmeyi denediler, ama başaramadılar. Senin dinin, İvmecilik'i bir şekilde cesaretlendirerek, yazmakta olduğun bu öykünün örgüsüne yardım etti mi, bilmiyonım; ama, bunu tanrılar da bilemez. Ancak, iyi bir sis görevi yap-tığı kesin... Tanrıların dikkatini yapmaları olası hınzırlıklardan çevirmiş oldu ve bir öğreti sayılması nedeniyle, ona karşı uygulanan

baskılar kısmen anti-Deikrat duyguların uyanmasına yol açtı. Eğer bu kadar kurnaz bakmasaydın, gerçekten esinlenmiş olduğunu bile söyleyebilirdim."

"Teşekkür ederim. Seni kutsamamı ister misin?"

"Hayır, sen benim kutsamamı ister misin?"

"Belki, Ölüm, ama daha sonra. Benim sorumu hâlâ yanıtlamadın. Lütfen söyle bana, hangi güçler bizimle birlikte?"

"Pekâlâ. Tanrı Kubera kısa süre sonra gelecek..."

"Kubera mı? Nerede o?"

"Yıllardır gizlendiği yerden yeryüzüne bilimsel veriler sızdırıyor."

"Bu kadar yıldan beri mi? Bedeni çok eskimiş olmalı! Bunu nasıl becermiş?"

"Narada'yı unuttun mu?"

"Kapi'li eski hekimi mi?"

"Onu. Mahartha savaşı ertesinde, sen mızraklı süvarilerini dağıttığında, yanında bir kısım maiyetiyle birlikte ormana çekilmişti. Karma Salonu'ndan aldığın bütün araç ve gereci de yanında götürmüştü. Onun yerini yıllar önce belirledim. Keenset'ten önce ve Kara Çark'ı kullanarak Gökyüzü'nden kaçmamdan sonra, Kubera'yı, düşen kentin altındaki mahzeninden çıkardım. Daha soma, o, şu sıralarda tepelerde kaçak bir beden dükkânı işleten Narada'yla ittifak yaptı. Birlikte iş çeviriyorlar. Ayrıca, başka birkaç yer-de daha şubeler açtık."

"Kubera geliyor demek! Çok iyi!"

"Unutma ki Siddhartha da hâlâ Kapi Prensi'dir. Bu prenslikte ilan edeceğimiz bir seferberlik mutlaka yanıt bulacaktır. Onlara da haber uçurduk."

"Belki bir avuç. Ama, evet... Bunu bilmek yine de güzel."

"Ayrıca Tanrı Krishna."

"Krishna ha! Onun ne işi var sallarımızda? Nerede o?"

"Buradaydı. Geldiğimizin ertesi günü buldum onu. Kızlardan biriyle; henüz yerleşmişlerdi. Acıklı bir haldeydi."

"Nasıl yani?"

"Yaşlanmış. Acınacak kadar yaşlı ve güçsüz, ama hâlâ ayyaş bir zampara. Ancak, Sureti hâlâ, eski karizmasından ve muazzam canlılığından periyodik esintiler taşıyarak, ona yardımcı oluyor. Agni'nin de yaptığı üzere, bana ve Kubera'ya karşı savaşmayı reddettiği için, Keenset'in ardından Gökyüzü'nden sürülmüştü. Elli yılı aşkın bir süredir dünyayı rastgele dolaştı... Kafayı çekerek, sevişerek, dövüşerek, flütünü çalarak ve yaşlanarak. Kubera ve ben birkaç kez onun yerini saptamaya çalıştık, ama o sürekli olarak yollardaydı. Bu, dönek bereket tanrıların her zamanki huyudur."

"Bize ne yararı olabilir?"

"Onu bulduğum gün yeni bir beden alması için Narada'ya gönderdim. Kubera'yla birlikte dönecek. Üstelik güçleri de derhal nakil olabiliyor."

"Ama bize ne yararı olacak?"

"Unutma ki, İndra'nın bile karşılaşmaktan çekindiği kara iblis Bana'nın belini büken oydu. Ayık olduğunda, yaşayan en ölümcül

dövüşçülerdendir. Yama, Kubera, Krishna ve eğer niyetin varsa, Kalkin! Biz yeni Lokapalalar olacağız ve birlikte direneceğiz."

"Niyetim var."

"Öyle olsun! Bırak bize karşı stajyer tanrılardan oluşan bir birlik göndersinler! Yeni silahlar tasarladım. Bu kadar çok sayıda değişik ve egzotik silahın olması gerekliliği bir ayıp. Belirli bir çeşit silahı kitle halinde üretmektense, her birini bir sanat eseri haline getirmek benim dehamı boşa harcatıyor. Ama paranormalin çeşitliliği de bunu gerektiriyor. Birinden, belirli bir silaha karşı durabilecek bir Vasıf mutlaka çıkıyor. Ama, hele Cehennem Topu'yla bir karşı karşıya gelsinler ve titreşerek un ufak olsunlar bakalım, ya da Elektro kılıçla kılıç çatsınlar ya da Çeşmeli Kalkan'ın siyanürlü ve dimetil sulfoksitli serpintisine maruz kalsınlar ve işte o zaman anlayacaklardır Lokapalalarla karşı karşıya olduklarını!"

"Ölüm, şimdi görüyorum ki, herhangi bir Tanrı, hatta Brahma bile, ölebilir ve yerine bir halef geçebilir... sadece senin dışında!"

"Teşekkür ederim. Herhangi bir planın var mı?"

"Henüz yok. Kent'in içindeki kuvvetler hakkında daha ayrıntılı bilgi almam gerek. Gökyüzü yakın zamanda hiç gücünü gösterdi mi?"

"Hayır."

"Kendimizi açık etmeden bunu denemenin bir yolu olsaydı keşke... Belki Rakasha..."

"Hayır, Sam, onlara güvenmiyorum."

"Ben de. Ama arada bir iş yapılabilir onlarla."

"Albız Kuyusu'nda ve Palamaidsu'da yaptığın gibi mi?"

"İyi dedin. Belki de haklısın. Bu konuda daha çok düşünmem gerek. Ancak, Nirriti zihnimden çıkmıyor. Kara Olan'la ilişkilerimiz ne alemde?"

"Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, denizlere egemen hale geldi. Söylenenlere bakılırsa ordusu büyüyormuş ve savaş makineleri inşa ediyorlarmış. Ancak, bu konu hakkındaki korkularımdan sana bir zamanlar bahsetmiştim. Nirriti'den mümkün olduğunca uzak duralım. Onun bizimle sadece bir tek ortak yanı var... Gökyüzü'nü alaşağı etmek arzusu. Ne İvmeci, ne de Deikrat; eğer başarırsa halen kurtulmaya çalıştığımız karanlık çağdan çok daha kötüsünü yıkacaktır başımıza. Belki de bizim için en uygun hareket tarzı Nirriti'yle Kent'in Tanrılarını birbirleriyle çatıştırmak, pusuda beklemek ve kazananın üzerine çullanmaktır."

"Haklı olabilirsin, Yama. Ama bunu nasıl yapacağız?"

"Yapmak zorunda kalmayabiliriz. Her şey kendiliğinden gelişebilir... hem de pek yakında. Mahartha sinmiş, karşısındaki denizden korkuyor. Strateji uzmanı olan sensin, Sam. Ben sadece bir taktisyenim. Seni bize ne yapmamız gerektiğini söyleyesin diye geri getirdik. Artık kendine gelmiş olduğuna göre, aman iyi düşün bu sorunu!"

"Son sözlerini hep vurgularsın."

"Evet, vaiz. Saadet yuvandan döndüğünden beri savaşta denenmedin... Söyle bana, Budistlerin dövüşmelerini sağlayabilir misin?"

"Büyük bir olasılıkla, ama şu anda oldukça tatsız bulduğum bir kimliğe bürünmem gerekir."

"Eh... bakarsın gerekmez. Aklında tut bunu; eğer zora düşersek, aklında bulunsun. Ancak, Ratri'nin manastırında verdiğin şu estetik

konferansını, sırf garanti olsun diye, her gece ayna karşısında tekrarla."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Biliyorum, ama sen yine de öyle yap."

"Bir kılıçla antreman yapsam daha iyi. Bir kılıç getir bana da sana unutamayacağın bir konferans vereyim!"

"Vay! Bence uygundur! İyi bir ders ver ve bir mürit daha kazan."

"O halde avluya geçelim ve seni aydınlatmaya başlayayım."

Nirriti'nin mavi sarayın içinde, kollarını yukarı kaldırmasıyla birlikte, güdümlü füze kruvazörlerinin güvertelerinden havalanan roketler, Mahartlia kentinin üzerinde geniş bir yarım daire çizdi.

Kara renkli göğüs siperini yerine takarken, roketler kente düştü ve yangınlar başladı.

Çizmelerini giyerken, donanması limana girdi.

Kara pelerini boynuna iliştirilir ve karabaşlığı başına yerleştirilirken, çavuşları gemilerin alt güvertelerinde davullarıyla yumuşak bir ritim tutturdular.

Kılıç kemeri beline dolanırken, teknelerin alt kamaralarında nıhsuz olanlar kıpırdanmaya başlamışlardı.

Deri ve çelikten oluşmuş eldivenlerini takarken, Rakasha'nın üflediği rüzgârlarla hareket eden donanması rıhtıma yaklaştı.

Genç emir eri Olvegga'yı, onu peşi sıra avluya kadar izlemesi için işaret ettiğinde, hiç konuşmayan savaşçılar geminin güvertesine çıkıp yanan kenti izlemeye başladılar.

Kara gökgondolunun motorları uğuldamaya başlayıp kapı karşılarında kayarak açıldığında, gemilerden ilki demir atmıştı.

Gondola binerlerken, ilk askerleri Mahartha'ya giriyordu.

Mahartha'ya vardıklarında, kent düşmüştü.

Bahçenin yüksek, yeşil yerlerinde kuşlar şakıyordu. Balıklar, eski paralar gibi duruyordu mavi havuzun dibinde. Çiçekler genellikle kırmızı ve iri yapraklı açmışlardı; ama yeşim taşından sıtanın yanında tek tuk san güller de göze çarpıyordu. Sıranın beyaz, dövülmüş demirden bir arkalığı vardı ve kadın ona doğru yürüyen adamın botlarıyla lekelenen döşeme taşlarına bakarken, sol elini arkalığın üzerine uzatmıştı.

"Beyefendi, burası özel bir bahçedir," diye seslendi.

Adam sıranın önüne geldiğinde durdu ve kadına baktı. İriyarı bir vücuda, yanık bir tene, koyu renk gözlere ve sakala, gülümsediği ana kadar ifadesiz bir yüze sahipti. Deriler ve mavi giysiler giymişti.

"Konuklar buraya gelmez," diye ekledi kadın, "binanın diğer kanadındaki bahçeleri kullanırlar. Şuradaki kemeraltından gidebilirsin."

"Sen benim bahçemde her zaman hoş karşılanmıştın, Ratri," dedi adam.

"Senin...?"

"Kubera."

"Tanrı Kubera! Ama sen artık..."

"Şişman değilim. Biliyorum. Yeni vücut ve şu günlerde de çok çalışıyor. Yama'nın silahlarını imal ediyor, taşıyor... "

"Ne zaman geldin?"

"Az önce. Krishna'yı da yanımda getirdim, bir yığın barut, el bombası ve anti-personel mayınıyla birlikte... "

"Tanrılar! Öyle uzun zaman oldu ki... "

"Evet. Çok. Ama sana hâlâ bir özür borçluyum ve onu ödemeye geldim. Bu beni yıllardır rahatsız ediyordu. Çok uzun bir süre önce, seni bu işe bulaştırdığım gece için özür dilerim, Ratri. Senin Vasfına gereksinmem vardı, dolayısıyla seni de sürükledim. İnsanları bu şekilde kullanmaktan hoşlanmam."

"Her halükârda Kent'i kısa bir süre içinde terk edecektim zaten, Kubera. O yüzden, gerektiğinden de çok suçluluk duyma. Ancak, şu an içinde bulunduğum vücuttan daha alımlı bir figürü tercih ederdim. Ama, gerekli de değil."

"Sana başka bir vücut bulacağım, hanımefendi."

"Başka bir gün, Kubera. Lütfen otur. Şuraya. Aç mısın, susuz musun?"

"Evet ve evet."

"İşte meyve ve soma. Yoksa çayı mı tercih ederdin?"

"Soma olsun, teşekkür ederim."

"Yama diyor ki, Sam azizlikten kurtulmuş."

"İyi, ona olan ihtiyaç artıyor. Uyarınca davranabileceğimiz bir plan yapmadı mı henüz?"

"Yama bundan bahsetmedi. Sam, belki Yama'ya söylememiştir."

Yakındaki bir ağacın dalları şiddetle sallandı ve Tak dört ayağı üzerine, yere atladı. Döşeme taşlarının üzerinden koşarak geldi ve sıranın yanında durdu.

"Bütün bu dırdır beni uyandırdı," diye homurdandı. "Kim bu adam, Ratri?"

"Tanrı Kubera, Tak."

"Eğer siz oysanız... o zaman... vay canına, ne değişim ama!" dedi Tak.

"Ve aynı şeyler senin için de söylenebilir Arşivci Tak. Niçin hâlâ bir maymunsun? Yama seni nakledebilir."

"Bir maymun olarak daha çok işe yarıyorum," dedi Tak. "Mükemmel bir casusum... Bir köpekten çok daha iyi. Bir insandan daha güçlüyüm. Ve kim bir maymunu diğerinden ayırt edebilir? Özel hizmetlerim için gereksinim duyulmayacağı güne kadar bu biçimde kalacağım."

"Takdire şayan. Nirriti'nin eylemleri hakkında yeni haberler var mı?"

"Gemileri büyük limanlara, geçmişte adetleri olduğundan daha çok yaklaşıyor," dedi Tak. "Üstelik sayıları da artmışa benziyor. Bunun dışında bir şey yok. Tanrılar ondan korkarmış gibi görünüyor, çünkü onu mahvetmiyorlar."

"Evet," dedi Kubera, "çünkü şu anda o bir bilinmeyendir. Onu Ganesha'nın hatası olarak düşünmeye eğilimliyim. Gökyüzü'nü hiç dokunulmadan terk etmesine ve istediği araçları da yanına almasına o izin vermişti. Sanırım Ganesha, eğer böyle birine acil gerek duyulursa diye, Gökyüzü'nün düşmanı olarak el altında birilerinin tutulmasını uygun görmüştü. Teknisyen olmayan birinin araç

gereçleri böyle kullanabileceğini ve şu anda komuta etmekte olduğu güçleri imal edebileceğini düşünde bile görmemiş olmalı."

"Sözlerin belirli bir mantık içeriyor," dedi Ratri. "Ganesha'nın sık sık benzer biçimde hareket ettiğini ben bile duydum. Şimdi ne yapacak, dersin?"

"İlk saldırdığı kenti Nirriti'ye bırakacak, hücum olanaklarını görecek ve gücünü tartacak... Tabii, eğer Brahma'yı geri durması için ikna edebilirse. Sonra Nirriti'yi vuracaklar. Mahartha düşmeli ve biz de yakınlarda olmalıyız. Sırf seyretmek bile çok ilginç olabilir."

"Ama seyretmekten daha fazlasını yapacağımızı düşünüyor gibisin."

"Gerçekten de öyle. Sam, bizim parçaları daha çok parçalamak ve içlerinden bir kısmını toplamak için, hemen olay yerinde bulunmamız gerektiğini biliyor. Başkaları kadar hızlı hareket etmek zonanda kalacağız, Tak, ki bu da çok yakında olabilir."

"Sonunda," dedi Tak. "İblis Tutan'la omuz omuza savaşa gitmeyi hep istemişimdir.

"Önümüzdeki haftalarda, dileklerinin yerine getirildiği kadar, kırıldıklarına da tanık olacağımızdan eminim."

"Biraz daha soma? Biraz daha meyve?"

"Teşekkür ederim, Ratri."

"Ya sen, Tak?"

"Bir muza hayır demem."

Ormanın gölgesinde, yüksek bir tepenin doruğunda, bir ejderin üzerine yerleştirilmiş bir tanrı heykeli gibi, aşağıdaki Mahaitha'ya

bakarak, Brahma oturuyordu.

"Tapınağı kirletiyorlar."

"Evet," diye yanıtladı Ganesha. "Kara Olan'ın duyguları geçen yıllar boyunca hiç değişmemiş."

"Bir bakıma, çok yazık. Başka bir bakıma ise dehşet verici. Askerlerinin tüfekleri ve tabancaları var."

"Evet. Çok güçlüler. Haydi gondola geri dönelim."

"Birazdan."

"Korkarım, Tanrı... bu noktada çok güçlenmiş olabilirler."

"Ne öneriyorsun?"

"Irmaktan yukarı yelken açamazlar. Eğer Lananda'ya saldıracaklarsa karadan ilerlemek zorundalar."

"Doğru. Yeterli gök tekneleri olmadığı sürece."

"Ve eğer Khaipur'a hücum ederlerse daha da öteye ilerlemeleri gerekecek."

"Evet! Ve eğer Kilbar'a saldırmak isterlerse yollan daha da uzayacak! Sadede gel! Ne demek istiyorsun?"

"Ne kadar uzağa giderlerse, ikmal sorunları da o kadar artacak ve yol boyunca gerilla baskınlarına karşı savunmasız kalacaklar."

"Onları taciz etmekten başka bir şey yapmamamı mı öneriyorsun? Yani onları bırakayım, kentleri an arda alarak karadan yürüsünler, öyle mi? Kazandıklarını tutacak destek birlikleri gelinceye kadar bekleyecek, sonra harekâtı sürdüreceklerdir. Ancak bir aptal başka türlü davranır! Eğer beklersek..."

"Aşağıya bak!"

"Ne? Nedir o?"

"Dışarı çıkmaya hazırlanıyorlar."

"Bu olanaksız!"

"Nirriti'nin bir fanatik ve bir deli olduğunu unutuyorsun, Brahma. O ne Mahartha’yı, ne de Lananda ya da Khaipur'u istiyor. Onun istediği bizim tapınaklarımızı ve bizi mahvetmektir. Kentlerde onun umurunda olan yegâne şey ruhlardır, bedenler değil. Karada, dinimizin karşısına çıkan her simgesini çiğneyerek ilerleyecek, ta ki biz onunla dövüşmeye karar verinceye dek. Eğer biz eli kolu bağlı oturursak, o zaman da büyük olasılıkla misyonerlerini gönderecektir."

"Eh, öyleyse birşeyler yapmalıyız."

"İlerledikçe yıpratalım onu. Yeterince kuvvetten düştüğünde, vuralım! Ona Lananda'yı ver. Khaipur'u da, eğer gerekiyorsa. Hatta Kilbar'ı ve Hamsa'yı Yeterince zayıf düştüğünde, ez onu! Birkaç kenti gözden çıkarabiliriz. Biz kendimiz kaç tanesini yok etmiştik. Anımsayamıyorsun bile!"

"Otuz altı," dedi Brahma. "Ben bu soran üzerine düşünürken, haydi Gökyüzü'ne geri dönelim. Eğer senin tavsiyene uyarsam ve o yeterince zayıflamadan önce geri çekilirse, çok şey yitirmiş olacağız."

"Böyle yapmayacağına dair bahse girmeye hazırım."

"Atılacak zarlar sana ait değil, Ganesha, bana ait. Ve bak, o lanet olası Rakasha da yanında! Haydi, bizi görmeden, bir an önce gidelim buradan."

"Evet, çabuk."

Slizzardlarını yüzgeri, ormana doğru sürdüler.

Ulak karşısına çıkarıldığında Krishna flütünü bir yana bıraktı.

"Evet?" diye sordu.

"Mahartha düştü..."

Krishna ayağa kalktı.

"Ve Nirriti Lananda üzerine yürümeye hazırlanıyor."

"Tanrılar savunma için ne yaptı?"

"Hiç... Hiçbir şey."

"Benimle gel. Lokapalalar müzakereye başlamak üzereler." Krishna flütünü masanın üzerine bıraktı.

O gece, Sam, Ratri'nin Sarayı'nın en yüksek balkonunda durdu. Yağmur, rüzgârın içinde soğuk çiviler gibi dökülüyordu çevresine. Sol elinde, demir bir yüzük zümrüt bir parıltıyla parlıyordu.

Yıldırımlar düştü, düştü, düştü ve düştüğü yerde kaldı.

Elini kaldırdı ve gök bir zamanlar, bir yerlerde yaşamış olmaları olası tüm ejderlerin ölüm çığlıkları gibi gürledi ve gürledi.

Ateş cinleri Kama Sarayı'nın karşısına dizildiklerinde, gece geriye kaçtı.

Sam iki elini birden kaldırdı ve cinler tek vücut halinde gökyüzüne yükseldiler ve orada durdular.

Bir işaret yaptı ve Khaipur üzerine uçarak kenti bir uçtan ötekine geçtiler.

Sonra daireler çizdiler.

Sonra dağıldılar ve fırtınanın içinde dans ettiler.

Sam ellerini indirdi.

Geri döndüler ve bir kez daha dizildiler karşısına.

Hareket etmedi. Bekledi.

Yüz yürek atımının ardından, o geldi ve gecenin içinden seslendi Şam'a:

"Sen kim oluyorsun Rakasha'nın kölelerine emir verecek?"

"Bana Taraka'yı getir," dedi Sam.

"Hiçbir ölümlüden emir almam."

"O zaman gerçek benliğimin alevlerine bak, seni, ayakta kaldığı sürece, şuradaki bayrak direğine bağlamadan önce."

"İblis Tutan! Yaşıyorsun!"

"Bana Taraka'yı getir," diye yineledi.

"Evet, Siddhartha. Emrin yerine getirilecek."

Sam ellerini çırptı ve ateş cinleri göğe sıçradı ve gece çevresinde yine kapkaranlıktı.

Albız Kuyusu'nun efendisi kendine bir insan biçimi seçti ve Şam'ın tek başına oturmakta olduğu odaya girdi.

"Seni son kez büyük Savaş gününde görmüştüm," diye belirtti. "Sonra, seni yok etmenin bir yolunu bulduklarını duydum."

"Gördüğün gibi, bulamamışlar."

"Yeryüzüne yine nasıl dönebildin?"

"Tanrı Yama geri getirdi beni... Kızıl Olan."

"Gücü gerçekten de büyük."

"Yeterli olduğunu kanıtladı, birçok kere. Bugünlerde Rakasha'yla işler nasıl gidiyor?"

"İyi. Kavganı sürdürüyoruz."

"Sahi mi? Ne şekilde?"

"Eski müttefikine, Kara Tanrı Nirriti'ye, tanrılara karşı açtığı seferinde yardım ediyoruz."

"Bundan şüphelenmiştim. Seni aramamdaki asıl neden budur."

"Onunla birlikte at sürmek mi istiyorsun?"

"Bu konuyu enine boyuna düşündüm ve yoldaşlarımın karşı çıkmalarına rağmen onunla at sürmek istiyorum... eğer bizimle bir anlaşma yaparsa. Mesajımı ona iletmeni istiyorum."

"Mesajın nedir, Siddhartha?"

"Mesajım şu ki, Lokapalalar -ki bunlar Yama, Krishna, Kubera ve benim- eğer yeryüzünde var oldukları kadarıyla Budizmin ve Hinduizmin inananlarına karşı, onları kendi dinine döndürmek amacıyla savaşmamayı ve ayrıca, eğer muzaffer olursak, İvmecilik'i tanrıların yaptığı gibi bastırmaya kalkışmamayı kabul ederse, tüm müttefiklerimizi, güçlerimizi ve makinelerimizi de yanımızda getirerek, onunla omuz omuza savaşa gireceğiz. Yanıtını verirken

onun alevlerine bak ve söylediklerinin doğru olup olmadığını bana ilet."

"Bunu kabul edeceğini sanıyor musun, Sam?"

"Evet. O biliyor ki, eğer Tanrılar şu andaki gibi Hinduizmi desteklemek üzere var olmasalardı, o kendine yeni inananlar bulabilecekti. Bunu, onların tüm dirençlerine rağmen, benim Budizmle yaptıklarımı gördüğünde idrak etmiştir.

Kendi yolunun yegâne doğru yol olduğuna ve rekabet karşısında mutlaka üstün çıkacağına inanıyor. Sanırım bu inancından dolayı dürüst bir rekabete hayır demeyecektir. Ona bu mesajı ilet ve yanıtını bana getir. Tamam mı?"

Taraka tereddüt etti. Yüzü ve sol kolu dumana dönüştü.

"Sam... "

"Ne?"

"Doğru yol hangisi?"

"Ha? Bunu bana mı soruyorsun? Ben nereden bileyim!"

"Ölümlüler sana Buddha diyor."

"Çünkü dil sürçmeleri ve cehalet başlarına musallat olmuş."

"Hayır. Ben senin alevlerine baktım ve sana Işık Tanrısı adını verdim. Bizi serbest bıraktığın gibi onları da serbest bırakıyorsun. Onlara bir inanç indirmiş olmak senin kuvvetindi. Sen, olduğunu iddia ettiğin kişisin."

"Yalan söyledim. Söylediklerime kendim de hiç inanmadım ve hâlâ da inanmıyorum Başka bir yol da seçebilirdim kolaylıkla...

Sözgelimi, Nirriti'nin dinini... Ancak çarmıha gerilmek çok acıtıyor. İslam denilen bir inancı seçebilirdim, ancak onun da Hinduizmle ne kadar iç içe olduğunu biliyorum. Benim seçimim esinlenmeyle değil, hesap kitapla oldu ve ben bir hiçim."

"Sen Işık Tanrısısın."

"Şimdi git benim mesajımı ilet. Dinsel sohbetimizi başka bir gün yaparız."

"Diyorsun ki, Lokapalalar, Yama, Krishna, Kubera ve sensin."

"Evet."

"Demek o gerçekten yaşıyor. Söyle bana, Sam, ben gitmeden önce... Tanrı Yama'yı savaşta mağlup edebilir miydin?"

"Bilmiyorum. Ancak, pek olası da görmüyorum Bunu kimsenin yapabileceğini aklım kesmiyor."

"Peki, o seni mağlup edebilir miydi?"

"Adil bir kavgada, büyük olasılıkla. Geçmişte ne zaman düşman olarak karşı karşıya gelmişsek, ben ya çok şanslıydım ya da onu oyuna getirmeyi becermiştim. Kısa süre önce onunla eskrim yaptık ve kesinlikle bir eşi daha yok. Mahvetmek sanatının her türlüsü geliyor elinden."

"Anlıyorum," dedi Taraka, sağ kolu ve göğsünün yarısı duman olup giderken. "O zaman sana iyi geceler, Siddhartha. Mesajını yanımda götürüyorum."

"Teşekkür ederim ve sana da iyi geceler."

Taraka tamamen dumana dönüştü ve fırtınaya karışıp gitti.

Taraka, yeryüzünün çok yukarılarında, kendi ekseni çevresinde dönüyordu.

Fırtına tüm öfkesiyle kükrüyordu dört yanında, ama o bu gazabı umursamadı bile.

Gök gürledi ve bardaktan boşanırcasına indi yağmur ve Tanrıların Köprüsü gözle seçilemez oldu.

Ama bunların hiçbiri rahatsız etmedi onu.

Çünkü, o, Rakasha'dan Taraka'ydı... Albız Kuyusu'nun Efendisi!

Ve o, İblis Tutan dışında, yeryüzündeki en güçlü yaratık olmuştu...

Ama şimdi İblis Tutan ona daha güçlü birinin var olduğunu söylemişti... ve eskiden olduğu gibi, yine birlikte savaşacaklardı.

Nasıl da küstahça durmuştu kızıl giysileriyle ve gücüyle! O gün... Yarım yüzyıl önce... Vedia kıyısında!

Yama-Dharma'yı yok etmek, Ölümü mağlup etmek, Taraka'nın en büyük olduğunu kanıtlayacaktı...

Taraka'nın en büyük olduğunu kanıtlamak, Rakasha olmadıkları için nasıl olsa bir gün geçip gidecek olan Tanrıları mağlup etmekten çok daha önemliydi.

Dolayısıyla, İblis Tutan'ın Nirriti'ye olan ve Nirriti'nin kabul edeceğini söylediği mesajı, sadece fırtınaya iletilecekti ve Taraka onun alevlerine bakacak ve doğruyu söylediğini bilecekti.

Çünkü fırtına hiç yalan söylemez... ve hep ***Hayır!*** der.

Karaçavuş onu kampa götürdü. Zırhı ve parlak takıları içinde muhteşemdi ve tutsak da alınmamıştı; çavuşun karşısına kendi çıkmış ve Nirriti'yle konuşmak istediğini söylemişti. Çavuş onu hemen oracıkta boğazlayıvermekten bu nedenden dolayı vazgeçmişti. Çavuş onun silahlarını aldı, Lananda yakınındaki ormanda kumlu kampa götürdü ve şefine danışmak için çadıra girerken onu muhafızların yanına bıraktı.

Nirriti ve Olvegg kara çadırın içinde oturuyorlardı. Önlerine Lananda'nın bir haritası açılmıştı.

Nirriti, çadıra sokmalarına izin verdiği tutsağı süzdü ve çavuşa çıkmasını işaret etti.

"Kimsin sen?"

"Kent'ten Ganesha. Gökyüzü'nden kaçmanda sana yardım eden kişi... "

Nirriti bunu zihninde tartar gibi göründü.

"Eski günlerdeki biricik arkadaşımı çok iyi anımsıyorum," dedi. "Niçin geldin bana?"

"Çünkü zaman çok elverişli. Sonunda büyük haçlı seferini başlattın."

"Evet."

"Bu konuyu sizinle özel görüşmek isterim."

"Görüş o zaman."

"Ya bu adam?"

"Jan Olvegg'in önünde konuşmak, benim önümde konuşmaktır. Aklından geçeni söyle."

"Olvegg ha!"

"Evet."

"Uygundur. Sana Kent'in Tanrılarının zayıf olduklarını söylemeye geldim. Seni yenemeyecek kadar takatsiz olduklarını hissediyorum."

"Ben de böyle düşünmüştüm."

"Ama harekete geçtiklerinde sana muazzam zararlar veremeyecek kadar da güçsüz değiller. Eğer tüm güçlerini ve uygun teçhizatı toparlarlarsa, terazi dengede kalabilir."

"Savaşmaya geldiğimde bu da aklımın bir köşesindeydi."

"Zaferin az kayıpla kazanılması evladır. Benim bir Hristiyan sempatizanı olduğumu biliyorsun."

"Aklından geçen nedir?"

"Sırf sana Lananda'nın senin olduğunu söyleyebilmek için bir miktar gerilla savaşı yapmaya gönüllü oldum. Onu savunmayacaklar. Eğer yapmakta olduğun gibi hareket etmeyi sürdürürsen, kazançlarını güçlendirmeye bakmazsan ve Khaipur üzerine yürürsen, Brahma orayı da savunmayacak. Ama Kilbar'a geldiğinde ve ordun ilk üç kentteki çatışmalardan ve bizim yol boyunca yapacağımız baskınlardan yorgun düştüğünde, Kilbar surlarının önünde perişan olasınız diye Brahma, Gökyüzü'nün bütün gücüyle saldıracak. Göksel Kent'in bütün kuvvetleri hazırlandı. Irmak kenarındaki dördüncü kente de yürümeye cüret etmenizi bekliyorlar."

"Anlıyorum. Bunu bilmek iyi bir şey. Demek ki sancağım onlara korku veriyor."

"Tabii. Onu Kilbar'a dek taşıyacak mısın?"

"Evet. Ve Kilbar'da da ben kazanacağım. O kente saldırıya geçmeden önce en güçlü silahlarımı getireceğim. Yazgısı mühürlenmiş Kilbar'ın yardımına koşan düşmanlarımın üzerine salınacak güçler ve doğrudan Göksel Kent'e karşı kullanmak üzere sakladığım silahlar."

"Onlar da güçlü silahlar getirecek."

"Bu durumda, karşı karşıya geldiğimiz vakit, savaşın yazgısı ne onların ellerinde olacak, ne de benim."

"Dengeyi bozmanın bir yolu daha var, Renfrew."

"Ah? Başka neler geçiyor aklından?"

"Yarı-tanrıların birçoğu Kent'teki ortamdan hoşnut değiller. İvmeciliğe ve Tathagatha'nın müritlerine karşı daha uzun soluklu bir harekât yapılmasını istiyorlardı. Ama Keenset'ten sonra bu gerçekleşmeyince düş kırıklığına uğradılar. Ayrıca, Tanrı İndra da, cadılara karşı savaşmakta olduğu doğu kıtasından çağırıldı. Indra, yarı tanrıların duygularını paylaşmaya ikna edilebilir ve adamları da başka bir savaş meydanından istim üzerinde gelmiş olacaklar."

Ganesha pelerinini düzeltti.

"Devam et," dedi Nirriti.

"Kilbar'a geldiklerinde," dedi Ganesha, "yarı tanrılar savunmaya katılmayabilir."

"Anladım. Bütün bunlardan senin çıkarın ne olacak, Ganesha?"

"Tatmin."

"Başka bir şey yok mu?"

"Günü geldiğinde bu ziyaretimi anımsamanı bekleyeceğim."

"Öyle olsun. Unutmayacağım ve ödülünü alacaksın... Nöbetçi!"

Çadırın tentesi açıldı ve Ganesha'yı getiren çavuş içeri girdi.

"Bu adama gitmek istediği yere kadar eşlik edin ve ona zarar gelmesine izin vermeyin," diye emretti Nirriti.

"Buna güveniyor musun?" diye sordu Olvegg, Ganesha çıktıktan sonra.

"Evet," dedi Nirriti, "ama gümüşlerini sonra vereceğim.

Lokapalalar, Khaipur'da, Şam'ın Karma Sarayı'ndaki odasında, görüşüyorlardı. Tak ve Ratri de oradaydı.

"Taraka bana Nirriti'nin koşullarımızı kabul etmediğini söyledi," dedi Sam.

"İyi," dedi Yama. "Kabul eder diye korkuyordum."

"Ve sabah olduğunda Lananda'ya saldıracaklar. Taraka kenti alacaklarını düşünüyor.

Mahartha'dan biraz daha zor olacak ama, kazanacaklarından kuşkusu yok. Benim de."

"Ve benim."

"Ve benim."

"Bu durumda, Khaipur kenti üzerine yürüyecektir. Sonra Kilbar, sonra Hamsa, sonra Gayatri. Bu güzergâhta bir yerde, tanrıların ona saldıracağını biliyor."

"Tabii."

"Öyleyse biz ortada kaldık ve önümüzde birkaç seçenek var. Nirriti'yle pazarlığa varamadık. Acaba gökyüzüyle varabileceğimiz Fikrinde misiniz?"

"Hayır!" dedi Yama, yumruğunu masaya indirerek. "Sen kimin tarafındasın, Sam?"

"İvmecilik'in," diye yanıtladı. "Gereksiz yere kan dökmektense, görüşmeler yoluyla amaca ulaşabileceksek, daha iyidir."

"Gökyüzü'yle muhatap olacağıma Nirriti'yle olmayı tercih ederim."

"Nirriti'ye mesaj göndermeden önce yaptığımız gibi bunu da oya sunalım."

"Ve senin kazanmak için sadece bir kabul oyuna gereksinmen var."

"Lokapalalar'a katılırken şartlarımdan biri de buydu. Size önderlik yapmamı siz istediniz, dolayısıyla eşitlik halinde tercih hakkımın olmasını istiyorum. Ancak, oylamaya geçmeden önce, düşüncelerimi açıklayayım."

"Pekâlâ... Konuş!"

"Anladığım kadarıyla, son yıllarda, Gökyüzü, İvmeciliğe karşı daha hoşgörülü bir yaklaşım sergiliyor. Konumda resmi bir değişiklik olmadı, ama İvmeciliğe karşı yeni adımlar da atılmadı...

Taliminim şu ki, Keenset'te yedikleri dayaktan olsa gerek. Haklı mıyım?"

"Özünde, evet."

"Bilim çirkin kafasını her kaldırdığında, bu tür önlemlere başvurmanın çok masraflı olacağına karar vermişe benziyorlar. O savaşta, onlara karşı savaşan insanlar, halk vardı. Ve insanların, bizim tersimize, onları zayıf düşüren bağları, aileleri vardır... ve eğer yeniden doğruayı arzu ediyorlarsa temiz bir karmik sicile sahip olmaları da şarttır. Buna rağmen dövüştüler. Dolayısıyla, Gökyüzü son yıllarda daha yumuşak davranmaya başladı. Somut durum bu olduğuna göre, bunu kabul etmekle hiçbir şey yitirmiyorlar. Aslına bakarsanız, bu durumu kendi çıkarlarına uygun bir biçimde, sanki kutsal kerametlerinin bir göstergesi olarak da sunabilirler. Sanırım Nirriti'nin vermeye yanaşmayacağı ödünler vereceklerdir."

"Gökyüzü'nün yıkıldığını görmek istiyorum," dedi Yama.

"Tabii. Ben de. Ama dikkatli düşün. Saf şu son yarım yüzyıl içinde insanlara verdiklerimizle bile... Gökyüzü böyle bir dünyada derebeyliğini daha fazla sürdürebilir mi? Gökyüzü o gün düştü, Keenset'de. Bir ya da iki nesil daha ve ölümlüler üzerindeki güçleri sona ermiş olacak. Nirriti'yle yapacakları bu savaşı kazansalar dahi daha da yıpranmış çıkacaklar. Onlara birkaç yıllık daha yoz ihtişam bağışla. Her geçen mevsimle birlikte iktidarsızlıkları anıyor. Zirveye ulaştılar. Bundan sonrası hep yokuş aşağı."

Yama bir sigara yaktı.

"Sen birilerinin Brahma'yı senin adına öldürmelerini mi istiyorsun?" diye sordu Sam.

Yama sessizce oturdu, sigarasından bir nefes çekti, üfledi. Sonra, "Belki de," dedi. "Belki öyledir. Bilmiyorum. Bu konuda

düşünmekten hoşlanmıyorum. Ancak, büyük olasılıkla böyledir."

"Brahma'nın öleceğine dair garanti vermemi ister misin?"

"Hayır! Eğer bunu denemeye kalkarsan, seni öldürürüm."

"Brahma'yı ölü mü, diri mi istediğine henüz karar verebilmiş değilsin. Belki de aynı zamanda onu hem seviyor, hem de ondan nefret ediyorsundur. Sen genç olmadan önce yaşlandın, Yama ve o kadın bugüne dek değer verdiğin tek şeydi. Haksız mıyım?"

"Haklısın."

"Bu durumda, sorunlarına verecek bir çözümüm yok, ama hali hazırdaki durumumuz uğrana kendini soranlarından bir parça da olsa uzaklaştırmaksın."

"Pekâlâ, Siddhartha. Eğer Gökyüzü bize destek çıkacaksa, Nirriti'yi burada, Khaipur'da durdurmayı öneriyorum."

"Buna itirazı olan var mı?"

Ses çıkmadı.

"Haydi o zaman Tapınağa gidelim ve iletişim merkezine el koyalım."

Yama sigarasını söndürdü.

"Ama Brahma'yla konuşmayacağım," dedi.

"Ben konuşurum," dedi Sam.

İli, arpın beşinci notası, Mor Nilüfer Bahçesi'nde vızıldadı.

Brahma, odasındaki ekranı açtığında, karşısına Urath'ın mavi-yeşil türbanını dolamış bir adam çıktı.

"Rahip nerede?" diye sordu Brahma.

"Dışarıda, bağlı. Eğer bir ya da birkaç dua duymak istersen, onu içeri çektirtebilirim."

"İlklerin türbanını giyen ve tapınakta silahlı dolaşan sen de kimsin?"

"Bütün bunları daha önce de yaşamışım gibi tuhaf bir his var içimde," dedi adam.

"Sonuna yanıt ver!"

"Nirriti'nin durdurulmasını istiyor musun, bayan? Yoksa ırmak boyundaki bütün bu kentleri ona bırakmak niyetinde misin?"

"Gökyüzü'nün sabrını zorluyorsun, ölümlü! Tapınak'tan sağ çıkmayacaksın."

"Senin tehditlerin Lokapalalar'ın şefi için hiçbir şey ifade etmiyor, Kali."

"Lokapalalar yok artık ve şefleri de hiç var olmamıştı."

"Şu anda ona bakıyorsun, Durga."

"Yama? Sen misin?"

"Hayır, ama o da burada benimle... Krishna'nın ve Kubera'nın da oldukları gibi."

"Agni öldü. Her yeni Agni öldü, şeyden beri... "

"Keenset'ten. Biliyorum, Candy. İlk ekibin bir üyesi değildim ben. Rild beni öldürmedi. Her zaman adsız kalacak olan hayalet kedi işini iyi görmüştü, ama yetmedi. Ve şimdi Tanrıların Köprüsü'nden bu yana geçtim. Lokapalalar beni önderleri olarak seçtiler. Eğer

Gökyüzü bize destek olursa, Khaipur'u savunacak ve Nirriti'nin belini kıracağız."

"Sam... Bu sen olamazsın!"

"O zaman bana Kalkin de, ya da Siddhartha, ya da Tathagatha, ya da Mahasamatman, ya da İblis Tutan, ya da Buddha, ya da Maitreya. Ama kısaca, Sam. Sana tapınmaya ve bir pazarlık yapmaya geldim."

"Söyle nedir?"

"İnsanlar Gökyüzü'yle yaşamaya tahammül edebiliyorlardı, ama Nirriti bambaşka bir olgudur. Yama ve Kubera kente silah yığdı. Eğer Gökyüzü gücünü gücümüze eklerse, Nirriti Khaipur'da çöküşüyle yüz yüze kalacaktır. Eğer Gökyüzü İvmeciliği ve dinsel özgürlüğü resmen tanır ve Karma Efendileri'nin saltanatına son verirse, biz bunu yapacağız."

"Oldukça çok şey istiyorsun, Sam..."

"İlk iki isteğim, sadece olan bir şeyin varlığının kabul edilmesi ve devam etme özgürlüğünün tanınmasıdır. Üçüncüsü ise, siz hoşlansanız da hoşlanmasanız da olacaktır; hiç olmazsa, onurunuz kırılmadan kabullenmeniz için bir şans tanıyorum size."

"Düşünmem gerekecek..."

"Bir dakikan var. Bekliyorum. Ama eğer yanıtın hayır olursa çekileceğiz ve bırakacağız Renfrew bu kenti alsın, tapınaklarınıza tecavüz etsin. Birkaç kenti daha aldığında onunla yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Ama o zaman biz ortalıkta görünmeyeceğiz. Her şeyin olup bitmesini bekleyeceğiz. Eğer o vakit hâlâ iş başında olursanız, şu anda size önerdiğim koşullar hakkında karar verebilecek haliniz kalmamış olacak. Eğer olmazsanız, kaldıkları kadarıyla Kara Olan'ı ve zombilerini alt

edebileceğimizi sanıyorum. Her şıkta, biz istediğimizi elde ediyoruz. Ama bu şekilde olması sizi daha az incitecektir."

"Pekâlâ! Güçlerimi hemen toparlayacağım. Şu son savaşta birlikte at süreceğiz yine, Kalkin! Nirriti Khaipur'da ölecek! İletişim odasına birini koy ki, temas halinde kalalım."

"Burasını kendime karargâh yapacağım."

"Şimdi rahibimi çöz ve bana yolla. Tanrısal emirleri ve bir de Tanrı'nın cezasını almak üzere."

"Evet, Brahma."

"Sam, bekle! Savaştan sonra, eğer sağ kalırsak, seninle konuşacaklarım olacak... Ortak inançlarımız hakkında."

"Budist mi olmak istiyorsun?"

"Hayır, yine bir kadın ve... "

"Her şeyin bir yeri ve bir zamanı vardır ve şu anda ne yer ne zaman uygun değil."

"Zaman ve yer uygun olduğunda, orada olacağım."

"Şimdi rahibini getiriyorum. Hattan ayrılma."

Şimdi, Lananda'nın düşmesinin ardından, diğer kentlere karşı da zafer kazanmaları için dua ederek, Nirriti kentin yıkıntıları arasında bir ayin düzenledi. Karaçavuşlar davulları ağır bir ritimle çaldılar ve zombiler diz çöktü. Nirriti, ter yüzünü cam ve ışıktan bir maske gibi kaplayıncaya ve ona birçok insanın gücünü veren prostatik zırhından içeri sızıncaya dek, dua etti. Sonra, yüzünü göklere çevirdi, Tanrılar'ın Köprüsü'ne doğru baktı ve "Amin," dedi.

Sonra döndü ve ordusu ardında ayağa kalkarken Khaipur'a doğru yürüdü.

Nirriti Khaipur'a vardığında Tanrılar bekliyorlardı.

Khaipur'unkilerin yanı sıra Kilbar kentinin askerleri de oradaydı.

Yarı-tanrılar ve kahramanlar ve soylular da bekliyorlardı.

Ve yüksek rütbeli Brahminler ve Mahasamatman'ın birçok müridi de bekliyordu. Bu sonuncular Kutsal Güzellik adına gelmişlerdi.

Nirriti mayın döşenmiş tarlaların üzerinden Khaipur'un surlarına doğru baktı ve yanlarında dalgalanan Gökyüzü sancaklarının arasında, kapıda bekleyen ve Lokapalalar olan dört süvariyi gördü. Vizörünü indirdi ve Olvegg'e döndü.

"Haklıydın. Merak ediyorum, acaba Ganesha içeride mi?"

"Yakında anlayacağız bunu."

Nirriti ilerlemeye devam etti.

Bu, Işık Tanrısının savaş meydanına hükmettiği gündü. Nirriti'nin köleleri Khaipur'a hiçbir zaman giremediler. Nirriti'yle bir tepeciğin üzerinde teke tek dövüşe tutuşan Brahma'yı sırtından bıçaklamaya çalışırken Ganesha, Olvegg'in kılıcı altında düştü. Onun ardından, karnını tutarak Olvegg de düştü ve bir kayaya doğru sürünmeye çalışü.

Sonra Brahma ve Kara Tanrı yaya olarak birbirleriyle karşı karşıya geldiler ve Ganesha'nın kellesi bir sel çukuruna yuvarlandı.

"Bu adam bana Kilbar demişti," dedi Nirriti.

"Bu adam Kilbar'ı istemişti," dedi Brahma, "ve Kilbar'a ulaşmaya çalışmıştı. Nedenini şimdi anlıyorum."

Birbirlerine doğru atıldılar ve Nirriti'nin zırhı, onun için birçok insanın gücüyle savaştı.

Yama atını tepeciğe doğru mahmuzladı ve bir toz ve kum kasırgası içinde kaldı. Pelerinini gözlerine kaldırdı ve çevresinde kahkahalar çın çın öttü.

"Ölüm nazarından ne haber, Yama-Dharma?"

"Rakasha!" dedi dişlerinin arasından.

"Evet. Benim... Taraka!"

Ve Yama ansızın tonlarca suyla sırılsıklam oldu ve atı şaha kalkarak arka üstü yuvarlandı.

Alev alev yanan kasırga bir adam gölgesi şeklinde yoğunlaşırken, düşer düşmez elinde kılıcıyla ayağa fırladı.

"Üzerindeki iblis kovucu maddeyi yıkadım, Ölüm Tanrısı. Şimdi benim ellerimde tadacaksın felaketini."

Yama kılıcını savurdu.

Gri hasmını omzundan beline dek ikiye biçti, ama ne bir damla kan aktı, ne de kesikten bir iz kaldı.

"Beni bir insanı biçtiğin gibi biçemezsin, ey Ölüm! Ama bak ben sana neler yapabilirim!"

Taraka onun üzerine sıçradı, kollarını bedenine mıhladı ve onu yere yıktı. Bir kıvılcım fıskiyesi püskürdü topraktan.

Uzakta, Brahma dizini Nirriti'nin belkemiğine dayamış, zırhının mukavemetine rağmen, hasmının başını geriye büküyordu. O anda Tanrı Indra slizzardının üzerinden yere atladı ve kılıcı Yıldırım'ı Brahma'ya karşı kaldırdı. Nirriti'nin bel kemiğinin çatırdayarak kırıldığını duydu.

Toprakta güreştiği yerden, "Seni koruyan pelerinin!" diye haykırdı Taraka ve Ölümün gözlerine baktı.

Yama, Taraka'nın üzerinden itebileceği kadar gevşediğini hissetti. Bir yay gibi fırladı ayağa ve kılıcını almak için durmaksızın, Brahma'ya doğru koştu. Orda, tepenin üzerinde, kopmuş sol kolunun kökünden ve başıyla göğsündeki yaralardan kan fışkıran Brahma, Yıldırım’ın inişini tekrar tekrar savuşturuyordu. Nirriti, ayak bileğinden çelik bir mengene gibi yakalamıştı onu.

Yama, hançerini çekmiş halde saldırırken, bir nara attı.

İndra geriye, Brahma'nın kılıç menzili dışına çekildi ve onunla yüzleşmek üzere döndü.

"Yıldırım'a karşı bir hançer mi, Kızıl Olan?" diye sordu.

"Evet," dedi Yama ve sağ eliyle vurur gibi yaparken hançerini sol eline aktardı.

Sivri uç İndra'nın önkolunu yardı.

İndra, Yıldırım'ı elinden düşürdü ve Yama'nın çenesine bir yumruk indirdi. Yama düştü, ama yere inerken İndra'nın bacaklarını da çelerek onu da yanında indirdi.

O zaman Sureti tamamen sardı onu ve İndra'ya baktığında adam onun nazarı altında solmaya başladı. İndra tam ölmek üzereyken Taraka Yama'nın sırtına sıçradı. Kendini kurtarmaya çalıştı, ama sanki omuzlarına bir dağ oturmuştu.

Nirriti'nin yanında yatmakta olan Brahma, iblis kovucuya bulanmış olan takılarını çıkardı. Sağ eliyle, aralarındaki boşluğa, Yama'nın yakınına düşecek biçimde, fırlattı.

Taraka geri kaçtı ve Yama dönüp nazarını ona dikti. O zaman Yıldırım yerden Yama'nın göğsüne doğru bir ok gibi fırladı.

Yama, kılıcı ucuyla kalbi arasında sadece birkaç santim kalmışken, iki eliyle birden yakaladı. Kılıç ilerlemeyi sürdürdü ve avuçlarından toprağa kandamlaları düşmeye başladı.

Yama içindeki yaşam gücünden kaynak alan ölümcül bir bakışla baktı Albız Kuyusu'nun

Tanrısı'na doğru.

Kılıcın ucu Yama'ya dokundu.

Yama, yarım dönerek kendini yana attı ve kılıç göğüs kemiğinden omuzuna dek çizdi vücudunu.

Sonra gözleri bir çift mızrak gibiydi ve Rakasha insan biçimini kaybedip dumana dönüştü. Brahma'nın başı göğsüne düştü.

Siddhartha beyaz bir atın üzerinde ona doğru dörtnala yaklaşırken Taraka haykırdı ve hava çatırdayıp ozon kokusuyla doldu:

"Hayır, İblis Tutan! Gücünü harcama! Ölümüm Yama'ya aittir..."

"Ah seni aptal iblis!" dedi Sam. "Böyle olması gerekmezdi."

Ama Taraka yoktu artık.

Yama, Brahma'nın yanında dizleri üzerine çöktü ve sağ kolundan kalan güdüğe bir turnike sardı.

"Kali!" dedi. "Ölme! Konuş benimle, Kali!"

Brahma hırıltıyla soludu, gözlerini açmaya çalıştı, yine kapattı.

"Çok geç," diye mırıldandı Nirriti. Başını çevirip Yama'ya baktı. "Ya da, tam vaktinde. Sen Azrail'sin, değil mi? Ölüm Meleği..."

Yama ona bir tokat vurdu ve elindeki kan Nirriti'nin suratına bulaştı.

" 'Ne mutlu ruhtan yoksun olanlara! Çünkü göklerin hükümranlığı onlarındır.' " dedi Nirriti. " 'Ne kutludur yas tutanlara, çünkü onlar teselli bulacaktır. Ne kutludur mazlumlara, çünkü dünya onlara kalacaktır.' "

Yama onu yine tokatladı.

" 'Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyumlayacaklar. Merhametliler kutsanmıştır, çünkü merhamet bulacaklardır. Yüreği temiz olanlar kutsanmıştır, çünkü onlar Tanrı'yı görecektir... ' "

" 'Ve barış yapanlar da kutsanmıştır,' " dedi Yama, " 'çünkü onlara Tanrının çocukları denecektir' Sen bu çerçevenin neresindesin, Kara Olan? Bu yaptıklarınla, sen kimin çocuğu oluyorsun?"

Nirriti gülümsedi. " 'Ne mutlu doğruluk yüzünden saldırıya uğrayanlara, çünkü gökyüzü krallığı onlarındır.' "

"Delisin sen," dedi Yama, "ve bu nedenden dolayı senin yaşamını almayacağım. Hazır olduğunda, ki buna çok kalmadı, onu kendiliğinden vereceksin."

Sonra Brahma'yı kollarına aldı ve kente doğru yürümeye başladı.

" 'Seni aşağıladıkları,' " dedi Nirriti, " 'sana saldırdıkları, benim yüzümden yalan yere sana her tür kötü söz söyledikleri zaman ne mutlu sana...' "

Sam, matarasının kapağını açıp Nirriti'nin başını biraz kaldırarak, "Su ister misin?" diye sordu.

Nirriti ona baktı, dudaklarını yaladı, başını hafifçe salladı. Sam, suyu ağzına az az döktü.

"Kimsin sen?" diye sordu Nirriti.

"Sam."

"Sen ha! Yine mi dirildin?"

"Bu seferki sayılmaz," dedi Sam. "Zor usulle yapmadım bunu."

Kara Olan'ın gözleri yaşla doldu. "Yine, bu demektir ki, sen kazanacaksın," diyebildi, soluğu kesilerek. "Anlayamıyorum, O niçin izin verdi buna?"

"Bu birçok dünyadan sadece biri, Renfrew. Başka yerlerde nelerin olup bittiğini kim bilebilir? Ve bu gerçekten kazanmak istediğim kavga da değildi zaten. Bunu biliyorsun. Senin için ve her şey için çok üzgünüm. Yama'ya söylediğin her şeye katılıyorum ve Buddha adını verdikleri kişinin müritleri de katılıyorlar. O ben miydim, yoksa bir başkası mı; artık tam olarak anımsayamıyorum. Ama ben ondan uzaklaştım artık. Yine bir insan olacağım ve insanların Buddha'yı yüreklerinde taşımalarına izin vereceğim. Kaynağı ne olursa olsun, söyledikleri tertemizdi, inan bana. Kök salıp güçlenmesinin yegâne nedeni de buydu."

Renfrew bir yudum daha içti.

" 'Her iyi ağaç iyi meyveler verir,' " dedi. "Buddha'nın kollarında ölmemi, benimkinden çok daha güçlü bir irade belirledi. Bu dünya için bu yolu uygun gördü. Beni kutsa, ey Gautama... Ölüyorum..."

Sam başını eğdi.

" 'Rüzgâr önce güneye eser ve yine kuzeye döner. Sürekli döner durur ve döngüsüne uyarak tekrar tekrar gelir. Bütün ırmaklar denize akar, ama deniz dolmaz. Irmaklar, çıktıkları yere geri döner. Olmuş olan, olacak olandır ve yapılmış olan, yapılacak olandır. Ne eski şeylerin andacı olur, ne de gelecek şeylerin... ' "

Sonra beyaz peleriniyle örttü Kara Tanrı'yı, çünkü o ölmüştü!

Jan Olvegg bir sedyeyle kente taşındı. Sam, Karma Salonu'nda onunla buluşmaları için Kubera ve Narada'ya haber yolladı, çünkü Olvegg'in bu bedeni içinde daha uzun süre sağ kalamayacağı belliydi.

Salona girerlerken, Kubera, kemeraltında yatan bir cesede takılarak sendeledi.

"Kim...?"

"Bir Efendi."

Sarı çarkı taşıyanlardan üçü daha nakil odalarına açılan koridorda yatıyordu. Hepsinin de silahları üzerlerindeydi.

Makinelerin yanında bir ceset daha buldular. Çok kullanılmış bir hedef tahtasına benziyordu ve göğsündeki sarı dairenin tam ortasına bir kılıç saplanmıştı. Hiçbir zaman atamadığı bir çığlık için açılmış gibiydi ağzı.

"Bunu kasaba halkı yapmış olabilir mi?" diye sordu Narada. "Efendiler son yıllarda, gittikçe daha az sevilir olmuşlardı. Belki de

savaşın kargaşasını fırsat bilip... "

Kubera, ameliyat masasındaki bedeni örten lekeli örtüyü kaldırıp altına bakar ve tekrar örterken. "Hayır," dedi. "Hayır, kasabalılar yapmadı."

"O zaman, kim?"

Masaya tekrar bir göz attı.

"Bu Brahma," dedi.

"Yaa."

"Birileri Yama'ya makinelerini bir nakil için kullanamayacağını söylemiş olmalı."

"Öyleyse Yama nerede?"

"Hiç fikrim yok. Ama eğer Olvegg'i kurtarmak istiyorsak, elimizi çabuk tutmalıyız."

"Evet. Kımıldayın!"

Uzun boylu genç Karma Sarayı'na girdi ve Tanrı Kubera'yi sordu. Omzuna çapraz olarak uzun, parlak bir mızrak asmıştı ve beklerken durmaksızın gidip geliyordu.

Kubera salona girdi, mızrağa ve gence bir göz attı, tek kelime söyledi.

"Evet, Tak'ım," dedi mızraklı adam. "Yeni mızrak, yeni Tak. Daha fazla maymun kalmaya gerek yoktu, ben de kalmadım. Ayrılık vakti yaklaştı, ben de hoşça kalın demeye geldim... sana ve Ratri'ye... "

"Nereye gideceksin, Tak?"

"Sen her şeyi makineleştirip büyüsünü kaçırmadan önce, Kubera, dünyanın kalan kısımlarını da görmek istiyorum."

"O gün henüz pek yakın değil, Tak. Bir süre daha kalman için seni kandırmama izin ver."

"Hayır, Kubera. Teşekkür ederim. Ama Kaptan Olvegg denize açılmak için sabırsızlanıyor. O ve ben birlikte hareket ediyoruz."

"Nereye gideceksiniz?"

"Doğu, batı... kim bilir? Hangi yön çekerse... Söylesene, Kubera, gök gürültüsü arabası kimde şimdi?"

"İşin başında Shiva'ya aitti, tabii. Ama artık bir Shiva yok. Brahma bir süre kullandı onu..."

"Ama artık Brahma da yok. Gökyüzü ilk kez Brahma'sız kalıyor... ve Vishnu yöneliyor, esirgeyerek. Dolayısıyla... "

"Onu Yama imal etmişti. Eğer birine ait olacaksa, ona olmalı... "

"Ve Yama'nın da ona hiç ihtiyacı yok," diye bitirdi Tak. "Dolayısıyla, Olvegg ve ben yolculuğumuz için onu ödünç alabiliriz sanırım."

"Ona hiç gereksinmesi yok demekle neyi kastediyorsun? Savaştan beri geçen şu üç gün içinde onu gören olmadı... "

"Merhaba, Ratri," dedi Tak ve Gece Tanrıçası salona girdi. " 'Bizi dişi kurttan ve kurttan ve hırsızdan koni, ey Gece ve izin ver de geçelim.' "

Eğildi ve kadın onun başına dokundu.

Sonra doğrulup kadının yüzüne baktı ve mükemmel bir an için tanrıça bütün uzayı, derinliklerine ve yüksekliklerine dek doldurdu. Pırıltısı karanlığı kovdu...

"Artık gitmeliyim," dedi Tak. "Sağ olun, sağ olun... kutsamanız için."

Aceleyle döndü ve salondan çıkmaya hazırlandı.

"Bekle!" dedi Kubera. "Yama'dan bahsettin. O nerede?"

"Onu Üç Başlı Ateş Tavuğu Hanı'nda arayın," dedi Tak, omzunun üzerinden. "Aramak zorundaysanız eğer. Belki o sizi arayana kadar bekleşeniz daha iyi olur."

Sonra Tak gitmişti.

Sam Karma Sarayı'na yaklaşırken, Tak'ın merdivenlerden aceleyle inmekte olduğunu gördü.

"Tak, sana güzel sabahlar," diye seslendi, ama neredeyse çarpışacak kadar yaklaşıncaya dek Tak yanıt vermedi. Sonra aniden durdu ve sanki güneşten korunuyormuşçasına elini gözlerine siper etti.

"Efendim! Günaydın."

"Acelen ne, Tak? Yeni vücudunu denedin ve yemeğe mi koşuyorsun?"

Tak güldü. "Evet, Tanrı Siddhartha. Serüvenle randevum var."

"Ben de öyle işitmiştim. Dün gece Olvegg'le konuştum... Esenlikle gidin."

"Kazanacağını bildiğimi," dedi Tak, "söylemek istiyorum sana. Yanıtı bulacağından emindim."

"Asıl yanıt değildi o, ama bir yanıttı işte ve pek bir şeye de benzemiyordu, Tak.

Sadece küçük bir savaştı. Bensiz de aynı derecede başarılı olabilirlerdi."

"Demek istediğim," dedi Tak, "her şey... O savaşa dek olagelen her şeyde vardın sen. Orada olmak zorundaydım"

"Sanırım öyleydi... evet, sanırım zorundaydım... Birşeyler beni hep yıldırım çarpmak üzere olan ağacın yanına çeker nedense."

"Kader, efendim."

"Daha çok rastlantısal bir toplumsal vicdan ve bazı doğru zamanda doğru hatalar, korkarım ki."

"Şimdi ne yapacaksın, Tanrı?"

"Bilmiyorum, Tak. Henüz karar vermedim."

"Olvegg ve benimle gel. Bizimle birlikte dünyayı dolaş. Serüvenler yaşa bizimle."

"Sağ ol, istemem. Yoruldum. Belki senin eski işin için başvurur ve Arşivci Sam olunun." Tak bir daha güldü.

"Hiç sanmam. Sizi yine göreceğim, Tanrı. Şimdilik hoşça kal."

"Hoşça kal... Bir şey vardı... "

"Ne?"

"Hiç. Bir an için, yaptığın bir şey bana bir zamanlar tanıdığım birini anımsattı. Hiçbir şey değildi. İyi şanslar!"

Gencin omzunu sıktı ve yoluna devam etti.

Tak aceleyle yürüdü.

Hancı, Kubera'ya, ikinci katta, arka odada, tariflerine uyan bir konuklarının bulunduğunu, ama rahatsız edilmemesinin belki daha uygun olacağını belirtti. Kubera ikinci kata çıktı.

Kapıyı tıklatmasına yanıt veren olmayınca, açık olup olmadığını yokladı.

Kapı içeriden sürgülenmişti, dolayısıyla yumruklamaya başladı.

Sonunda, Yama'nın sesi duyuldu:

"Kimdir o?"

"Kubera."

"Git başımdan, Kubera."

"Hayır. Aç, yoksa sen açıncaya dek beklerim burada."

"Dur bir saniye, o zaman."

Bir süre sonra, sürgünün çekildiğini duydu ve kapı içeri doğru birkaç santim aralandı. "Nefesinde alkol yok, o zaman bir kadın olmalı," dedi.

"Hayır," dedi Yama aralıktan ona bakarak. "Ne istiyorsun?"

"Neyin yanlış gittiğini öğrenmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum, eğer edebilirsem."

"Edemezsin, Kubera."

"Nereden biliyorsun? Ben de bir sanatçıyım... farklı bir türden, tabii."

Yama bu şıkkı düşünür gibi göründü, sonra kapıyı açıp kenara çekildi. "İçeri gel," dedi.

Kız, önünde bir yığın nesneyle, odanın zemininde oturuyordu. Daha küçük bir çocuktu ve Kubera komiklik yapıp onu güldürünceye dek, kahverengi ve beyaz bir köpek yavrusuna sarılarak ona kocaman, korku dolu gözlerle baktı.

"Kubera," dedi Yama.

"Kuuuub...ra," dedi kız.

"Bu benim kızım," dedi Yama. "Adı Murga."

"Bir kızın olduğunu hiç bilmiyordum."

"Zekâ özürlü. Beyin hasarına maruz kalmıştı..."

"Doğumsal mı, nakil komplikasyonu mu?" diye sordu Kubera.

"Nakil komplikasyonu."

"Anlıyorum."

"O benim kızım," diye yineledi Yama. "Murga."

"Evet," dedi Kubera.

Yama kızın yanına diz çöktü ve küplerden birini aldı.

"Küp," dedi.

"Küp," dedi kız.

Eline bir kaşık aldı. "Kaşık," dedi.

"Kaşık," dedi kız.

Bir top aldı eline ve kızın önünde tuttu. "Top," dedi.

"Top," dedi kız.

Küpü alıp tuttu yine kızın önünde.

"Top," dedi kız.

Yama küpü elinden düşürdü.

"Yardım et bana, Kubera," dedi.

"Edeceğim, Yama. Eğer bir yolu varsa, onu bulacağız."

Arkadaşının yanına oturdu ve ellerini kaldırdı.

Kaşık kaşıkça, top topça ve küp küpçe canlandılar ve kız kahkahalarla gülmeye başladı.

Enik bile nesneleri inceliyor gibiydi.

"Lokapalalar hiç yenilmezler," dedi Kubera ve kız bir küpü eline alarak adını söylemeden önce uzun bir süre inceledi onu.

Tanrı Varuna'nın, Khaipur'dan ayrıldıktan sonra Göksel Kent'e dönmüş olduğu artık bilinmektedir. Gökyüzü'ndeki rütbeler arasında terfi sisteminin iflas etmeye başlaması da aşağı yukarı aynı zamana rastlar. Karma Efendileri yerlerini Nakil Gözetmenleri'ne bırakmışlardı ve onların işlevleri de Tapınaklardan bağımsız hale getirilmişti. Bisiklet yeniden keşfedilmişti. Yedi adet Budist mabedi inşa edilmişti. Nirriti'nin Sarayı bir sanat galerisine ve Karma

Köşkü'ne dönüştürülmüştü. Alundil Festivali ise her yıl düzenlenmeye devam etti ve dansçılarının eşi benzeri yoktu. İnananlar tarafından bakımı yapılan mor koni hâlâ durmaktadır.

Kubera, Ratri'yle beraber Khaipur'da kaldı. Tak, Olvegg'le birlikte gök gürültüsü arabasına binerek, bilinmeyen bir menzile doğru yola çıktı. Gökyüzünü Vishnu yönetiyordu.

Yedi Rishi'ye dua edenler, onlara bisiklet için ve şimşekleri çekebilmesinden ya da bunu yapmaktan kendini alıkoyabilmesinden dolayı Işık Tanrısı anlamına gelen Maitreya adını verdikleri Buddha'nın zamanla ete kemiğe bürünüşü için şükrettiler. Diğerleri ise ona Mahasamatman dediler ve bir Tanrı olduğunu söylediler. Ancak, o yine Maha'yı ve Atman'ı atmayı tercih etti ve Kendine Sam dedi. Bir tanrı olduğunu hiç iddia etmedi. Ama, tabii, bir tanrı olmadığını da söylemedi. Koşullar göz önüne alındığında, her ikisini de ikrarın bir yararı olmazdı. Ayrıca, halkıyla hiçbir zaman dinsel oyunlara yol açacak kadar uzun süre birlikte kalmadı. Gidişiyle ilgili birbiriyle çelişen değişik birkaç öykü anlatılır.

Tüm efsanelerde ortak olan tek şey, bir akşam alacasında atıyla ırmak kenarında dolaşırken, kuyruğu vücudunun üç katı uzunluktaki kızıl renkli bir kuşun ona geldiğidir.

Ertesi sabah gün doğmadan önce Khaipur'dan ayrılmış ve bir daha görülmemiştir.

Şimdi bazıları kuşun ortaya çıkışının onun ayrılmasıyla tesadüfen denk düştüğünü, ama hiçbir ilişkisinin olmadığını söylerler. Derler ki, geri dönmekteki amacına ulaştığı ve zaferinin şan ve gürültüsünden bıktığı için, safran renkli bir ehramın adsız huzuruna sığınmıştır. Belki kuş böylesi bir parlaklığın ne kadar tez gelip geçtiğini anımsatmıştı ona. Ya da, eğer kararını çoktan vermişse, belki de anımsatmamıştı.

Diğerleri ise der ki, o ehramı bir daha giymedi, kuş onu Nirvana'nın dinginliğine, Büyük Dinlence'yi tanımaya, ebedi mutluluğa ve Büyük Deniz'in kıyılarında yıldızların şarkısını dinlemeye çağıran, Yaşam Ötesi Güçler'in bir elçisiydi. Onun Tanrıların Köprüsü'nden öte yana geçtiğini söylerler. Bir daha geri dönmeyecek, derler.

Daha başkaları ise kendine yeni bir kimlik aldığını ve hâlâ halkın arasında dolaşarak, nifak günlerinde onları gözetip, aşağı sınıfların iktidar sahiplerince sömürülmesine engel olduğunu söylerler.

Daha da başkaları ise kuşun diğer dünyadan değil, bu dünyadan gelen bir elçi olduğunu ve taşıdığı illetinin aslında ona değil, Ölüm'ün gözlerine bakmış olan, Yıldırım'ın sahibi, Tanrı İndra'ya gönderildiğini öne sürerler. Her ne kadar cinsinin doğu kıtasında, Tanrı İndra'nın cadılarla savaştığı yerde bulunduğu bilinse de, o kızıl kuş gibisi daha önce hiç görülmemiştir. Eğer kuşun alevli başı bir miktar zekâya sahip idiyse, o uzak ülkeden mutlaka bir yardım çağrısı taşımış olmalıydı. Anımsanmalıdır ki, Sam'ın ya karısı, ya annesi, ya kız kardeşi, ya kızı, ya da belki bunların tümü birden olan

Hanımefendi Parvan, hayalet kedilerin Gökyüzü'nü gördükleri gün, kendisiyle akraba saydığı cadıların arasında yaşamak üzere, oraya kaçmıştı. Eğer kuş böyle bir mesaj taşıyor idiyse, bu öyküyü anlatanlar onun Hanımefendi Parvan'ı var olan tehlikeden korumak için derhal doğu kıtasına hareket ettiğini söylerler.

İşte bunlar, çeşitli ahlakçıların, gizemcilerin, sosyal reformcuların ve romantiklerin anlattığı, Sam ve onun Gidişini İşaret Eden Kızıl Kuş'la ilgili, dört ayrı rivayettir. Diyebilirim ki, kişi, canının istediğini seçmekte özgürdür. Ancak, bu tür kuşlara batı kıtasında kesinlikle rastlanmadığı, doğu kıtasında ise çok yaygın olarak görüldükleri de unutulmamalıdır.

Yama-Dharma, yaklaşık yarım yüzyıl sonra, Khaipur'dan ayrıldı. Ölüm Tanrısı'nın, çoğu kişi tarafından yeterince bilindiği varsayılan ayrılış günleri hakkında anlatılan özel bir şey yoktur. Murga adlı kız çocuğunu Ratri'nin ve Kubera'nın bakımına bırakmıştı ve çocuk büyüdükçe çarpıcı güzellikle bir genç kıza dönüştü. Yama doğuya doğru at sürmüş, hatta denizi bile aşmış olabilirdi. Çünkü, bir başka ülkedeki bir başka efsane der ki; Kızıl Olan, cadıların diyarında, Komlat'ın Yedi Tanrısı'nın kudretine karşı çıkmıştır. Işık Tanrısı'nın gerçek sonundan nasıl emin olamıyorsak, bundan da olamayız...

Ama çevrenize bir bakın...

Ölüm ve Işık her zaman ve her yerdedir; onlar, belki yeni bir güzellik yaratabilmek için, Samsara'nın içinde sözcükler yakar. Aslında tüm dünya olan Adsız'ın düşlerinde başlar, biter, uğraşır ve didinirler.

Safran renkli ehramı kuşananlar, Işığın Yolu üzerine hâlâ kafa yorarken, Murga isimli kız, karanlık atasının mabedine bırakılan biricik adağı, çiçeklerini koymak için Tapınağı her gün ziyaret eder.

Dünya'nın ölümünden çağlar sonra, uzak bir gezegende bir grup insan teknolojik bilgileri tekellerine alıp halktan esirgeyerek kontrolü ele geçirmiştir. Tutsak dünyalarını da Hindu panteonunun kişiliklerine bürünerek yönetmektedirler. Onları tanrılaştıran ise teknolojiden yararlanarak geliştirdikleri ve tekrar doğuş zincirinde biledikleri güçleridir. Yıkım Tanrıçası Kali, Ölüm Tanrısı Yama ve Şehvet Tanrısı Krishna'ya meydan okuyacak olan da bir zamanlar Siddhartha, şimdiyse Mahasamatman, İblis Tutan ve Işık Tanrısı olan Sam'dan başkası değildir.

Sam, barışçı ve çilekeş öğretisiyle sözde Hindu tanrılarının gazabıyla kıvranan halkın gönüllerine seslenecek, birçok defa ölmek pahasına onları zoraki cehaletlerinin karanlığından kurtaracaktır.

BİTTİ